MICHAEL CRICHTON

ANDROMEDA EVRİMİ

BİR DANIEL H. WILSON ROMANI

nemesis
KİTAP

ANDROMEDA EVRİMİ

NEMESİS KİTAP / Bilimkurgu
Yayın Numarası: 644

Andromeda Evrimi Daniel H. Wilson
Michael Crichton

Kitabın Özgün Adı: The Andromeda Evolution
Çeviren: Canberk Soyuğur

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Oya Özaltın
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2022 © CrichtonSun LLC, 2019

CrichtonSun™ ve CrichtonSun™ logosu, CrichtonSun LLC'nin ticari markalarıdır.

CRICHTONSUN

Bu kitabın ilk baskısı İngilizce dilinde, Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-8400-39-7
Baskı: Haziran 2022

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

MICHAEL CRICHTON

ANDROMEDA EVRİMİ

BİR DANIEL H. WILSON ROMANI

Çeviren: Canberk Soyuğur

nemesis
KİTAP

Daniel H. Wilson

Kızılderili kökenlidir. *New York Times'ın* çoksatanlar listesindeki *Robocalypse* ve onun devamı olan *Robogenesis'*in *ve* bunlar haricindeki on kitabın daha yazarıdır. Yakın zamanda DC Comics için *Earth 2: Society* çizgi roman serisini yazmıştır. Wilson'un Carnegie Mellon Üniversitesi'nde Robotik alanında doktorası, Yapay Zekâ ve Robotlar alanında da yüksek lisans derecesi vardır. Portland, Oregon'da yaşamaktadır.

Michael Crichton

(1942-2008) *The Terminal Man, The Great Train Robbery, Jurassic Park, Sphere, Disclosure, Prey, State of Fear, Next* ve *Dragon Teeth* gibi çoksatan kitapların yazarıdır. Kitapları dünya çapında 200 milyondan fazla satmış, kırk dile çevrilmiş ve on beş filme konu olmuştur. *Westworld, The Great Train Robbery, Runaway, Looker* ve *Coma* gibi filmleri yazıp yönetmiş ve çok izlenen *ER* dizisini yaratmıştır. Sinema tarihine yön veren Michael Crichton, ortak bir konuya dair bir kitabı, filmi ve diziyi aynı yıl içinde hayata geçiren tek yazar olma unvanına sahiptir.

M.C. için

ANDROMEDA EVRİMİ

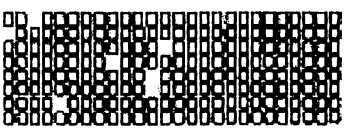
BU BELGE ÇOK GİZLİDİR

Yetkisi olmayan kişilerin dosyayı incelemeleri,
20 yıla kadar hapis ve 250.000 dolara kadar cezai
şartı olan bir suçtur.

MÜHRÜN HASARLI OLMASI HALİNDE
KURYEDEN TESLİM ALMAYINIZ

Yasa gereği kurye sizden
7592 sayılı kartınızı talep edecektir.
Kimlik görmeden kuryenin dosyayı
teslim etme yetkisi yoktur.

MAKİNE SKOR TABLOSU

Önsöz

BU SAYFALARDA TÜRÜMÜZÜN neredeyse sonunu getirecek şekilde sonuçlanmış beş günlük bir bilimsel krizin detaylı incelenmesini okuyacaksınız.

Şunu baştan belirtmek gerekiyor ki modern dünyamızın temel taşlarından biri olan ileri teknolojimiz burada ortaya çıkan krizin sebebi değil, ancak bu durumun oluşumuna katkı sağlayan etmenlerden biri. Andromeda Evrimi'ne gelen tepkiler, bilimsel özlüğünden kaynaklanan benzerlerine kıyasla eşi görülmemiş düzeydeydi. Ancak bahsettiğimiz bu olumlu tepkiler hem çok ciddi can kayıplarına hem de korkunç bir yıkıma sebebiyet verdi.

Bütün bunlara rağmen, bu hikâyenin anlatılma zamanı geldi de geçiyor bile.

Dünyada insan nüfusu en yüksek noktada. Ve milyarlarca insana rağmen hâlâ hayatta kalabilmemizi, geliştirdiğimiz teknolojik altyapımıza borçluyuz. Ancak her birimiz yarın ölmüş

olacağız, kurduğumuz o teknolojik altyapıda ortaya çıkan bir hata yüzünden hem de.

Umarım bu olaylar bizlere, bilimsel ilerlememizin hem sınırlarını hem de bu ilerleme kapsamında neler yapabileceğimizi, her açıdan gösterir.

Bu denli kesin ve detaylı bir yapılandırma programı ancak bu felaketleri yaşayan insanların, alan uzmanlarının ve denetleyicilerin doğrudan veya dolaylı olarak yaptığı cömert katkılar sayesinde mümkün olabildi. Hepsine teşekkür ediyorum ve bu metinde göreceğiniz tüm hatalardan ve yazım yanlışlarından da benim sorumlu olduğumu belirtmek istiyorum.

Kitabın her bölümünü ayrı ayrı gözden geçirdikleri için ABD Hava Kuvvetleri'nden Emekli Yüzbaşı Jake B. Wilcox'a, Çin Havacılık ve Uzay Dairesi'nde görevli Liu Wang'a, Carnegie Mellon Robotik Çalışmalar Merkezi'nde görevli Deepayan Khan'a, Chicago Dynamics Incorporated'da çalışan David Baumann'a, Hint Kültürünü Koruma Kurumu'nda çalışan Ricardo Boas'a, FUNAI'ye ve NASA Johnson Uzay Üssü'nde çalışan Jane Hurst'e en içten teşekkürlerimi sunarım.

İş yükünün çoğunu sırtlanan Dr. Pamela Sanders'a da çok teşekkür ediyorum. Kendisi ABD Ordusu'nda bir albay, ayrıca bir profesör ve West Point'teki ABD Ordu Akademisi'ndeki Bilgisayar Bilimi ve Elektrik Mühendisliği bölümünün de başkanı. Durmaksızın çalışmaya hazır öğrencilerinin de yardımı ile Dr. Sanders –Ulusal Gözlem Ofisi'nin de yardımıyla– vücut kameralarından, Ulusal Uzay İstasyonu'ndan, çakılmış hava araçlarından ve uydularımızdan alınan saatlerce uzunluktaki video, ses ve ham sensör kayıtlarını toplayıp, inceleyip, kategorize etti.

Özellikle Wildfire Projesi'nden kurtulabilen ikinci nesil üyelere çok teşekkür etmek istiyorum. Kendileri ihtiyacım olan bilgileri bana en ince detayına kadar anlattılar. Ve bu kişilerin dostlarına, iş arkadaşlarına ve aile üyelerine de orada kurtulamayan üyelerin, kaybettikleri o kıymetli insanların eşsiz anılarını,

karakterlerini, tecrübelerini ve motivasyonlarını benimle paylaştıkları için çok teşekkür ediyorum. Onların çabaları sayesinde elinizde tuttuğunuz kitap bir kâğıt yığını olmaktan çıkabildi.

En önemlisini sona sakladım. Son olarak, eğer merhum Michael Crichton olmasaydı böyle bir kitabın varlığı düşünülemezdi bile. Kendisi rahatından vazgeçip krizden önceki olayları bizlerle paylaşacak kadar öngörü sahibiydi. Uzay Mikrobu'nu yayımlamasının üzerinden elli yıl geçmiş ve o kitapla, milyonlarca okuyucunun bilimsel ilerlemeler noktasında aklındaki sınırları kaldırıp bilimin potansiyelini paylaşmıştır. Diğerleri gibi Crichton'un da bu kitaba katkıları kesinlikle göz ardı edilemez.

Yaşanan bu yeni krizin de insanların kibrinden, iletişim eksikliğinden ve ilk Andromeda olayındaki gibi kötü şanstan kaynaklı olması, insanların canını sıkabilir. Ancak burada benim niyetim herhangi bir kişi veya kurumu suçlamak, kötülemek değildir. Şu anda hepimiz kendi hikâyelerimizin kahramanı olduğumuza inanıyoruz, nitekim bazılarımız daha sonra hikâyenin kötü adamı olarak yargılanacağız.

Ben bu yargılamayı siz okuyucuların bizzat yapmanız gerektiğine inanıyorum.

Kitapta adı geçen biliminsanları, astronotlar ve askerler, güçlü ve zayıf yanlarıyla yalnızca insandı. Yok olmakla yüz yüze geldikleri o kritik anda diğerleri yapmaları gerekeni yapamazken onlar eşine az rastlanan bir kahramanlık gösterdiler. Ancak hiçbiri sebepsiz değil, en azından hâlâ yaşıyoruz, insanlığın kurtuluşunu anlatan, Andromeda Evrimi kod adıyla bilinen bu destanı okuyup öğrenmek için hayattayız.

D. H. W.
Portland, Oregon
Ocak 2019

GÜN 0

TEMAS

> Gelecek, insanların düşündüğünden çok daha hızlı geliyor.
>
> – **MICHAEL CRICHTON**

Olay Sınıflandırması

HER ŞEY YENİDEN başlarken Paulo Araña çok sıkılmıştı. Sıkılmıştı ve uykusu gelmişti. Portekizce kısaltması olan FUNAI olarak bilinen Hint Kültürünü Koruma Derneği'nden emekli olmasına bir yıl kalmıştı. Amazon bölgesinin karşısında devlet korumasındaki bir arazinin dış kısmında yaşayan *sertanista* ellili yaşlarındaydı ve tüm kariyerini Brezilya'nın harabe şehir yapısını geliştirmeye harcamıştı. Jeneratörden güç alan, yanıp sönen bir lambanın altında oturuyordu, havanın gittikçe ısınmasından ve oturduğu gözlem odasının açık camının dışındaki balta girmemiş ormandan gelen seslerden dolayı biraz mayışmıştı.

Paulo'nun otuz kilo fazlası vardı, masasının üstü elektronik ekipmanlarla kaplıydı ve giydiği FUNAI üniformasından dolayı terlemişti. Oturduğu yerde sigara sarmayı huy edinmişti, uçları nasır tutmasına rağmen hızlı hareket ettirebildiği parmaklarıyla sarıyordu sigaralarını.

Genel hareketleri kendinden emin ve hızlıydı, gözleri çok iyi görmemesine ve çenesinden sarkan gri renkli sakallarına rağmen duraksamadan ve tereddüt etmeden hareket ederdi.

Sigarasını yakıp bir nefes çektiği sırada bilgisayar ekranında yanıp sönen kırmızı uyarıyı fark etti.

Uyarı ufak bir hatayla ilgiliydi, normalde görmezden gelinebilecek bir şeydi ama sabah yapılan o hata bir kartopu gibi büyüyerek ilerleyecekti. Sarı renkli yapışkan kâğıtların –bir balık avlama noktasını gösteriyor– arkasında kaldığı için Paola o uyarıyı görmedi bile. Önceki gün öğleden sonra saatlerinden beri fark edilemeden yanıp sönüyordu.

O kırmızı ışık küresel bir acil durum uyarısıydı.

300 METRE YUKARIDA, okul otobüsü büyüklüğünde bir insansız hava aracı uçsuz bucaksız Amazon ormanlarının üstünde uçuyordu. Portekizcede "Kral Akbaba" anlamına gelen Abutrerei adındaki aracın iniş takımlarındaki tekerlekler bozuk kalkış alanındaki kızıl çamurdan dolayı kırmızıydı ve beyaz gövdesi havada çarptığı böceklerle kaplıydı. Bütün bunlara rağmen araç hâlâ gösterişli ve bir o kadar ölümcüldü. Bu tarih öncesi alanı incelemek için gelecekten gelmiş gibi duruyordu.

Abutre-rei daimi bir göreve atanmıştı, yemyeşil, uçsuz bucaksız ormanların üzerinde devriye gezip alanı tarayacaktı. Kendi kendini temizleyebilen ve dengelenmiş bir jiroskopu da bulunan kamerası sayesinde üzerinde uçtuğu alanı inceliyordu; Seeker sınıfı ultra geniş frekans aralığındaki sentetik diyafram radarı zamanlanmış ve sisin içinde, yağmurda hatta fırtınada bile çalışabilen radar dalgaları sayesinde bölgenin detaylı görüntülerini çıkarabiliyordu. Aracın tek görevi buydu, tüm gün ileri geri uçup duruyordu. Araç çevre gözlemlenmesi ve fotogrametri üzerine tasarlanmış bir cihazdı ve durmaksızın Amazon bölgesinin yüksek çözünürlüklü haritalarını oluşturup çözümlüyordu.

Paulo, gözlem odasında kendi kendine ekranda oluşan bölge haritasını pek dikkatini vermeden seyrediyordu. Ağzının kenarından düşmeyen sigarasından her zamanki gibi mavimsi bayat bir duman çıkıyordu.

Her şey yerel saatle 14.08.24'te değişti.

Tam o anda oluşturulmuş bölge haritasında dikey bir hat belirdi. Hâlâ fark edilmeyen uyarı ışığı da elli piksel kadar sola kaymıştı, yapışkan kâğıdın tam altından görünüyordu.

Paulo Araña yanıp sönen kırmızı ışığa şaşkınlıkla baktı.

Kurtarılan kamera görüntülerinde, telaşlı bir şekilde gözlerini kırparak anlamaya çalıştığı görülüyordu. Sonra yapışkan not kâğıdını çıkarıp eliyle buruşturdu. O küçük kırmızı nokta Abutre-rei'nin ormanda bir şey bulduğuna işaret eden ufak uyarı penceresinin hemen altında yanıp sönüyordu. Paulo bulunan şeyi açıklamayı deneyemedi bile.

Paulo Araña'nın FUNAI'deki işi, balta girmemiş ormanın otuz iki bin metre karelik kısmı olan Yukarı Amazon Bölgesi'nin doğusundaki yasak kısmı gözlemleyip korumaktı. Dış Dünya'daki hastalıklarla ve teknolojiyle etkileşimi bulunmayan kırk Amazon kabilesine ve Dünya'nın en geniş biyolojik çeşitliliğine ev sahipliği yapan, *terra indigena* (yerli toprakları) olarak da bilinen bu bölge, paha biçilemeyen bir hazineydi.

Bu denli doğal zenginlikle dolu olmasına rağmen bölge sürekli saldırı altındaydı. Yoksul yerlileri termit karıncaları gibi bölgedeki bakir nehirlerde balık avlamaya veya soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olup koruma altına alınan cinsleri avlamaya çalışıyorlardı. Oradaki devasa kurana ağaçlarını, karaborsada binlerce dolar eden sedir ağaçlarını kesmeye çalışanlar ve elbette bir yandan da Brezilya ile Orta Amerika arasındaki geçişleri kapatan *narcotraficantes* (uyuşturucu kaçakçıları) bu el değmemiş güzellikler için hem çok ciddi hem de ardı arkası kesilmeyen tehditler olarak kalmaya devam ediyorlardı.

Oradaki vahşi yaşamı korumak tereddütsüz bir görev bilinci gerektiriyordu.

Parmağına sigaranın nikotini bulaşmış olan Paulo masasının altındaki bej renkli plastik bir kutudaki bir bilgisayar programı olan Marvin'i aktive etmek için anahtarı kutunun kilidine taktı. Yıllar önce Amerikalı öğrencilerle yürüttükleri ortak bir çalışma sırasında aldıkları Marvin, her ne kadar eskimiş ve üstünde *Simpsons* karakteri bulunan bir kutuda olsa da onlar için çok kıymetliydi.

Marvin, o kutunun içinde özel tasarlanmış bir nöral ağı bulunduruyordu ve bu ağ sayesinde binlerce kilometrekarelik orman bölgesinin gerçek zamanlı haritalarını çıkarabiliyor, yüzlercesinin de simüle edilmiş halini görebiliyorlardı.

Marvin sayesinde uyuşturucu kuryelerinin ağaçlarla üstünü örttüğü bir uçak pistini, ağaçları kesenlerin gövdeleri koymak için ormanda kullandığı alanları veya bölgenin yerlilerinin yaptığı bir başka Dünya'ya ait gibi görünen Maloca kulübelerini yanına gitmeden görebiliyorlardı.

Ama Marvin'in bütün bunların yanında en önemli özelliği de bu program saniyeler içinde on mil karelik bir alanın yüksek çözünürlüklü haritalarını çıkarabiliyordu ki bu özellik bu işe yıllarını vermiş insanların bile yapabileceği bir şey değildi.

Paulo Marvin'in *muito inteligente (çok akıllı)* olduğunun farkındaydı ama Marvin gelen yeni veriyi sınıflandırılamaz olarak adlandırmıştı. Bu veri programın algoritmasına tamamen yabancıydı, içindeki petabaytlar kaplayan inceleme verisi bu yeni veriyi tanımlayamamıştı.

Nitekim program yalnız değildi çünkü böyle bir veriyi daha önce hiç kimse görmemişti.

Programın verdiği mesaj netti: SINIFLANDIRMA SONUCU: TANIMLANAMADI.

Marvin veriye dair bir olasılık dağılımı bile yapamamıştı.

Paulo bu durumdan hoşlanmadı. Alt dudağının üstündeki sigarasıyla şaşırmış bir ifadesi vardı. Klavyedeki tuşlara hızlıca basarak küçük resmi olabilecek tüm şekillerde köşelerinden büyütüp sistemde bir hata olup olmadığını anlamaya çalıştı ama faydası yoktu. Bu tuhaf bölge açıklamaların çok üstünde kalıyordu.

Uçsuz bucaksız ormandan karanlık bir şey yükseliyordu. Devasa bir şeydi.

Paulo bir eliyle çıkan sigara dumanını dağıttı, bilgisayara yakın oturduğundan karnını masaya bastırmıştı. Karanlık görüntüye yaklaştı, iyice yakından baktı. Kelleşmekte olan kafasından soğuk terler akıyor, altında durduğu keskin ışıktan dolayı parlıyordu.

"Hayır," dedi kendi kendine. "*Isto é impossível.* (Bu mümkün değil.)"

Eski 3-D yazıcının düğmesine basıp cihazı açtıktan sonra kutu gibi duran makineye bu ham görüntü verileri aktarılırken Paulo sabırla bekledi. Cihazın alttaki kutusu erimiş, sıcak plastikle kaplandıktan sonra lazer ışınları bu plastiklere şekil vermeye başlamıştı. Lazerlerin kestiği sert plastik santim santim yukarı doğru çıktı. Saniyeler sonra o şekilsiz erimiş plastikle dolu kutudan bölgenin üç boyutlu bir topografik haritası çıktı.

Beyaz soluk plastik orman bölgesinin detaylı bir haritası olarak yükseliyor, dışarıdan bakıldığında bir karnabahar tarlası gibi görünüyordu.

İstemsizce bir sigara daha sarıp yakan Paulo, şekilsiz bataklıktan yavaşça yükselen yeni dünyadan gözlerini kaçırıyordu. Her geçen saniye o şekilsizlik şekil alıyor, ormanın her bir katmanını ortaya çıkarıyordu. Yazıcıdan gelen vızıltıların arasında Paulo parmaklarını çıtlatıp sessizce sigarasını içip etrafa boş boş baktı.

Marvin'in yüzde seksen sınıflandırma şansı verdiği o nadir anda, bu kararı vermek Paulo'ya kalmıştı. Makinenin normalde yapamayacağı bir metodu kullanma kararı aldı: kendi dokunma duyusuna güvendi.

Dokunma duyusu Dünya üzerinde yaşayan tüm organizmaların kullandığı en eski tanılama sensörüdür. İnsan vücudunun tamamı bu duyuya hizmet eden alıcılarla kaplıdır. Vücudumuzda bulunan somatosensori sistemi ile alakalı sinirsel devreler yine vücudumuzdaki duyulara hizmet eden alıcılarla üst üste binmiştir, bu sistem bizim için hem bilinmez hem de anlaşılmaz bir düzende çalışır. Bu eşi benzeri bulunmayan hassasiyeti dudaklarımızdaki, ayaklarımızdaki ve özellikle de parmak uçlarımızdaki sayısız mekanoreseptör sağlar.

Paulo'nun da yeteneği buydu işte, makinelerin insanları geçemediği bu alanda o da duyularına güvendi.

Gözleri yarı kapalı halde, yazıcının çıkarttığı modelin üzerine sakince parmak pedlerini yerleştirip statik teması başlattı. Bir dokunma temeli oluşturabilmek için nazikçe ve düzenli bir şekilde aynı oranda basınç uyguladı. Son olarak da parmaklarının kenarını orman haritasının üzerinde gezdirdi.

İnsan vücudundaki incelikle bilenmiş ten alıcılarının ayırt etme kuvveti insanın görme yetisinin bile üstüne çıkabilirdi. Karşısında duran modelin her bir santimetresi gerçekteki alanın kabaca 91,4 metresine karşılık geliyordu ve bu model harita kullanılan inceleme cihazı ne kadar zeki olursa olsun tüm bilgisayarın imge analizinin ötesinde bir kütanöz –deri ile ilgili– uzaysal çözünürlük programı kullanılmadan tespit ve analiz edilemeyecek detaylara sahipti.

Paulo parmak uçlarını ormanın tepesinde gezdirerek ellerine geçen tanımlanamamış bir verinin yabani hayata mı, uçak pistinin yakınlarındaki kesilmiş ağaçlara mı yoksa masum bir yeni nehir kabilesinin ufak evlerine mi ait olduğunu *hissedebiliyordu.*

Gözleri kapalı, sönmüş sigarası ağzının köşesinde, Paulo yüzünü tavana döndü. Uzanmış elleri orman yüzeyinde sanki kör bir tanrı ellerini yeryüzüne dokunuyormuş gibi geziyordu.

Araştırmacı parmakları o sert ve doğal olmayan şeyi bulduğunda, Paulo Arafia boğazında bir düğümlenme hissetti. Bu şey her neyse, gerçekten de oradaydı. Ama bulunduğu yerin yakınlarından hiçbir yol geçmiyordu. Orada hiçbir insan yapısı yoktu. Bulunduğu yerdeki tarih öncesinden kalma ağaçların arasında, öyle izole ve devasa bir şeyin bulunması mümkün değildi ama sanki yüzünün ortasındaki kocaman bir sivilce gibi orada yalnız başına duruyordu.

Ormanda balta girmemiş ham vahşi hayatın ortasında, otuz metre yüksekliğiyle, uzun ve kıvrımlı yapısıyla resmen bir bariyer gibiydi. O şey kendi başına binlerce kilometrekarelik el değmemiş alanın kutsallığını adeta bozuyordu. Ve nereden geldiği bile belli değildi.

Paulo, o yapının etrafında ufalanmış gibi bir şeyin varlığını hissetti. Bu hissettiği ölüm dokusuydu, yapının etrafında binlerce bakir ağaç devrilmiş veya hastalanmıştı. Bu şey bir çeşit veba gibiydi, etrafındaki her şeyi kirletiyordu.

Paulo bir süre oturup FUNAI yapımı eski kısa dalga telsizinden bu şeyle ilgili alarm uyarısı verip vermemeyi düşündü. Dışarıdaki jeneratör onların bu izole bölge ile Dünya'nın geri kalanı arasındaki tek bağlantıyı sağlarken yerinde sağa sola hareket ediyordu. Paulo ise oturmuş telsizin gümüş renkli tuşlarına bakıyordu.

Masasından uzaklaşan Paulo çekmecelerini karıştırıp altta kalan bir kartviziti eline aldı. Kartın üzerinde kendisiyle yakın zamanda irtibata geçmiş genç bir Amerikalının numarası vardı.

Kendisini bir iş adamı olarak tanıtan yabancı, Çin'e ait bir uçağın yakın zamanda o bölgede kaybolduğunu söylemişti ve eğer bölgede bulunabilecek herhangi bir şeyle ilgili bilgi verilir-

se şirketinin bunun için yüklü bir miktar ödemeye de hazır olduğunu belirtmişti. Paulo, kendisi bunu söylemese de Amerikalının uçağı veya parçalarını aradığını düşünmüştü, hâlâ düşünüyordu. Ama olay tam olarak öyle değildi. Adam özellikle "tuhaf şeyler" görürseniz bana bildirin diye belirtmişti.

Ve durum aynen böyleydi.

Yüzünden süzülen teri avcunun içiyle silen Paulo, elindeki kartvizite uzun bir süre baktıktan sonra masasındaki sabit telefona numaraları tuşladı.

Amerikan aksanı olan bir adam telefonu ilk çaldığında açtı.

"Aradığınıza sevindim Bay Araña," dedi sesin sahibi. "Size güvenmekle doğru bir karar verdiğimi biliyordum."

"Haberiniz var mıydı?" diye sordu Paulo, bir yandan bilgisayar ekranına bakarak.

"Kaydı oluştururken anormal olduğunu belirttiniz için Marvin az önce haber verdi," dedi ses. "Emin olun göründüğünden daha akıllıdır."

Amerikalılar ve küçük numaraları... Paulo hep bunlardan etkilenmişti. Bu adamlar öylesine özgüvenli ve samimiler ki, gülüşlerinde bunu görürsünüz. Ama yine de...

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Paulo.

"Sakin olun Bay Araña. Konuyla ilgilenen arkadaşlarımız var. Yardımlarınız için cömertçe ödüllendirileceksiniz. Ama merak ettiğim bir şey var," dedi ses. "Sizce bu nedir?"

"Bunun bir hata olmadığından eminim, *senhor* (bayım). O şey gerçek ve orada duruyor. Ona dokundum."

"Peki, sonra?"

Paulo cevap vermeden önce biraz düşündü. "Bu bir veba. Bulaştığı her şeyi öldürüyor. Ama ne olduğunu tam olarak asla bilemeyeceğim."

"Neden peki?"

"Çünkü o şey bir insan tarafından yapılmamış."

Fairchild Hava Kuvvetleri Üssü

NEREDEYSE SEKİZ BİN kilometre uzaklıkta, Tacoma, Washington yakınlarında bulunan Albay Stacy Hopper, Fairchild Hava Kuvvetleri Üssü'nde sabah vardiyasının sakin geçmesini umuyordu. İstihbarat analistlerinden oluşan çekirdek bir ekip bütün gece çalışmıştı ve çıkış yapıyorlardı, düzenli masalarını, uyku moduna alınmış monitörlerini ve iş kayıtlarındaki eksikliği ki bu eksiklik her zamanki gibi iş yerinde kayda alınacak pek bir şey olmadığını gösteriyordu, arkalarında bırakıp çıkış yaptılar.

Mavili hava kuvvetleri üniforması buruşmuştu, üniformasını üstüne giydiği servis kepi, boynundan geçirdiği şerit biçimindeki kravatı ve siyah çoraplarıyla Hopper, camsız kontrol odasında etrafına bakınıyordu. Elinin uzanabileceği mesafedeki termosunda kahvesi vardı. Gündüz vardiyasının elemanları bilgisayarlarını açıyor, birbirlerine günaydın deyip kulaklıklarını takıyorlardı. Çoğunun omuzları çöküktü, Kuzeybatı Pasifik'te yeni bir yağmurlu günde işe başlamak için gelmişlerdi.

Hopper duvarın dibindeki masasında oturmuş, analistlerinin sessiz mırıldanmalarını dinleyerek kendince eğleniyordu. Karşısındaki duvarda asılı telemetri monitörlerine baktı, sıradışı hiçbir şey olmadığını gördü ki öyle olması daha iyiydi.

Meslektaşlarının –kendi aralarında– söylediklerine göre Hopper sakin, peygamber sabrı olan, gri gözlü bir kadındı. O kadar ki yönettiği birimin sakin ve olaysız bir bölüm olması da onu mutlu ediyordu. Bu projenin üçüncü komutanıydı. Ondan önce gelenlerin hepsi tüm kariyerlerini burada bitirmişlerdi. Hopper'a göre Ebedi Teyakkuz Projesi adına yapılması gerekenin bu olduğuna inanıyordu.

Uzun süredir altında çalışan analistlere göre Hopper, bilgiç bir söylem olan, "Kanıt yetersizliği, yetersizliğin bir kanıtı değildir," diye düşünen biriydi.

O kadar ki bu söylemi artık çalışanları arasında kullanılmaktan eskimişti.

Ekibin bezmiş olması ironik bir durumdu, çünkü başlangıçta Ebedi Teyakkuz Projesi tüm askeri kuvvetlerde öncelikli bir birimdi ve birime yeni biri alınacağı zaman adaylar arasında adeta bir yarış olurdu -ki bu yarıştan haberdar olmak için bile güvenlik izniniz olması gerekirdi.

Uzay Mikrobu adlı yayında detaylarıyla anlatılan, yanlış giden bir silah araştırması programının korkunç şekilde sonuçlanması olarak tanımlayabileceğimiz, Andromeda Olayı'ndan sonra Ebedi Teyakkuz Projesi'nin kurulması gerekli görülmüş ve program orada başlatılmıştı.

1960'ların sonunda ABD Hava Kuvvetleri yukarı atmosferimizdeki silahlandırılabilecek mikro parçacıkları incelemek amacıyla bir dizi insansız yüksek irtifa hava aracını neredeyse uzaya göndermişti. 1967 yılının Şubat ayında Scoop VII isimli platform tam da askerlerin ihtiyacı olan şeyi onlara sağladı, tabii

hiç kimse gerçek Andromeda Parçacığı'nın kontrol edilemeyecek bir düzeyde olduğunu tahmin edemezdi.

Askeri personel kapsülü almadan önce geri dönüş kapsülü fazla meraklı siviller tarafından açıldı. İçindeki mikro parçacıklar Piedmont, Arizona'daki bir kasabada kırk sekiz kişiyi öldürdü. Sadece yeni doğmuş bir bebek ve yaşlı bir adam bu korkunç virüsten kurtulabildi. Kurtulanlar, alanında uzman bakteriyolog Dr. Jeremy Stone ve patolog Dr. Charles Burton tarafından fark edilip bölgeden kurtarıldı. Bu iki kişi, Wildfire kod adlı bir yeraltı laboratuvarında inceleme alındı. İkisinin de kaderi bu laboratuvarın gizliliğine bağlıydı.

Yine alanında uzman biliminsanlarından oluşan bir ekip bu proje için özel olarak seçildi ve Wildfire'a gönderildikten sonra AP-1 olarak adlandırılan bu yabancı mikro parçacığı inceleyip yapısını çözmek için çalışmalara başladılar. Çalışmaları sırasında bu virüsün mikronda bir büyüklüğünde bir parçasının hava yoluyla yayılması ve solunmasıyla, kanda ani bir pıhtılaşmaya sebebiyet vererek insanları öldürdüğünü keşfettiler. Ancak her ne kadar bu virüsün, altı kenarlı hücre yapısına sahip olduğu ve içerisinde aminoasit barındırmadığı için biyolojik bir madde olmadığı anlaşılsa da AP-1'in kendi kendini yenileyebildiği ve mutasyon geçirebildiği ortaya çıktı.

Wildfire ekibi yaptıkları testlerin sonucuna ulaşamadan Andromeda Parçacığı evrim geçirdi ve AP-2 adında yeni bir virüs ortaya çıktı. AP-2 insanlar için zararsız olsa da laboratuvardaki örneklerin hava ve su geçirmemesi için kullanılan sızdırmazlık contalarını depolmarize edebiliyordu. Bunun sonucunda da bir nükleer patlama tetiklendi ve patlamadan birkaç dakika önce cesurca deaktive edildi.

Buna rağmen AP-2'nin kalıntıları dışarı sızdı, kalan parçacıklar atmosfere pompalandı ve dünyaya yayıldı. Bu yeni parçacık insanlar için zararsız olsa da yeni kurulan ve yörüngeye

çıkabilmek için geliştirilmiş polimer kaplamaları kullanan uluslararası uzay programlarına ciddi zararlar verdi.

Ve bu durum sonrası Ebedi Teyakkuz Projesi başlatıldı. Andromeda Olayı'nın üzerinden saatler geçtikten sonra Wildfire Projesi'nin kurucu üyeleri acil durum tedbirlerini görüşmek için ABD Başkanı ile bir araya geldi. Amaçları Andromeda Parçacığı'nın yeni oluşacak salgınının veya virüsün sonraki evrimlerinin küresel olarak gözlemlenmesiydi. Sunulan çözüm vakit kaybetmeden hayata geçirildi ve Savunma Bakanlığı'nın örtülü ödeneğinden gelen cömert finansman sayesinde önde gelen analistler toplandı ve üç gün sonra Proje operasyonel hale geldi.

Bütün bunlar elli yıl önce olmuştu elbette ve ilk Andromeda Olayı'nda çalışan biliminsanları çoktan ölmüştü.

O gün Albay Hopper'ın yaptığı tek şey analistlerin bilgisayarlarını açmasını ve monitörlerin mavimsi ışığının analistlerin yüzüne yansımasıydı. Albay karşısındaki manzarayı görünce iç çekti, gelen tüm uydu zamanlarını, analistlerin bulduğu her veriyi inceleyip elde tutmak için kullanılan veri transferi ve depolama birimlerine harcanan parayı düşününce dalıp gitti.

Ancak herkes gibi Albay Hopper da kendi komutasındaki birimin günden güne küçüldüğünün, ödeneklerinin azaldığının farkındaydı. Her sabah vardiyasında ekipmanların ne kadar eskidiğinin, en iyi analistlerinde oluşan mesleki deformasyonun ve Fairchild HKÜ'nde çalışan diğer birimlere onlardan kısılarak verilen ödeneklerin tekrar farkına varıyordu.

Kısaca, Havadan İntikal Komutanlığı (HİK) Tibet ve Orta Doğu arasındaki bölgenin üzerinde yakıt takviyesi yapacak KC-135 kodlu Stratotanker'lerinin günlük koordinasyonunu sağlayabilmek adına sürekli anlık uydu zamanını talep ediyorlardı. HİK'in görevdeki komutanı Ebedi Teyakkuz Projesi'nin tama-

men gereksiz bir kaynak kaybına sebebiyet verdiği konusunda da önceden fikir belirtmişti.

Ki haksız da sayılmazdı.

Ebedi Teyakkuz, elli yıldır alarm durumundaydı ve bunun son on beş senesine Hopper komutanlık etmişti. Ve o güne kadar Proje'de tek bir parça tehdide rastlanmamıştı.

İnsanlara uzun vadeli toplu ödemeler yapmaktansa yaptıkları işi o an takdir edip ödüllendirmek çok daha caziptir. Kuşaklararası iskonto adlı bu durum özellikle vadeli ödemeleri alabilmek için bir nesil geçirmek gerektiğinde kullanılır.

Bu olgu genç bir Fransız ekonomist olan Florian Pavard'ın 23 Ekim 1982'de Uluslararası Sosyal Ekonomi Konferansı'na hasta haliyle katılıp oradaki konuşmasında açıkladığı bir şeydi:

İnsanoğlunun, bir jenerasyondan bir diğerine ortalama geçiş süresi yirmi beş senedir. Bu süreyi aşan herhangi bir ödüllendirme planı uzun dönemli ortak çalışma sistemini baltalayacak bir düzensizliğe sebep olur. Özetlemek gerekirse, insan ırkı kendi atalarının düşüncelerine ihanet etmeye meyillidir. Bana göre, tek mantıklı çözüm yolu; taviz vermeyen etkin kurumlar ve geleceğe karşı umutsuz olanlara tepki göstermektir.

Irkımızın, uzun sürecek varoluşsal tehditlerin eninde sonunda bizim yaşadığımız çevreyi yok edeceğine, kontrolsüz bir nüfus artışına ve kaynaklarımızın tükenmesine yol açacağı gerçeğine kayıtsız kalmayı seçtiğine dair, günümüze kadar birçok teori ortaya atıldı. Tam da bu sebeptendir ki insan uygarlığının kendi kendini yok etmesini sağlayacak şey bizim kalıtsal bir eksikliğimizdi ve bu, zamanı gelince bir bomba gibi patlayıp yok olmamızı sağlayacaktı.

Nitekim maalesef dünya tarihinde yaşananların neredeyse hepsi bu teoriyi destekler nitelikteydi.

Bunun da ötesinde, ciddi tehditlerden haberdar olunmasına rağmen, Ebedi Teyakkuz Projesi bünyesinde çalışan insan sayısı

gün geçtikçe azaltılmıştı. Yıllar geçtikçe programın operasyonel kapasitesi git gide seyreltilmiş, azaltılmış ve gücünü yitirmişti. Ve tam da o yağmurlu günün sabahında, proje zaten zorlukla kendi kendine yetiyordu ama yine de etkinliğini yitirmemişti.

Yerel saatle 16.24.32'de Albay Hopper, her zamanki gibi ofisinde oturuyordu. Kahvenin yarısı bitmişti, termos istek talep formlarından oluşmuş bir yığının üzerinde duruyordu. Albay o formları doldururken hepsinin geri çevrileceğini biliyordu ama yine de kendisini bunu yapmaya mecbur hissetmişti.

Bir telefon geldi.

Elini telefona atan Hopper bir tuşa bastı, monitörlerin hepsi ekran koruyucusuna geçti.

"Teyakkuz1. Devam et," diye bir cümle duyuldu. Arayan, bir veri analistiydi.

Hopper'ın duyduğu sesin sahibinin belirgin bir Amerikan aksanı vardı ve onu daha sahada görev yaptığı dönemlerden tanıyordu.

"Ben Brasiliero. Elimde görmek isteyeceğin bir şey var."

"Özel kanal hazırlanıyor, izin alınıyor."

"İzin onaylanıyor."

Hopper tuşlara basarak izni onayladı."

Bir anda, dikey uzun dört monitörde de veri akmaya başladı. Her monitör Amazon Ormanları'nın belirgin bir bölgesini gösteriyordu. Birinde iyileştirilmemiş bir dijital fotoğraf, diğerinde bölgenin ışık tespiti ve ölçüm haritası (LIDAR), diğerinde bölgenin iyileştirilmiş ve renklendirilmiş hiperspektral görüntüsü, sonuncuda da sentetik açıklıklı radardan alınmış gri ölçekli detaylı bir topografi haritası vardı.

Ellerindeki dron görüntüleri canlıydı, eşzamanlı olarak gösteriliyordu.

Analistler bir bir kafalarını ekranlarından kaldırdı ve karşılarındaki büyük ekranlara bakarken birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. Kendilerine göre ayarlanmış iş istasyonlarına bir yan veri aktarılmaya başladı, gelen bilgiler çalışma alanlarına göre uzmanlara dağıtıldı. Albay Hopper bir şey yapmadan bekledi.

Karşısındaki her fotoğrafın merkezinde açıklanamayan bir şey vardı.

Ne olduğu anlaşılamayan, hafif kıvrımlı bir binaya benzeyen bu şey, ağaçların ortasından yükselmiş, nehre doğru kaymıştı. Merkez kısmının altından bir su akıyordu. Arkasındaki nehri tıkamasından dolayı nehir suları devasa bir çamur havuzu oluşturmuş, etrafa yayılıyordu. Binanın etrafındaki ağaçlar ve canlılar hareketsiz ve soluktu çünkü hepsi ölmüştü.

"Anormalliği dikey düzlemde Cennet Sarayı bölgesinde gözlemledik," diyen Brasiliero'nun sesi hoparlörlere veriliyordu. "Tiangong-1 uzay istasyonu bölgenin tam üzerindeyken..."

"Anlaşıldı Brasiliero. Bu kadarı yeterli," diye cevapladı Hopper, telefonu beklemeye aldı.

Hopper beklemeden bölgenin enlemine ve boylamına baktı. Bu anormallik tam ekvatorun üzerindeydi, sıfır derece enlemine yedi derecede duruyordu, 0,91 metre sapmıştı. Olay notlarına bu durumu da kaydetti. Bu tuhaf bir detaydı, önemli bir şey gibi görünmüyordu ama aslında oldukça yanıltıcı bir detaydı.

Kıdemli sinyal ve istihbarat subayı olan Dale Sugarman, ayağa kalkıp Albay Hopper'a döndü, telefonu boynunda duruyordu. Birlikte çalıştıkları beş yıl boyunca, Hopper Dale'ın bilgisayar oyunları dışında bir şeye heyecanlandığını hiç görmemişti. Ama o anda o kıdemli havacının telefonu elinden düşmüyordu, telefon açılınca sesi odada yankılandı. "Bu veri imkânsız bir sonuca çıkıyor efendim. Orada hiçbir yol yok, havaalanı yok, oraya böyle bir şeyi inşa etmek mümkün değil. Sensörlerimiz hatalıdır büyük ihtimalle. Dronlardan tekrar görüntü almamızı öneriyorum. Eğer biz..."

"İmkânsız, burada yanlış sözcük olur Havacı," dedi Hopper, kollarını birleştirmiş duruyordu. Konuşmaya devam ederken söylediklerine inandığı belli oluyordu, "Karşımızdaki şey imkânsız değil. Ama gerçekleşmesi ihtimali düşük."

Analistler Hopper'ın dediğini anlamaya çalışırken odaya bir sessizlik hâkimdi.

Teknik açıdan bakıldığında olası bir durumla karşı karşıyalardı ama pratik olarak gerçekleşmesi o kadar imkânsızdı ki bu meslekten olmayan herkes böyle düşünürdü. Böyle bir yanılgı da çoğu insan tarafından kabul görmüş bir kural olan Borel'in yanılgısına dayalıydı. Borel, "Gerçekleşme ihtimali çok düşük olan durumlar gerçek hayatta asla gerçekleşmezler," tezini savunmuştu.

ELBETTE BU SÖZ matematikçi Émile Borel'e ait değildi. Onun yerine kendisi çok sayıda kuram ortaya koymuş, sonsuz evrenler göz önünde bulundurulduğunda *gerçekleşme ihtimali yüzde sıfır olan bir olay bile eninde sonunda gerçekleşir* demişti. Başka bir şekilde anlatmamız gerekirse, yeterince şans verilirse *olabilecek* her şey *olurdu.*

Eğer tamamen verilere güvenerek her şeyi realistliğe yoranlar varsa ki onlar genellikle alacağı hazzı sona bırakıp en son tatlıya geçerler, gerçekleşme ihtimali düşük olaylar imkânsız değil, kaçınılmazdı.

Albay Hopper son derece sabırlı bir insandı. Dünyası durmaksızın hızlanırken o gittikçe işleri daha ağırdan alan bir insan olmuştu. Hatta tam da bu sebeple ondan önce bu birimi komuta eden insanlar tarafından bu göreve getirilmişti.*

---

* Bu metni düzenleyen ilk kişi olan Arthur Manchek de, Dünya gittikçe daha hızlı dönerken bizim yavaşlamamızı savunanlardan; ona göre etrafımızdaki her şeye karşı zamanla daha az ilgili olmalıyız, bu şekilde davranmayanlar, olaylara aşırı bir ilgi gösterir. Bu davranış, onun yıllar içerisinde kazandığı bir yetenek haline gelmiştir çünkü onun en kritik durumlarda bile sakin ve soğukkanlı kalmasını, talebelerini de böyle yetiştirmesini sağlamıştır.

Bu birimde on beş yılını geçirmiş olmasına rağmen tek bir övgü almamış, kimseye sözler vermek zorunda kalmamış, kimseden destek görmemiş hatta iş arkadaşlarının saygısını bile kazanmamış olsa da Hopper, bir gün olsun işini yarım yamalak yapmamış, daima işine bağlılığını korumuştu.

Ve işte o kritik anda işine duyduğu ısrar tam anlamıyla karşılığını verecekti.

Albay Hopper üst çekmecesinde bir dosyayı arayıp buldu ve masasının üstüne koydu. Bu karşılarındaki her neyse ona protokole göre davranacaktı. Eski bir mektup açacağını alıp dosyanın içinde alt tabakalardaki "gizli" kısma ulaşmak için birkaç mührü kırdı. Bu acil durum protokollerinin çoğu artık bilgisayar üzerinden yapılıyor olsa da bu dosyadaki talimatlar yıllar önce yazılmıştı ve her adımın uygulanmasında denetleyebilecek biri gerekiyordu.

Telsizin mikrofonunu dudaklarına yaklaştıran Hopper, art arda emirler vermeye başladı, sözlerinde bir hava trafik kontrolcüsünün özgüveni vardı.

"Brasiliero. Anomalinin etrafında elli kilometre çapında bir karantina bölgesi oluştur. Bölgenin üzerinde uçan dronu bölgeden çek ve karantina alanına indir. Dron indikten sonra da o bölgeye kimsenin girmesine izin verme."

"Anlaşıldı Teyakkuz1."

Piedmont Olayı'nın geliştirilmiş bilgisayar modellerine göre yeni keşfedilmiş yerlerin karantinası için yerin elli kilometre çapını karantinaya almak yeterliydi. Abutre-rei dronu yana yatıp ters yöne dönerken ekranda gerçek zamanlı seyir kaydı göründü. Birkaç saniye sonra dronun burnunda asılı kamera yüz seksen derece döndü ve anomali ekrana geri geldi, kamera anomaliye doğru yakınlaşıyordu.

"Albay, bu durumun bizimle ne ilgisi var?" diye kısık bir sesle sordu Sugarman, gözlüklerine önündeki monitörün mavi ışığı yansıyordu.

Hopper bir an durdu, sonra doğrudan cevap vermemeye karar verdi. Brasiliero daha önceden Cennet Sarayı'nın, gizli bilgilerin sızması durumunda kullanılan bir kod olduğunu söylemişti. Hopper da bunu bildiği için cevap vermek yerine Ebedi Teyakkuz'un o anki temel görevine döndü.

"Anomalinin ekvatoral yerini tekrar teyit edebilir misin?"

"Teyit edildi," dedi Sugarman, masasına eğilmiş şekilde duruyordu. "Anomali ekvator çizgisinin tam üzerinde duruyor efendim. Hatta anladığımız kadarıyla hiç sapma yok."

Hopper kontrollü bir şekilde derin bir nefes aldı. Telsizden gelen kısık sesler haricinde odadan çıt çıkmıyordu. Sugarman pek huyu olmadığı halde fısıltıyla konuşuyordu.

"Anomalinin ekvatoral konumu neden önemli ki?"

Hopper'ın sessizliği aslıda o an çok şey anlatıyordu. Çünkü bu soruyu görevin güvenliğini tehlikeye atmadan veremezdi. Nitekim emir-komuta zincirinde kendisinden üstte olanlar bilmeliydi, alttakiler değil.

"Havacı. Transat Dört uydusunun girdilerine erişim talep et lütfen. Durumdan anbean haberdar olmalıyız ve bizden başkası bunu görmemeli."

"Efendim, o sistem bize ait değil. Uyduyu başka bir kurum kullanıyor. Şu anda CIA o uyduyu kullan..."

"Açık Göz Protokolü'nü uygulamak için izin veriyorum."

Sugarman yutkundu. "Emredersiniz efendim. Uydu görüntülerine erişiyoruz."

Klavyede birkaç tuşa basıldıktan sonra karşılarındaki ekranlarda görüntüler belirdi. Jiplerden oluşan bir konvoyun karanlık bir çöldeki kızılötesi görüntüleri ekrana yansıdı. Jiplerin lastiklerinin geride bıraktığı iz kumun üzerinde beyaz hatlar olarak görülüyordu. Hedefleme için kullanılan artı şeklindeki göstergeler ekrandaki görüntünün üzerinde geziyor, yatay düzlemde jipleri takip ediyordu.

Odanın içindeki hoparlörlerden tanımadık ve sinirli bir adam, "Tanınmayan Açık Göz kullanıcısının dikkatine. Kanaldan çıkın. Şu anda hassas bir operasyonu..."

"Uyduyu bizim koordinatlarımıza çevir," dedi Hopper. "Ve şu adamı sessize al."

"Emredersiniz."

Analistlerin klavye tuşlarına basma sesi haricinde odaya tekrar sessizlik hâkim oldu. Analistlerin her biri ekranlarında akan verilere gömülmüş durumdaydı.

Gökyüzünde, gizli bir yörüngesel güzergâhta, uzay boşluğundaki bir uydunun lensi sessizce döndü. Jip konvoyunun görüntüleri ekrandan kayboldu. Saniyeler sonra uydu lensi Amazon Ormanı'nın üzerindeydi ve kamera görüntüyü netleştirmek için odaklandı.

Odanın karşısında asılı büyük ekranda anomali tüm detaylarıyla görünüyordu. Gümüş renkli metali andıran yüzeyi damlacıklar halindeki orman sisiyle kaplıydı, üzerinde soluk görünümlü altıgen karartılar vardı ve dışarıdan bakıldığında, Güneş altındaki bir böceğin cilalanmış gibi duran kabuğuna benziyor, parlıyordu.

"Kızılötesine geç," dedi Hopper.

İkinci monitörde ekrandaki görüntü grimsi bir renk aldı, daha açık renkler yeryüzü sıcaklığının daha yüksek olduğu kısımları gösteriyordu. Etraftaki yoğun orman, fırtına bulutlarına benzeyen grimsi bir tabaka oluşturmuştu. Anomali ekrandaki görüntünün tamamından daha temizmiş gibi bembeyaz görünüyordu.

"Sıcaklığı yüksek efendim, çok yüksek," dedi bir analist. "Etrafındaki yaşamı nasıl etkilediğini görüyor musunuz?"

Hopper başıyla onayladı, monitörün bir noktasını işaret etti. "Bu belirsiz noktalar nedir? Hepsi aynı sıcaklıkta gibi ama çok da hızlı soğuyorlar."

Sugarman bilgisayar ekranına dönüp görüntüyü inceledi. Diğer bir analiste kısa bir şey danıştıktan sonra cevap verdi.

"Onların ceset olduğuna inanıyoruz efendim. On dört kişi. Hepsi insan."

"Bundan emin olamazsınız Havacı. Dünya'nın bu bölgesinde bir sürü büyük primat yaşıyor."

"Bazılarının yanında mızraklar var efendim."

"Anlıyorum."

Ekrandaki beyaz termal görüntü parlıyor, ekranın kendisinden bile daha temizmiş gibi görünüyordu. Etrafla etkileşimi azaldıkça anomali farklı görünmeye başladı. Solmakta olan noktalar anomaliye daha da yakınlaşmıştı.

"O neydi?" diye sordu Hopper.

"Ben... O şey büyüyor gibi," dedi Sugarman. "Ve gölün ortasında başka bir şey belirdi. Bundan daha küçük, altı kenarlı bir yapı."

Üçüncü monitör renk benekleriyle aydınlandı. Anomalinin üzerindeki atmosferde mavi ve turuncu puslu bir bulut belirdi. Anlaşılan bu bulut rüzgârın etkisiyle batıya sürükleniyordu.

"Bir duman bulutu çıktı," dedi bir analist. "Oradaki atmosferi tamamen kapladı. Muhtemelen bir şekilde anomaliden salınmış bir tabaka. Veriler gelmeye devam ediyor..."

Albay elindeki çok gizli dosyanın rakamlarla dolu bir sayfasında parmağıyla bir şey aradı. Sayfalardaki bilgiler bir çocuğun anlayabileceği K.I.S.S. "*Keep it simple, stupid* (Basit yap prensibi) mantığı ile yazılmıştı.

Albay görüntü grafiğini görünce durdu. Gereken emri verirken sesinde bir tedirginlik oluştu:

"Dronun görüntü grafiğini getirin bana."

"Başüstüne efendim."

Saniyeler sonra genç bir analist kütle spektografından aldığı verileri albayın masasına koydu.

Hopper tekrar parmağıyla bir şey aramaya başladı. Parmağı durduğunda ve aradığını bulduğunda sesindeki tedirginlik gitmişti.

"Aradığımızı bulduk," dedi.

Patronunu görmek için arkasını dönen Sugarman, "Neymiş?" diye sordu. Dudakları solmuştu, sesi kurumuştu ve çatallı geliyordu. Arkasındaki odada bulunan herkes korku içinde Hopper'a bakıyordu.

"Sinyal sızıntıları elli yıl önce Piedmont, Arizona'da görülen Andromeda Parçacığı ile neredeyse aynı. Ormanda bulunan şey de mikropla aynı bileşeni içeriyor. Ve görüntülere bakılırsa gittikçe de büyüyor. Etrafındaki cesetlerin de üstünü kaplamış."

"Ama bu nasıl..." Sugarman durdu. "Yani diyorsunuz ki..."

O odadaki herkes bu görevin amacını biliyordu. Ama hiçbiri o mikrobun tekrar ortaya çıkacağına inanmıyordu. O an, mikroba dair o kanıtları gördüklerinde bile inanamıyorlardı. Bir kişi hariç.

Hopper, dosyayı kolunun altına aldı ve şaşkınlık içindeki çalışanlarına seslendi.

"Ebedi Teyakkuz Projesi görevini tamamlamıştır. Buradaki işimiz bitti. Nereye olur bilmem ama hepinize sonraki atamalarınızdan sonra başarılar dilerim."

Bunu dedikten sonra Albay Hopper arkasını döndü ve aslında ses geçirmez bir oda olan yüksek öncelikli iletişim odasına gitti. Odaya doğru giderken arkadaki analistlerin ağzı açık kalmıştı, ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

Hopper son saniyede omzunun üstünden bakıp son emirlerini verdi.

"Peterson HKÜ'ndeki meslektaşlarınıza da elimizdeki verileri gönderin ve onları uyarın. Büyüme hızına bakarsak, dört gün süremiz olduğunu söyleyin."

"Dört gün mü? Neye kadar?" diye sordu Sugarman.

"O anomali büyüyüp okyanusun tamamını kaplayana kadar..."

Ebedi Teyakkuz Projesi bu cümle ile tamamlandı.

Alarm

RAND L. STERN zaten çok yorgundu ama gün daha yeni başlıyordu. Mükemmel bir kariyeri ve büyüyen bir ailesiyle dört yıldızlı bir general olan Stern'e o gün sürekli ihtiyaç duyuluyordu. Öğlen yemeğini yediği on beş dakikada bile onu rahat bırakmamışlardı.

Stern, ellili yaşlarında, yapılı bir Afro-Amerikalıydı ve saçları daha yeni ağarmaya başlamıştı. ABD Hava Kuvvetleri Akademisi'nden yüksek dereceyle mezun olmuştu, F-16 Savaşan Şahin uçağını binlerce saat komuta etmiş, yüzlerce saat uçağın içinde savaş vermişti. Sonrasında, radikal bir kararla West Point'te profesörlük yapmaya başlamıştı. 2016'da ABD Senato'su tarafından oy birliğiyle göreve getirildikten sonraki üç yılını Birleşik Devletler Kuzey Komutanlığı'nın (USNORTHCOM) ve Kuzey Amerika Hava Savunma Komutanlığı'nın (NORAD) komutanı olarak görev yapmıştı.

Colorado'daki Peterson Hava Kuvvetleri Üssü'nde görev yapan General Stern, üç yüz yirmiye otuz beş bin kilometrekare büyüklüğünde olan ve otuz sekiz bin kişinin Amerika'nın çıkarlarını korumak, gözlemlemek için çalıştığı bir alanda yapılan her şeyin denetiminden sorumluydu. Bu yer o kadar büyüktü ki koskoca gezegenimizi bile gölgede bırakabilirdi. Yıllık bütçesi on milyarlarca dolardı, bilinen tüm çokuluslu şirketlerin en az iki katıydı.

Kendisine, aldığı en karmaşık görevin hangisi olduğu sorulsa, Denver Üniversitesi'nin Psikoloji Departmanı'nda araştırma görevlisi olan eşinin ve dört genç kızının sorumluluğu olduğunu söylerdi.

Kendi evinde Stern hariç lafı geçen çok kişi vardı. Ama iş yerinde üç yüz milyon Amerikan vatandaşının sesiydi o.

İlk iş gününde aldığı bilgilendirme paketinde yüksek önceliğe sahip ve ulusal güvenlik adına çok ciddi önem taşıyan ve devam etmekte olan on iki çok gizli proje hakkında kendisine bilgi verilmişti. İçlerinde elli yıl önce gerçekleşen Andromeda Olayı'nın akabinde hayata geçirilen Wildfire Projesi de yer alıyordu. Çinlilerin hedefleri ve atmosferimizde kaybolup giden inanılmaz miktardaki nükleer materyalle karşılaştırıldığında, Wildfire önemsiz bir dipnot gibi görünebilirdi. Ama görev yaptığı sürece onu en çok tedirgin eden proje hep Wildfire olmuştu.

Andromeda'dan kalan mikro parçacıklar, başta bilimsel araştırma için kullanılmaya çalışılsa da zamanla kullanım amacı, gizli bir silahlanma yarışına dönüşmüştü ve bu parçacıklar Soğuk Savaş'tan bu yana görülmüş en ciddi küresel hırsları tetiklemişti. Bunun sonucunda da Wildfire Projesi çok kaynak harcanan devasa bir oluşum haline gelmişti. Öyle büyümüştü ki onlarca alt projesi vardı ve sadece bu projelerin halktan gizlenmesi için bile milyarlarca dolara ve milyonlarca insanın bunun için görev yapmasına ihtiyaç duyuluyordu.

Ve bütün bu yük generalin omuzlarındaydı.

Daha sonralarında verdiği bir röpörtajda, "Kendimi Atlas gibi hissediyorum, orada tek başımayım, Dünya sırtıma yüklenmiş ve kimse neyi neyden koruduğumu bile bilmiyor. Kızlarım da dâhil." demişti.

Bu gizli projeler nehrinde, Ebedi Teyakkuz ancak bir su damlasıydı. Andromeda mikro parçacığından doğacak bir diğer ani mutasyon korkusu zamanla yitip gitmişti. Onun yerine devlet düşmanlarının bilinçli silahlanması birincil derecede önemliydi.

İnsanlar her zamanki gibi dünya dışından gelen canlılara ve tehditlere dair merak uyandıran düşünceleri bir kenara koyup AP-1'in ve plastik yiyen kuzeni AP-2'nin ölümcül versiyonlarını oluşturmaya çalışan ülkelere (müttefik olsun veya olmasın) odaklanıp ne kadar düz ve dünyevi olduklarını bir kere daha gözler önüne sermişti.

İki durum da kendi içinde farklı tehlikeler barındırıyordu.

AP-1'in solunması durumunda sonuç kaçınılmaz olarak ölümcüldü. Wildfire laboratuvarlarında ortaya çıkan ve daha zararsız görünen AP-2'nin ise üst atmosferdeki her şeyi yok edebileceği, oradaki tüm plastik parçaları çöpe çevirebileceği ve ABD'nin uzay programlarını onlarca yıl geriye götürebileceği kanıtlanmıştı. Aynı zamanda bu durum AP-2'yi incelemek isteyen her ülkenin yörüngeden bu parçacığı toplayabileceği bir ortam yaratmıştı.

Ne kadar uğraşılsa da Andromeda'dan doğal veya yapay olarak başka bir parçacık oluşturulamamıştı.

Ama o anda Stern'ün yıllardır gelmesinden korktuğu o telefon; Çin Havacılık ve Uzay Dairesi'nden, dünya çapındaki salgınları incelemeleri için gönderdiği ajanlarından ya da Nevada'daki bir mısır tarlasının altında bulunan bir "temiz odadan" gelmemişti.

O telefon Ebedi Teyakkuz'dan gelmişti.

Peterson Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki özel ofisinde rahat rahat oturan Stern, Albay Hopper'dan gelen acil durum uyarısına pek kulak asmadı. Normalde yanlış raporlar astları tarafından okunup silinirdi ama herhalde bir tanesini gözlerinden kaçırdılar, diye düşündü.

Ağzından gökkuşakları çıkan kedilerin olduğu saçma ekran koruyucusunu (en küçük kızının hediyesiydi) kapatan general Hopper'ın bilgi paylaşımını kabul etti. Ekranında anomaliye dair bilgiler akarken Stern arkasına yaslanıp parmaklarını çıtlattı ve canı sıkılmış şekilde gözlerini devirdi.

"Albay Hopper. Bütün bunlar nedir?" diye sordu.

"Bir teorim var."

"Demek bir teoriniz var. Yemeğe geç kaldım Albay. Terfi ettirildiğimden beri günlerimi onar dakika olarak yaşıyorum zaten. Ve yirmi dört saatin içinde yüzlerce günlük iş yapıyorum. Siz şu anda o günlerden birini yiyorsunuz. Ama ben bugünümü içinde pastırma, marul ve domates olan bir sandviçle geçirmek istiyordum."

"Anladım efendim. Ama güzergâhı gördünüz mü?"

"Ormanda sabit bir nesne görüyorum Albay. Herhangi bir güzergâh göremedim."

"Çinlilere ait Tiangong-1 uzay istasyonu 10 Eylül'de yer çekimine kapılarak atmosfere girdi ve parçalandı. Karşınızda duran anomali de ekvator çizgisinin tam üzerinde duruyor, düşen istasyonun çakılma güzergâhının tam üzerinde bulunuyor. Bu durumu Cennet Sarayı kod adından da hatırlayabilirsiniz."

General Stern hışımla kalktı.

"Çinlilerin o istasyonda ne üzerine çalıştıklarını bilmiyoruz," diye ekledi Hopper.

Ekranında veriler akarken, "Ama bu konuda iyi bir tahminimiz var, değil mi?" diye cevap verdi Stern.

Karşısındaki sorun yemek yemesinden daha ciddi bir hale gelmişti. Bu artık bir ulusal güvenlik sorunu değildi, o bölgedeki tüm türler tehdit altındaydı.

General konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

"Aferin Albay. Topladığınız tüm bilgi ve verilere ihtiyacımız olacak. Ben... Neden bunu söylediğimi bilmiyorum ama... Wildfire Alarm Durumu ilan ediyorum."

LOJİSTİK UZMANLARININ, VİETNAM Savaşı'nın başlarından bu yana Amerika Birleşik Devletleri için, bağımsız büyük bir askeri girişim planlamadığı veya yürütmediği az bilinen bir gerçektir. En küçüğünden en kapsamlısına kadar her operasyonda, otomatik karar ve taşıma analizi (ALDA) adı verilen, karmaşık bir algoritmalar bütünü kullanıldığı için, kararın en azından bir kısmı bilgisayarlara aittir. Konu özelinde, Andromeda Olayı yaşandığında verilen karşılık da diğer askeri karşılıklardan farklı değildi, diğerleri gibi makinelerin oluşturduğu stratejilerle yapılmıştı.

General Stern verileri ilk incelediğinde ALDA, Ohio'daki Hava Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarları'nın en gizli bölümlerinde bulunan Percheron Süper Bilgisayar Kümesi'ni devreye soktu. Daha az önemli binlerce diğer bilgisayar tehdidini o an için göz ardı eden ALDA, sürekli olarak yenilenen devasa bir personel ve kaynak veri kümesine bağlanıp onları on beş dakika içinde eksiksiz bir görev hazırlık sürecine soktu.

Ama bu düzeyde bir veri işleme gücüne ve elinin altındaki onca bilgiye rağmen ALDA her zaman 80/20 kuralıyla çalışırdı. Bu kural bir algoritmanın çözümün ancak yüzde seksenini oluşturmasını, kalan yüzde yirminin daima insan içgüdülerine ve sağduyularına bırakılmasını sağlıyordu.

Mevcut durumda ise General Stern, ALDA'nın oluşturduğu raporda bir eksiklik göremiyordu. Rapor şu şekildeydi (bir kısmı makine dilinde yazılmıştı):

WİLDFİRE PROJESİ V2 – EKİP DOSYASI

NIDHI VEDALA, TIP-BİLİM DOKTORU
(YAŞ: 42) *** Wildfire İzni (VAR)
Verilecek Görev: Komutan, 001 ***
Lokasyonu: Massachussets, Amherst >>> Yolculuk Süresi: ~12 Saat ***
Uzmanlık: Nanoteknoloji; malzeme bilimi;
Andromeda Parçacığı: AP-1, AP-2 ***
Diğer Özellikler: Liderlik yeteneği; çevre uzmanı ***

HAROLD ODHIAMBO, BİLİMİNSANI
(YAŞ: 68) *** Wildfire İzni (AKADEMİK) ***
Verilecek Görev: Baş Saha Bilimcisi, 002 ***
Lokasyon: Nairobi, Kenya >>> Yolculuk Süresi: ~15 Saat ***
Uzmanlık: Ksenojeoloji; jeoloji; antropoloji; biyoloji;
doğal bilimler; . . . <DEVAM EDİYOR>
Diğer Özellikler: Geniş bilgi tabanı ***

PENG WU, PLA Hava Kuvvetleri, Binbaşı(YAŞ: 37) ***
Wildfire İzni (Halk Cumhuriyeti Ortak İzni) ***
Verilecek Görev: Saha Bilimcisi, 003 ***
Lokasyon: Şangay, Çin >>> Yolculuk Süresi: ~18 Saat ***
Uzmanlık: Çinli astronot; asker; tıbbi doktor:
patolog ***

Diğer Özellikler: Muharebe eğitimi; hayatta kalma eğitimi; muhtemel bölge bilgisi [DÜZENLENDİ] ***

ZACHARY GORDON,
ABD Ordusu, Astsubay Kıdemli Çavuş (YAŞ: 28)
Wildfire İzni (GEÇİCİ) ***
Verilecek Görev: Sahra Sıhhiyecisi, 004 ***
Lokasyon: Fort Benning, Georgia ***
Yolculuk Süresi: ~14 Saat ***
Uzmanlık: Kıdemli hafif piyade; kıdemli tabur sıhhiyecisi ***
Diğer Özellikler: Travma cerrahı ***

SOPHIE KLINE, BİLİMİNSANI
(YAŞ: 32) Wildfire İzni (NASA)
Verilecek Görev: Uzaktan Çalışma
Lokasyon: Uluslararası Uzay İstasyonu *** Yolculuk Süresi: Bilinmiyor ***
Uzmanlık: Nanorobotik, nanobiyoloji, yer çekimsiz ortam araştırmaları ***
Diğer Özellikler: AP-1, AP-2 UZMANI ***

*** DOSYA SONU ***

Normalde güvenlik sebebiyle listede olmayacak Binbaşı Peng Wu'nun da ismini görünce Stern duraksadı. Sonra alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. ALDA algoritması şüpheye yer bırakmayacak derecede mantıklı ama sezgisel olmayacak şekilde karar veriyordu. Cennet Sarayı durumu da göz önün-

de bulundurulduğunda, Wildfire aday havuzuna hazır bekleyen, onay almış bir Çin ordusu adayını katmak dâhiyane bir fikirdi.

Peng Wu sıradan bir astronot değildi, Tiangong-1 Uzay İstasyonu'nda ilk insanlı göreve de katılmıştı. Stern, Wu'nun Çin ordusuna dair herhangi bir sırrı paylaşmayacağını da biliyordu, zaten bu sırları almayı denemişlerdi ama Wu'nun orada olanlarla ilgili bilgisi ve tecrübeleri sahada hayat kurtarabilecek düzeydeydi.

O noktada General Stern'ün yapması gereken tek şey sesli onay vermekti. Ama emir komuta zincirinin en üst noktası olan ABD Başkanı'na ve görevin ilk adımında çalışacak en alt noktadaki adaylara kadar gidecek o onayı vermeden önce son bir değişiklik yapıldı.

Sırada, General Stern ile en çok güvendiği çalışanlarından birinin son dakika değişikliği ile ilgili yaptığı görüşme vardı:

<...>

0-10 GEN

Son adayı listeden alın. Onun yerine başka birini göreve getireceğim.

S-OP-001

Zack Gordon'u mu? Emin misiniz General?

0-10 GEN

Stone'u gönderin.

S-OP-001

Anlayamadım efendim?

0-10 GEN

James Stone. Palo Alto yakınlarında yaşıyor. Adını, bekleyenler listesinde bulabilirsiniz.

S-OP-001

[Kısa bir beklemeden sonra] Efendim, Dr. Jeremy Stone'un oğlunu mu kast ediyorsunuz? İlk Andromeda kazasında çalışan doktorun oğlunu yani? Onun güvenlik izni bile yok. Hazırlık çalışması da çok eski. Ki bildiğim kadarıyla kendisi zayıf bir adaydı, ZACHARYSDLKSDM özel amaçları olabilir.

0-10 GEN

Biliyorum. Yine de onu gönderin.

S-OP-001

Kendisine güvenlik izni verilene kadar beklememiz gerekecek.

0-10 GEN

Anlaşıldı. Benim özel C-40'ımı kullanıp onu getirin. Gecikmeyi azaltmış oluruz.

S-OP-001

[Uzun bir bekleyişten sonra] Dr. Jeremy Stone ile yakın arkadaştınız değil mi?

0-10 GEN

Ne demek istiyorsun?

S-OP-001

Ben sadece... Bu emri verirken çizilecek imajı da göz önünde bulundurmanız lazım.

0-10 GEN

Bak evlat. İpin ucundaki senin kariyerin değil. 7-12 emrini devreye alıyorum, bilinmemesi gereken çok gizli durumsal bilgileri sınıflandırıyorum. Ses onayımı alın, ben General Rand L. Stern.

S-OP-001

Anlaşıldı efendim. Dosya onaylandı ve... Görev onayı alındı. [Klavyenin tuş sesleri]

S-OP-001

Güvenilir aracılar saha ekibimizi getirmek için gönderildi. Sizin de yerel komutanlığa görevleri denetlemeleri için bilgi vermeniz gerekmekte. İyi şanslar efendim.

0-10 GEN

Anlaşıldı. Ve teşekkür ediyorum.

S-OP-001

Efendim?
[Kısa bir bekleyişten sonra]

S-OP-001

Efendim. Sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum. Kayıt dışı…

0-10 GEN

Hiçbir şey kayıt dışı değil. Biliyorsun.

S-OP-001

O zaman kayıtlı ama aramızda kalacak bir şey olsun.

0-10 GEN

Sor bakalım.

S-OP-001

Neden James Stone?
[Uzun bir süre sonra]

İçgüdülerime güveniyorum. Bu kadar.
[konuşmanın sonu]

Başkentteki Nova America'nın beyin takımının isabetli tahminlerine göre Stern'ün o içgüdüsü sayesinde yaklaşık üç ila dört milyar insanın hayatı kurtulacaktı.

GÜN 1

TERRA INDIGENA (YERLİ TOPRAĞI)

> Bazı olaylar vardır ki
> bir kez yaşandığında
> kolay kolay çözülemez.
>
> **– MICHAEL CRICHTON**

Acil Durum Enkaz Kurtuluş Manevrası

DR. SOPHIE KLINE, Dünya'nın dört yüz kilometre üstünde, uzun sarı saçlarının arasında süzülüyordu. Görev Kontrol'ün hem Houston hem de Moskova ile uyumlu çalışabilmesi için Uluslararası Uzay İstasyonu'nda kullanılan zaman dilimi olan milletlerarası saate göre sabahın altısıydı ama onun grimsi mavi gözleri fal taşı gibi açıktı ve tetikteydi. Bu saatte, birlikte çalıştığı diğer iki astronot uykudaydı; gözlem kubbesi kapalıydı, boştu ve karanlıktı. Duyulan tek ses Tranquility modülünün havalandırma sistemlerinden gelen vızıltıydı.

Kline'ın en sevdiği saatlerdi.

Parlayan bir butona bastı ve dış kubbenin duvarları açılırken gemi gövdesinden sesler geldi. Dünyanın parlak yüzeyinden gelen tatlı ışıklar modülün içini doldururken Kline karnında her zamanki gibi ufak bir heyecan hissetti. Diğer insanlardan ayrı olmayı, yalnız başına yukarıdan gezegenimizi seyretmeyi hep

sevmişti. Bu durum ona tam bir üstünlük hissi veriyordu, aşağıdaki her şeyi kendisi yaratmış gibi hissediyordu.

Bu küçük ritüel –kazadan sonra kurtarılan seyir defterine de yazdığı üzere– kibirli bir davranış gibi gelebilirdi ama sadece basit bir özgürlük hayaliydi.

Kline o kubbenin içinde süzülürken felç olmuş bacakları da kendisine engel olmasın diye Velcro kayışlarıyla vücuduna bağlıydı. Mahvolmuş kaslarına giren acılı kramplar ve spazmlar sadece o sessiz ve ağırlıksız ortamda unutuluyordu.

Sophie Kline altı yaşından beri yürüyemiyordu, o da bu açığını uçarak kapatmayı tercih etti. Engeline rağmen Sophie uzun yapılıydı; kubbenin camına baktığında uzun kaşları ve sıska yüz yapısı kendisini yırtıcı bir hayvan gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bu görüntüsünü yumuşatan tek şey, alnında ve burnunda bulunan kırmızı çilleriydi.

Onun yıldızlara gitmesi o kadar imkânsız görünüyordu ki neredeyse Borel'i yanılgısında haklı çıkaracaktı. Kline dört yaşındayken düşüp sağ kolunu kırdığında ailesi bu kazayı kızlarının sakarlığına veya şanssızlığına yormuşlardı. Ama bu tahminlerden sadece biri doğruydu. Hastaneye gittiklerinde bir çocuk doktorunun ekstra ilgisi sayesinde aile küçük kızlarının amansız hastalığını öğrendi.

Bir çocukta bulunması neredeyse imkânsız olan jüvenil amiyotrofik lateral skleroz (JALS) teşhisi, Sophie beş yaşındayken kondu. Bu hastalık onun gelişen yürüme kaslarına saldırıyordu. Sophie hayatına tekerlekli sandalyede başladı ama vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Çocuk yaşında gösterdiği insanüstü çabayla dehasını birleştirdi ve sarsılmaz iradesini de ekleyerek yer çekiminin ona uyguladığı esaretten kaçmayı kafasına koydu.

Başardı da.

Alanında uzman doktorların hepsi on iki yaşına kadar öleceğini söylemişti. Ama o ısrarlıydı, tüm tıbbi gelişmelerden faydalandı ve dünyaca tanınan Amerikalı bir astronot oldu.

Kline, vücudundaki kronik acının yer çekimsiz ortamda kaslarını etkilemediğini ve uzaya giderse Dünya'daki eksikliğini yaşamayacağını fark etti. Serbest düşüş anında o da diğer astronotlar kadar etkili olabiliyordu. Hatta o durumun kaslara yapabileceği etkilerden muaf olduğu için avantajlı bile sayılabilirdi.

Böylelikle yalnızca kollarını kullanarak kendisini, izleme kubbesinin merkezindeki yuvarlak cama çevirdi. Yamuğu andıran altı tane cam panel merkezden çevreye doğru yerleştirilmişti ve bu, şimdiye kadar uzayda kullanılan en büyük pencereydi. Hemen ardında durmaksızın dönen gezegenimiz vardı. O gün karşısına inanılmaz bir orman manzarası çıkmıştı. Ağaçlar, parlak nehirlerin etrafına sıralanmıştı, karşısındaki görüntü Sophie'ye beyindeki nöronların kıvrak yapılarını hatırlattı.

Manzaranın farklı olması gerekiyordu ve orayı öyle görünce, uyku döngüsündeyken Dünya'da ciddi bir problem çıktığını anlamaları lazımdı.

Uluslararası Uzay İstasyonu'nun içindeki videolarda Sophie Kline'ın sık sık şüphe edip kendi kendine mırıldandığı, çoğunlukla da kubbenin arka kısmındaki bilgisayar monitörlerini taradığı görülüyordu. Sophie kenardaki tırabzanlara tutunup kendini merkez pencereye doğru çekerken üzerindeki fizyolojik monitörler kalp atışlarında artış gözlemledi. Altlarından dönerek geçen bölge eski astronotun gayet iyi bildiği bir yerdi.

Kline'ın vücuduna kablosuz fizyolojik sensörler yerleştirilmişti. Bu işlem diğer iki astronota da yapılmıştı. Ama diğerlerinin aksine Kline'ın monitörleri çok daha hassastı, bir saniyelik gecikmelerle onun beynini de okuyorlardı. Daha ergenlik dönemindeyken ve hastalığı süresince okuldaki derslerine bilgisayar yardımıyla devam edebilmesi için Kline'ın kendi ısrarıyla beynine Kinetik-V beyin-bilgisayar aracısı (BBA) yerleştirilmişti.

Bedenin reddetmesini engellemek adına, biyo-uyumlu bir kaplamanın içindeki binlerce kablodan oluşan BBA cihazı,

Uzaktan güncellenebilen bu cihazın kullandığı yazılım yinelemesi kendi kendine bir derin öğrenme algoritması yazmıştı ve bu algoritma sayesinde Sophie'nin günlük hayatındaki hareketlerini gerçekleştirmesi için gereken elektronik nöron ağı kurulmuş oluyordu. Bu eşsiz arabirim sayesinde Kline, üssün içindeki tüm bilgisayarlara mental olarak bağlıydı, neredeyse telepatik denilebilecek bir bağlantıydı bu.

Kline Uluslararası Uzay İstasyonu'nun belirgin bir yörünge değişikliği yaptığını saptadı. Bu ciddi sorunlara yol açabilirdi ve mürettebat panik olabilirdi. Ki tam da tahmin ettiği gibi, karşısında, Dünya'nın görmeyi beklediği kısmını göremeyince şaşırdı ve şok oldu. Ancak bu duyguları yaşamasına rağmen beyin implantından gelen verilerde Kline'ın o anki beyin durumu alfa halindeydi ve beyin dalgaları 7 ila 13 Hz arasında gidip geliyordu. Yani Kline'ın beyninde panik durumu yoktu, sakindi ama karşısındaki ölümcül tehlikenin de gayet farkındaydı.

Bu bir tutarsızlıktı ve üzerinden uzun zaman geçene kadar fark edilmeyecekti.

Kline, Houston'daki uçuş kontrolle bir iletişim hattı açtı ve CAPCOM'dan bilgi istedi.

İlk gelen veriler sabitti.

Astronotların uyku döngüleri sırasında çok şey olmuştu. Uluslararası saatle 23.35.10'da General Rand L. Stern'ün emriyle USSTRATCOM (Amerika Birleşik Devletleri Stratejik Komutanlığı) Merkez Üssü'nden Houston'daki UUİ Merkez Üssü'ne bir acil durum uyarısı gönderilmişti.

USSTRATCOM, UUİ'ye doğru gelen çok sayıda kırmızı alarm düzeyinde obje tespit etmişti. Bu tip uyarılar sık sık gelirdi, komuta merkezinin bir görevi de alt yörüngedeki çapı 3.81 santimetreden geniş tüm objeleri gözlemlemekti.

Bu enkazın resmi sebebi olarak yerine getirilemeyen bir NSA uydu fırlatması gösterilmişti ama Houston'daki görevliler giz-

li bir kanaldan enkazın asıl sebebinin, Rusya'nın gizli bir uydu tahrip silahı (ASAT) kullanarak, Çin uydularından birisine saldırması olduğunu ilettiler.

Genelde bu uzay savaşı operasyonları Dünya'nın alt yörüngesinde çok ciddi enkazlar bıraktığı için tüm ülkeler tarafından kınanırdı. Ama bilinen bir gerçek vardı ki 1960'lardan beri uzaya giden tüm ülkeler ASAT platformlarında basit kinetik savaş başlıklarından tekrar kullanılabilen şekillendirilebilir patlayıcılara kadar birçok silah denemesi yapıyordu.

Merkez Üs'te Yönelmeyi Belirleme ve Kontrol (ADCO) görevlisi olarak çalışan Vandi Chawla, USSTRATCOM'dan alınan verilerle bir simülasyon oluşturdu ve bu objelerin istasyona çarpabileceğine dair yüksek tehlike uyarısı aldı. Çünkü maddeler kırmızı alarm niteliğindeydi, sarı değildi ve yapılacaklar belliydi. Hemen bir **Acil Durum Enkaz Kurtuluş Manevrası** (EDAM) başlattı, yörüngesel tamir için sonraki aylarda istasyona tekrar uçuş yapılması gerekse bile gönderilecek materyallerin hiçbiri bulunmayacak şeyler değildi.

Astronotlar uyku halindeyken, Yörüngesel Operasyonlar Yöneticisi'nin (TOPO) konsolundan otuz dokuz dakikalık kaçınma manevrası talimatı verildi. UUİ'nin 100 kiloluk dört jiroskopu hemen devreye girdi. Paslanmaz çelik volanlar UUİ'yi dört derecelik bir açıyla yatırıp ileri doğru hareket ettirmek için gereken tork gücünü verdi. İstasyonun zeminini Dünya yüzeyine bakacak şekilde ayarladılar ve Dünya'yı merkez alarak alt yörüngeye girdiler. Elektrikle çalışan jiroskoplar da yapılacak manevra için istasyonda gerekli değişiklikleri yaptılar.

Tüm bu işlemler tamamlandıktan sonra normalde sıradaki adım Pirs kenetlenme bölümüne eklenmiş robotik Progress kargo modülündeki dış iticiler sayesinde hareketlenme olurdu. Ama keskin bir dönüş yapılması gerektiğinden TOPO, Güneş Enerjisi İticileri'ni (SEP) devreye sokmaya karar verdi.

Geminin dış gövdesinde bulunan güneş panelleri sayesinde elde edilen elektrik enerjisi, verimlilik düzeyi yüksek, elektrostatik Hall iticilerinden oluşan bir kümeye aktarılıyordu. Bu küme geleneksel ateşleme yöntemlerini ekarte eden Güneş enerjisini depolamaya yarıyordu. Aktive edildiğinde, iticiler birbirleriyle aynı güçte çalışıyor ve içerideki enerjiyi plazma halinde yakarak hareket elde ediliyordu. Elde edilen güç UUİ'nin yer çekimi merkezinden yukarı doğru hareket ettirmekle birlikte o devasa yapıyı güneye yönlendiriyordu.

Böyle bir manevra uygulandığında normalde UUİ'nin yalnızca irtifası değişirdi ancak o anda istasyonun güneş açısı da kırk dört dereceden sıfır dereceye geçmesine sebep olmuştu ve bu da istasyonu alışılmamış ekvatoral bir yörüngeye oturtmuştu. Bu manevra tahmin edilen sürede tamamlanmıştı ve bu durumun sonucunu gösteren bir basın açıklaması çoktan hazırdı. Açıklamada **Acil Durum Enkaz Kurtuluş** Manevrasının uygulandığından ve SEP cihazının başarısından bahsediliyordu.

General Stern bütün bu işlemleri NASA'yı, RNCA'yı ve JAXA'yı bile karşılaştıkları gerçek tehlikeye dair bilgilendirmeden yapmıştı.

Ama bütün bunlara rağmen Sophie Kline o güzergâh değişikliğinin Andromeda ile ilgili olduğunu anlayabilmişti. Bu şaşırılacak bir durum değildi sonuçta Kline, Uluslararası Uzay İstasyonu'nun gerçekten orada olma amacının farkında olanlardan biriydi.

İlk görüşmeler:

ISS-KLINE

Houston, burası İstasyon, cevap verin. Durum güncellemesi talep ediyorum. Neler… [uygunsuz cümle] Neden Brezilya doğumuzdan batımıza doğru hareket ediyor?

HOU-CAPCOM

Şey, III, EDAM manevrası yapmamız gerekti İstasyon. Yörüngedeki enkaz yüzünden. İşe yaradı ama. SEP iticileri mükemmel çalıştı.

ISS-KLINE

Bu iyi bir haber. Ama şimdiye kadar… bakın, özel bir sorum olacak. Peterson Hava Kuvvetleri Üssü ile yakın zamanda temas kurdunuz mu?
[sessizlik – dört saniye]

HOU-CAPCOM

Üzgünüm İstasyon, yakın zamanda hiç –
[bağlantı sonlandırıldı]
[sessizlik – on bir saniye]

PAFB-STERN

Kline. Ben Stern. Özel bir kanaldayız. Yapman gereken başka şeyler de var.

ISS-KLINE

Devam edin.

PAFB-STERN

Bilimsel görevin an itibariyle sona erdi. Bir sonraki emre kadar yeni görevine dair bilgileri NASA dâhil hiçbir uzay ajansı ile paylaşmayacaksın. Anlaşıldı mı?
[kısa bekleyiş]

ISS-KLINE

Emredersiniz General Stern.

PAFB-STERN

Düşen Tiangong-1 uzay istasyonun enkazının üzerinden geçen ekvatoral yörüngeye oturtuldunuz. Biz... Tahminlere göre atmosfere dönerken istasyonda bir salgın tetiklendi.

ISS-KLINE

Ormanda mı?

PAFB-STERN

Orada bir şey var. Bir tür anomali. Şimdiden insanları öldürüyor ve yayılıyor.

ISS-KLINE

Anlıyorum.

PAFB-STERN

Wildfire Projesi tekrar aktive edildi Dr. Kline. Göreviniz yörüngeden destek vermek. Diğer UUİ görevlileri acil bilim görevi adıyla atmosferde Tiangong-1'in kalıntılarını gözlemleyecek.

ISS-KLINE

Anlaşıldı.

PAFB-STERN

Aynı zamanda saha ekibini gözlemleyeceksin. Onları izleyip dinleyeceksin. Anladın mı?

ISS-KLINE

Saha ekibi mi? Ormana birilerini göndermediniz değil mi? General, lütfen, en azından önce ben-

PAFB-STERN

Tartışacak zaman yok doktor. Wildfire Mark IV laboratuvar modülüne rapor verin. Proje çoktan aktifleştirildi.

BAŞKANLIK EMRİ, demokratik hükümet mantığına aykırı geliyor olabilir. Barış zamanında veya acil durumlarda, Birleşik Devletler Başkanı ulusal politikalarını dikte edebilir ve kararların gözden geçirilmeden uygulanması konusunda emir verebilir.

Bu kararnameler çoğunlukla şöyle açıklanır: "Emir demiri keser."

İlk başkanlık kararnamesi 8 Temmuz 1789'da George Washington tarafından yeni kurulmuş ülkedeki tüm federal bölümlerin yöneticilerinin katılımıyla Birliği oluşturmak için imzalandı. 1863'te Abraham Lincoln Özgürlük Bildirgesi olarak bilinen ve üç milyon kölenin kurtuluşu olan bir başkanlık kararnamesi imzaladı. Yüz yıl kadar sonra, Franklin Delano Roosevelt 550 kelimelik bir başkanlık kararnamesi imzaladı ve bu kararnamede devlete, ülkenin yüz yirmi binden fazla vatandaşını yakalayıp Birleşik Devletler'in Batı'sında kurulan tecrit kamplarına hapsetmesi emredildi.

Bu kararnamelerle güzel şeyler de yapılabilir, korkunç şeyler de yapılabilir ve böyle bir gücün kullanımı tarihe yön verebilir.

NSAM 362-S ["National Security Action Memorandum (Ulusal Güvenlik Eylem Belgesi) olarak biliniyordu] isimli gizli başkanlık kararnamesi ilk Andromeda Olayı'ndan ve Amerika'ya ait *Andros V* insanlı uzay aracı ile Rusya'ya ait Zond 19 görevinde oluşan karşılıklı kayıplardan üç hafta sonra imzalandı. Gelip geçen hükümetlerin hepsi için bu kararname çok sembolikti. Gayrı resmi olarak birçok politikacı bu emrin bir firavunun Giza Piramitleri'nin yıkılması için vereceği bir emirle eş değer olacağını düşünüyordu.

Emir şöyleydi:

ÇOK GİZLİ / YASAKLANMIŞ BİLGİ 362-S SAYILI
ULUSAL GÜVENLİK EYLEM BELGESİ

10 Eylül 1967

BAŞKAN Kalıcı Yörünge'mize Yerleştirilecek Bir Uzay İstasyonu'nun içine Yer Çekimsiz Bir Laboratuvar Yapılmasını Emrediyor

Anayasamızın ve Amerika Birleşik Devletleri yasalarının bana verdiği Başkan'lık yetkisiyle, Andromeda Parçacığı olarak bilinen mikro parçacığın alçak yörüngeye yerleştirilecek son teknoloji bir laboratuvarda incelenmesinin, hem ulusal güvenliğimiz hem de yaşayan türlerin güvenliği adına kritik öneme sahip olduğunu belirtirim.

1967'deki bu girişimin tahmini maliyeti 50 milyar dolardı, Apollo programının –dönemsel enflasyona göre– ve 2018'deki tüm askeri bütçenin iki katıydı. Başkan'ın bu talebi, yüksek kademedekilerce küçümsendi ve çoğu kişi projenin gerekliliğine inanmadı.

Ama bu parçacığın incelenmesi gerekliydi. 1967'nin sonbaharında, Piedmont, Arizona'daki o küçük kasabanın tamamı baştan aşağı sterilize edildi ve bulunan kırk sekiz ceset –ikisi ABD Ordusu personeliydi– yakıldı. Oradaki tüm binalar yıkıldı, arabalar parçalandı ve kalıntılar Ordu Mühendisleri tarafından çölün ortasına inşa edilen hangara benzeyen depolara kaldırıldı. Wildfire takımının buldukları sayesinde bu görev dikkatle ve kayıpsız yerine getirildi. Virüsün aniden görülmesi ve kasabanın da küçüklüğünden dolayı Piedmont yirmi yıl içinde neredeyse tarih oldu.

Her taşın altına bakıldıktan sonra, sıradaki aşama orada tam olarak ne olduğunu anlamaktı. Bu sorunun cevabını bulmak için milyarlarca dolar gerekiyordu ve tüm medeniyeti tehlikeye atmadan bulunması şarttı.

Hint asıllı İngiliz tarihçi Romila Chandra'nın İnsanlığın Yıkılmış İmparatorlukları eserinde de dediği gibi, "İnsanlar yabancı bir medeniyetle ilk defa karşılaştıklarında ilk içgüdüleri kaçmak olur. Bu mümkün değilse her zaman saldırırlar. Ancak, eğer bu ilk karşılaşmadan sağ çıkarlarsa, işte o zaman karşılarındaki medeniyeti merak ederler. Ancak bu diğerkâm bir merak değildir, yalnızca *diğer* medeniyeti anlayıp kendini ondan koruyabilmek hatta çoğunlukla karşıdakini yok edebilmek adına bir meraktır." Bunlar Andromeda'dan sonra insanlığın birbirine karşı tavrını anlatır, özellikle de Ruslar ve Çinliler Piedmont, Arizona'da olanları casus uçakları sayesinde öğrenip tam da böyle davrandılar.

Ruslar ilk başta Salyut 1 uzay istasyonunu 1971'de, Andromeda Olayı'ndan sadece dört yıl sonra yörüngeye gönderdiler. ABD iki yıl sonra onlara yetişmeye çalıştı ama üst atmosferde takılan "iyi kalpli" plastik yiyen Andromeda Parçacığından dolayı Skylab'ın fırlatılmasında ciddi sorunlar oluştu. İlk seferinde AP-2'ye maruz kalmaları sebebiyle ısı kalkanları zarar gördü ve istasyona çarpan enkaz parçaları da ciddi zarar verdi.*

Skylab altı yıl görev yaptı. Mir Uzay İstasyonu on yıl gibi uzun bir süre kullanıldı. İkisi de Andromeda'yı yer çekimsiz ortamda inceleme görevini başarıyla tamamlayamadı. Sonrasında anlaşıldığı üzere bu, bir ulusun kendi kendine çözebileceğinden çok daha ciddi bir sorundu, o ulus dünyanın süper gücü olsa bile.

1987'de Başkan Reagan, ABD ve Sovyet Rusya ortaklığında bir Uluslararası Uzay İstasyonu kurulmasını önerdi, diğer ortak

* Resmi açıklamada fırlatılma sırasında mikro meteorlardan dolayı hasar aldığı belirtildi.

ülkeler de katılacaktı. Dünya'nın dört bir yanındaki ülkeler için Amerika ile Rusya'nın aynı takımda olacağını duymak epey şaşırtıcı oldu. Elbette her ulusun gizli amacı ikisinin de ortak korkusu olan Andromeda parçacığını incelemeden orada öylece bırakmaktı.*

O ZAMANLAR BİLE, kalıcı bir uzay istasyonu kurmak yalnızca ilk adımı atmak demekti.

Wildfire Mark IV laboratuvar modülünün uzaya gönderilip –Cygnus otomatik kargo uzay aracı ismi altında gönderildi– Harmony nodülünün en uçtaki portuna bağlanması ancak 2013'te gerçekleştirilebildi. Bu görevin başlangıcı Dr. Sophie Kline'ın UUİ'de bilimsel görevine başladığı tarihe tesadüfen denk geldi.

Bu çok gizli modül Nevada Çölü'nün altındaki orjinal Wildfire Projesi'ne ait tesislerde, sterilize edilmiş robot kollar tarafından yapıldı. Bu robotlar ISO Seviye 1 steril odalarındaki saha görevlileri tarafından uzaktan komuta ediliyordu. Laboratuvarın son birleştirilmesi tamamen uzaktan yapıldı ve modül 17 Ocak 2013 tarihinde bir Antares-5 roketiyle Canaveral Hava Kuvvetleri Üssü'nden uzaya fırlatıldı. Kenetlenme sağlandıktan sonra bu laboratuvar modülü biogüvenlik seviyesi (BSL) 5 olan tek modül oldu ve aynı görevdeki modüllerden çok daha küçüktü. Wildfire yer çekimsiz laboratuvarı her dört saatte bir yüksek yoğunluklu ultraviyole ışıklarla kendi kendini temizliyordu ve içinde hava alınabilecek bir ortam yoktu. Bunun yerine modülün içine renksiz, kokusuz ve kimyasal reaksiyona girmeyen soy gazlardan oluşan bir karışım püskürtülüyordu. İçerideki

* Asla tam olarak açıklanmamış olsa da, 1970'lerin başında incelenen birçok gizli CIA dosyasında Verlaik adında Sibirya'daki küçük bir kasabadan bahsedilmiş. O raporlara göre; Rusya'nın Sovok uzay programı sırasında parçacığa kaza ile maruz kalan tüm kozmonotlar bu kasabaya getirilmiş. Bu raporlarda kasabanın ismi geçiyormuş ancak kasabanın yerini tam olarak belirleyebilecek kadar bilgi bulunamamış.

silindiri andıran yapı her zaman temizdi ve sterildi çünkü orada hiçbir canlı yaşayamıyordu.

O modülün içinde sadece iki tür canlı yaşayabilirdi ki zaten modülün de yapılma amacı oydu: uzaydan gelen mikro parçacıklar olarak tanımlanan AP-1 ve AP-2'den örnekler.

Modülün içine hiçbir insan eli değmemişti ve değmeyecekti. Laboratuvarın her bir parçası dışarıdan, uzaktan kumanda edilebilecek şekilde tasarlanmıştı. Tam da bu sebeple Dr. Sophie Kline, hastalığına rağmen Uluslararası Uzay İstasyonu'na giden ilk astronottu.

Kline'ın rahatsızlığından doğan tükenme etkisi onu genç yaşta beyin-bilgisayar arayüzü kullanımı için mükemmel bir aday haline getirmişti. Bu arayüz ile yıllarca yaşadığı için, nefes almak gibi doğal ama uzaktan kumanda edilen bir laboratuvarda çok tehlikeli materyallerle uğraşırken, bir o kadar önemli olan işi yapıyor, bilgisayarları kontrol edebiliyordu.

Yerine geçebilecek başka operatörler olsa dahi, Wildfire Mark IV laboratuvar modülünü beyniyle yönetebilen tek kişi Sophie Kline'dı.

General Stern'ün laboratuvar modülüne rapor vermesi emri kulaklarında çınlarken Kline önce bir saniye bekledi. Kubbedeki monitörleri aktive etmek için kendi kişisel bilgisayarı ile telepatik bağlantıya geçmek için gereken kas gruplarını aktive edecekken sol gözünde belli belirsiz bir seyirme olduğunu fark etti.

Kibo bilim modülünden gelen gerçek zamanlı kamera görüntüsü monitörde belirdi. Güzergâh değişikliği içeride astronot Jin Hamanaka'yı tedirgin etmiş olacak ki bilgisayarından kalan yakıt miktarını kontrol ediyordu. Zvezda servis modülünden gelen görüntülerde de kozmonot Yury Komarov uyku istasyonunun önünde çantasına bir şeyler tıkıştırıyor ve gündüz konferansından önceki egzersizini yapmak için hazırlık yapıyordu.

Kline iki görüntüyü de dikkatli bir şekilde izledi. Gördüğü kadarıyla diğer astronotlar sakindi veya mantıksız davranmıyorlardı.

Kendini geriye iten Kline, kubbenin içinde süzülerek tepedeki çıkıştan çıktı. Yukarı doğru ilerlerken altında kalan binlerce kilometrelik yağmur ormanlarını seyretti. İlerlediği koridor doğuya doğru devam ediyordu ve bu sefer aşağıda Atlantik Okyanusu vardı.

Normalde genç Sophie Kline bir senatoryuma kapatılırdı, hareket kabiliyeti olmazdı ve çocukluğunu atlatsa bile orada çürümeye bırakılırdı. Yer çekiminden özgür kalmasını sağlayan şey insanlığın doğa üzerinde git gide büyüyen hâkimiyeti olmuştu. Bir tanrının perspektifinden yeryüzüne bakarken, verdiği emirleri uygulamayan bir vücutta sıkışıp kalmış bir haldeydi ve bu durumunun gayet farkındaydı.

Ama tarihin tekrar ve tekrar gösterdiği üzere, insanların elindeki güç günbegün artıyorsa, tehlike de git gide artıyor demekti.

Cennet Sarayı

ULUSLARARASI UZAY İSTASYONU'NU finanse eden ülkelerin oluşturduğu koalisyon –ki umuyoruz orada bulunanlar da ortak bir şekilde paylaşılır– dünyanın en eski ve en geniş medeniyetlerinden birini bu topluluğa almayı ihmal etmişti. Bu cesur ve kabiliyetli ulus Andromeda'yı incelemek için kendi kendine çabalıyordu.

Yalnız kalan Çin Halk Cumhuriyeti, sonunda bu amaç uğruna ilk adımı attı.

Şüphe, güvensizlik ve rekabet ortamı, Andromeda Parçacığı'nı anlamak için oluşturulan uluslararası çabayı baltalayan etmenler olmuştu. AP-1 mikro parçacığı karşısındaki insanı etnik kökenine bakmaksızın vahşice öldürse de, insanların politikaları bu vahşete verebileceğimiz 'ortak' cevabın bölünmesine sebep oldu. Sonra da yeni bir uzay istasyonunun kurulacağı haberiyle bu düşmanlık yeniden göndeme geldi.

Adı Çincede "cennet sarayı" anlamına gelen Tiangong-1, 29 Eylül 2011'de uzaya fırlatıldı. Çin Zodyak takvimi olan Sheng Xiao'nun astrolojik tahminlerine göre o gün hem yolculuk hem de büyük işlere başlamak için şüpheli bir gündü. Başarılı bir fırlatmadan sonra istasyon yörüngeye on dokuz derece sapmayla oturdu ki bu güzergâhı, tesadüfi bir şekilde Hainan Bölgesi'ndeki Çin Xichang Uydu Fırlatma Merkezi ile paraleldi.

Bu fırlatmaya dair kimseye bilgi verilmemiş olsa bile Amerikan casus örgütleri istasyon yörüngeye oturana kadar da sonrasında da durumu gözlemlemeye devam etti.

2013'te, fırlatıldıktan sadece iki yıl sonra milyarlarca dolarlık proje Çin tarafından aniden durduruldu. Yerel otoriteler Tiangong-1'in, "Çin Havacılık ve Uzay Dairesi ile Çin halkı için gerçek bir başarı olmadığını," söylediler.

Görünen bu olsa da, Dünya üzerindeki insanların kullandığı farklı görüntüleme yöntemleri sayesinde resmi açıklamalardan çok daha farklı bir manzara ile karşılaşıldı. Görünüşe göre Çin Görev Komuta Merkezi telsiz bağlantısını da uzaktan izleme sistemlerini de kaybetmişlerdi.

Tiangong-1 kimsenin komutası olmaksızın yavaş yavaş Dünya'ya inen bir yörüngede kaldı.

Farklı bir casus örgütünden gelen termal görüntülerde hayat destek ünitelerinin kapalı olduğu ve istasyonun dış yüzeyinin dış uzay kadar soğuk olduğu gözlemlendi. İstasyon, terk edilmiş haliyle Dünya'nın etrafında yıllarca döndü, ne motorları çalıştı ne de telsizlerden tek kelime duyuldu.

10 Eylül 2018'de, üst atmosferde süzülmekte olan az miktarda hava partikülü sonunda istasyonu yok edici atmosfere dönüş güzergâhına sürüklemeyi başardı. Atmosfere girişte oluşan sürtünmeden dolayı istasyon parçalara ayrıldı ve yeryüzüne, Doğu Amazon'daki balta girmemiş ormanların içine yanan konfetiler gibi düştü.

Böylelikle Çinlilerin tüm çabası yangınlar ve ışıklar içinde bitti.

Eğer keşfedilen o son bilgi olmasaydı bu düşüşün zararsız olduğu kanıtlanırdı. Uzay istasyonunun fırlatılmasıyla başlayıp, ikmal görevleriyle devam eden ve atmosfere dönüşünde biten gözlemlenmesi sırasında görevliler Çin uzay ajansının asla açıklamadığı bir detayı fark ettiler.

İstasyonda bulunan son elemanlar, o üç kişilik Çinli astronot ekibi Tiangong-1'den asla ayrılmamıştı.

Kod Adı Andromeda

KİMİ YERLERDE YÜKSEKLİĞİ 35 metreyi bulan ağaçların olduğu bir ormanın aşağı yukarı yüz elli metre yukarısında bir Sikorsky H-92 Süperşahin helikopteri parlak ağaçların üzerinden geçti. Gri metal helikopter, ormandaki sisten tam görülemiyordu, burnu yırtıcı bir kuşun gagası gibiydi. Ama bu kuş uyandığında maymunlar ağaç tepelerinden sallanıyor ve rengârenk kuşlar ormandan uçarak uzaklaşıyordu.

James Stone uyuya kaldığını bile hatırlamıyordu.

Pervane seslerine, yastık olarak kullandığı ceketinin ve pencere camının titremesine rağmen uyurken hiç sorun yaşamamıştı.

Öncesinde hayatının her bir evresi didik didik edilip, incelenip, gazetelerin ve dergilerin kapağına çıktığında da anlaşıldığı üzere Stone her yerde uyuyabilirdi, askerlerin deyimiyle her yerde "şarteli indirebilirdi."

James bunu çocukluğundan beri yapabiliyordu.

Bu yetiyi mecburen kazanmış olması muhtemeldi. James çocukluğunu, Nobel Ödüllü babası Dr. Jeremy Stone'un akademik gezilerine eşlik ederek geçirmişti. İyi giyinen ve kibar konuşan bir çocuktu, gürültücü ve bir o kadar da sabırsız babasına hiç benzemiyordu. İkisi birlikte tuhaf bir ikili oluyordu, Dr. Stone sürekli konuşmalar yapan, bilimsel seminerlere katılan ve uluslararası birçok bilim projesinde yer alan biri olduğundan birkaç ayda bir dünyanın dört bir yanına gidiyorlardı.

James, ailesi dokuzuncu doğum gününe yakın boşanma kararı aldığından, annesi Allison'u çok çok nadir görüyordu. Ve her ne kadar taban tabana zıt olsalar da Stone'un babası, o hiç bitmeyen yolculuklarında oğluna her gün başka bir şey öğretmeyi kafasına koymuştu. Günümüzde bu tür gezgin eğitime, dünya okuluna gitmek deniyor.

Ama gazetelere haber olmayan bir özel röportajda, Stone'un her yerde uyuma konusundaki yeteneğine dair bir sebep daha ortaya çıktı. Uyuduğu zaman, yıllardır gördüğü bir kâbus yüzünden, genellikle korku içinde uyanıyordu. O Sikorsky'nin içindeyken de durum çok farklı değildi.

Sonraları kurtarılan kabin güvenlik görüntüsünde Stone'un bir anda uyandığı ve eski askeri helikopterin soyulmuş iç kısmını seyrettiği görülüyordu. Dışarıda Güneş ufuk çizgisinde batıyordu, helikopterin içini kızıl gün ışığı kaplamıştı. Çenesini sıkan Stone, tekrar uykuya dalmak için kendini zorlamadan önce gözlerini birkaç defa kırpıştırdı.

Gördüğü rüya hep aynıydı, artık bunu geçmişte yaşadığı bir anı zannetmeye bile başlamıştı. Stone, rüyasında kendisini bembeyaz bir çölde, şarap koyuluğunda korkunç bir kan gölünün ortasında görüyordu. Etrafa yayılan, kan bir anda katılaşmaya başlıyor, yerde yapış yapış olup kendi kendine küçülerek hardal tozuna dönüşüyordu. –Hardal tozu kurumuş kanın çok sıcak ortamlarda ısınmasıyla oluşan bir gazdır.–

Stone kafasını toplayabilmek için başını salladı.

Gördüğü rüyayı unutmak için dışarıdaki ışıl ışıl ormana baktı. Bir beklenti hissi oluşmuştu. Cesur bir bilim adamının yetiştirdiği çocuk olarak, ellili yaşlarının başında, nihayet o da babası gibi maceralara atılacaktı.

Yanında götürdüğü belgeler helikopterdeki boş koltuklara saçılmıştı, belgelerin üstünde ciddi uyarılar ve "Çok Gizli" yazıları vardı. Aralarında parlak bir fotoğraf ile teknik bilgilere ait birkaç sayfa vardı.

Fotoğraf gerçekten de muazzamdı.

Ordunun ayarlanabilir yüksek çözünürlüklü resim yapılandırma algoritması tarafından oluşturulmuştu. Bu algoritma, içerisindeki sayısız video ve fotoğraf karesi ile bölgenin, radarlar aracılığıyla toplanmış topografik haritalarını birleştirerek, üç boyutlu ve renklendirilmiş bir taslağını çıkarıyordu.

Bu kadar detaylı olmasına rağmen hâlâ bir oyun haritası gibiydi.

Karşısındaki yapı Stone'a, Guatemala'daki Maya Tapınağı'na ve Yucatan Yarımadası'na gittiği zamanları hatırlattı. Ormandaki ağaçların boyunu geçen taştan devasa yapılar hayret verici biçimde hâlâ sağlamdı, etraflarında gelişmiş ilkel manzaranın içinde donup kalkmış devlere benziyorlardı.

Bu anomalinin, ormanın ortasında belirmesi de yukarıdaki durumla benzerlik gösteriyordu, tek farkı, anomali ortaya çıkınca Dünya'nın en derin ormanlarına saygın biliminsanlarından oluşan uluslararası bir kurul gönderilmesi gerekmişti. Bu durum kesinlikle, kibar ama aktif görev yapan askerlerden oluşan bir ekibin, karaborsadan uçuk fiyata bir helikopter kiralayıp misafir konuşmacı olarak gittiği bir okulda cümlesinin yarısındayken Stone'u alıp telefonuna el koyup onu dışarı çıkarmasına değerdi.

Ama yine de Stone gözünü parlak kabartmadan ayırmıyordu. Karşısındaki yapı şüphesiz dikkat çekiciydi ama asıl mesele o değildi. Elinde başka belgeler vardı.

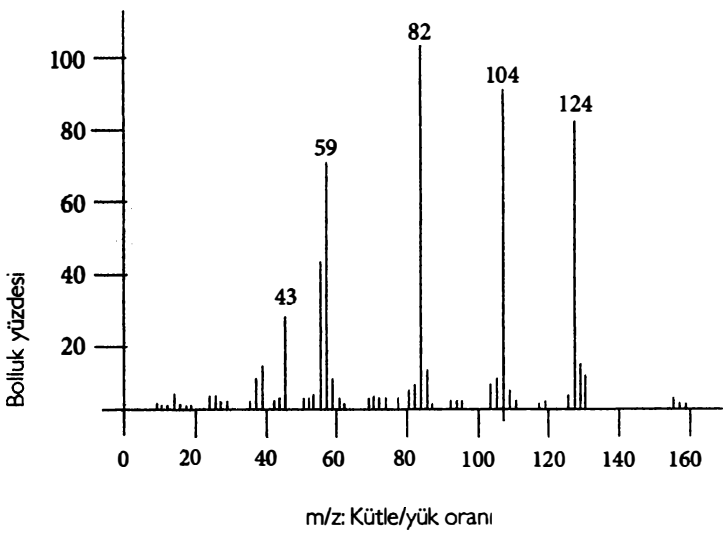
KÜTLE SPEKRTOMETRESİ SONUÇLARI

/// Bu veriler [düzenlenmiştir] Yüksek Çözünürlüklü Spektral Analizi tarafından toplanmıştır ve AFSPC DIŞINDA KULLANILAMAZ. ///

*** İZİNSİZ KULLANIMLARI SUÇTUR. BELGE ÇOK GİZLİDİR VE İZİNSİZ DAĞITIMI DURUMUNDA İHBARSIZ İŞTEN ÇIKARMA DÂHİL BİRÇOK ADLİ SUÇLAMAYLA SONUÇLANABİLİR ***

Bilinmeyen girdi /// Bilinmeyen girdi. N2. Özümseniyor. ///
İçerik analizi . . .

. . . PIEDMONT, ARIZONA'da görülen olay.
UYUMLU***UYUMLU***UYUMLU***

Atmosferden alınan bilgiler, Andromeda Olayı'ndan sonra Piedmont, Arizona'da güneşten yanmış tarlalardan yükselen havanın içeriği ile birebir aynı olduğu için şaşırtıcıydı.

Bu bilginin doğrulanmasıyla, akıllara kazınmış bir durum tekrar aktive edildi:

WILDFIRE PROJESİ * WILDFIRE PROJESİ * WILDFIRE PROJESİ *

Elbette bu iki kelimeyi duymak Stone'da derin, çelişkili duygular uyandırıyordu. Elli yıl kadar önce babası, Andromeda Parçacığı'nın yayılımını durdurmakta kilit bir rol oynamıştı. Wildfire adayları arasında henüz değerlendirme sürecindeyken James Stone'a birçok gizli belge emanet edilmişti. Bu sayede olaya dair tüm bilgileri, özellikle de babasının bu olay sırasında yaptıklarını detaylı bir şekilde öğrendi.

Ama bu bilgileri babasından bizzat öğrenmesi imkânsızdı, hatta yasadışıydı.

Babasının peşinde dünyanın dört bir yanına gittiği yıllar boyunca Piedmont'ta olanlarla alakalı bir kez bile konuşmadılar. Asker traşı ve kalın çerçeveli gözlükleriyle Dr. Jeremy Stone, 1950'lerin düşünce yapısını hiç bırakamamış gibiydi. Kendisinin yüksek güvenlik iznini çok ciddiye alıyordu. Jeremy Stone, halka açıklanmaması gereken olayların yaşandığı o beş günlük süreçle alakalı ne oğluyla ne eski eşleriyle ne de tanıdığı herhangi biriyle konuştu.

Çok mesafeliydi ve buna rağmen oğlu birçok konuda babasına tapıyordu.

James büyüdüğünde, bir yetişkin olduğunda, kelleşmekte olan ince babasına hiç benzememişti. Uzun boylu ve atletik bir yapıya sahip olan Stone'un saçları gür ve siyahtı –artık griye dönmeye başlamıştı– ve hedefi doğrultusunda hareket eden ses-

siz sakin bir kişilik yapısına sahipti. Robotik ve yapay zekâ konularında profesyonel bir kariyer yapıp ulaşabileceği en yüksek noktaya ulaştı. Babası akademilerin geleneksel kurallarına bağlı kalarak yaşamış olsa da James, endüstrilerin yakından ilgilendiği, hem sektöre yeni giren hem de köklü ileri teknoloji şirketlerinin parlak zekâ ihtiyacını, hatrı sayılır ödemeler karşılığında onlara danışmanlık yaparak karşılayan, bir işkolik haline gelmişti.

Yaşlı Stone bekâr bir adam olarak ölmüştü, hayattayken dört kere evlenip –ikisi meslektaşlarının eşleriydi– dört kere de boşanmıştı. Anlaşıldığı üzere James Stone, hiç evlenmeyip çocuk yapmayarak, bu süreçlere katılmamayı tercih etmişti. Birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen James, birçok yönüyle babasının oğluydu.

Kariyerinin daha başlarındayken Wildfire Projesi'ne beklenmedik bir şekilde kabul edildikten sonra bu durumu babasına anlatamamış olması Stone'a göre hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi.

Ama babası da aynısını yapardı.

SİKORSKY H-92'NİN PİLOTUNUN ve yardımcı pilotunun kayıtları olmasa da, söylentilere göre Brezilyalı *narcotraficantes (uyuşturucu kaçakçıları)* kanunen basit suçlulardı ama işin aslı bu adamlar, Kolombiyalı kartellerin favorisi haline gelen polissiz rotalarda yol bulma konusunda çok başarılıydı.

Pilot neden bir *americano'yu* (Amerikalıyı) taşıdığını anlamamıştı, neden gündüz vakti uçtuklarını da anlamamıştı, üstlerine izi takip edilemeyecek deste deste para verilmesini hiç anlamamıştı; zaten bu işten sağ çıkıp çıkamayacağına dair bir fikri de yoktu.

Bütün bu endişeleri arasında sonuncusu en önemlisiydi.

Peterson HKÜ'nde Sikorsky sürekli gözlem altında tutuluyordu. F-35B Şimşek II tipi bir savaş uçağı, alelacele Pasifik Okyanusu'ndaki Nimitz sınıfı bir uçak gemisi olan USS *Carl Vinson'dan (CVN-70)* kalkış yapmıştı. Uçak gemisi saldırı grubu Amerikalıların ve Perulular ortak acil durum tatbikatı bahanesiyle orada bulunuyordu. Eğer o Sikorsky helikopterinde herhangi bir sızıntı gözlemlenirse, alçak irtifadan uçan o uçak AIM-120 AMRAAM sınıfı havadan havaya uzun menzilli füze atmak üzere kelimenin tam anlamıyla 'tetikte' bekliyordu.

Helikopterin pilotunun bu durumdan haberi yoktu tabii, ama bir şeylerden şüphelendiği kesindi. Zekice davranarak, takip etmesi gereken güzergâhtan bir santim bile sapmadı.

Amerikalıya, "Agora, nos descemos,"* dedi. "Tutun, Sıkı tutun."

Kabinin içindeki James, pilotun sakin sesini kulaklıklarından duydu.

"Neden burada iniyoruz?" diye sordu, bir yandan da aşağıdaki balta girmemiş bölgeye bakıyordu. "Daha yakına gidecektik."

"*Quarantena*. Elli kilometre."

Karantina bölgesi oluşturulmuştu. Yani yerel hükümet de Piedmont'tan beri bir şeyler öğrenmişti. Eğer AP-2 plastik yiyen mikro parçacığı bölgenin üzerindeki havaya yayıldıysa, alçaktan uçan bir hava aracına zarar verebilirdi. Kurtarılan kabin içi görüntülerde James'in camı sabitleyen contalardaki lastiğin üzerinden parmağıyla geçerek aceleyle kontrol ettiği görülüyordu.

Lastik sağlamdı.

Andromeda Parçacığı'nın ikinci evrimi olan AP-2, sentetik lastiği oluşturan polimerleri parçalamasıyla biliniyordu; özellikle de mikro parçacık incelenmeden önceki dönemde yapılmış eski lastikleri paramparça ediyordu. Bu bilgi gizli olsa da James Stone, Andromeda'nın hâlâ üstlerindeki nitrojenle dolu mezosferde süzüldüğünü biliyordu.

---

* Portekizce: Şimdi iniyoruz

Stone derin bir nefes verdi.

Eğer AP-2 parçacığı bir helikoptere bulaşırsa neler olacağının gayet farkındaydı. Motorun kritik parçalarının ayrışmasıyla ilk temastan sonra bölgeye bomba atması için gönderilen F-40 Keşif uçağının talihsiz pilotu gibi ormana çakılıp metalin ve çamurun içinde çaresizce can verirlerdi. Veya *Andros V* uzay aracındakiler gibi ölebilirlerdi ki o uzay aracı 17 Şubat 1967'de tungsten ve plastik alaşımından yapılmış ısı kalkanının toza dönüşmesi sebebiyle bir alev topu olarak gezegenimize düşmüştü.

Birkaç saniye sonra alev topuna dönüşmeyeceklerini umarak Stone camdan aşağı baktı. Tamamı *Terra Indigena* (Yerli Toprak) idi, yani toprağın her karışı devlet koruması altındaydı. James Brezilya hükümetinin bu görevle ilgili bilgilendirilip bilgilendirilmediğini merak etti.

İkinci ihtimal daha olasıydı.

Stone, ormanın nehir kenarında kalan kısmından kırmızı bir duman yükseldiğini fark etti. Ufak bir maloca kulübesi temiz alanın ortasından yükselmişti, etrafında kesilmiş bitkilerle devrilmiş ağaçlar vardı.

Orası Stone'a göre bir yara gibiydi, el değmemiş ormanın yüzünde bir sigara yanığı.

Ama pilotun bakış açısına göre orası sekiz yüz kilometre boyunca iniş yapabileceği tek yerdi. Yanından geçip yükseldikten sonra bölgeyi denetlemek ve aşağıdaki insanlara geldiklerini haber vermek için helikopteri açık alana indirdi.

Ses kayıtlarından pilot ile yardımcısı arasında, endişeli ve korku dolu bir konuşma geçtiği anlaşılıyordu. Üç saniye sonra pilot kontrol levyesini bırakıp Sikorsky'yi düşmeye terk etmişti. Anomali ufukta görünmüyordu. Ama birkaç kilometre ötede ağaçların tepesinde bir şey fark edildi.

Stone da görmüştü.

"Bekle!" diye seslendi telsizden. "O neydi? Ağaçlardaki?"

Helikopter daha da hızla alçalmaya, gittikçe irtifa kaybetmeye devam etti.

Pilot Stone'a, "Git. Şimdi!" diye seslendi, yardımcısının omzuna hafifçe vurdu.

Yardımcı pilot kabinin arka kısmına, Stone'un karşısına geçti ve sağdaki kapıyı açtı. Geri çekilen Stone, hâlâ yerden otuz metre yüksekte olduklarını fark etti. Ayaklarının altında çok derin bir orman vardı ve helikopterin kabini nemli havayla dolmuştu.

Boynunu ovan Stone, uzakta duran şeye son bir defa baktı.

Sonra Sikorsky ağaçların içine daldı, yere hızlıca indi, o kadar hızlıydı ki helikopterin iniş takımları yerdeki kırmızı çamurdan sekti. Helikopter iniş yaptıktan sonra pilot kontrolleri bıraktı ve yardımcı pilotunun yanına, kabine geldi, Stone'un ağ görünümlü kısımdaki valizlerini çıkardı. Amerikalı umurlarında değildi, birbirlerine Portekizce bir şeyler söylüyorlardı. Bu sırada pervaneler ve rotorlar hâlâ dönüyordu.

Stone hâlâ karşısındaki görüntüyü anlayamamıştı.

Karanlık bir dalga giderek ormanı kaplıyor gibiydi. Karanlık siluetlerden oluşan bir grup sanki su yüzüne çıkmış somon balığı sürüleri gibi yeşil ağaçların arasında ilerliyordu.

"Bayım!" diye seslendi Stone, rotorların gürültüsü arasında kendi sesini duyurmaya çalışarak, "O da neydi? Onlar..."

Pilotun ona dönmesiyle Stone'un sesi kesildi.

Sonrasında "zor adamlar" olarak tanımlayacağı o pilotların yüzünde saf korku vardı, o korku Stone'un da nefesini kesmişti. Ve tam o anda, gördüğü şekiller beyninde birleşip ortak bir nesne halini aldı.

Pilot ve yardımcısı Stone'un siyah valizini aceleyle dışarı attı. Stone da alelacele kâğıtlarını toparladı, kamp çantasına tıkıştırdı ve ayağa kalktı. Açık kapının önünde biraz bekledi, dışarıda kızıl güneş ışığı karşısında duran bir silüete vuruyordu.

Stone pilota döndü, sesi titriyordu. "Onlar maymundu değil mi? Ağaçların arasında dallardan sarkarak panikten kaçıyorlardı. Yüzlercesi... Binlercesi veya..."

Pilot hiçbir şey demedi, güneş gözlükleriyle tepki vermeden duruyordu. Yardımcı pilot Stone'a uyarı bile yapmadan omzundan tutup helikopterin kapısından dışarı itti. Stone takıldı ve çamurlu yere dizleri üstüne düştü.

Daha Stone ayağa bile kalkamadan helikopter havalandı.

Bölgeye Varış

DR. NIDHI VEDALA sinirli ve sabırsızdı. Eliyle bir sineği ezerken Sikorsky H-92 helikopterinin yaklaştığını duydu, kaşlarını çatarak gözleriyle gelen sese odaklandı. Etrafında kurulmuş geçici alanda çamura batmış dayanıklı, siyah kutular ve içlerinde de hasar aldılar mı, diye kontrol edilmesi gereken hassas ekipmanlar vardı. Yaklaşan pervanelerin sesi ve rüzgâr, kuşların ciyaklayarak kaçmasına ve bir güney Amerika timsahının korkup suya geri dalmasına sebep olmuştu.

Dr. Vedala bütün bunları boşverip, sıktığı yumruklarını açıp kutuları denetlemek için kendini zorladı. Orman onu korkutmuyordu. Çok fazla korkmuyordu.

Vedala, Mumbai'nin kenar mahallelerinden Morarji Nagar'da, "dokunulmazlar" olarak bilinen Dalit sosyal sınıfına ait bir bölgede büyümüştü. Büyüdüğü yerde çoğunlukla hırpalanmış ve ırkçılıktan kaçan insanlar yaşıyordu. Kendisi gittikçe fakirleşse de dünyayı odaklanmış zihninin ona sağladığı doğru

hedeflerle görebilen biriydi. Kırmızımsı-siyah halılarının altında saklanan sıska bir çocukken bile, bir gün o kenar mahalleden, kokuşmuş tuvaletlerden ve her gün atıklarla kirletilen Mithi Nehri'nin zehirli suyundan kurtulacağından emindi.

Eyaletler çapında yapılan zorunlu liyakat testlerinde bile Nidhi, Hindistan'da okul çağındaki on beş milyon çocuğu geride bırakıp en yüksek sonucu almıştı. O riskli göreve gönderilen seçkin biliminsanlarının arasına, sıfırdan başlayıp tırnaklarıyla gelmişti.

Bu keşfin lideri ve yeni nesil Wildfire Projesi'nin kurucularından olan Vedala, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ndeki laboratuvarından ordu mensupları tarafından zorla çıkarılmış, arabayla bir saatte Hanscom Hava Kuvvetleri Üssü'ne götürülmüş ve C-130 Herkül tipi sevmediği bir askeri jete bindirilmişti. Cep telefonuna, dizüstü bilgisayarına ve kimliğine el konulmuştu. Kargo uçağının yakıtı doldurulmuştu ve onun binmesi bekleniyordu, uçağın içi zırhlı araç nakliye düzenine göre düzenlenmişti, yolculara ayrılmış sadece birkaç tane koltuk vardı.

Ama bunların hiçbiri onu korkutmamıştı.

Kısa saçları ve afacan yüzüyle Vedala ufak tefek bir kadındı. Bir şeye odaklandığında kaşları çatılırdı ve bu durum etrafındakileri korkuturdu. Uzun boylu değildi ama belirgin bir duruşu vardı ve yanındaki askeri refakatçiler de uçak kalkmadan iki pilotun ve kargo kabin memurunun olduğu kokpite geçtiler. Sonraki on iki saat boyunca Vedala o koca yaratığın karnında tek başına oturdu, ara ara uyudu ama büyük kırmızı bir yığın dosyayı uçağın loş ışığında tekrar tekrar okudu.

Tüm bu harcamalar tek bir anlama geliyordu, doğrudan varlığımıza zarar verebilecek küresel bir tehditle karşı karşıyaydık, o uçağa bindiği an Vedala bunu anlamıştı. Dünya'nın sonu gelmişti.

Ve Vedala bu durumu sorunsuz kabul etti.

Sonuçta, kendisi tam da böyle bir durumun hazırlıklarına yıllarını vermiş biriydi. Tüm kariyerini buna harcamıştı. Nanoyapı uzmanlığı olan bir malzeme mühendisi olarak Vedala, tüm sosyal yaşamını akademisyenlerin arasında hızla yükselebilmek için feda etmişti.

Keşfettiği çığır açıcı meta materyaller kuantum mekanikleri alanında mucizevi etkiler yarattı. Laboratuvarında üzerine roman yazılabilecek keşifler yaptı. Bunlar arasında elektromanyetik enerjiyi toplayıp bakan kişinin retinasını akıtacak düzeydeki karanlığı sentezlemek, ışığı görünür düzeyde toplayıp bir görünmezlik pelerini gibi kaygan hale getirmek veya bir yüzeyi hiçbir yapışkan materyalin yapışamayacağı yumuşaklıkta sıfır sürtünme ile emdirmek vardı.* Ama tüm bunlar bir yana, Vedala'nın asıl kariyerini halk asla bilmemişti.

Önce ABD Hava Kuvvetleri kapsamında West Point'teki ABD Askeri Akademisi'ne teorik matematik bölümüne yeni atanmış, rütbeli bir general ve hırslı bir eski pilot olan Rand L. Stern kendisi ile iletişime geçmişti.

Hayatının o döneminde Vedala, akademilerle ordunun orta noktada buluşabileceğini bilmiyordu. Ama o hırslı generali de göz ardı edemezdi. General Nidhi'ye uzmanlığına ve tecrübesine tarihe geçecek bir projede ihtiyaç duyulduğunu ve yapması gereken tek şeyin kâğıdı imzalamak olduğunu söylemişti. Aynı zamanda analistlerinin yaptığı tüm öz geçmiş ve bilgi testlerinden geçtiğini de kendisine anlatmıştı.

Vedala duydukları karşısında şaşkındı.

İnceleme altında olduğunun farkında bile değildi çünkü.

Bunu öğrendikten sonra ise *New York Times'ın* son sayılarındaki bulmacaların zorluğunu, bunların inceleme kapsamında

---

* Bu patent sonraları ketçap şişelerinin içindeki kurumayı çözmesi için de kullanıldı ve küçük görünen ama herkesin başına gelen bu sorunun çözümü oldu.

olup olmadığını, odasına gelen öğrencilerin gittikçe zorlaşan sorularının incelemeyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmişti.

Cevap ne olursa olsun Vedala hayatında hiçbir testten kalmamıştı.

Stern'ün kendisine teklif ettiği askeri izni kabul ettikten sonra Piedmont, Arizona'daki olayla ilgili bilgileri dikkatle dinledi. Bittiğinde projedeki rolünü tamamen anlamıştı.

Başlarda bir organizma sayılan Andromeda Parçacığı, aslında yüz nanometreden daha küçük makinelerle ilgilenen bir bilim dalı olan nanoteknolojiyle yakından bağlantılıydı.

Vedala kariyerini nanoskopik yapıların topoğrafyasını anlamak ve maddeleri bir toplu iğnenin başı kadar bir boyutta var edebilmek –ve o toplu iğneye sığdırabildiği kadar şey sığdırmak– üzerine kurmuştu. Nanoboyut âleminde insanlık için çok ciddi bir potansiyel olduğunun farkındaydı. Ve Stern ile bir konuşma yaptıktan sonra bu uzay dışından gelen gizemli mikro parçacığı incelemek onun hayatının işi haline geldi.

Şu ana kadar da işinde gayet başarılıydı.

Vedala'nın en zekice içgüdüsü Andromeda'nın iki farklı türü olduğunu ortaya çıkarmaktı. Sonuçları nanoboyutlarda incelediğinde fark etti ki iki parçacık da diğeri ile aynı ortamda birbirleri ile reaksiyona girmiyorlardı. İki yakın kuzen olduklarından bu materyaller birbirleri ile rekabet etmeme anlaşması imzalamış gibiydiler.

Özetle AP-1 ve AP-2 birbirleri için resmen görünmezdi.

Bunu fark etmesiyle Vedala, içlerinde her iki Andromeda Parçacığı'nın nanoyapısal kopyaları olan spreyler üretti ve ikisi için de nötr kalacakları ortamlar yaratmayı başardı. Ama Vedala'nın bu başarısından dolayı ona bu icadını isimlendirme hakkı verilmedi ve bu bağlanma önleyici mekanizmaya, "aerosolleştirilmiş nanokristalize selüloz bazlı Andromeda inhibitörü" denildi.

Bu zamana dek bu inhibitör alçak yörüngeye fırlatılan casus uydularını ve hükümetlerin roket fırlatma programlarını AP-'den korumak için kullanıldı. Ve bu durum insanlığın bu plastik yiyen mikro parçacık ile onlarca yıl çok gizli laboratuvarlarda çarpışmasından sonraki ilk başarısını ortaya koyuyordu. Artık Vedala'nın icadını Andromeda'nın bu "vahşi" ortaya çıkışı noktasında bizzat virüse karşı kullanma zamanı gelmişti. Ve her zamanki gibi Vedala'nın başarısız olmaya hiç niyeti yoktu.

Öğlen olmuştu. Takımın diğer tüm üyeleri çoktan varmış, yaşadıkları saygın hayatı bırakıp Amazon Ormanları'nın ortasına gelmişlerdi.

Biri hariç hepsi vaktinde yetişti: Bilim Doktoru James Stone.

Bir robotist olarak Stone'un becerileri bu göreve uygun değildi. Vedala'nın tahminine göre onun yerine bir mikrobiyolog veya bakteri uzmanı gelmeliydi. Daha çok yönlü bir araştırmacıyı tercih ederdi. Ama General Stern, Stone'un projeye katılmasında ısrar etmişti.

Adı olmayan çamurlu bir gölün yanında duran Vedala, bu görevin anlamını biliyordu. Bu görevin bırakacağı mirasın da farkındaydı. Bunların yanında neden James Stone'un bu görev listesinde olduğuna dair de kendince bir fikri vardı.

Stone yerdeki eşyalarını toplarken, Vedala yere tükürdü, döndü ve dayanıklı kasalardaki materyalleri incelemeye koyuldu.

Vedala bir yetimdi ve bugüne kadarki başarısını kendi kendine elde etmişti. Onun varsayımına göre James Stone, ünlü biliminsanı Jeremy Stone'un oğluydu ve bu görev ekibine asla ama asla saygı duyamayacağı bir sebepten, aile soy ağacından dolayı dâhil edilmişti.

Bölgede Öğlen Brifingi

DİĞER BİLİMİNSANLARI AÇIK arazide valizlerini kontrol ederken Peng Wu tek kelime etmeden onları izledi. İngilizceyi, Almancayı ve Fransızcayı akıcı düzeyde konuşabilmesine rağmen, Avrupalı ve Amerikalı meslektaşlarına karşı takınabileceği en iyi tavrın sessizlik olduğunun farkındaydı. Ekiple ilgili bilgilendirme dosyalarını –hem ABD hem de Çin Halk Cumhuriyeti ordularının verdiği belgeleri– okumuştu ama onları çok az tanıyordu.

Aralarında sadece Afrikalı Harold Odhiambo ona yakın gelmişti. Harold ağır ve düşünerek konuşan bir adamdı. O ince çerçeveli yuvarlak gözlüklerin altından pis pis sırıtsa da, sebepsiz yere gülmekten ve sürekli otuz iki dişini göstermekten kaçınan biriydi.

Peng, sahip olduğu keskin zekâ ve delici siyah gözleriyle çoğu Batılıya, özellikle de sivillere korkutucu gelebileceğinin farkındaydı. Bu onu rahatsız etmezdi. Tahminine göre,

yanındakiler kültürel farklılıklardansa Peng'in askeri geçmişinden ve huylarından rahatsız olurlardı.

Daha Çengçou'da yaşayan küçük bir çocukken, Peng'in ailesi PLA'daki (Çin Halk Kurtuluş Ordusu) farklı görevlerinden dolayı sık sık seyahat ediyordu. Büyükbabasıyla yaşamak zorunda kalan Peng'in ayrılma anksiyetesi zamanla panik ataklara dönüştü. Büyükbabası da bu duruma çözüm olarak torununu antik *weiqi* (ABD'de Go olarak bilinir) oyunu ile tanıştırdı. Büyükbabası ona hayatın bu oyuna benzediğini, söyleyeceği her kelimenin, yaşayacağı tüm duygularının mimikleri ve hareketleri ile kendisinin istemediği bir şekilde ortaya çıkacağını ve eğer hareketlerini kontrol edebilirse, bu kaygıları azaltabileceğini, oyunu kazanabileceğini ve kendini kontrol edebileceğini anlattı.

Sonraları Peng Wu, hem oyunda hem de hayatta kazanmayı sevdiğini anladı.

Yıllar içinde az şey yaparak amaçlarına ulaşmak Peng'in hayat stratejisi haline geldi. Çin Halk Ordusu'nda günden güne yükseldi ve rekabetin çok olduğu astronot eğitimlerini geçti. Kaygısından doğan istemsiz hareketlerini, her davranışını dikkatle düşünerek ve görevini her zaman yerine getirme isteğiyle hareket ederek aşmayı öğrendi. Bu yolda özellikle seçtiği hırslı bir askerle evlendi ve bunu yaparak hem hükümetin hem de ordunun güvenini kazandı.

Peng dikkatini, bulundukları bölgeyi temizlemek için gelmiş doğal alan uzmanlarına ve onlara çıktıkları bu Amazon keşfinde eşlik eden görev ekiplerine verdi. Koyu tenli adam bölgedeki geleneksel kabile eşyalarını modern askeri ekipmanlarla birlikte kullanıyordu. İkisini bir arada kullanınca efektif bir kolaylık sağlıyor, bölgedeki doğal kaynakları bu ekipmanlarla bir arada kullanınca o bomboş arazide rahatlıkla bir kamp üssü kuruluyordu. Her adımda, her pala savurulmasında, ormandaki tecrübelerin izi vardı.

Bütün bunlar ustalıkla yapılırken bölgedeki siviller hâlâ akıllı telefonları ve internet olmadan yaşamaya alışmaya çalışıyordu.

Seyahat çantasını kendi düzenine göre yerleştirirken bölgede yaşayan yerliler tarafından çalınabileceğini düşünerek bilimsel ekipmanları özellikle ayıran Peng, rehberlerin yanından ayrılmadı ki bölgede hayatta kalma ve görevin başarılı olma ihtimalini artırabilsin.

"SONUNDA HEPİMİZ BİR araya gelebildik," dedi Vedala.

James Stone elindeki sert plastikten yapılmış siyah renkteki kasa dolusu ekipmanı üfleye püfleye çamurda sürüklerken, Hintli kadın ona bakmamaya çalışıyordu. Robot bilimci, ellili yaşlardaydı ama üzerindeki yeni haki kıyafetiyle daha genç duruyordu. Öğlen sıcağında suratından ter akıyordu.

"Başlayalım," dedi Vedala.

Vedala, çağlayarak akan kahverengi nehrin yanına, rehberlerin alelacele inşa ettiği, tavanı samanla örtülü maloca kulübesinin içinde, alçak tavanın altında duruyordu. Bölgenin topografik haritası katlanır bir masanın üzerinde açıktı ve kenarları çamurlu taşlarla tutturulmuştu. Karşısında tertemiz giyinmiş Peng Wu duruyordu. PLA Hava Kuvvetleri'nde görevli binbaşı, üstündeki kolları uzun ceket ve paçaları botlarına sokulmuş haki pantolonu ile göreve hazır ve atletik görünmekle birlikte dimdik tam bir asker duruşu sergiliyordu.

Nitekim bu askeri duruşu, kendisinden çok daha yaşlı olan Harold Odhiambo ile taban tabana zıttı. Odhiambo cesur bir Kenyalıydı, kısacık saçları, sevecen tavırları, üzerindeki kurye şortu ve kafasındaki bir kenarı kıvrılmış Anzak şapkası ile rahat ama samimiydi.

Stone, çamura bezenmiş bir halde samandan çatının altına girerken Odhiambo gözlerini ona çevirdi.

İngiliz aksanıyla, "Hoş geldiniz Dr. Stone," dedi Odhiambo. "Düşük çözünürlük görüntülemesi kullanarak ortaya çıkardığımız çarpışma önleme sistemi çalışmanıza hayranım. Çok etkili bir sistem."

Stone bir an ne diyeceğini bilemedi, karşısındaki ünlü ksenojeoloğun, çalışmasını okumuş olmasına şaşırmıştı. Sonra Odhiambo'nun her şeyi okuduğunu hatırladı ve diyecek bir şeyler bulabildi, "Teşekkür ederim Dr. Odhiambo. Gururum okşandı. Özür dileyerek söylüyorum ki sizin son çalışmanızı..."

Vedala araya girdi.

"Bunu başka zaman konuşabilirsiniz. Harold, kariyeri boyunca her şeyle ilgilendi. Tam da bu yüzden bu görev için mükemmel biri. Sadece bir uzman değil."

Vedala'nın sözlerinden sonra oluşan sessizlik tuhaf bir hal alıyordu ki o devam etti.

"Konumuza dönelim."

Vedala masadan Iridium marka bir uydu telefonu aldı. Üzerindeki siyah plastik, yalnızca Savunma Bilgi Sistemleri Ajansı'nın (DISA) kullandığı sınırlı bir materyaldi. Elindeki telefon sağlamlaştırılmış bir malzemeden üretilmişti, zorlu hava koşullarına ve suya dayanıklıydı, şifrelenmişti, çalışırken değiştirilebilir bir anten adaptörüne sahipti. O an ucuna, kulübenin dışındaki tahta direklerden geçen antenden gelen siyah kablo bağlıydı. Buz mavisi LED ekran, ormanın sıcaklığında havalı bir şekilde parlıyordu, dört katlı bağlantı çubuğunun dördü de bembeyazdı, telefon bağlantısı kesintisizdi.

"Dr. Sophie Kline bize Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan katılıyor," dedi Vedala ve gelen çağrıyı kabul etmek için tuşa bastı. "İyi günler Doktor, tepeden görüntü nasıl?"

"Güzel görünüyor Nidhi, etrafınızda tek sinek görmüyorum."

Telefondan gelen hoş sesteki özgüven ve kadınsılık kendini gösteriyordu ama ufak birkaç geveleme ve konuşurken hisse-

dilen hafif heyecan sesin sahibinin nörodejeneratif hastalığına ihanet demekti. "Şu anda tam üzerinizdeyim ama birkaç dakika sonra yörünge beni ufkun ötesine taşıyacak, orada iletişimimiz kesilebilir."

Ekibine bakan Vedala devam etti. "Hepiniz brifing belgelerini okudunuz diye tahmin ediyorum, Savunma Bakanlığı'nın gönderdiği kırmızı dosyaları da..."

James Stone elini kaldırınca Vedala duraksadı, bu harekete gıcık olduğunu dudaklarını büzerek belli etti.

"Evet?"

"Böldüğüm için üzgünüm Dr. Vedala ama bana herhangi bir belge verilmedi."

Vedala gözünün önüne düşmüş saçını savururken sinirlendiği belliydi. "Tabii ki... Siz son dakika eklendiniz."

"Öyle mi? Ben bilmiyordum."

"Sizinle alakalı değil," diye devam etti Vedala. "Korkusuz liderimiz General Stern, bu görevin son detaylarını kendisi onayladı ve onun elindeki bilgilerin tamamı bende yok. Biz devam ederken siz de yetişin lütfen, içtima vakti. Wildfire Projesi kapsamına alındınız ve bunun için buradayız, bunlar ne demek biliyor musunuz?

"Dünyanın kaderi tehlikede mi?" derken gülümsedi Odhiambo.

"Sayılır," dedi Vedala. "İlk gündem maddemiz, durumun öncesi. Yirmi altı saat önce bir haritalama dronu bir şey tespit etti, ormanın içinde bir yapı, buraya elli kilometre uzaklıkta. Bahsettiğimiz anomali altmış metre uzunluğunda ve iki hafta önce, bir anda ormanın girilemeyen kısmında ortaya çıktı, yakınlarında ne bir yol ne de iniş alanı var. Bu sebeple buradayız. Düzenli olarak yapılan kütle spektrometresi testleri, ilk Andromeda Olayı'na yakın kimyasal izler tespit etti. Sorusu olan?"

Düşünceli bir sesle, "Başka bir salgın," dedi Odhiambo. "Ama neden burada, her şeyden bu kadar uzakta başlasın ki?"

Uydu telefonundan Kline cevap verdi: "Çine ait Tiangong-1 uzay istasyonu altı ay önce Brezilya'nın üstündeki atmosferdeydi. Düşerken parçalara ayrıldı ve o parçalar buradan Atlantik Okyanusu'na kadar savruldu. Bize göre... Pardon, Amerikalılara göre Çinliler, o istasyonda Andromeda üzerinde deneyler yapıyordu."

Peng bunu duymayı bekliyordu. Diğerleri bu cümleden sonra ona bakarken o yüzünü göstermemeyi tercih etti. Kline'ın suçlayıcı ses tonu gözünden kaçmamıştı ve Peng'in buna cevabı gecikmedi, "Tabii bununla alakalı resmi bir bilgim yok," dedi, "Ancak, Andromeda'yı yer çekimsiz ortamda incelemek için yapılan *bir sürü* uluslararası girişim olduğu göz önünde bulundurulursa bu deneylerin yapıldığını da biliyoruz."

Vedala, yüzünde yarım bir gülümsemeyle başıyla onayladı. Peng, UUİ'deki Wildfire laboratuvar modülüne gönderme yapıyordu ama en azından gerçeği kabullenmeye hazırdı. Düşen Çin uzay istasyonundan yayılacak bir enfekte örneği tüm ormanı kaplayabilirdi.

"Anomalinin buraya nasıl geldiğini geçersek, Andromeda ile eşleşen bir kimyasal bileşen taşıyan geniş bir yapının ormanın ortasında büyüdüğü gerçeği ile karşı karşıyayız. Planımız karantina bölgesine yürüyerek, gittikçe genişleyen bu şeyin ne olduğunu bulmak. Son Wildfire Projesi sayesinde Piedmont'ta bununla baş etmeye çalışanlardan çok daha fazla şey biliyoruz. Solunum cihazlarımız ve inhibitör spreylerimiz bizi koruyacak ve zehir dedektörlerimiz de sürekli alanı tarayacak."

"Federaller nasıl oldu da her zamanki gibi buraya bir nükleer bomba atmadı?" diye sordu Stone, şaka yapmak istemişti.

Vedala sert sert baktı. "Bunu yaparak bir dünya savaşı mı başlatsınlar? Birleşik Devletler'de değiliz Dr. Stone. Bu olay

bizim arka bahçemizde olmadı. Önceki kadar şanslı değildik ki..."

Tam bunları söyleyecekken Vedala, Stone'un duruşunda bir değişim fark etti. Stone başta gözlerini kaçırdı, çenesi sinirden kasıldı. Vedala, anında sözlerinin ne kadar ofansif olduğunu anladı.

"Piedmont'ta olanlar şanslıydı demiyorum elbette. Devlet korumasındaki yerli topraklarındayız, burada Brezilya kanunları uyarınca yerel kabilelerle etkileşimimiz yasak. İsterseniz Harold işin detaylarını size anlatabilir."

"Dr. Vedala haklı," dedi Harold Odhiambo, tüm ekibe konuşuyordu. "Burası bir *Terra Indigena* (Yerli Toprağı). Buranın yerlileri tüm dünyadan izole yaşıyor ve neredeyse hepsi taş devrinden önceki teknolojiyle hayatta kalıyor."

Harold kollarını açtı, ağaçları göstererek:

"Burası Dünya'nın akciğerleri. Şu gördüğünüz ağaçların dalları o kadar uzundur ki içerinin dışarıyla bağlantısını tamamen keser. Burada yaşayanlar yüzyıllardır gelişmiş aletler icat etme şansı bulamadı. Kullandıkları okların uçları bile bambu ağaçlarından, kullanıldıktan sonra toprak tarafından çözünebilir maddeden yapılmış. Buradaki kabileler kendilerini teknolojinin asla durmayan gelişiminden izole ettiler."

"Bu kötü bir şeymiş gibi söylediniz," dedi Peng sessizce.

"Kötü bir şey değildi, ta ki biz gelene kadar. Daha üstün bir teknolojiye maruz kalınca bu kabileler sömürüldü, öldürüldü veya köleleştirildi. En iyi ihtimalle, bizde görecekleri teknolojiye imrenirler, özellikle de bıçaklarımıza ve silahlarımıza. Ve birini ellerine alırlarsa o geleneksel yaşam formunu unuturlar ve kendi başlarına tekrar üretemeyecekleri bir teknolojiye bağımlı hale gelirler. İyi veya kötü amaçlı her türlü temas onları yok eder. Dışarıdan gelen insanlar ya onların hayatına son verir ya da hayatta kalma şekillerine."

Odhiambo'nun konuşması yavaşladı.

"Bizim ormandaki varlığımız çok tehlikeli. Bugüne kadar Afrika'dakilere de, Avustralya'dakilere de, Amerika'dakilere de aynı şey oldu. Tarih boyunca her kıtada yerliler aynı şeyi yaşadı. Sonları hep ölüm oldu."

"Tam da bu yüzden kimse ile temasa geçmeyeceğiz," dedi Vedala, dışarıdaki yarı-askerleri ve ağaçları göstererek. "Onlar rehberlerimiz ve bizi yerlilerden uzak tutacaklar."

Dışarıdaki üniformalı on adam, açıklığın köşesindeki gölgede durmuş sessizce sohbet ediyordu. Giydikleri kamuflajlar, bellerindeki palalar ve omuzlarındaki pompalı tüfeklerle, uzaktan asker gibi duruyorlardı.

Yakından bakıldığında Stone, adamların çok zeki olduklarını anladı. Böyle düşünmesinin sebebi; adamların üzerindeki karışık üniformaların, kulaklarındaki midye şeklindeki küpelerle ve burunlarından sarkan bambu filizleriyle tamamlanıyor olmasıydı. Adamların çoğunun gövdelerinde mavimsi çizgilerle yapılmış dövmeleri ve mantar kafa şeklinde kesilmiş kalın telli siyah saçları vardı.

"Onlar bölge yerlileri değil mi?" diye sordu Peng.

"Onlar Matis beyleri," diye cevap verdi Vedala, "ve bu bölgeyi çok iyi biliyorlar. Kırk yıl öncesine kadar, onlar da izole yaşayan kabilelerdendi."

Vedala, askeri üniformanın içine ter lekeli gri gömleğini sıkıştırmış yapılı adamlardan birini başıyla işaret etti. Diğerlerinin aksine, o asker Anglo'ydu –İngiliz veya Amerika kökenliydi– ve sırtında son teknoloji bir muharebe tüfeği vardı. Karaborsadan alınan ekipmanlarla dolu tüfeği uzun süre kullanmış gibi duruyordu.

"Ve son gündem maddemiz," diye devam etti Vedala. "Rehberlerimizle tanışacağız."

Sanki bu lafı bekliyormuş gibi o yapılı asker ayağa kalktı, onlara döndü, büyük ve kaslı kollarıyla çekici duruyordu. Sakallı

Brezilyalı-Amerikalı adam ağzındaki kürdanı tükürdü ve gruba yaklaşıp Portekiz aksanıyla anlatmaya başladı.

"Millet, dinleyin. Ben Çavuş Eduardo Brink, Amerika Birleşik Devletleri Özel Kuvvetleri'ndenim. General Stern size karşı nazik olmamı emretti. Ama Amazon Ormanları'ndayız. Ve burası sizin ne kadar kalifiye bir insan olduğunuza bakmaz. Ne kadar zeki olduğunuza bakmaz. Teknolojinize de bakmaz. Burası sizden önce de vardı, sizden çok sonra da var olacak."

"Eğer şanslıysak," diye mırıldandı Stone.

Brink devam etmeden önce robot bilimciye soğuk bir bakış attı. "Zaten *indios bravos*'un (Cesur Kızılderililer) bölgesindeyiz, onlar Brezilya'nın çılgın yerlileridir. Hata yapmayın. Burada istenmiyorsunuz. Benim FUNAI kapsamında burada bulunup size eşlik edecek olmamdan dolayı şanslısınız. Komuta ile kırk sekiz saat içinde belirlenmiş noktada buluşacağız. Eğer oraya o vakitte varamazsak, komuta bizim öldüğümüzü varsayacak ve alternatif bir planla devam edilecek. Benim işim sizi oraya vaktinde ve canlı ulaştırmak."

Brink, Stone'a yaklaştı ve daha kısık bir sesle:

"Ve açık konuşayım amigo; bensiz burada ölürsünüz."

Biliminsanlarının her birinin yüzünde tedirgin gülümsemeler oluştu ama çavuş rahat görünüyordu. Yerli askerler sigaralarını atıp ayağa kalkarken o da dönüp onlarla hızlıca konuştu. Bazısı eşya taşırken elleri boşta olsun diye eşyaların kayışlarını omuzlarına aldı, birkaçı tek kelime etmeden ormana gitti. Palalardan gelen kesme seslerinden yetişen bitkilerin arasında bir yol açıldığı anlaşılıyordu. Brink biliminsanlarına döndü, gömleğinin cebinden bir kürdan çıkarıp dişlerinin arasına koydu ve:

"Benden hoşlanmak zorunda değilsiniz bayanlar ve baylar. Ama emirlerimi yerine getirmek zorundasınız. Çünkü isteyeceğiniz son şey burada tek başınıza kalmak olur."

Manifesto

BİR SAATLİK BRİFİNGDEN sonra Amazon Ormanları'nın derinliklerine doğru yola çıkan Wildfire saha ekibine, kısa lojistik sürece istinaden yeterli ekipman verilmişti. Yanlarına alacakları eşyaların bir kısmı listelendi. Ancak tam liste, Ulusal Arşivler'de tutuldu.

***** ONAYLI STANDART MANİFESTO – TÜM EKİBE VERİLENLER *****

Deniz Piyadeleri Savaş Eğitim Merkezi (Okinawa, Japonya'da) tarafından belirlenen tropik bölge araç listesidir. Tüm eşyalar Umlindi marka hava koşullarına dayanıklı sırt çantalarında, Tarahumara ek çantasında ve göğüse takılan ağır kit çantalarında taşınacaktır. GİYSİLER: Standart sivil orman kıyafeti, Deniz Piyadeleri tasdikli botlar, Merino marka çoraplar x4,

taktik rüzgârlık, yağmur eşyaları. EKİPMAN VE EKİPMAN ÇANTALARI: pala, düdük, pusula, el feneri, yangın kutusu, çok amaçlı aletler, deri eldiven, mala. UYKU DÜZENEĞİ: tel sineklikli ve sabitlenebilir hamak, dağ tulumu, halat takımı.

Yerel rehberler KURTARMA KİTİ / YEMEK KİTİ / TRAVMA KİTİ / SİLAH KİTİ taşır.

***** ONAYLI KİŞİSEL EŞYALAR *****

NIDHI VEDALA, TIP-BİLİM DOKTORU

Aerosolleştirilmiş nanokristalize selüloz bazlı Andromeda inhibitörü, 6 lt. Kişinin Wildfire araştırması ve Hindistan Teknoloji Enstitüsü'nün (IIT) Delhi kampüsünden alınan bilgiler doğrultusunda oluşturulmuştur. (ABD çok gizli sınıflandırması ve Hindistan Cumhuriyeti IIT Yasası kapsamında korunmaktadır.) Lateks içermez. Andromeda nanoyapısını kopyalayarak mikro parçacıklardan korunma sağlar (AP-1 & AP-2). İçerdiği katmanlar kendi kendini temizleyebilir, suya ve toza dayanıklı. Tamamen atıl, hazmedilemez yapıda ve düzenli olarak uygulanması gerekir.

HAROLD ODHIAMBO, BİLİM DOKTORU

Mermi uçlu sismik sensör paketi, 16 adet. Tek kullanımlıktır, kendi içinde iletişim ağı vardır ve YZ kontrollüdür. Kenya devleti araştırma fonu KIR-2300B kapsamında geliştirilmiştir ve vahşi hayattaki göçleri, jeolojik aktiviteleri ve kaçak avlanmaları tespit etmesi için kullanılır. Kalıp kullanımı ve gürültü engelleyici makine öğrenimi yetisi var ve her türlü

yüzeyde kullanılır. Ekstra özel ihtiyaç: kompakt ses ötesi dedektör; toprak nemölçer; taşınabilir çekirdek testere.

ÇAVUŞ BİNBAŞI PENG WU

Çin yapımı Dyclone-Wa taşınabilir saha bilim ve mühendislik kiti. İçerik: ışık mikroskopisi; taşınabilir otoklav; kütle spektrumu analizörü; gaz ve sıvı kromatografi; kablosuz veri aktarımı ve yedeği; uyduya yükleme kapasitesi; yirmi dört gömme sensör ve otomatik numune cihazı ve otomatik sensör test etme ve kalibrasyon özelliği. Farklı türlerdeki saha araştırmalarında kullanılabilir.

JAMES STONE, BİLİM DOKTORU

Yumruk kadar "kanarya" kendi kendine şarj olabilen mini İHA'lar, 12 adet. Taşınabilir sırt çantasına yerleştirilmiş şarj istasyonu. Beş eksenli radyal bıçak monte halde, gereksiz, değişemeyen parçalarla beraber dört pervane. Sensör paketi: küçültülmüş lazer telemetresi (submilimetrik düzeyde); düşük ve yüksek çözünürlüklü kamera görüntüsü; jiroskopik atıl ölçüm ünitesi; toksin ölçen çevre sensörleri (AP-1 ve AP-2 varlığını ölçebilen). Gerçek zamanlı harita oluşturmada; çarpışma önlemede; üç boyutlu yol bulmada kullanılır. Ekstra yük gerektirmez.

ÇAVUŞ EDUARDO BRINK, ABD ORDUSU<

ABD Devletinin Onayladığı #3028 sayılı Gizli Başkanlık Kararnamesi emriyle DÜZENLENMİŞTİR>

GÜN 2

WILDFIRE

> Bir felaket yaşandığında
> kişilik önemli değildir.
> Yapılan her şey
> onu kötüleştirir.
>
> **– MICHAEL CRICHTON**

Şafak Keşfi

DOĞRU DÜZGÜN DİNLENME fırsatı buldukları o tek gecede, dört biliminsanı ve on iki rehberden oluşan grup, isimsiz bir nehrin yanında kamp kurmuş, sineklikle kaplı hamaklarında uyuyordu. Yorgunluktan ölüyorlardı halbuki altı üstü altı saattir yoldalardı ve sadece on altı kilometre yürümüşlerdi. Çavuş Brink'in kayıt defterinde ya da Nidhi Vedala'nin sabah aldığı notlarda bir sorun olduğuna dair kayıt görünmüyordu.

Ama o gece bir şey olacaktı.

James Stone'un kişisel saha günlüğü incelendiğinde –yani kazadan sonra kurtarılmış su geçirmeyen bir defter ve kalem– yazdığı bir bölüm dikkat çekiyordu: "Düzensiz bir şekilde uyudum. Her zamanki rüyayı görüp uyandım. Karanlıkta birini gördüm sandım ama emin olamadım. Korumalar korkmuş görünüyordu. Matis'in ağaçların arasında bir şey aradığını gördüm. Ne olduğunu sorduğumda bir şey yok dediler."

Olaydan sonra, kurtulan tüm Matis gözcüleri, Terra Indigena'nın derinlerindeki FUNAI korumasındaki nehir barakalarına ve kabile köylerine fark edilmeden gittiler. Aramalar sonunda sadece Ixema adında bir gözcü yakalanabildi, o da tüm maaşını Leticia adındaki bir kumar şehrinde harcarken bulundu. İlk görevlendirildiği yere dönüp başka işler bakmaya başladı. Sonra ücrette anlaşıldı, bildiklerini söylemesi şartıyla...

Ormanda geçirilen ilk geceyle alakalı Ixema tek bir şey söyledi: "O sabah yanlış giden bir şeyler vardı." Ne olduğuyla ilgili kendisine biraz daha baskı yapılınca, kampın etrafında ayak izleri tespit ettiklerini söyledi. Birçok eşya kurcalanmıştı ama kamptan hiçbir şey çalınmamıştı.

Çok daha sert bir baskıdan sonra Ixema bir detay daha verdi.

O gece gelen her kimse arkasında bir şey bırakmıştı. Brink'in Matis'e biliminsanları görmeden ortalıktan kaldırmalarını emrettiği bir şeydi bu. Ixema, derisi yüzülmüş bir maymun kafası tarif etti; geniş kahverengi gözleri pembe etiyle kaplı, dişleri acınası bir gülümsemeyle ağzına yayılmış bir maymun kafası. Bağırıyormuş gibi kocaman açık olan ağzı tamamen gri külle doluydu.

Otuz İki Millik Alan

DÖRT BİLİMİNSANI, MATİS'İ bulmak için kampta dolaşıyordu. Önceki gece yakılan kamp ateşi söndürülmüştü ve gözcüler biliminsanlarının ağır ekipmanlarına göz kulak oluyorlardı. Tek kelime etmeksizin, her tarafı dövmelerle kaplı, pompalı tüfekleri omuzlarında asılı duran iki Matis üyesi ağaçların içine doğru tek sıra halinde gitti. Rengi atmış parlak palaları ormanın karanlığında iki dakika geçmeden kayboldu.

Gittiklerini gören Vedala, kalan gözcüler ve taşıyıcıların yanında duran Çavuş Brink'in yanına gitti.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

"Doğrudan anomalinin yanına gidiyorlar. Biz de yirmi dakika sonra onlara katılacağız. Eşyalarınızı toplayıp hazırlanın."

Bunu duyan Vedala, kaygan çamurun üstüne yerleştirilmiş, güçlendirilmiş siyah kasalardan birinin yanına gitti. Tedirgindi. Ekip anomaliye doğru gidiyordu ama oranın ne kadar ölümcül

olduğunu kimse bilmiyordu. Tek umudu, inhibitör spreyin öngördükleri gibi işe yaramasıydı.

Tedirginliği attıktan sonra, kasayı açtı ve birkaç tane sprey tüpü aldı. Birini Brink'e verdi, kollarına, göğsüne ve bacaklarına kısa kısa basarak spreyi sıkarken bir yandan da spreyin ne olduğunu Brink'e açıkladı: "Bu inhibitör Andromeda nanoyapısı ile temas ederseniz sizi koruyacaktır. Kıyafetlerinize ve cildinizin görünen kısmına bundan sıkın. Adamlarınıza da verin. Bunu güneş kremi gibi düşünün. Etkisi birkaç gün sürer."

Gözlerini kapatıp nefesini tuttuktan sonra spreyi yüzüne de sıktı. Brink, tek kelime etmeden rehberlerin yanına gitti. O gidince Vedala gözlerini açtı ve devlet malı olan Iridium uydu telefonunu çıkardı.

Sessizce, Peterson HKÜ'ndeki General Stern'ü aradı.

Üstlerindeki yoğun ağaç tabakasından dolayı telefon en ufak bir sinyal alamıyordu. Pilleri bitirme korkusuyla Vedala daha fazla denemedi. Ancak ormanda açık bir bölge bulurlarsa iletişim kurabilirlerdi. Ki bu da büyük ihtimalle ancak anomalinin yakınlarına vardıklarında mümkün olurdu.

Komutayla randevuları sonraki geceye planlanmıştı ve anlaşılan o zamana kadar ekip kendi başının çaresine kendi bakacaktı.

Önden giden iki gözcü, takip edilmeleri kolay olsun diye dalları ve fidanları kırarak gidiyorlardı. Ama kırdıkları yerler mızrak ucu gibi sivrildiği için patikadan ayrılan olursa onlara saplansın diye bırakılmış gibi duruyordu. Ekip, en önde Çavuş Brink ve Matis üyeleri, ortada biliminsanları ve arkalarında da taşıyıcılarla tek sıra halinde yola koyuldu.

O günkü içtima sorunsuz geçmişti.

Abutre-rei'den alınan bilgiler sayesinde bölgenin detaylandırılmış topografik haritasına sahip olan Brink ve rehberler, grubu dik tepelerde rahatlıkla yönlendirebiliyor, aniden birinin düşebileceği yerlerden kaçınıyor ve devasa ağaçların nehrin üzerine

devrilerek yarattığı doğal köprüleri kolaylıkla bularak oralardan geçmelerini sağlayabiliyorlardı.

Önlerindeki patika zorlu olsa da, ekip gayet güzel gidiyordu.

İçinde oldukları bu karmaşık orman, biliminsanlarının kafasını karıştırıyor gibiydi. Peng Wu ve Nidhi Vedala, kaşları çatık tek kelime etmeden yürüyorlardı. Arkalarından sürekli etrafa bakan ve terden sırılsıklam olmuş James Stone geliyordu.

Aralarında sadece Harold Odhiambo kendini evde gibi hissediyordu, üstündeki haki şortu ve çamurlu botlarının içindeki beyaz çoraplarıyla, Matis üyeleriyle şakalaşıp onlarla gülüyordu.

Yeni bir egzotik problemi zekâsını kullanarak çözmeye çalışmak Kenya'lı akademisyeni her şeyden daha çok mutlu ediyordu, hele ki bu sorunun dünyada eşi benzeri yoksa. Yıllar süren araştırmalarından sonra Odhiambo kendini, diğer dünyaların ekolojilerini keşfetmeye adamıştı. Anomalinin, insanlara tamamen yabancı yapısı onu biraz korkutmuş olsa da merakını aynı oranda artırmıştı. Kendisini yine bir çocuk gibi hissediyordu, bu yolculuk ona babasının eski balıkçı kayığındaki gibi hissettiriyordu, tamamen güvende değildi ama çok heyecanlıydı.

Stone daha garanti adımlar atıyordu. Sırtında metal çerçeveli büyük bir çanta vardı, içinde de vızıldayan on tane dron duruyordu. Dronların her birinin gidebileceği mesafe 27 metreydi ve her dron geri dönüp kendi kendine yerine oturabiliyor, pillerini çabucak şarj edebiliyordu. Bunun tek sıkıntısı, o dronları taşıyan kişinin, sırtında vızıldayıp duran bir arı kovanı taşıyor gibi hissetmesiydi.

Matis üyelerinden oluşan rehberler, kuşa benzeyen bu makineleri çok sevmişti, birbirlerine gösterip kuş sesleri çıkararak dronları yanlarına çağırmaya çalışıyorlardı.

O küçük ama çevik dronların hepsinde sensör vardı ve bu sensörlerin içinde, bulundukları bölgeyi AP-1 veya AP-2'ye karşı tarayanlar da vardı.

Toksin dedektörleri sürekli havayı tarıyordu ve dronlar havadayken sert yerlere konup test yapabilmek için yüzeyden örnek alabiliyorlardı.

Ağaçların gölgelerinin arasında dronlar, görünmeyen sinekkuşları gibi grubun önündeki gözcüler olarak hareket ediyorlardı.

Stone'un göğsünde düz ekranlı bir tablet asılıydı. Cihazın ekranında tüm dronların ve saptadıklarının yerini gösteren bir harita vardı. Ekranın bir köşesinde dronlardan alınan canlı görüntülerin olduğu kumlu bir yayın vardı. Sürekli bilgi gelmesine rağmen Stone tablete bakmak için nadiren duruyordu. O devasa ormanda geride kalıp ekipten kopma riskini göze alamıyordu.

Oradaki biliminsanlarının çoğu yaşamlarını ufak bir yerde geçirdikleri için o uçsuz bucaksız orman onlar için klostrofobik bir yerdi. Amazon'larda yüzlerce cins bitki vardı ki Kuzey Amerika'daki ormanlarda bu cinslerin sadece onunun görüldüğü varsayılırsa buradaki bitki yoğunluğu ve çeşitliliği ortadaydı.

Yürürken, yüksek ağaçların dalları, soyu tükenmiş dinozor tendonları gibi duruyordu; her yer sarmaşıklarla, çiçeklerle ve sürüngenlerle doluydu. Ormanın her santimetresinde hayat doluydu. Böcekler, kuşlar, köprü kuran karıncalar, onları arayan karıncayiyenler ve uçarken muhteşem görüntüler oluşturan makavlar gibi onlarca hayvan vardı.

Etraflarındaki geniş bitki çeşitliliği ile bastıkları süngerimsi toprak, ormandan çıkan tüm sesleri yutuyor gibiydi. Bu yüzden takımdan ayrılmamak çok önemliydi. Hatta iki adım öteye gidilip yapılması gereken konuşmalar bile ekipten kopmadan fısıldayarak yapılıyordu çünkü ekipteki biliminsanlarının hiçbiri, ormanda kaybolup bulunana kadar acil durum düdüğüne üflemek zorunda kalmak istemiyordu.

Ne düşündüklerini anlayamadan Matis rehberlerinin birinin peşinden yürüyen James Stone'un içinde bir şüphe vardı.

Kurtarılan saha günlüğüne, ekibin o topraklarda bulunmaya izinli olduğuna inanmadığını yazmıştı. Brezilya hükümeti dâhil kimseye bu keşiften bahsedilmediğinden, o yüzden de orada olma sebeplerinden kimsenin haberdar olmamasından endişeliydi.

Üstelik Stone'a göre eğer başarısız olurlarsa bu başarısızlık muhtemelen ormanda kaybolan birinden kaynaklı olacaktı.

Ama daha da önemlisi, yanlarındaki saha rehberi Eduardo Brink'ten işkillenmişti. Stone en ince detayları bile gözden kaçırmayan bir adamdı ki bu, babasından aldığı nadir özelliklerdendi. Brink ve Matis üyeleri, ortalığı ayağa kaldırmadan birkaç defa gizlice toplanmış, Portekizce ve Amawaca karışımı bir dil kullanarak endişe duydukları şeyler üzerine tartışmışlardı.

Brink bu konuşmalarda neler geçtiğini ekibin geri kalanına asla anlatmamıştı.

Bir defasında Stone, Matis üyelerinden birinin yoldaki bir izi işaret ettiğini gördü. Brink botuyla izin üstüne basıp geçmişti. Ama Stone toprağı incelediğinde, o izin çıplak bir insanın topuğuna ait olabileceğini düşünmüştü. Başka bir seferde de Stone yol boyunca bilek hizasında kırık bir sürü dal olduğunu fark etmişti, sanki ormanda birisi yol açmaya çalışmıştı. Ya ekibin öncüleri herkes dinlenirken çıkıp buralardan geçmişti ya da birisi onlardan önce oradan geçmişti.

Saatlerce yürüdükten sonra Stone yol üzerinde bir ağaç dalı gördü, mesajı çok açıktı: Daha öteye gitmeyin.

Stone ekibin, başka bir grup tarafından gözetlendiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Öyle olmasa bile Brink ve gözcüleri her konuda açık davranmıyordu, orası kesindi. Ama elinde kanıt olmadan kimseyi suçlayamazdı.

Yani henüz.

Ve bu şüpheleri doğru çıkacak olsa dahi o günkü yürüyüş sırasında Stone'un başına, çok daha fazlası gelecekti.

"DR. VEDALA! MİLLET! Bir şey buldum!" diye bağırdı Stone, bağırırken sesi inceldi ve önündeki bitkilerden göremiyordu. "Durun lütfen. Beni bekleyin. Yoldan ayrılmayın."

Tek sıra halinde yürüyen araştırmacılar yavaşlayıp durdu. Yorgun ve çamura batmış haldeki saha ekibi Stone'a odaklandı. Robot bilimci zor nefes alıyordu ve boynunda da o ufak tablet vardı. Çavuş Brink bir ağaca yaslanmış onları izliyordu. Bu gecikmeden dolayı canı sıkılmıştı ama hiçbir şey söylemedi.

Tabletin parlak ekranında yanıp sönen birbirine çok yakın noktalar önlerindeki 90 metrelik alanda çapraz bir hat çiziyordu. Önceden bu noktaların hiçbiri yürüdükleri yolun üzerinde görünmüyordu ama o çemberle yolları kesişiyordu. Stone'un parmağını kaydırmasıyla kanarya dronları keşif düzenine geçtiler. Ekranda daha fazla nokta belirmeye başladı, ormanın derinliklerine doğru belli belirsiz bir hat oluştu.

"İşte burada," dedi Stone. "Bu objelerin hepsi neredeyse aynı boyutlarda. İki düzensiz çember halinde etrafa yayılmışlar."

Odhiambo ekranı inceledi, parmağıyla hattı takip etti. Bir köşede, ufak bir penceredeki canlı video kaydında karanlık bir şeyin ormanın zemininde yattığı görülüyordu. "Bitkiler böyle büyümez. Onlar düz bir hat çizer."

Ekranda daha fazla nokta belirmeye başlayınca Stone aşağı doğru baktı. "Aslında, bunlar hat değil. Tam olarak değil. Nasıl kıvrıldıklarına bakın. Oradaki her neyse iki tane yay gibi yatıyor."

İleriden bir pompalı tüfek sesi geldi.

O tok kurşun sesi çabucak yayıldı ama ormanda her şey alışılmadık şekilde sessizleşti.

"Burada kalın!" diye bağıran Brink patikada tek başına koştu. Ekibin içini korku kaplamıştı, o yüzden arkasından gittiler. Stone arkada kalanları da çağırdı, gözünü ekrandan ayırmıyordu. İşin aslı, gözü toksin alarmındaydı.

Bir kapok ağacının sarkan dallarının arasından en arkadan gelen Stone, ekibin durmasıyla durdu ve kafası karışık bir halde etrafa baktı.

O yanıp sönen noktaların ileride, siyah kürklü bir yığından, uluyan maymun ölülerinden oluşan düzensiz bir hattan dolayı oluştuğunu anladılar; gözleri kapalıydı ve dişleri açıktaydı. Stone, uluyan maymunların arasında birkaç tane de kürkleri kızılımsı yünlü maymun olduğunu gördü.

Ekipteki birçok kişi bu durumu küfrederek ve el hareketleri yaparak karşıladıktan sonra Brink önden giden iki Matis öncüsünü çağırdı, biri pompalı tüfeği elinde geldi. Brink adamı sinirle azarlarken adam omuz silkip alçak bir ses tonuyla cevap verdi.

"Ne olmuş?" diye sordu Vedala.

"Acısına son verdiğini söylüyor," dedi Brink.

"Tamam. Adamlarını geri çağır. Burada ne olduğunu anlayana kadar gitmiyoruz," diye emir verdi Vedala. Brink de en yakınındaki primat cesedine doğru hareketlendi.

"Yanımdan ayrılmayın Çavuş," diye nazikçe ekledi Vedala.

Cüsseli adam birkaç adım geriledi. Sonra daha iyi olacağını düşünerek Matis üyelerine yanına gelmelerini işaret etti, dönüp bir ağaca yaslandı. Göğsünde duran güdük tüfeği çözdü ve namlusunu bir paçavraya silmeye başladı.

Vedala, durumun gayet farkındaydı, araştırmacılara dönüp, "Bu hayvanları bir şey öldürmüş. O şeyi bulmamız lazım," dedi.

James Stone bir ağacın altında çömeldi, gözleri boynuna asılı ufak tabletteydi. Hızlı hareketlerle kanaryaları cesetleri incelemek için görevlendirdi. Ormanda duyulan tek ses hâlâ kanaryaların pervanelerinin vızıldamasıydı.

"Havada bir toksin yok," diye belirtti.

Gözlerini kısarak gölgeli ormana bakan Vedala, karşısında duran, cesetlerden oluşmuş mayın tarlasını inceledi. Matis üyeleri toplanmıştı, aralarında hararetli bir tartışma vardı ve hiç

yardımcı olmuyorlardı. Peng çoktan taşınabilir laboratuvarını çıkarmıştı. Cihazın yarısı hâlâ çamurla kaplı kasanın içindeydi. Peng vakumla kapatılmış cihazı Çince yazılı paketinden çıkarıyordu.

Belirgin bir endişeyle vahşi yaşama bakan Odhiambo sesli düşünmeye başladı:

"Bu primatlar birbirinin aynı değil. Farklı cinsler," dedi. Gözleriyle yukarı baktı.

"Düşmüşler. Ağaçların arasında sallanıyorlarmış. İki hat halinde."

Matis'lerden biriyle işaret dilini ve az biraz bildiği İspanyolcasını kullanarak konuştuktan sonra Odhiambo gruba dönüp:

"Siyah olanların kızıllardan hızlı olduğunu söyledi. Bu yüzden daha uzaktalar. Aynı zamanda gittikleri yönü de buradan anlayabiliyoruz."

"Bir şeyden kaçıyorlarmış," diye tamamladı Vedala.

"Eğer hatlar çember halindeyse," diye lafa girdi Peng, "iki grup da *aynı* şeyden kaçıyor demektir, ormandaki bir tek şeyden kaçıyorlarmış."

"Anomaliden mi?" diye sordu Odhiambo.

"Göreceğiz," dedi Stone, bir yandan ekranda bir şeylere basıyordu. "Sıfır noktasını bulmak için çemberin yarıçapını kullanabilirim."

Stone'un emriyle kanarya sürüsü yükseldi ve ormanda alçak uçuşa başladı. Yerden on sekiz metre yükseklikte, noktalar olarak görülen maymunlar iki çember hattı halinde bir kalıp oluşturuyordu.

Stone parmağıyla ekrandaki haritayı küçültüp genişletti, haritanın çoğu ekranda net görünmüyordu. Her ceset siyah bir noktayla işaretlendi. Parmağının ucuyla noktaları birleştirerek düzensiz bir çember çizdi.

Çemberin merkezinde, varış noktaları onları bekliyordu.

"Dr. Odhiambo haklı," dedi Stone. "Anomaliden kaçıyorlarmış."

Kafasını kaldıran Stone, Vedala'nın dibinde olduğunu görünce bir an şaşırdı, Vedala da ekrana bakmak için eğildiğinden Stone neredeyse Vedala'ya çarpacaktı. Ekranın köşesindeki düşük çözünürlüklü canlı yayında ölü maymunun yüzündeki alaycı ifade görülüyordu. Dışarı uzanmış dilinde gri küle benzeyen bir şey vardı.

"O da ne?" diye sordu Vedala, parmağıyla külü gösterip Stone'a baktı.

Bir anda ne kadar yakın olduklarını fark eden Vedala geriye çekildi, bir dala çarpıp tökezledi. Her tarafları toprak ve ter olmuşken, çenesine kadar çıkan bir sıcaklık hissetti.

"Ağzında bir şey vardı," dedi, kendisi utançtan kıpkırmızı olmuşken. "Bunu işaretlemelisin. Bu bir hastalık belirtisi."

Birkaç adım ötelerinde, dizlerinin üstüne çökmüş Peng, taşınabilir saha kitini kurmayı yeni bitirmişti.

"Ne olduğunu anlayacağız. Ama önce örnek almamız lazım," dedi Peng.

Araştırmacılar birbirlerine baktılar, hatta Matis rehberleri bile kafalarını kaldırıp baktı, birisi gönüllü olsun diye bekliyorlardı.

"Ben yaparım," dedi Vedala.

Kalça hizasındaki kiti eline alan Vedala, yüzünün yarısını kaplayan bir solunum cihazı çıkardı. Cihazın maskesini burnunu ve ağzını kapatacak şekilde taktı. Cihaz koyu mavi ve beyaz renklerdeydi, iki yanında silindir şeklinde siyah filtreler vardı. Bir çift mor, lateks içermeyen inceleme eldiveni çıkarıp Peng'in analiz kitini aldı ve en yakındaki cesede doğru hareketlendi ki...

"Bekle," dedi Stone, o da kendi solunum cihazını taktı. "Ben de geliyorum."

Etraflarını saran kanarya dronlarının arasında iki kişi, yerdeki bitkilerin arasında, gölgelerin içinden yürüyordu. Onlar ormanın derinliklerinde gözden kaybolurken ekibin geri kalanı onları izledi.

Günün yarısı geçmişti.

Şanslarına, numune alma kısmı çabucak ve olaysız bitti. Ama daha da önemlisi Nidhi Vedala ile James Stone'un anlık yalnızlığı sırasında aralarında geçenlerdi.

Ormandan döndüklerinde Nidhi numune kabını Peng'e verip Çavuş'a döndü. Doğrudan konuya girip Eduardo Brink'e ekibiyle ilgili o anlık bir tehlike olup olmadığını sordu. Gözleri doğrudan James Stone'a dönen çavuş kollarını birleştirdi ve tehlikenin oraya ilk vardıkları andan beri aynı olduğunu söyledi.

Donuk bir yüz ifadesiyle Brink son bir tavsiye verdi: "Halledemeyeceğim bir şey yok. Güven bana. Karşılaşacağımız her şeyle ilgili talimatım hazır."

Bu sözler kaderlerini belirleyecekti.

Bu sırada Peng Wu, taşınabilir laboratuvarında vakumlanmış bir kısımda tüpleri test etmeye başladı. Her tüpün içindekiler, kompakt makine tarafından çekildi. Makinenin içindeki elmas uçlu çekiç tarafından parçalandı ve farklı materyaller cihazın farklı kısımlarında test edilmeye yollandı.

Bu sayede Peng, ufak ve özel cihazında onlarca testi aynı anda yapabiliyordu. Bir diğer şansı da ilk Andromeda Olayı'ndan kurtulan biliminsanlarının bulgularının elinde olmasıydı.

Önce kütle spektrum analizörünü açıp gri külün kimyasal imzasının Andromeda kalıntıları ile benzerlik gösterip göstermediğini tespit etti –bulduklarını Abutre-rei dronunun sensörlerden de doğruladı.– Kromatografi sayesinde ölçülen ekstra detaylı veriler ellerinde olsa da, aldıkları örneklerin AP-1 ve AP-2 ile eşleşip eşleşmediğinden hâlâ emin değildi. Bu tip sonuçların canlı örneklerle veya X-ray kristallografisi gibi daha ileri

ve taşınamayan– laboratuvar metodları kullanılarak incelenmesi gerekirdi.

Peng, pozitif örnekleri ayırıp analiz etmeye devam etti.

Sonrasında büyümeyi hızlandırmayı denedi. Alınan örnekleri farklı vakum seviyelerinde, karbon dioksit ve ultraviyole ışık altındaki ortamlarda kumaş, epitel doku –yani deri– ve Vedala'nın inhibitör spreyi gibi reaktif materyallere maruz bıraktı.

Örnekler, kan ve lateks hariç hiçbir şeyle reaksiyona girmedi. Ve o iki durumda da, çevrenin açgözlü mikro parçacığın işleyişine hiçbir etkisi olmadı.

Son –ve kısıtlı– ışık mikroskobu analizini de bu iki reaksiyonda kullanan Peng, çıkan sonuçları görünce şaşırdı. Kan ile doğrudan temas olduğunda enfekte örnekler çok hızlı bir şekilde pıhtılaştılar. Aynı şekilde, latekse maruz bırakıldıklarında da ortaya toza benzer bir madde çıktı. İki sonuç da AP-1 ve AP-2'de görülmüştü.

Sonrasında olacaklar ise Peng'in yüzünü ekşitecekti.

Mikro parçacığın, kendi kendine büyüyebildiği, temasla çoğalabildiği ortaya çıktı. Sahadaki kısıtlı bilimsel kaynakla Peng daha iyi bir sonuç bulamazdı. Elindeki sonuçtan yola çıkarak Peng, sahadan aldıkları örneklerin birden çok şeye temas ettiğini düşündü ve sonuçları "güvenilmez" olarak sınıflandırdı.

Artık Peng'in elinde ekibin de bilmesi gereken bilgiler vardı.

"Maymunun dilinin üzerindeki gri madde Andromeda kalıntılarıyla pozitif eşleşme sağlıyor," dedi Peng. "Eşleşmenin çeşidini bilmiyorum. Çıkan sonuçlar net ve temiz değil."

"Öyle bile olsa, ne buldun?" diye sordu Vedala.

Peng kelimelerini dikkatle seçti. "Aldığımız numune kan ile temas ettiğinde çoğalıyor, tıpkı AP-1 gibi. Ama aynı zamanda polimer bazlı materyallerle reaksiyona girip materyalin de yapısını bozabiliyor, bu da AP-2'de görülmüştü. Ve kendi kendini yenileyebiliyor, alt materyalleri kendisine gıda olarak kullanabiliyor."

Nidhi Vedala bir nefes verdi. "En azından artık maymunların enfekte olduklarını biliyoruz. Soru şu, hangi parçacığa maruz kaldılar?"

"Eksiksiz bir laboratuvar analizi olmadan bilmemiz zor," dedi Peng.

Odhiambo, sakin ve gür sesiyle konuştu. "Burası ve anomali arasında kalan ağaçlar devrilmemiş. Maymunların arasında bebek olanlar yoktu. Yeni doğanları geride bırakmış olmalılar. Ve böyle yoğun bir ormanda primatlar ağaçların arasında sallanarak saatte kırk sekiz km hızla ilerleyebilirler."

"Anomaliden otuz kilometre uzaktayız," diye ekledi Vedala, Odhiambo'nun söylediklerini destekliyordu. "Maksimum hızla hareket ediyorlarsa bu hayvanlar parçacığa maruz kaldıktan sonra yarım saat dayanabildiler demektir bu."

"Piedmont Kazası'nda olanlarla tutarlı bu sonuçlar," dedi Stone. "Kurbanların bazıları kan pıhtılaşmasından anında öldü, ama diğerleri biraz daha dayandı. Son mesajlarını kaydettiler, sokakta gezdiler ve intihar ettiler. Maruz kalan kimse bir saatten fazla dayanamadı."

"O bebek ve yaşlı adam dışında," diye düzeltti Nidhi. "İkisinin de kanındaki pH değeri normalin çok üstündeydi ve bu sayede enfekte olmaktan kurtulmuşlardı."

"Doğru," dedi Stone karamsar bir sesle.

"Bu sonuçları Wildfire modülündeki Kline ile paylaşmalıyız," dedi Peng. "Elindeki canlı Andromeda örnekleri ile karşılaştırma yaparak bize neyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilir. Açık bir alan bulmamız lazım."

Bir anda arkalarında beliren Brink, "Olmaz," dedi. Konuşurken ormana bakıyordu. "Yola devam etmemiz lazım. Randevuya yetişmeliyiz. Ayrıca, ormanın bu kısmında uyduyla bağlantı kurabileceğiniz bir hat yok. O yüzden kimseyle telsiz bağlantısı kuramazsınız."

"Bu tam olarak doğru değil."

Brink, elinde yemek tabağı boyutunda dron olan James Stone'a soğuk bir bakış attı.

"O elindeki ne oluyor?" diye sordu Brink.

Stone omuz silkti, suratında alaylı bir gülümsemeyle: "O benim bebeğim, özel yapım. Yanımda fazladan kıyafet getirmek yerine onu getirdim."

Brink, sinirli bir şekilde arkasını dönüp gitti.

Dakikalar sonra, karbon fiberden yapılmış dron yavaşça ormandan havaya yükseldi, dalların ve sarmaşıkların arasından geçti. Dronun üstüne takılan bir sarmaşık parçası cihazın arkasından kuyruk gibi sallanıyordu. Vızıldayarak uçan dron çok geçmeden ağaçların oluşturduğu gölgelerin arasında, o tropik yağmur ormanına uçarak gelmiş bir uzaylı gibi duruyordu.

Vedala doğrudan Uluslararası Uzay İstasyonu'na bağlanan numarayı çevirdi.

Bir süre sonra uydu bağlantısı sağlandı, böylece dünyanın üstündeki devasa karanlığın içinden, uçsuz bucaksız yağmur ormanındaki telefona hummalı bir veri akışı başladı.

Kesin Analiz Sonuçları

ULUSLARARASI UZAY İSTASYONU'NUN merkezinde, Amazon Ormanları'nın kilometrelerce yukarısında insansı bir şey, gölgede kıpırdamadan, sessizce duruyordu. Yer çekimsiz ortamda süzülürken, kıvrımlı dış kasasındaki durum ışığı kırmızı yanıp sönmeye başladı. Artıuçlanmış alüminyum yumuşaktı, mükemmel bir altın parlaklığına sahipti ve en önemlisi de temizdi çünkü eline insan eli değmemişti.

Deneysel Robonot R3A4 insansı robotu, içinde bulunduğu odada kendisinden önceki robot tarafından geliştirilmişti, bu mühürlü alandan hiç ayrılmamıştı ve Wildfire Mark IV laboratuvar modülünün tek kalıcı sakiniydi.

İnsan eli değmemiş olsa da Robonot'a insan düşünceleri yerleşmişti.

Silindir şeklindeki laboratuvar modülünün içindeki beyaz ışıklar bir bir söndü. R3A4'ün göğsündeki ışıklar kırmızıyken yeşil oldu. Ve incelikli ama bir o kadar da karmaşık bir hare-

ketlenmeden sonra Robonot hayata döndü. Makine önce ellerine baktı, her parmağını dikkatle inceledi. Sonra duvardaki, her birinde farklı bir deneyin yer aldığı muhafaza ünitelerine baktı; yan yana loş ışıklandırılmış bir akvaryum gibi duruyorlardı.

NASA'nın Johnson Uzay İstasyonu'nda bulunan Üst Düzey Robotik Laboratuvarında icat edilip geliştirilen R3A4, bir insan görünümünde üretilmişti. İnsanlar böyle bir makineyi uzaktan daha rahat kumanda edebilir diye düşünülmüştü. Ama R3A4, kendisini idare eden insanlardan daha hızlıydı, daha güçlüydü ve üzerindeki sensörler sayesinde algılama kapasitesi daha yüksekti.

Özellikle de o Uzay İstasyonu'ndaki R3A4 modeli eşsizdi.

O Wildfire Robonot'u Dr. Sophie Kline için özel üretilmişti. Kline –çocukluğundan beri kullandığı– beynindeki bilgisayar arayüzü sayesinde en zor hareketleri bile kablosuz aktarım yoluyla R3A4'e yaptırabiliyordu. Daimi evinden hiç çıkmayan makine, bakteri, kir riski olmadan ve Wildfire laboratuvarının o pürüzsüz temizliğini kirletecek başka bir insan olmadan deneyler yapabiliyordu.

R3A4 işe başladı.

On sekiz metre ilerideki Destiny laboratuvar modülünde ise Sophie Kline, uzaktan kontrol edilen bir ofisin yanında, sanal gerçeklik gözlüklerini ve deney eldivenlerini takıyordu. Böylece makinenin gördüklerini görebiliyor, dokunduklarını hissedebiliyor ve Robonot'un zihnine rahatlıkla yerleşebiliyordu. Yıllarca makineler onun vücudunun birer uzantısı olmuştu. O metal parçalar Kline'ın gizliden gizliye kullanmaktan keyif aldığı metal bacakları haline gelmişti.

Amazon yağmur ormanlarının alt kısımlarında Wildfire saha ekibi, ölü primatlardan toplanan verileri içeren bir paket göndermişti. Artık Kline'ın, gelen verileri AP-1'in canlı örnekleriyle karşılaştırma imkanı vardı. O canlı örnekler doğrudan Piedmont, Arizona'dan alınmıştı.

Biliminsanları ile yaptığı, Kuzey Komutanlığı (NORTHCOM) tarafından izlenen ve sonradan kurtarılan kanarya dronlarından birindeki ses kayıtlarından da doğrulanan görüşme:

GRND-VEDALA

Kline. Veri transferi tamamlandı. Zamanımız sınırlı. Dron havada kaldığı sürece sinyali aktarabiliyoruz.

ISS-KLINE

Anlaşıldı Vedala. Gelen ilk sonuçlar Andromeda ile eşleşme gösteriyor.

GRND-VEDALA

Bizdeki sonuçlar da öyle. Ama hangi parçacıkla eşleşme var? Alınan örnekleri Piedmont örnekleri ile karşılaştırabilir misin?

ISS-KLINE

Bekle. [on beş saniyelik sapma]

ISS-KLINE

Bu... AP-1 de değil AP-2 de değil. Yeni bir şey bulmuşsunuz.

GRND-VEDALA

[gecikme] Başka bir evrim mi?

ISS-KLINE

Buna AP-3 diyeceğiz.

GRND-VEDALA

Tehlikeli mi?

ISS-KLINE

Olumlu. Görevi durdurup karantina bölgesine çekilmenizi tavsiye ediyorum. Anomali kontrolden çıkıyor. Gölde tanımlanamayan başka bir yapı daha belirdi. Ekibinin yapabileceği başka bir şey yok, anlıyor musun?

GRND-VEDALA

Burada bir sürü ölü primat var ve fazla zamanımız yok. Sen tam olarak ne buldun? Parçacık inhibitörle reaksiyona giriyor mu?

ISS-KLINE

İnhibitörle reaksiyona girmiyor ama aldığınız örnekler iki parçacıkla da temasa girince ölümcül sonuçlar doğuyor.

GRND-VEDALA

O kadarını ben de tahmin etmiştim. Devam ediyoruz.

ISS-KLINE

Nidhi dinle. İlk Andromeda Parçacığı yaşayan bir organizmayla temasa girince tetiklendi. Piedmont'taki tüm o insanları öldürdü, sonra AP-2 formuna evrimleşti ki o da uzay uçuşlarında gerekli olan tüm plastikleri yedi. Bunlar bir tesadüf *değil*.

GRND-VEDALA

Yani senin teorine göre Andromeda, insanlığı Dünya'ya hapsetmek için evrimleşti, öyle mi? İlginç bir teori ama durumumuzla alakası yok.

ISS-KLINE

Bu yeni evrimi de hesaba katarsan alakalı. AP-3 bir sebeple ortaya çıktı. Bunun arkasında uzaylılar var. Hem güneş sistemimize hem de evrenimize yüz binlerce yıldır saldıran ve kim olduğunu bilmediğimiz bir düşmanla karşı karşıyayız. Bu bir savaş, Nidhi ve siz şu anda ön cephedesiniz. Tekrar ediyorum. Anomaliye yaklaşmayın.

GRND-VEDALA

[bekleme] Teorini göz önünde bulunduracağız. Konuşmayı sonlandırıyorum.

ISS-KLINE

Kaçın. Gerekirse emirlere itaatsizlik edin. Oradan hemen çık...
[bağlantı kesildi]

Eksik Bilgilendirme

BİLİMİNSANLARININ ÜZERİNE ÖLÜM sessizliği çökmüştü. Kline son sözlerini söyledikten sonra kapanan uydu telefonunun başında öylece duruyorlardı. Hayalet Göz gökyüzünden ormandaki ekibe katılmak için alçalırken ekibin yüzüne sıcak hava vurdu.

Ekipte işine dönen ilk kişi Vedala oldu, bunu da her zamanki gibi kaba bir tavırla yaptı. "Solunum cihazlarınızı takın. Herkes üniformalarına ve derilerinin açıkta kalan kısımlarına aerosol inhibitörü solüsyonundan sıksın. Işık patlamalarıyla solüsyonu muhafaza edin. Pantolon paçalarınızı botlarınıza sokun ve eldiven takın. Elimizdeki durumla ilgili gereksiz risk alınmayacak."

Sonra biraz durdu, derin bir nefes aldı ve "Saat beşte yola çıkıyoruz," dedi.

"Bakın bayan," dedi Brink. "Arkadaşınızın az önce dediğini duymadınız ..."

"Brink," diye lafını kesti Vedala. "Rehberlere inhibitörü tekrar sıkmalarını söyle. Yaparlarken başlarında dur. Doğru düzgün yaptıklarından emin ol. Kimsenin sonunun bu primatlar gibi olmasını istemiyorum. Çünkü beşte yola devam edeceğiz."

"Kim demiş?" diye sordu Brink. Sorarken dimdik duruyordu, burna benzeyen namlusuyla tüfeği göğsünde bir ünlem işareti gibi duruyordu.

"*Ben diyorum,*" dedi Vedala, Çavuş'la burun buruna gelmişlerdi ama Vedala Çavuş'tan daha kısa olmasına rağmen bundan hiç korkmuşa benzemiyordu. "Buraya bana verilen yetkileri açıklamaya gelmedim, ama eğer görev brifingini okuduysan, benim verdiğim *lanet* emirlere itaat etmezsen, başına geleceklerin farkındasındır."

Brink başını eğip Vedala'ya baktı, sinirden kıpkırmızı olmuştu, dişlerini sıkıyordu. Tam cevap verecekken bir el Vedala'nın omzuna dokunup onu nazikçe geriye çekti.

"Dur," dedi Peng. Nadiren duyulan sakin sesiyle herkesin dikkatini çekti.

"Asker haklı. Bunu konuşmalıyız. Ekipte tartışmalıyız," dedi Peng.

"Tartışacak ne var ki?" diye sordu Vedala, sorarken Peng'e şüpheyle bakıyordu. "Dışarıdaki o şey bütün insanlık için bir tehdit. Dördümüz, bunun ne olduğunu öğrenip bir ihtimal yayılmasını önlemek konusunda dünyadaki en bilgili insanlarız. Bu işe girerken tehlikelerin farkındaydık."

"Evet, bu doğru," dedi Peng. "Ama eğer Kline haklıysa, bu bir intihar görevi olur. Anomali, bu yeni enfeksiyonun merkez noktası demektir. Sıfır noktası. Belki uzakta kalıp biraz daha araştırma yapabiliriz. Kline'ın da önerdiği gibi bir karantina bölgesi oluşturabiliriz."

Vedala homurdandı, sırt çantasının kulbundan sıkıca tuttu ve Peng'e doğru yürüyüp "Kline'ın dedikleri bir *teoriden ibaret.*

Kanıtı yoksa söyledikleri bundan ibaret. Bizler biliminsanlarıyız. Keşfetmemiz gerekiyor. Ve güvenli alanda kalarak bunu yapamayız."

Peng, Vedala'ya soğuk bir şekilde baktı, o arada Brink de ikisinin konuşmasını sırıtarak izliyordu.

"Binbaşı Wu haklı," dedi sakince, "Tartışmayı bırakalım, acele etmeyelim, biraz durup *düşünelim.*"

Bunları söyledikten sonra Odhiambo parmaklarını çıtlattı, derin bir nefes aldı ve gri renkli gün ışığının yanaklarına ve çenesine gelmesi için kafasını kaldırdı. Ekibin geri kalanı onu izleyerek bekledi, o sakin adam ağır ağır nefes alıp verirken ekibinde nabzı yavaşladı.

Kendi titiz ve metodik yoluyla Odhiambo, problemi anlatmaya başladı, "Eğer Dr. Kline söylediklerinde haklıysa ve bu anomali bir saldırının ilk adımıysa, Andromeda Parçacığı (Uzay Mikrobu) atmosferimizde binlerce yıldır varlığını sürdürüyor demektir. Hatta milyonlarca yıldır bile burada olabilir. Ayrıca demek oluyor ki bu virüs zeki bir yaşam formunun evrimleşip uzaya yayılmasını da engellemek için yerleştirilmiş bir tuzak. Bir kez tetiklendiğinde bu parçacık evrimleşerek türümüzü bu gezegene hapsetmek için uzay yolculukları için gereken plastik materyalleri yiyor. Buraya kadar doğru muyum?"

Herkes birbirine baktı, sonra Odhiambo'ya hak verdiler.

"Peki, eğer bu tez doğruysa, parçacık beklemek için *burayı* mı seçti? Gezegenimiz üzerinde evrimleşebileceği o kadar çok yer varken?"

"Seçmedi," dedi Stone. "Böyle bir silah, ancak mikropartikül, yaşamın gelişebileceği bir yere yayılırsa çalışır –tüm galakside– atmosferi olan herhangi bir gezegenin veya ayın üst atmosferinde kalır. John Samuel'in Elçi Teorisi'nde anlatılan buydu. Andromeda Parçacığı'yla ilgili babamın ilk teorilerinden biri de buydu."

"Açıkla," dedi Vedala.

"Elçi Teorisi, ileri düzeydeki yaşam formlarıyla galaksiler arası iletişim kurabilmek adına yazılmıştı. Teorinin özü, komşumuz olan herhangi bir Güneş sistemine kendi kendine yeten bir uzay aracı gönderip kendi kopyalarını üretmesi için gereken hammaddeleri bulmasını sağlamak ve bu sayede oluşan kopyaları diğer sistemlere yollamaktı. Böylelikle kurulan bu filo git gide daha da yayılacak ve birkaç bin yıl içinde galaksimizdeki tüm gezegenlere giderek..."

James Stone sözlerini bitirirken Odhiambo gülümsedi. "O gezegenlerde bir uzaylı ırkı varsa o ırkı keşfedecekti. Üstelik bu sayede bir sonuca da ulaşacaktık. Andromeda'nın ilk bizim güneş sistemimizde oluştuğuna veya çoğaldığına dair elimizde bir kanıt yok. Örnek toplamak için yapılan çalışmaların hiçbiri mikro parçacığa dair pozitif sonuç vermedi, haksız mıyım?"

O küçük açıklıkta bulunan kanarya dronlarından birinden alınan görüntülerde, Nidhi Vedala'nın bu konuşma gerçekleşirken dikkatle Peng Wu'yu izlediği görülüyordu. Peng'in yüzü bilerek mozaiklenmişti ve Odhiambo aklındakileri söylerken Peng yüzünü ormana dönmüştü.

"Elbette bu sonuçları ben görmedim," dedi Stone.

Peng Wu'nun derin bir nefes alıp, sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi hazırlandığı videoda görülüyordu. Ama eski taykonot bir şey söylemiyordu. O anki sessizliğinin kafasındaki ikilemden geldiği anlaşılıyor, ekibine karşı olan sorumluluğu ile ülkesinin sırlarını korumaya karşı olan yükümlülüğü kafasının içinde ters düşüyordu. Her sözü bir satranç hamlesi gibi önemli olduğu için, bedelini düşünerek konuşmuyordu.

Özellikle gereksiz bir hamle yapmamak için.

Genel anlamda, kökenleri fark etmeksizin tüm insanlar aynı ailedendi.* Oluşturulan ırksal ve coğrafi farklar tamamen birer

* Modern genetik çeşitliliğe göre, insanlığın sonunu getirebilecek büyüklükte bir felaket, insan nüfusunu altı kişiye indirmiştir. Ortak atalarımız olarak geçen bu grup, şu anda sayısı milyarlara ulaşan insanlığın devamını sağlamıştır.

illüzyondu. Eğer türümüz bu önyargılardan vazgeçebilirse karşılaştığımız kültürel anlaşmazlıkları bir kenara koyabilecek ortak bir insanlık anlayışı ve ortak bir genetik damga oluşturulabilirdi.

Ancak var olan bütün türler için bir tehlikeyle karşı karşıyayken bile, ulusuna olan bağlılık üstün geldi. Peng Wu tek kelime etmedi.

"Eğer durum buysa, Kline'ın hipotezi nasıl doğru olabilir ben anlayamadım," diye devam etti Odhiambo. "Eğer mikro parçacıklar ancak atmosferimizde varlığını sürdürebiliyorsa bu parçacık Dünya dışı bir kaynaktan veya Güneş sisteminin herhangi bir yerinden bir müdahale olmadan geldi demektir. Ki eğer böyle olduysa Elçi Teorisi çöker ve bu parçacığı biri zarar vermek amacıyla göndermemiş demektir. Elimizdeki bilgileri göz önünde bulundurarak söyleyebilirim ki bu çok tehlikeli bir vaka ve bir iradesi de yok."

Araştırmacılar arasında bunlara katılmayan yoktu. Yine de Çavuş Brink kendi kendine homurdandı ve yaslandığı ağaçtan kendini ittirerek kalktı.

"Yetişmemiz gereken bir randevumuz var," dedi Vedala. "İşimize bakalım. Herkese uygun mu bu?"

Sessiz ormanın ortasında, ekip üyeleri konuşmadan anlaştı, herkes durumu kabul etti. Sessizliği bozan Brink oldu, palasıyla bir dalı keserken çıkan sert sesten sonra tek kelime etmeden dönüp ilerlemeye devam etti. Üzerine sıktığı inhibitörün yağımsı parıltısı, sarkan ağaçların arasında ilerlerken kaslı kolları dikkat çekti.

"Hadi!" diye seslendi Brink. Bu vahşi orman sözlerini bile yutuyordu. "Günün çoğunu burada harcadık."

İkinci Kamp

İKİNCİ GÜN, YÜRÜYÜŞ boyunca Wildfire saha ekibi, uzman Matis rehberlerinin öncülüğünde ceset bölgesini geçip anomalinin etrafında oluşturulan kırk sekiz kilometrelik karantina bölgesine girdi. Ölüm kokusunu ve düşmüş maymunların rahatsız edici cesetlerini arkalarında bıraktıklarına memnunlardı. Balta girmemiş yağmur ormanlarının yoğun örtüsü altında, ekipteki herkes kendini savunmasız hissediyordu çünkü oradayken hiçbir gözlem uydusu ve casus uçağı yerlerini tespit edemezdi. Yer tespiti şöyle dursun, telsiz bağlantıları bile yoktu.

Randevu tarihi sonraki günün gecesiydi, on sekiz saatleri vardı ve geride kalmışlardı.

Ekibin ilerleyişi Dr. Stone'un komutasındaki kanarya dronları tarafından da takip ediliyordu. Dronlar bölgenin topografik keşfini ve birkaç yüz metre ötede kalarak ekibin gideceği bölgelerde zehirli materyal taraması yapıyorlardı. Ancak kanaryalar bu

denli yoğun olduğundan, yolculuğun o kısmında ekip içinde konuşulanlara dair elde pek veri yoktu.

O yüzden kurtulanlarla röpörtaj yapıldı, Dr. Stone'un seyir defterinin içeriği ve HayaletGöz dronunun kazara topladığı sensör verileri kullanıldı.

Varış noktasına yaklaşık on dokuz kilometre kala Çavuş Brink, nehir kabilelerinin yerleşkelerinin karşısında ve inişli çıkışlı yamaçların arasında, bir patika bulmaya çalışıyordu. Ekibin geri kalanı onu takip ederken bölgenin zorlu şartları ve sürekli çıkan engeller göz önünde bulundurulduğunda ekip hızlı sayılırdı. Uzman gözcülerin arkasında tek sıra halinde giderken yol üzerindeki kırmızı çamur ve dökülen yapraklar araştırmacıların patikayı takip etmesini zorlaştırıyor, ara sıra yolu karıştırmalarına da sebep oluyordu.

Çok hızlı ilerliyorlardı ve kimi zaman birbirlerine yetişmek zordu ama hızlarını bilerek düşürmediler çünkü Brink, ekibin Matis öncüleri de dahil olmak üzere– gün içinde olanlardan korktuğunun farkındaydı. Fiziksel yorgunluğun, git gide artan korkularına ve karşılaşabilecekleri olumsuz durumlara odaklanmalarını engelleyeceğini biliyordu. Mantıklı bir strateji uyguluyordu ve aynı durumlarda kaldıklarında askerler için de uygulanan bir stratejiydi bu.

Böyle hızlı hareket etmek biliminsanlarının kafasında oluşabilecek soruları da sormalarını önlüyordu. Nefes nefeseyken soru soracak takatleri bile kalmıyordu. Brink, özellikle de James Stone'un sürekli yaptığı yorumlara çok sinir oluyordu.

Uzaktaki bir kanaryanın kaydettiği videoda, bir yamacın tepesinde Stone'un Brink'i kenara çekip konuştuğu bir kısım vardı. Görüldüğü kadarıyla bir şey tartışıyorlardı. Anlaşılan ikisinin de o yamaçta sabrı tükenmişti çünkü ardından Stone'un sinirli bir şekilde Brink'e çıkıştığı açıkça görülüyordu.

Ağaçların arasındaki gölgeler gittikçe uzarken, sonu yokmuş gibi duran yaprakların ve sarmaşıkların arasından sızan loş güneş ışığının altında ışıltılar oluşuyordu. Ekip yüksek bir noktaya ulaşınca Brink, Matis'e dönüp bugünlük daha fazla yürümeyeceklerini bildirdi.

"On altı kilometremiz var," dedi. "Bu geceyi burada geçireceğiz. Yarın geceye doğru hedefe varmış oluruz."

Gergin rehberler hemen ekibe kamp alanı hazırlamak için palalarla ormana girişti. Ama sadece birkaç dakika sonra durdukları yerin, *tracuá* olarak bilinen ufak ama doyumsuz bir karınca çeşidiyle dolu olduğunu fark ettiler. Bu, yaşadıkları yeri aktif olarak savunmasıyla ünlü bir karınca türüydü. Matis üyelerinin gayet iyi bildiği üzere bu karıncalar ormanın birçok yerine nüfuz etmişti. Isırıkları arı sokması gibi hissettiriyordu ve çadır halatlarını koparmaktan tutun da asılı hamakları istila etmeye kadar bir sürü rahatsızlık verebiliyorlardı. Başta az sayıda görülseler de zamanla sayıları artabiliyordu.

Kamp yeri seçiminde Dr. Vedala, hemen kuşkucu davranıp günbatımına daha bir saat olduğunu ve başka bir kamp yerine kadar yürüyebileceklerini belirtmişti. Ama bu endişeleri Çavuş Brink tarafından dikkate alınmadı. Brink, karıncaların önemsiz olduğunu düşünüyordu. Çavuş'un bu umursamazlığı, sonraları ekibin huzursuzlanmasına ve hissettikleri korkunun artmasına da sebep olacaktı.

Kanarya dronlar gözcülük görevi bitip kamp alanına döndüklerinde, kaydettikleri görüntülerde bir kişi hariç tüm ekibin yüzündeki endişe ve huzursuzluk açıkça görülebiliyordu.

O kişi James Stone'du. Stone gayet bilinçli bir şekilde çalışıyordu.

Robotik uzmanı HayaletGöz'ü kutusundan çıkardı, rotor kollarını açtı ve içindeki pili yenisiyle değiştirdi. Dakikalar içinde vızıldayan dronu ormana geri gönderdi, dallar, gölgeler

ve ışığın olduğu yerlerde kendi yolunu seçmesine izin verdi. Sarmaşıkların, ağaç dallarının arasında kalan dron, yapay zekâsı ve yüksek doğruluk oranlı lazer telemetresi sayesinde herhangi bir engele takılmadan bizzat belirleyebildiği hızını, saatte seksen kilometreye kadar çıkarabiliyordu.

O hızla ekibin varacağı yere gitmesi yirmi dakika sürmezdi.

Isırgan karıncaları ezerek, Matis üyelerinin pala seslerini ve meslektaşlarının bitmeyen şikâyetlerini umursamayarak Stone, sadece boynunda asılı tabletin ekranına odaklanmıştı. Ekranda, dronun ilerleyişini gerçek zamanlı jiroskopla dengelenmiş olarak izleyebiliyordu. Günün son ışıkları da sönerken Stone karşılarındaki gizemli anomalinin en azından neye benzediğini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Varmasına dokuz dakika –ve üç kilometre– kala HayaletGöz jiroskopik bir hata uyarısı verdi ve dronla telsiz bağlantısı kaybedildi. Stone, kıymetli dronunun kontrolünü geri alabilmek için ne kadar uğraştıysa da başaramadı ve yüz bin dolarlık ekipmanı kaybetti.

Dron hiç bulunamadı.

Küfreden ve tabletin ekranında bir şeylere basan Stone'un elinde sadece son kayıtlar kalmıştı. Hızlıca yapılan bir bölge analizinde HayaletGöz'ün dengesini yitirdiği ve bir hava akımına yakalandığı anlaşıldı. Dönmekten kurtulamamış ve muhtemelen nehirlerden birine çakılmıştı.

Harold Odhiambo, stresli olduğunu fark ettiği Stone'un yanına gitti.

Matis rehberlerinin, kampı temizlemeyi bitirmiş olsalar da hâlâ uzun dalları kesip sivriltip kampın etrafına diktiğini gören Kenyalı endişeliydi ve endişesinde haklıydı çünkü Matis üyeleri savaş hazırlığı yapıyordu.

Stone'un yanına gidip "Kaza mı oldu?" diye sordu Odhiambo.

"Olabilir, ama düşük ihtimal," dedi Stone, tablet ekranı yüzünü aydınlatırken. "Bir nehrin üzerinden geçiyordu, etraftaki tek açıklık orasıydı. Ki oraya gidene kadar ormandan geçti ve bir sorun olmadı. Bak."

Stone ekrandaki görüntüleri tekrar inceledi. Son saniyelerde ekran görünmeyecek kadar karıncalanmıştı. Sonra rotor dengesi kaybolup dron kendi etrafında dönmeye başladığı için ekranda belirsiz imgeler çıkmıştı.

"Bu hata yok yere oluştu. Sanki dron bir şeye çarpmış gibi," dedi Stone.

"Kuş çarpması olabilir mi?" diye sordu Odhiambo.

"Olabilir," dedi Stone, dronun geçtiği ormanın ve nehrin görüntülerini tekrar inceledi. Görüntüler net değildi, birbirine geçmiş renklerden ibaretti.

Stone sinirle başını salladı.

"Dur," dedi Odhiambo. "Tam şurası."

Stone görüntüyü kare kare ilerletti.

"Geri sar lütfen," diye rica etti Kenyalı. "Tekrar."

Videoyu geri sararken Stone da gördü, ağaçların arasında oval formda kızıl bir şey vardı. Peng ve Vedala da sessizce yanlarına gelmişti. Tüm saha ekibi Stone'un görüntüyü o kızıl şeye doğru yakınlaştırmasını seyrediyordu.

"Bir yüze benziyor," dedi, kafası karışmıştı. "Ama görüntüde yanlış bir şeyler var. Kamerayla ilgili bir hata olabilir mi?"

Görüntüyü uzaklaştırıp daha geniş bir açıdan baktılarsa da, ekrandaki yüz –tabii gerçekse– hâlâ belirsizdi. Gözleri kor siyahı ve çok parlaktı, bu haliyle bir iblisin yüzünü andırıyordu. Derisi kızılımsıydı, sanki kanla kaplıydı.

"Dronunu yok eden şey kesinlikle o," dedi Odhiambo.

"Peki o ne?" diye sordu Stone, gözü istemsizce kamp alanının etrafındaki sivri uçlu kazıklara takılmıştı. Peng ve Vedala, Stone ile Odhiambo'ya bir adım daha yaklaştılar, dördü bir aradaydı.

"Sorulması gereken soru 'o ne' değil," diye ekledi Odhiambo. Sulanmış gözleriyle ormana bakarken endişeini gizlemiyordu; "O *kim?*"

BAZI RÜYALAR VARDIR ki hepimiz görmüşüzdür. O rüyalarda zamanın ilerleyişi farklıdır. Özellikle de gelmekte olan bir felaket varsa bu tip rüyalar görürsünüz. Sonsuzluğu gösteren bir teleskoptan baktığınızı hissedersiniz. Çocukluğundan beri, çoğu zaman geceleri, böyle rüyalar gören James Stone, yaşayacağı sonraki bir saatlik zaman dilimini "gördüğü en kötü kâbus" olarak tanımlayacaktı. Ormana hâkim olan bir dürtü vardı ve biliminsanlarının hepsinde déjà vu hissi yaratmıştı.

Kurtarılan kanarya videosu çoğunlukla ikinci günün "altın saatinde" –alacakaranlıktan hemen önceki kırk beş dakikalık süre– çekilmişti. İçten içe yanan güneş ufuk çizgisinde on derecelik açıyla sönerken ormandaki tüm yaprakların, sarmaşıkların ve uçan böceklerin üzerine bir ışık vuruyordu.

Günün geceye döndüğü bu altın saatlerde gölgeler ve belli belirsiz parıltılar oluşurken saha ekibinin üzerine bir çaresizlik hissi çökmüştü. Güneş battıkça, iyice gölgelenen ormanda görebilmek için gözleri gittikçe büyüdü.

Bu dingin an tiz bir ıslık sesiyle bölündü.

Yeni oluşturulmuş açık alanda bir Matis üyesi, kalın bir ağaç gövdesinin yanında durmuş, elinde bir hamağın bağlanmamış ucunu tutuyordu. Şapkası ters çevrilmiş olan adam, düşünceli bir şekilde koka çekirdeği yiyordu. Ağzındaki yaprakları yanağında toplayınca yanağında yumru varmış gibi görünüyordu. Adam, kısılmış siyah gözleriyle günün son ışıklarına baktı. Onun bakışından sonra da biliminsanları hayatlarında ilk defa bir Amazon kauçuk ağacı gördüler.

Mum damlasına benzeyen özsuyu benekli kabuğundan aşağı akıyordu.

Halk arasında "kanayan ağaç," olarak bilinen bu tür, Brezilya tarihinin en karanlık dönemlerinden birini başlatmasıyla ünlüydü. Amazon rubber boom;* 1800'lerin başında maden arayanların ve kauçuk baronlarının bakir Amazon Ormanları'na akın etmesiyle ortaya çıktı. Bölgedeki on binlerce yerli, köle edilip ölümle tehdit edilmiş ve bu ağaçların akan özlerini toplamak için zorlanmıştı. Bu olay Amazon'ların dış dünya tarafından ilk –ama son olmayan– sistemli yağmalanmasıydı.

Matis üyesi ağzındaki koka yapraklarını yere tükürdü. Ağaçtan gözlerini ayırmadan Brink'le konuştu. Adamın burnunda duran bambu filizleri, loş ışığın altında onu insanüstü bir varlık gibi gösteriyordu.

"Nasıl yani, ağacın böyle görünmüyor olması mı lazım?" diye sessizce sordu Brink. O sırada alnındaki bir karıncayı eliyle attı. Ekibe dönüp "Bu bir kauçuk ağacı değil mi? Bunun özünün dışarıya akması lazım zaten."

Yerlilerden biri ağaca dokunmak için elini uzattı. Vedala adamın bileğinden tuttu. Adamı geri çekerken ağacın kabuğuna bakıyordu. "Hayır," dedi Vedala. "Dokunma."

Ağacın gövdesinden sızan özlerin bir kısmı metalik griydi. Kabuğunun üzerinde açık yeşil benekler vardı. Kenarında, ince çizgiler halinde kitine benzer bir tabaka vardı.

Vedala ağaca bakarken, ağacın kabuk bağlamış kısmı düzleşti ve her bir yana dağıldı. Ağaçtan çatırdama sesleri gelmeye başladı ve sonra gürültüyle bir devrildi.

Vedala hemen geri çekildi. Çavuş Brink, ağzı açık bakarken, dudağının üstündeki kürdan öylece sallanıyordu.

Araştırmacıların lideri ekibine seslendi, gözleri fal taşı gibi açıktı, "Herkes dinlesin," dedi Vedala. "Burası aktif bir enfeksiyon bölgesi. Geceyi burada geçiremeyiz. Toparlanın, gidiyoruz."

"Şaka yapıyor olmalısın."

---

* Kauçuk arzı patlaması

Ekip Brink'e dönüp baktı. Brink o sırada zor nefes alıyordu, öfkesiyle korkusunu bastırmaya çalıştı. Karanlık çöküyordu. Akşamcı kuşlar şakımaya başlamıştı.

"Çok ciddiyim!" diye tekrarladı Vedala. Kaşlarını çatmış Matis üyelerine bakıyordu ama Vedala onların umrunda değildi, Brink'ten emir bekliyorlardı. Birçoğu ormana doğru tedirgin bir şekilde bakıp, sessizce konuşuyordu. Brink bir an durdu, elini alnına koydu, sonra elini indirip "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. Sonra Vedala'ya dönüp başını salladı. "Tamam. Çabuk olun."

Matis üyesi olan taşıyıcılar hemen eşyaları toplamaya başladı.

Stone alelacele kanarya dronlarındaki toksin detektörleriyle bir tarama yaptı, hiçbir şey bulamadı. Yine de cebindeki oksijen cihazını çıkarıp burnuna ve ağzına yerleştirdi, kendi nefesinden gelen o ılık sıcaklığı yanaklarında hissetti.

"Bu bir kauçuk ağacı," dedi Odhiambo. "Lateks yani. Andromeda'nın burada başlaması şimdi anlam kazandı. Bence ya AP-2'yi ya da varyantını arıyoruz. Aradığımız, orijinal Wildfire Laboratuvarı'nın mühürlerini eriten mikro parçacığın bir kuzeni."

"Eğer sadece kauçuk yiyorsa bizim için bir tehdit değil demektir," diye ısrar etti Brink.

"Evet, ama evrimleşir," dedi Odhiambo, sesinde ufak bir melankoli vardı. "Gerçekten de bir Andromeda evrimine tanık oluyoruz. Tehlikenin büyüklüğünü anlatamam."

"Harold haklı," dedi Vedala.

Brink kafa lambasını alnına getirip açtı. Palasını kınından çıkardı, öncü gözcülere ilerlemelerini işaret edip peşlerine takıldı. Gözcülerden birinin, "Bu kesinlikle, bugüne kadar katıldığım en saçma keşif görevi," dediğini duydu.

Hantal asker, ormanın derinliklerine doğru elinde palası ve sert adımlarıyla ilerledi.

Peng hızlıca diğer araştırmacıların önüne geçip Brink'e yakın yürümeye başladı. Taktığı oksijen cihazının koyu mavi maskesinin altından, parlak siyah gözleri görünüyordu. Etrafa hastalık yayan yıpranmış ağaca hiç bakmamıştı. Kline ile aralarında geçen konuşmadan sonra daha da sessizdi, karşı karşıya oldukları ve gittikçe kaybetmeye yaklaştıkları bu oyunun gidişatını değiştirecek bir hamle düşünmeye çalışıyordu.

Stone, onun yanından geçişini izledi.

O an kimsenin ağaçtan numune almadığını fark etti. Ormanın derinlerindelerdi, saat çok geçti ve şimdiden belki de on günlük olay yaşamışlardı. Orman hastaydı, oraya bir şey bulaşmıştı ve muhtemelen bu, yaklaşık on altı kilometre uzaklıktaki anomaliden yayılıyordu.

Stone, önünde yürüyen Brink'in rehberlerden biriyle sessizce yaptığı konuşmayı duyabiliyordu.

"Karanlık çökecek", dedi Matis üyesi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Brink. "Gidebildiğimiz kadar gideceğiz. Sonraki tepede kamp kuracağız. Bu dört gözler ne halleri varsa görebilir."

Bu cümleden sonra ekip karanlığın içinde yürümeye devam etti. Arkalarında, çok kısa süre kaldıkları kamp alanı, sürüyle ısırgan, karınca ve etraflarını çevreleyen uzun, keskin uçlu kazıklar bıraktılar. Son anda aldıkları gitme kararının ardından savunacak eşyaları da olmadığı halde, ilk fırsatta yine kamp kurma gerekliliği büyük önem kazanacaktı.

Bu, ekibin bir kısmının o geceyi çıkaramamasına sebep olan karardı.

GÜN 3

ANOMALİ

> Ben geleceğe inanıyorum.
>
> **–MICHAEL CRICHTON**

Gece Baskını

HAROLD ODHIAMBO'NUN TAŞIDIĞI portatif ses ötesi dedektör, ekibin Amazon'daki üçüncü gününün gecesinde, şafak sökmesine kırk beş dakika kala bir silah sesi kaydetti. Ne tesadüftür ki bunlar gecenin en karanlık saatleriydi. Yıldızların belli belirsiz ışıkları durdukları yere düşmeye başlamışken ve Ay ağaçlarla dolu bir yerin arkasında kalmışken, Amazon Ormanları'nın zemini zifiri karanlıktı.

Eduardo Brink ve adamları kampı geceden kurmuşlardı. Bilmedikleri bir bölgedeydiler, yorgunluktan ölüyorlardı ve neyle karşılaşacaklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu. Kısaca, karşılaşabilecekleri bir katliama karşı tamamen savunmasızdılar.

Saldırı aniden yapıldı.

Az sayıdaki saldırganların tamamı bölge konusunda uzmandı ve hepsi de ormanda kolaylıkla yolunu bulabilecek insanlardı. Daha sonra olay yerinden toplanan deliller gösteriyordu ki sal-

dırganlar, sananga otundan* yapılmış özleri kullanıp gece görme yetilerini artırmışlardı. Böylelikle karanlıkta rahat hareket etmiş, hatta neredeyse görünmez olmuşlardı.

Saldırıya sadece on bir dakika vardı.

Dr. Nidhi Vedala, tüyler ürpertici bir çığlıkla hamağında uyandı. Sonrasında anladılar ki çığlık Matis yerlilerinden birinden gelmişti. Birisi onu bambudan, ucu sivriltilmiş bir mızrakla öldürmüştü. Adam bir ses duymuş olsa gerek ki kafa lambasını yakıp kampın sınırına doğru gitmişti.

Jaguarları andıran insanüstü bir kükreme sonraki otuz saniye boyunca tüm ormanda yankılanmış, zaten korku içindeki araştırmacıları hamaklarından düşürmeye yetmişti. Korku içinde uyandıklarında gözlerinden uyku akıyordu.

Bir anda ne yapacağını şaşıran araştırmacılar ve yerliler kampın dört bir yanından gelen bambu uçlu oklardan kaçmaya çalıştı.

Çavuş Brink akıllılık ederek saha tecrübesi olmayan araştırmacıların etrafına yerlilerden oluşan askerlerini yerleştirip bir güvenli alan oluşturdu. Bu araştırmacıları hem kampın etrafında pusuda bekleyen vahşi hayvanlardan hem de ağaçların arasında kaybolmaktan koruyacaktı. Neredeyse tamamen savunmasız kalmış araştırmacılar stratejik olarak kampın ortasına getirildi, hamakları yürüyen palmiyelere asılı kaldı.

Kalın ve sütuna benzeyen "yürüyen palmiyelerin" arasındaki geçici sığınaklarının saldırıya uğramasıyla ilk karşılık verenler Matis üyeleri oldu. Üstlerine belki onlarca ok yağıyordu ve okların iğne gibi sivriltilmiş uçları zehirli kürar bitkisinin özüyle kaplıydı. Normalde bu bitki özü maymun avlamada kullanılırdı.

---

* Sananga otu, göze sürüldüğünde renk seçimlerini ve görsel mesafeyi artıran bir ottur. Avlanma ve savaş alanlarında kullanılır. Modern bilim henüz bu otun bu etkileri nasıl yarattığını çözemese de, uzmanlardan alınan bilgiler bu otun Amazon yerlileri tarafından iki bin yıldan fazladır kullanıldığını göstermiştir.

İlk yaylım ateşi geçtikten sonra Brink'in boğuk sesiyle etrafa emirler yağdırdığı duyuldu. Yürüyen palmiyelerle dolu şahane küçük alan dakikalar içinde silah atışlarıyla mahvoldu. Barutun, kıyılmış ağaç kabuklarının ve yaprakların keskin kokusu tüm kampı sardı. Makineli tüfeklerin aralıklı sesleriyle pompalı tüfeklerin patlamayı andıran sesleri dakikalarca etraftakileri sağır edecek seviyede yankılandı.

Sonra, tüm o sesler, Brink'in burun namlulu M4A1 muharebe tüfeğinin atış sesleriyle bölündü. Ölümcül etkili simsiyah silah, normalden daha hafifti ve üstüne bir de Mark 18 yakın mesafe savaş alıcısı (CQBR) eklenmişti. Bu 26 santimetrelik ek namlu, doğal alanlardaki yakın mesafe savaşları için birebirdi ve özel kuvvetlerin favorisiydi.

Ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek namlu alevlerinin parıltılarından kaçmaya çalışan Stone, bir anda iblisi andıran, çarpık kızıl yüzlü şeytanları gördü. Yaratıklar kampın etrafında, ellerinde büyük siyah baltaları havada tutarak koşuyorlardı. Dronda gördüğü belirsiz kızıl formları hatırlayan Stone, artık onların taştan kalıntılar olmadığını biliyordu.

Bu ilk temastı.

Yüzleri kırmızı boyayla kaplı, iblisleri andıran savaşçılar aslında ufak ve çevik adamlardan ibaretti, göğüs kısımlarının tamamını siyah bir dövmeyle ve vurdukları kuşların püsküllerıyle kapatmışlardı. Dış dünyayla iletişimi olmayan bir kabilenin askerleriydiler ve bunca zamandır araştırmacıları takip ediyorlardı. Hatta ekibi, içinde bulundukları yasaklı bölgede daha fazla ilerlememeleri konusunda defalarca uyarmışlardı.

Ama artık çok geçti.

FUNAI'nin bu yılki belgelenmiş gözlemlerine göre bu adamlar, yerlilerin Machado –nadir görülen taş baltalar kullandıklarından bu ismi almışlar– dediği bir kabileden olabilirlerdi. Sadece bir nesil önce Amazon Ormanları'na çekilmiş bu savaşçı

grup zaman içinde silahlar ve kapasiteleri hakkında bilgi edinmişti. Karanlıkta sıkılan mermilere karşı ağaçları kendilerine siper etmelerinden bu anlaşılıyordu.

Çok yakın zamanda saldırgan rolünü defalarca üstlenmiş Matis üyeleri, kendilerine saldıranların kullandığı yerel taktikleri hatırlamıştı. Bu savaşın sonucunun ne kadar ölümcül olabileceğinin de farkındalardı. Matis üyelerinin hepsi ellerindeki silahları ormana rastgele sıkmıştı, şarjörleri bittikten sonra kalan boş kovanları alıp silahlara geri takıp ateşliyorlardı ki ateş ediyormuş gibi görünsünler.

Çok etkileyici bir güç gösterisi yapıyorlardı, amaçları da buydu zaten.

Çavuş Brink, bu küstahça saldırı karşısında şaşırıp kalmıştı. Ama çatışmanın yaylım ateşinin ötesine geçmesi, hissettiği güvensizliği ve korkuyu daha da artırdı. Çıkan sesler ve yıkımın tek amacı düşmanı geri çekilmeye zorlamaktı. Ama karşısındaki korkusuz savaşçıların sadece gölgelerinin görünmesi bile ortada bir sorun olduğunu anlamasına yetmişti. Amazon'lardaki kabileler birbirleriyle savaşmazdı. Bölgeye gelen Batılılara saldırırlardı ama genellikle yıkıcı bir güç gösterisinden sonra geri çekilirlerdi.

Daha da kötüsü, Brink'in Matis üyeleri üzerindeki komutası yok denecek kadar azdı. Canı sıkkın bir şekilde onları izledi, etrafa emirler yağdırırken kendi muharebe tüfeği de onu yarı yolda bırakmaya başladı ki Brink'in en çok korktuğu başına geldi.

Silahlar bir bir susuyordu.

İlk çığlığından sonra yaralanmış Matis üyesi anında yere yığıldı. Sinir sistemi kara kürardan dolayı çökmüştü. Kürar, doğada bulunabilen ve av etkinliklerinde primatları felç etsin diye hayvanlara verilen bir zehirdi. Felç olmuş bedeni yere yığılan adamın kafasındaki LED ışığı ormanın zeminini aydınlatıyordu. O sırada, aralarında sessizce konuştuktan sonra Matis rehberlerinin kalanı geri çekilme kararı aldı.

Brink avazı çıktığı kadar bağırsa da çığlıkları yürüyen palmiyelerin arasında saklanan araştırmacıları korkutmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yerlilerden oluşan paralı askerler hayatlarını, tanımadıkları insanlar için daha fazla riske atmalarının hiçbir mantığı olmadığına karar vermişti. Amazon'lara gelen yabancılar tarafından defalarca kullanılmış olan Matis üyeleri Machado Kabilesi'yle, Çavuş Brink'ten veya tüm Wildfire saha ekibinden çok daha fazla ortak noktaları olduğunu fark etmişti.

Çoğu akraba olan rehberler o an, ailelerinin yaşadığı maloca kulübelerinin, sadece birkaç günlük yürüme mesafesinde olduklarını bilselerdi belki kendilerini güvende hissedebilirlerdi. Ayrıca, beyazlara olan derin –ve sonuna kadar hak edilen– güvensizlikleri bu durumun yabancılardan kaynaklandığı düşüncesinin de fitilini ateşlemişti. Yapabilecekleri en iyi şey geri çekilip bundan sonra olacaklara karışmamaktı.

Saldırıdan sonraki altı dakika içinde, bölgenin yerlilerinden olmayan Wildfire ekibinin tamamı kendi kendini savunmaya bırakıldı.

Eduardo Brink kampta silahlı ve kendini savunmayı bilen tek kişiydi. Özgüveni sağlam asker, koyu siyah ormana bakarken biliyordu ki o zehirli oklardan birinin bile ona saplanması, tüm bilim ekibinin katledilmesi demekti.

Brink, "Işıkları kapatın!" diye bağırdı.

James Stone, kampın ortasında bir el fenerini yaktı. O ışığın tek faydası açık hedef haline gelmiş olmasıydı. Üstelik Brink'in, ekibin son çaresi olan saldırı planının da içine etmişti. Çok geçmeden kamp tekrar karanlığa gömüldü.

Brink sürünerek muharebe tüfeğinin arkasını omuz boşluğuna dayadı, çenesini tüfeğin soğuk metaline yasladı. Tozlu tetik parmağıyla tüfeğin üzerindeki AN/PVS-17 kodlu gece görüş sistemini açtı. Normalde gece görüş sistemleri, kullanan kişi-

nin kaskına monte edilirdi ama bu sistem sivil bir operatörün kullanması için tasarlanmıştı ve ona da minimum sayıda askeri ekipmanı yanına alması konusunda emir verilmişti.

Tüfeğinin geliştirilmiş dürbününden yürüyen palmiyelere bakan Brink, saha ekibinin hâlâ ağacın arkasında olduğunu görünce rahatladı. Üstelik içlerinden biri akıllıca hareket edip, siper olsun diye güçlendirilmiş kasalardan birini yakına taşımıştı.

Brink gece görüşünü kullanarak ormanı taradı, sağ gözüyle dürbüne baktığı için gözünün üstünde parlayan yeşil bir çember vardı.

Saldıranların silüetlerini ayırt edebiliyordu, ağaçların arkasında saklanıyorlardı. Karşısındaki görüntü çok saçmaydı, adamlar yüzlerini kırmızı çamurla kapatmıştı ve sürdükleri çamur da kurumuştu. Gece görüşünden dolayı bu kırmızılık siyah görünüyordu. Çamurla kaplı yanaklarının, gözlerinin, dudaklarının çarpık ve yara bere içinde olduğunu görebiliyordu. Saldırganların tenlerinde koyu renkli erimiş yapışkanlar vardı.

Bu adamlarla ilgili yanlış bir şeyler vardı.

Sertanista'ların tek işi korudukları insanlara zarar gelmemesini sağlamaktı ve hayatları pahasına bu görevi yerine getirirlerdi. FUNAI'dekilerin bununla ilgili iyi bilinen bir sözü bile vardı: "Gerekiyorsa öl!" Ama o gece Brink'in bir koruyucudan ziyade usta bir asker olduğu ortaya çıkmıştı. Oraya gelen çoğu kişi gibi o da Amazon'un derinliklerinde yaşayan bir kabile için kendi hayatını ortaya koymak istemiyordu.

İşin doğrusu –kendi aksini söylese de– Brink'in FUNAI ile doğrudan bir alakası yoktu. Farklı birimlerin dünyanın dört bir yanında düzenlediği operasyonlarda yer aldığı için azimli sıfatını doğrudan hak eden tecrübeli bir askerdi o. Makine gibi hareket ederek ileri doğru süründü, ormanı taramaya ve gerektiğinde tetiği parmağıyla ezmeye devam etti.

Onun sıktığı her kurşun ölüm fermanı demekti, nişan alması kusursuzdu.

Yerli askerler Brink'i ortada bırakmıştı. Sayıca azlardı ve ölümcül baltalarla oklar arasında ölümle burun burunaydılar. Ömrü savaşlarda geçmiş bir asker olarak kuvvetli içgüdüleri olan Brink'e, karşısına çıkan herkesi acımasızca yok etmesi için ileri düzeyde eğitim, elli yıl sonrasının teknolojisinde silahlar ve sensörler verilmişti.

Parmağı tetikte, gözü dürbününde dikkatle ormanda yürüyen Brink o an hareket eden her şeyi vurmaya programlıydı. Karşısına çıkanın Matis'ten bir dost veya Machado'dan bir düşman olması fark etmezdi, onun için o an herkes düşmandı.

Üç dakika içinde Brink hedefine az kalsın ulaşıyordu.

Aniden gelen bir balta kürek kemiğini sıyırıp geçtiğinde Brink afalladı ve içgüdüsel olarak tetiğe bastı. Tüfekten çıkan mermi önündeki Machado'nun vücudunda yumruk kadar bir delik açtı ve adamın yanındaki kapok ağacının cilalı gibi duran yapraklarına kan sıçradı.

Brink başta iyi olduğunu düşündü. Baltanın omzunu sıyırdığını zannetti. Omzunda acı hissetse de herhangi bir kemiğinin kırıldığını düşünmüyordu ve hâlâ hareket alanı vardı. Sırtından pantolonuna doğru akan sıcak bir ıslaklık hissetti. Birkaç saniye sonra o his kayboldu.

Farkında olmasa da sırtından akan kan zamanla kıyafetinin üzerinde kuruyup kızıla döndü.

Otuz saniye boyunca Brink yürümeye devam etti, elinde tüfeğiyle önünü, arkasını taradı ama kimse kalmamıştı. Bir gözü sürekli parlayan dürbünündeydi, ara ara dürbünü kapatıp karanlığa alışmış diğer gözüyle etrafı tarıyordu.

On bir dakika sonra tüm saldırganlar ölmüştü.

Ağaçların arasında yedi ceset vardı. Beşi, iblise benzeyen Machado'lara aitti. Diğer ikisi de kendisinin tuttuğu Matis üyeleriydi. Her halükarda Brink görevi tamamlamıştı.

Araştırmacılar da güvendeydi. Operasyona devam edebilirlerdi. Saha ekibi aynı şekilde yoluna devam ederek ertesi günkü randevuya rahatlıkla yetişebilirdi. Bu aklına gelince Brink, bir ağaca yaslanıp biraz rahatladı. Tüfeğini indirdi, yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi.

Ölümü yine kandırmıştı.

Şafak vaktinden yirmi dakika sonra Eduardo Brink'in yüzünde hâlâ o acı gülümseme vardı. Cesedi bir ağaca yaslanmış halde bulundu. Ağacın gövdesi kanla kaplıydı ve Brink'in eli hâlâ tüfeğinin kabzasındaydı.

Alfa ve Omega

ŞAFAKTAN ÖNCEKİ KARANLIKTA Peng Wu diğer araştırmacıların yürüyen palmiyelerin dallarının arasına kaçıştığını gördü. Saldırı başladığında hamağından inip açıklığın köşesindeki geniş bir yemiş ağacının arkasına saklanmıştı. ÇHO yapımı savaş bıçağını eline alıp açık hedef olmamak için sürünerek ağacı kendisine siper etti. Durduğu stratejik yerde tek seçeneği karşısına çıkacak herkesi bıçaklayarak öldürmekti.

Eğer Matis, kampı savunmayı başaramaz ve kampa, bir saldırı daha olursa, bu tüm araştırmacıların sonu demekti. Ve Peng'in ölmeye hiç niyeti yoktu. Orada yalnız başına oturmuş, karanlığa boş gözlerle bakıyor, silahların yıldırıma benzeyen patlamalarından saldırganları görmeye çalışıyordu.

Ağaç yoğunluğundan silah sesleri bile yankılanmıyordu. Ara ara duyulan haykırışlar ve keskin savaş çığlıklarının nereden geldiği anlaşılmıyordu. Saldırganlar on dakikada bir vuruldukları için bu sesler bir artıp bir azalıyordu. Peng etrafı dikkatle

dinledi, saldırı ihtimaline karşı gergindi. Son bir saldırının daha sesini duydu. Sesin kaynağını doğru tahmin etmişti, ses Çavuş Brink'ten geliyordu.

Yanlış giden her neydi ise, Peng'in önceliği onu bulmaktı.

Diğer araştırmacılar günün ilk ışıklarıyla kendilerine gelirken Peng gizli tüneğinden dikkatlice çıktı. Yüzüne yakın geçen bir ok, derisini sıyırmıştı. Hızlı ve sessizce sürünerek kampın etrafından dolaştı, bıçağı elindeydi, saldırmaya hazırdı.

Peng sürünürken çalıların arasında ve eğri büğrü ağaç köklerinin yanlarında tuhaf şekillerde cesetler olduğunu fark etti. Ağaçların gövdeleri ve diğer bitkiler, üstlerine yağan mermilerden delik deşik olmuştu, yaprakların üzerinde kan lekeleri ve insan parçaları vardı. Bu cesetlerin daha detaylı incelenmesi gerekiyordu. Ama uzaktan bakınca bile lekelerin altındaki derilerinin kırmızımsı bir şeyle kaplı olduğunu görebiliyordu.

Yerdeki cesetlerin yanından geçti. Uzaktan saha ekibinin kısık seslerini duydu.

Saniyeler sonra Brink'in yapılı siluetiyle karşılaştı. Bir kauçuk ağacına yaslanmıştı, muharebe tüfeği elinde hazır bekliyordu. Tüfeğin dürbününün yeşil ışığı pazısına düşmüştü.

"Brink," diye fısıldayıp adama ağır ağır yaklaştı.

Arkadan gelen Peng, Brink'in omzuna dokunmak için elini uzattı ama dokunmadı. Brink'te bir şey vardı. Doğal olmayan bir durumdu bu.

Karşısındaki adam artık Eduardo Brink değildi.

Peng yaşadığı paniği bastırmaya çalıştı. Küçük bir kızken ailesi, ÇHO görevlerinden dolayı uzun süre yanında olamazdı; o da bilmediği kurallar ve sonuçlarla o yaşlarda tanışmıştı. Her şeyin bir oyun olduğu inancından uzaklaştı. Yıllarca anksiyete sorunuyla cebelleşen Peng zamanla daha sakin ve kuralcı bir insan haline geldi.

Zorlansa da asla hastalığına yenilmemişti.

Arkasına doğru dikkatlice yürüdü, nefesini kontrol ederek baktı. Kimse yoktu.

Yavaşça Brink'e geri döndü.

Brink'in yüzünde bir gülümseme vardı, gözleri metalimsi benek benek bir şeyle kaplıydı. Anlaşılan soluklanmak için ağaca yaslanmıştı ama bir şekilde orada donakalmış ve ölmüştü. Geniş omuzlarının üstündeki orman kıyafeti yırtıktı. Derisinde de yırtılmalar vardı, kauçuk ağacına omzunun o tarafıyla yaslandığı için tam olarak görünmüyordu.

Cesedi sarkmış ama bir şekilde düşmemişti.

O anın etkisiyle cesede dokunacak kadar aptal değildi. Onun yerine Brink'in kişisel eşyalarının olduğu çantayı açtı. Eski bir asker olduğu için özel kuvvetler askerlerinin, hatıra eşyalarını, haritaları ve görev sırasında yazdığı notları nerelere koyduklarını biliyordu.

Peng, Brink'in eşyaları arasında ufak su geçirmez bir paket olduğunu fark etti:

GÜVENLİK BANDI - - - GÜVENLİK BANDI - - - GÜVENLİK BANDI

Paketin içinden Zippo çakmak boyutunda plastik siyah bir kap çıktı. Koruyucu kabın içinde, kehribar rengi sıvıyla dolu bir şişe vardı. Şişede bir tür sinir gazı olduğunu hemen anladı. Sinir gazı fark edilemeyen ve ölümcül bir zehirdi.

Şişenin üstünde *OMEGA* yazıyordu. Yunan alfabesinin son harfi olan omega, her şeyin sonu anlamına geliyordu.

Peng Wu'nun ekibe olan güvensizliği o şişeyi görmesiyle gerçek bir paranoyaya dönüşmüştü. Sonraki birkaç saniye içinde alması gereken önemli kararlar vardı. Artık ekipten birine güvenecekse bile kime güveneceği konusunda kararsızdı.

Günün ilerleyen vakitlerinde Brink'in gülümseyen cesedi bulunacaktı, üstü aranacaktı ama o Omega şişesini kimse bulamayacaktı.

Günün İlk Işıkları

"BUNLAR SIRADAN ADAMLAR. Yerliler," dedi Harold Odhiambo karamsar bir sesle. "Diğer kurbanlardan bir farkları yok."

Mor renkli inceleme eldivenleri giyen Kenyalı biliminsanı çamur içindeki Machado cesetlerinin yanına eğildi. Ufak tefek adamın cesedi yüzüstü duruyordu. Odhiambo onu dikkatle çevirdi.

Machado üyesinin yanaklarında kurumuş kırmızı savaş boyaları, burun deliklerinde ve alt dudağının altında da jaguarlar gibi korkutucu görünmek için takılmış bambu parçaları vardı. Bu geleneksel süsler Matis üyelerinin taktıklarından biraz farklıydı, cesedin hangi kabileye ait olduğunu gösteriyordu.

Ama Odhiambo'yu endişelendiren konu bu değildi.

Adamın ağzı acıyla açılmıştı ve ağzında o küle benzeyen gri maddeden vardı. Üst dudağı bu maddeyle kaplıydı. En kötüsü ise yüzünde metale benzer bir şeyden oluşmuş kabuklanmalar vardı.

"Uluyan maymunlarda gördüğümüz materyalle aynı gibi görünüyor," dedi Peng. Diğerlerinden uzaktaydı. "Muhtemelen anomali onları da etkilemiş. Tüm ormana yayılmış."

Odhiambo, Machado üyesinin açık göğsünde bir başka korkunç detayı fark etti, adamın göğsünde büzülmüş, kanlı bir çukurun yarası vardı.

"Adamı köpek gibi öldürmüşler," dedi Odhiambo, bunu söylerken sesi titriyordu. "Hepsi böyle ölmüş. Bunları Brink öldürmüş."

"Öldürmemesini mi tercih ederdin?" diye sordu Vedala.

Vedala'ya dönen Odhiambo'nun sesi derin bir hiddetle arttı. "Eğer gerçekten FUNAI'den olsaydı Brink onları asla öldürmezdi. Tek tek her birini öldürmezdi. Yerli uzmanları yerlileri korkutup kaçırmak için eğitilir, onlara zarar vermek için değil."

Odhiambo yorgun gözlerle etrafa baktı.

"Gerekiyorsa öl," dedi kendi kendine. "Ama zarar verme."

"Özür dilerim, haklısın," dedi Vedala. "Talihsiz Çavuş Brink hakkında konuşmalıyız. Ve ikinizin muayenelere yardım etmesi lazım, en azından bir akıl sağlığı testi yapmalıyız."

Nidhi Vedala ekibinin kayışı koparmak üzere olduğunun farkındaydı. Ekipteki herkes yerli rehberlerin onları bırakıp gittiğinin farkındaydı. Ve herkes her an saldırı olacakmış gibi panik içindeydi. İlerledikleri patikanın sonunda ölümcül bir yayılma olduğu gerçeği bir kenara bırakılsa bile içinde bulundukları durumu yönetmesi zordu.

Vedala bir yandan da içten içe General Stern ile akşam randevularını kaçırırlarsa ne olacağını düşünüyordu. Ona göre eğer teması on iki saat geciktirirlerse muhtemelen yapılan planlar değişir, ekibe anomaliye ulaşıp ilk teması sağlamak için gece yarısına kadar vakit verilirdi. Eğer ekip görevde öldürülürse Stern'ün bu duruma cevabı da gayet sert olurdu.

Ekip üyelerine tek tek bakılırsa, Vedala minnettar bir tavır sergiliyordu. Peng Wu'nun katı, mekanik hassaslığı ve Harold Odhiambo'nun sakin ve güven verici tavrı kendisinin içini rahatlatıyordu. Robotik uzmanı ve ekibe katılan son üye olan James Stone ise onu endişelendiriyordu. Daha saniyeler önce Stone'a acımasız bir tavırla önemli eşyalarını toplaması emrini vermişti. Şimdi ise Stone yürüyen palmiyelerden birinin dibinde eğilmiş, bir yandan çalışıyor bir yandan söyleniyordu.

Taşıyıcılar olmadığı için hepsinin fazladan eşya taşıması gerekiyordu. Yanlarına alamadıklarını geride bırakacaklardı. Yine de Vedala, ekibin geri kalanı cesetleri incelerken onu meşgul tutmak adına Stone'a eşya paketleme görevi vermişti. Çünkü Stone'un durumu onu rahatsız etmişti. Gözleri yere bakıyordu ve kızıl sakalını traş etmesi gerekiyordu. Sürekli yüzünü ovuşturuyor, "rüzgârda uçuşan kan tozu," diye mırıldanıyordu. Robotik uzmanını arkasında bırakan Vedala, lateks içermeyen eldivenlerini taktı. Diğer iki ekip üyesini de Çavuş Brink'in cesedine yönlendirdi. Brink'in cesedi hâlâ o kauçuk ağacına yaslıydı ve yüzünde hâlâ o korkunç gülümseme vardı.

Standart eğitimin bir parçası olarak tüm Wildfire üyeleri Piedmont'taki kazayı inceliyordu. Oradaki ekibe dair ilk gözlem, bulunan cesetlerde kanama olmadığıydı. Elli yıldan fazla süre sonra o ormanda Vedala kendini sadece tarih dosyalarında okuduğu bir saha incelemesini tekrarlarken buldu.

Eline bir neşter alıp Brink'in kaslı göğsünü bir hat şeklinde açtı, omzundaki dipçik yarasını da açığa çıkardı. Yaranın kenarında bıçak kesiği gibi görünen kısma dikkatle bakınca alt derinin katmanlarının –yani epidermi denilen bronz üst deriden, soluk beyaz renkteki orta deriye ve yağ tabakasına benzeyen hipodermi isimli alt deriye kadar tüm derinin– iyi durumda olduğunu gördü. Bunların da altında pembe kas tabakası ile beyaz-pembe arası kemikler görünüyordu. Kemiklerden birinin üstündeki çizik de belli oluyordu.

Elindeki ses kayıt cihazına konuşan Vedala gördüklerini not etti: "Kurbanın kürek kemiğinde derin yırtılma var. Yapılan ön muayene sonucunda yaranın etrafındaki kırmızı kan hücrelerinin kuruduğu görülüyor, tüm vücutta da bu kuruma görülebilir. Cesette yaşam belirtisi yok."

"Bir diğer deyişle, kanı kızıl renkli bir toza dönüşmüş," dedi boğuk bir ses.

Cesedin başındaki üç biliminsanı da bu açıklamadan sonra James Stone'a döndü. Stone onlardan uzakta, endişeli bir görüntü sergiliyordu. Kanarya dronlarıyla dolu çantasının kayışlarını sonuna kadar sıkmıştı. Tüm kanarya filosu ilk defa sessizdi, hepsi şarj yuvalarında şarj oluyordu. Stone'un gözlerinde Vedala'nın hiç görmediği yoğun bir kızarma vardı.

"İlk olaydakiyle aynı şeyler oluyor. Piedmont'u tekrar yaşıyoruz. Şimdiye hepimiz ölmüş olmalıydık. Ben şimdiye ölmüş..."

"Hayır, James," dedi Vedala sakin bir ses tonuyla.

Stone'un kısa ve hızlı nefesler alıyor olması veya gözlerini Çavuş Brink'in göğsüne dikmiş olması Vedala'nın hoşuna gitmemişti. "Önceki olaylarda görülenlerle tamamen aynı değil. Buraya bakın. Dikkatli bakın."

Vedala dikkatli bir şekilde Brink'in üstündeki t-shirt'ü yırtıldığı yerden tamamen açtı. Peng Wu, Brink'in omzundaki dokuyu görünce sesli bir şekilde öğürdü. Brink'in omzunun kauçuk ağacına yaslandığı kısımdaki kansız et dokusu yarayla beraber erimeye başlamıştı.

Brink'in cesedi ağaca karışıyordu.

Vedala kayıt cihazını ağzına yaklaştırdı, yaşadığı bu korkuya rağmen sakinliğini koruyarak konuşmaya çalıştı. "Kauçuk ağacının doğal olarak oluşturduğu lateks dağılmaya başlamış, bu durum AP-2 plastikyiyen evrimi ile de örtüşüyor, ilk Wildfire tesisinde de mühürlerin eridiği durumlar görülmüştü."

Vedala biraz durup derin nefesler aldı.

"Buna ek olarak, kurbanda görülen kan pıhtılaşması da ölümcül AP-1 virüsüne maruz kaldığını gösteriyor. Piedmont, Arizona'dakileri öldüren de buydu."

Dedi ve sustu.

Böcek vızıltıları, etraf sessiz olduğundan net bir şekilde duyuluyordu. Araştırmacılar ormanın ortasında yalnız kaldıklarını hissediyorlardı, onları kurtarıp güvenli bir yere götürebilecek insanların binlerce kilometre uzakta olduklarının farkındaydılar.

" Eldeki veriler bölgede yeni bir mutasyonun varlığını kanıtlıyor, içeriğinde hem AP-1 hem de AP-2 var," diyen Vedala devam etti. "Kurbanın lateks ağaçla temas eden etinde belirgin değişimler var. İkisi bir şekilde birleşiyor gibi. Yarada ve sıyrıkta gözle görülür, gri, muhtemelen metalik bir maddenin altıgen şeklinde oluşmaya başladığı gözlemlendi."

Büyütece benzeyen bir el lensi çıkaran Odhiambo, sıyrığı büyüterek inceledi.

"Bu altıgenler anomalide gördüklerimiz ile benzer," dedi. "Ve mikroskop altında incelendiğinde, bu kalıplar Andromeda Parçacığı'nın hücresel yapısını oluşturan temel kalıplarla aynı."

Odhiambo lensi kapatıp cebine koydu.

"Teşhisin ne peki?" diye sordu Peng.

"Dr. Kline'a katılıyorum," dedi Vedala. "İkisinin de etkileri görülüyor ama AP-1 veya AP-2 ile uğraşmıyoruz burada. En iyi teorim Andromeda Parçacığı'nın evrimleşmiş yeni bir türüyle karşı karşıya olduğumuz yönünde. Kolaylık olsun diye buna da AP-3 diyebiliriz ama henüz bilmediğimiz çok şey var, tek bildiğimiz bu virüsün, atalarının tüm ölümcül yetilerini taşıdığı. Anladığımız kadarıyla AP-3, temas halinde kanı pıhtılaştırıyor, plastikyiyen özelliğini kullanıyor ve temas ettiği hammaddeyi bir tür metalik içeriğe çeviriyor."

Ağaçların gölgesinde duran James Stone sakinleşmeyi başarmıştı. Sakin ve düzgün bir ses tonuyla konuştu. "Bunların hepsi iyi hoş da Nidhi, eğer burada hayatta kalacaksak sorulması gereken soru şu; Brink virüsü nasıl kaptı?"

Nidhi Vedala bir an durdu. Güneş ormanın üstüne doğduğu için sıcaklığın arttığını hissedebiliyordu. Mantıklı ve bilimsel düşünme aşamasını geçen Vedala sonunda konuştu.

"İsabetli bir soru James," dedi. "İnhibitör koruyucuyu tenine sıkmış. Buradan da anlıyoruz ki Andromeda'nın bu yeni türü kendinden öncekilerle reaksiyona girmiyor. Brink'in burun deliklerinde ve ağzında herhangi bir kalıntı yok. Virüsü nefes veya mukus yoluyla kapmamış. Bize saldıranların aksine yüzünde de herhangi bir bozulma yok. Hatta vücuttaki tüm zarar omzundaki yara etrafında oluşmuş. Benim tahminim fomit yoluyla bulaştığı."

"Hastalığı taşıyabilen cansız bir nesne yani," diye açıkladı Odhiambo. "Ve bana kalırsa çözüm tam karşımızda duruyor."

Odhiambo kafasını taş baltanın kıvrımlı baş kısmına çevirdi, gerisi çamura batmıştı. El yapımı baltanın baş kısmında grimsi yeşil bir parıltı vardı. Odhiambo baltayı ahşap sapından tutup kaldırdı.

"Dr. Odhiambo," dedi Peng, ses tonu gittikçe yükseldi. "Siz Amazon'larda bu kayalardan olmadığını söylememiş miydiniz?"

"Çok az vardır," diye cevap verdi Odhiambo. Balta hâlâ elindeydi. "Bu her neyse And Dağları'ndan buraya uzun bir yoldan gelmiş."

Eldiven takılı elinde baltayı çeviren Odhiambo'nun gözleri, baltanın baş kısmında net görülmeyen altıgen köşeli beneklere takıldı. "Ama bu baltanın kayadan yapıldığını düşünmüyorum. Kaya için fazla parlak. Ve çok keskin."

"Peki, o zaman ne düşünüyorsun?" diye sordu Vedala, herkesin bildiği şeyi Odhiambo'nun söylemesini istiyordu.

"İnsanlar girişimci canlılardır Dr. Vedala. Ortama uyum sağlayabilirler. Bu obje yakın zamanda ortaya çıkmış bir materyalden yapılmış."

"Anomaliden yapmışlar," dedi Peng.

Çaresizlik içinde elini alnına koyan Peng, bir adım geri çekildi. Karşı karşıya oldukları durumun farkına varınca sesi o kadar az çıktı ki kendisinden başka kimse dediklerini neredeyse duyamıyordu. "Tabii. Tabii gidip bunu yaparlar. Onlar da insan, tıpkı bizim gibi. Anomalide yatan potansiyeli hemen fark etmişlerdir. Yeni bir teknoloji için potansiyel kaynak olduğunu hemen anlamışlardır. Sonra da anomaliyi incelemişler, bölgeyi kazmışlar ve anomaliden ok uçlarıyla baltalar yapmışlar. Anomaliyi olabildiğince çok kullanıp hayat şartlarını iyileştirmeye çalışmışlardır."

"Tamam da AP-3'e yapılan yanlış bir temas ölümcül olur," diye ekledi Stone. "Anlamıyorum. Neden kendilerini böyle tehlikeli bir materyalle uğraşarak riske atmışlar?"

"Muhtemelen bilmiyorlardı. Biliyorlarsa bile bunun kendileri için iyi olacağını düşündüler," diye sessizce cevap verdi Peng. "Avlanırken bunları kullanamazlardı, bulaştığı anda virüs eti tüketilemez hale getirir. Ama kendilerini savunmak için düşmanlarını tek bir darbede öldürürlerse onlar için bu silahlar bulunmaz nimet haline gelir, hele de kullandığın şey insanı da jaguarı da tek seferde öldürüyorsa."

"Bu, silahlarımızı görmelerine rağmen bize nasıl böyle cesurca saldırabildiklerini de gösteriyor," diye ekledi Odhiambo. "Mesele kimin silahının daha iyi olduğuydu. Ve artık üstünlük onlara geçti."

"Ya ondan ya da öfkelerinden," dedi Stone. "Bütün bunlardan, dünyalarını istila eden şeyden bizim sorumlu olduğumuzu da düşünmüş olabilirler. Ki haklılar da."

Bir süre sessizlik oldu.

Tarih boyunca kabile yerlileri sürekli Batı ile aynı silahlara, aynı dini inanışlara ve sosyal altyapıya "evrimleşmedikleri" için yargılandılar. Hatta *medeniyet* kelimesi bile altı dolu bir terimdir ve kendisini gelişimin öncüsü sayan insanlar tarafından, sürekli birilerine dikte edilmeye çalışılmıştır. Dünya'nın geri kalanından izole yaşayan bu insanlar da yokluğun ortasında kullanabilecekleri yeni bir materyal bulmuşlar ve bulduklarında ilk içgüdüleri onlara kaçmalarını, onu yok etmelerini veya öyle bir şey yokmuş gibi davranmalarını söylememiş.

İlk düşündükleri onu *kullanmak* olmuş.

Anomali, yerel halkı, meraklarını ve bölgedeki güçlerini artırma yönünden çoktan etkilemişti, aynısını Piedmont, Arizona'da gökten düşen bir devlet uydusunu görüp içini açarak içeride ne olduğunu görmek isteyenler de yaşamıştı. Bu ormandaki ölümlere sebep olan temel hata insanlarındı; insanlık bu hatayı daha önce de yapmıştı ve yakın geleceğimizde de bu hatalar kendini daha "medeni" görenler tarafından yapılacaktı.

Bu sakin ormanın kalbinde dünyanın en zeki insanlarının dördü, görülmüş en büyük tehlikeyle savaşmak üzereydi. Wildfire saha ekibi, tekerrürle ilerleyen iki bin yıllık bir bilimsel gelişme sürecinin öğretilerine, ileri teknoloji cihazlara ve üst düzey bilgilerine olan inançlarından doğan sakinliğe sahip insanlardı. Ekip o ana kadar, ormanın "vahşi yerlilerinden" çok daha gelişmiş ve hazırlıklı olduklarını sanıyordu.

Ama o an çok yanlış düşündüklerini anladılar.

Dünya'nın geri kalanından ayrı olan, rehberleri veya ormanda nasıl hayatta kalacaklarına dair en ufak bir bilgileri olmayan Wildfire ekibi, yok olmanın eşiğindeydi.

İlk konuşan James Stone oldu.

"Komuta ile bağlantı kurmalıyız," dedi. "Dronumu kaybettim ve buralarda bağlantı kurabileceğimiz açık alan yok. Ben başka bir seçenek göremi..."

"Evet. Göreve dönelim. Anomalinin yakınındaki açıklığa gidip uydu ile bağlantı kurabileceğimiz bir hat bulacağız," diye devam etti Vedala, sesindeki otoriter tavır giderek artıyordu. "Bu tek umudumuz. Stern bize destek gönderebilir veya bizi buradan aldırır."

Vedala'nın yüzündeki ifadeyi görünce Peng Wu plana pek ikna olmamıştı.

Kurtarılan dron görüntülerinde Peng'in cebindeki bir şeyi sıkıca tuttuğu görülüyordu. Elindeki, sinir gazıyla dolu plastik kap olabilirdi. Tam ağzını açıp –muhtemelen yaptığı bu ölümcül keşifle ilgili– diğerlerini uyaracaktı ki bir ekip üyesi lafını kesti.

"Millet!" dedi Odhiambo. "Lütfen sakin olun ve panik yapmayın."

"Ne oldu Harold?" diye sordu Vedala endişeyle.

İhtiyar Kenyalı karşısındaki ormanı başıyla işaret etti.

"Ziyaretçimiz var."

Tek tek döndüler ve ormandaki o ufak, kırmızı yüzü fark ettiler. Devrilmiş bir ağacın gövdesinin hemen yanındaki bir yaprağın arkasından onları izleyen bir çift göz gördüler. Bu yüz bir çocuğa aitti, bir erkek çocuğa. Yanaklarında kırmızı savaş boyası vardı ve gözyaşları o kurumuş boyanın arasında kendisine yol yapıp aşağı doğru inmişti.

Wildfire ekibi de dâhil artık kurtulan beş kişi vardı.

Sonuçlar

BİN ALTI YÜZ kilometre batıda, saldırı için bekleyen bir uçak gemisi filosu Peru açıklarında konuşlanmıştı. USS *Carl Vinson*'un uçuş güvertesinde özel olarak seçilmiş dört adet F/A-18E Super Hornet tipi savaş jeti hazır bekliyordu. Gecenin en karanlık vaktinde, kayda geçmemiş iki tane V-22 Osprey kargo uçağının kanatlarının altında küçük ve dik burunlu gizemli kargolar getirildi. Helikopterlerin dikey inişi, iletişim kurulamayan bir ekibin kargoları teslim etmesiyle devam etti ve sorulsa bu adamların orduyla alakası yoktu.

Yalnızca silah yüklemesi için görevlendirilmiş askerlerdi.

Orada olmaları, rutin görevdeki deniz mühimmatçılarını şaşırtmıştı. Çünkü gelenler, o uçakların kayıtlı olduğu elit hava filosunun üyeleriydi ve kendilerini hem uçaklar hem de pilotlar üzerinde yetkili görüyorlardı. Ama emir demiri keserdi. O yüzden de siniri bozulan bu insanlar, başkaları onların işini ya-

parken kırmızı gömlekleriyle üsteki uçuş kontrol kısmına gidip somurtarak birbirlerine sigara ikram ettiler.*

Kurşun şeklindeki her kargo, uçakların kanatlarının altındaki silah yuvalarına oturacak şekilde tasarlanmıştı. Dört kargonun da savaş istasyonlarına sabitlenmesiyle jetler çabucak silahlandırıldı. Ek motorlarla beraber kargoların ağırlığı iki bin yedi yüz kilogramı buluyordu ve kargoların içinde, sıvı saf selüloz esaslı Andromeda inhibitörü vardı. Bu prototip madde inhibitörünün orada oluşu gizlenmişti ve bu materyalin silahlandırılmış bir kargoya konulması da ordu sırları arasında yerini almıştı.

Teslimat ekibi günün geri kalanında uçuş güvertesinde vardiyalı olarak nöbet tutuyordu. Taktıkları ayna camlı, havacı güneş gözlükleri ile kollarını kavuşturmuş bekleyen bu grup pek konuşabilecek gibi değildi. Bu sırada, harekât merkezinden yeni bir uçuş emri geldiği söylentisi yayılıyordu.

Felix hava filosu gece yarısından sabah altıya kadar alarm durumunda bekledi.

Alarm durumundayken Super Hornet'lerden oluşan saldırı filosu uçak gemisinin mancınığından fırlamaya hazır bekletiliyordu. Hava koşullarından dolayı yay kedisi denen uçak en önde bekletiliyordu. Emir verildiği anda, tek tek Amazon Ormanları'nın derinliklerine doğru kimsenin bilmediği bir yolculuğa çıkacaklardı. O uçakların orada bulunması bile, 1828'de imzalanan Barış ve Dostluk Antlaşması da dâhil yürürlükteki bir sürü antlaşmayı ihlal ediyordu. Fedakârlık adına orada bulunuyor olsalar da, bir ulusun başka bir ulusun topraklarında silahlı güç bulundurması kesin bir savaş sebebiydi ve düzenlenen bu

* İlginç bir şekilde, ABD Deniz Kuvvetleri hâlâ gemilerin güvertelerinde sigara içilmesine izin veriyor ve uzun bir zaman izin vermek zorunda kalacak gibi görünüyor. Sigara endüstrisinin 1990'lardaki derin lobileri sayesinde gemilerde, sigara ve puro satılması yasayla zorunlu hale getirilmiş ve gemilerde sigara içilmesini yasaklamak için Kongre'den karar çıkması gerekiyor.

gizli görev de Birleşmiş Milletler Antlaşması'nda belirtildiği üzere, saldırı kabul edilecek bir durumdu.

Herkesin umudu işlerin o noktaya gelmemesiydi.

Super Hornet'lerin kanat açıklığıyla ulaşabildiği en yüksek hız 1.6 Mach idi ama silahlıyken saldırı filosu, artan hava direnciyle uğraşmak durumunda kalıyordu. Mach 1 hızındayken tahmin edilen hedefe varış süresi üç saat kırk dakikaydı. Ertesi günün sabahında Felix saldırı filosu cehennemi yaşatmak üzere hazır bekliyordu.

Uluslararası bir sorun çıkarma ihtimali olmasına rağmen, anomaliyi kontrol altına almak için havadan Andromeda inhibitörü içeren bir son dakika bombalaması yapmak Wildfire protokollerine göre gerekliydi. Amaç anomali yüzeyini inhibitörle kaplayıp yayılmasını durdurmaktı. Eğer Andromeda enfeksiyonu kontrol altına alınmazsa oluşabilecek alternatif senaryolar göz önünde bulundurulduğunda, hesaplanmış riskleri kabul ederek bu emir verilmişti.

Aşağıdaki kıyametbilimsel sınıflandırmalar gizli raporlarda çoğunlukla Andromeda Olayı ile alakalı oluşturulmuş ve Andromeda mikro parçacığının potansiyel bir yayılım durumunda tek bir millet bazlı olmayan sonuçlarını gösteriyor.

Senaryo A (%65): Bölgesel Hastalanma

Hava felaketlerinden veya küçük çaptaki göktaşı çarpmalarından oluşan hasara denk bir hasar oluşur. Bulaşıcı parçacıklar yayılır ama bir karantina bölgesinin dışına yayılamaz. Ölüm Oranı: 100 ila 1,000 arası.

Senaryo B (%21): Küresel Çapta Ölümler

Küresel bir termonükleer savaş hasarına eşdeğer hasar meydana gelir. Mikro parçacıklar dünyaya yayılır, ama duruma karşı alınan önlemler veya şans işin içine girse bile hastalıktan kurtulma oranları sıfır civarında seyreder ve devlet kurumları varlıklarını sürdürmeye devam edebilir. Ölüm Oranı: 1 milyon ila 100 milyon.

Senaryo C(%9): Medeniyetin Yok Olması

Küresel ısınmayı ani bir şekilde hızlandırabilecek birden fazla volkanın patlaması veya göktaşının çarpması ile eşdeğer hasar verir. Çok sayıda ölüm gerçekleşir, bu durum devlet altyapılarını yok eder ve insanlığı teknoloji öncesi çağlara geri götürür. Ölüm Oranı: Milyarlar.

Senaryo D(%4): Amaçlanmış İnsan Yok Oluşu

Biyosavaş için hazırlanmış bir vebayla eşdeğer hasar verir. Muhtemelen insanlar tarafından Andromeda mikro parçacığının silahlandırılması ve saldırgan bir milletin hastalıktan koruyucu aşıları yeterli uygulamaması ile açığa çıkar. İnsanlığın neredeyse tamamını yok eder ama diğer biyolojik organizmalara muhtemelen zarar vermez. Kurtulan Oranı: 10,000 ila 100,000 civarı.

Senaryo E(<1%): Biyosferin Yok Edilmesi

Astronomik boyutlarda bir gamma ışını patlamasıyla eşdeğer hasar görülür. Andromeda mikro parçacığının, genetiğiyle oynanmış veya "doğal" halindeki önlenemez hali tüm dünyaya yayılacak kadar enerji depolar, tüm biyolojik organizmalardan beslenebilecek hale gelir ve gezegenin biyosferini verimsizleştirerek Dünya'yı

yaşam olmayan bir kaya parçasına çevirir. Sadece gezegenimizde olmayan insanlar (UUİ, diğer yörüngesel istasyonlar ve cihazlar / yapılar) yaşam örnekleriyle kurtulabilirler ancak uzun süre hayatta kalamazlar. İnsanların Yaşama Süresi: 10 dakika ila 100 dakika.

Senaryo F(<.01%): Küresel Yok Oluş

Güneş'in yok olmasıyla tahminen 7.6 milyar yıl önce görülen, ölçekte bir hasar verir. Teorik olarak "gri goo" senaryosundaki gibi nanoparçacıklar emsalsiz düzeyde yayılır. Deneysel olarak Andromeda Parçacığı'nın (Uzay Mikrobu), farklı materyalleri saf enerji oluşturacak şekilde tüketebildiği görülür. Eğer bu süreç kontrolsüz ilerlerse Dünya'nın tamamı parçacık tarafından tüketilebilir. Kurtulma Oranı: Sıfır.

Indios Bravos (Yerli Toprakları)

ŞAŞKINLIĞINI ÜZERİNDEN ATAMAMIŞ Wildfire ekibi tarafından görüldüğünü fark eden çocuk, ağaçların arasından çıkmaya karar verdi. Saklandığı yerden dikkatlice indi ve kaçmaya hazırlandı. Tereddütle ağaç dallarının arasında bir yere gidip araştırmacılarla uzaktan yüzleşti.

Çocuk on yaşlarındaydı, ayakları çıplaktı, teni kahverengiydi, saçları neredeyse kazınmıştı. Omuzuna dolanmış, kayışa benzeyen el yapımı bir halat vardı. Dimdik duran çocuğun yanaklarından hâlâ o kırmızı toz akıyordu, eline doğru öksürdü. Elinde üfleyerek ok atılan bir boru tutuyordu, boru kendisinin neredeyse iki katı uzunluğundaydı ve bir ucu çamura batmıştı.

Eliyle de işaret ederek çıkarabildiği en kuvvetli sesle, "Gidin!" diye bağırdı.

Kendilerine tamamen yabancı bir ormanın ortasındaki dört biliminsanı bu tepkiye ne diyerek karşılık vereceklerini bilemediler. Hâlâ inceledikleri cesedin başındalardı ama gözlerini ço-

cuktan ayırmıyorlardı. İçgüdüsel olarak yavaş hareket edip sakin konuşuyorlardı ve ellerini çocuğun görebileceği bir yerde tutuyorlardı.

"Gördüğüm kadarıyla çocuğa virüs bulaşmamış," dedi Stone.

"Muhtemelen virüslü silahları çok küçük olduğu için ona vermediler," dedi Peng.

Harold Odhiambo geriye doğru yavaş yavaş yürümeye başladı, ellerini kaldırmış gibi avuçları görünüyordu. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Buradan şimdilik ayrılmamız lazım," dedi gruba.

"Neden?" diye sordu Vedala. "O sadece küçük bir çocuk. Bizim için bir tehdit oluşturmuyor."

"Sanıyorum onun tanıdığı birinin cesedinin yanında duruyoruz, muhtemelen babası veya amcasıydı," diye nazikçe cevap verdi Kenyalı.

Tüm ekip geri çekildi.

Çocuk yerdeki adamın yanına geldi. Cesedin başına eğilip başını yere koydu. Gözlerinden yaşlar boşaldı, göğsü kabardı. Üzüntüsünden dudakları titriyordu.

Biliminsanları çocuğu uzaktan izlediler.

"Cesede dokunmasına izin vermemeliyiz," dedi Stone.

"Onu nasıl durdurmamızı öneriyorsun?" diye sordu Vedala.

"Bir fikrim var," dedi Stone.

"Hep var," diye cevap verdi Vedala.

Stone çocuğa nazikçe seslendi, ardından korkutucu bir şekilde bağırdı. Cesedi korumak için üstüne kapanan çocuk, cesedi sürüklemeye çalıştı ama başaramadı.

Yumruklarını kaldıran Stone çocuğa doğru birkaç adım attı. Korkmuş ve ürkmüş çocuk aniden ayağa kalktı. Stone yavaşça elini çantasına atıp bir kanarya dronunu şarj yuvasından çıkardı.

Çocuğa doğru uzattı.

Dört pervanesi dönmeye başlayınca çocuğun tüm dikkati drona yöneldi. Dronun etrafında ufak çaplı bir hortum oluştu. Yüzündeki gülümsemenin çocuğa güven vereceğini umarak Stone elini indirip bel hizasına koydu.

Kanarya dronu ise tam önünde havada asılı duruyordu.

Çocuğun gözleri merak içinde büyüdü. Diğer araştırmacılara sorgular gözlerle bakan çocuk, karşısındaki bu gizemli kuşun kendisi için tehlikeli olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Dron ürkmüş çocuğun yanına ağır ağır yaklaştı.

Çocuğun dikkatinin dağılmasından faydalanan Stone, boynunda asılı duran tableti çıkarıp Vedala'ya uzattı. Sessiz bir şekilde gruba, "Kanaryanın tüm sensörleri buradan görülebiliyor, kamerası da dâhil. Bununla çocuğa virüs taraması yapın. Benim biraz işim var," dedi.

Şüpheci bir kabullenişle Vedala tableti aldı ve ekranda kızılötesi görüntülemeyi açtı. Çocuğun vücut sıcaklığını ölçtükten sonra Peng Wu ile gördükleri belirgin ısı noktalarının neyden kaynaklanabileceğini tartıştılar.

Bu sırada Stone, siyah plastikten yapılmış gibi duran sağlamlaştırılmış dizüstü bilgisayarını çantasından çıkardı. Yere oturup taşınabilir klavyeyi de kutusundan çıkarıp dizinin üstüne koydu.

Aceleyle bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı.

Bu sırada Vedala çocuğun yüzüne yakından baktı, özellikle ağzına ve burnuna zoom yaptı. Kafasını kaldırmadan, sessiz bir şekilde gördüklerini diğer araştırmacılara anlattı.

"Diğerlerinin aksine ağzında veya burnunda koyu tozdan yok. Ve derisinde de herhangi bir metalik belirti görünmüyor."

Vedala ekrandaki çocuğu inceliyordu. O sırada çocuk öylece durmuş, karşısındaki kanarya dronunu kocaman, ürkmüş gözlerle izliyordu. Dron çocuğun etrafında ağır ağır dönüyordu. Çocuk kaçmaya hazır bir tavşanı andırıyordu.

"Motor ve iletişim becerileri yerinde görünüyor," diye ekledi.

Stone, dirsekleri bilgisayarın kenarından sarkmış yazmaya devam ediyordu. Peng arkalarındaki dayanıklı kasalardan birinde bir şey arıyordu. Ve birkaç santim ötelerinde Odhiambo, elindeki katlanabilir kürekle toprağı kazıyordu, kazarken şakaklarından ter akıyordu.

"Harold, ne yapıyorsun?" diye sordu Vedala. "Bana yardım etsen?"

Odhiambo yüzünü Vedala'ya çevirdi, bir yandan da toprağı kazıyordu. Başıyla yerdeki cesedi işaret etti, sonra da gözleriyle çocuğu gösterdi.

"Ha," dedi Vedala.

Devasa bir bilimsel maceraya odaklanmış olduğundan Vedala'nın orada hayatını yitirenlerin insan olduğunu hatırlaması gerekti. Odhiambo'nun bu ilerleyişini takdir ediyordu. O an gösterdiği tavrın da metanet olmadığının farkındaydı.

"Stone. Sen ne yapıyorsun?" diye sordu. "Çocuk senin aptal dronuna sonsuza kadar bakmayacak."

Stone kafasını bilgisayardan kaldırmadan cevap verdi. "Senin aptal dediğin o dron, her şeyi yapabilen ileri düzey bir robot. Üstünde bir kamerası, mikrofonu, ufak bir hoparlörü ve farklı işler için tasarlanmış bir sürü yapay zekâsı var."

"Yani?"

"Çocuk konuşurken ellerini nasıl hareket ettirdiğini gördün mü? Bana kalırsa çocuk Amahuaca dilinin farklı bir türünü konuşuyor. Matis rehberleri de bu dilde konuşuyordu."

"İyi de o dili hiçbirimiz anlamıyoruz," dedi Vedala. "Amazon'a dışarıdan gelmiş kimse bu dili duymadı bile. Onlar izole yaşayan insanlar unuttun mu?"

"Hiç de bile. Hepimiz tarihin bir noktasında bir diğerimizle temas kurdu. Dünya üzerindeki herkes bunu yaptı. Ve eminim çocuğun diliyle ortak bir sürü lehçe vardır. Her halükarda birazdan öğreneceğiz."

Stone yüzünde saf hatta çocuksu bir gülümsemeyle kafasını kaldırıp Vedala'ya baktı. Bilgisayarında bir tuşa bastı. "Doğru, ben her konuda uzman değilim. Ama robotlarım birçok konuda uzman. Yanımda evrensel bir konuşma tanıyıcı ve genişletilmiş hareket tanımlayıcı programlar var. Daha da iyisi, dronun üzerindeki tanımsal hoparlör şu anda konuşmayı yazıya çeviren bir programa..."

"Dur," diye lafını kesti Peng, çamurun üzerinde duran ağzı açık ve içi boşaltılmış bir çantanın yanından. "Dronun üzerinde konuşma tanımlayıcı mı var? Ve sesi de tanımlıyor, öyle mi?"

Stone ekibe dönüp gülümsedi, "Minik kuşumuz tercüman oldu."

"Olsun. İyi düşünmüşsünüz Dr. Stone," diye ekledi Odhiambo, bunları söylerken başıyla onaylayıp gülümsüyordu. "Çocuk kuşla konuşacak. Neredeyse tüm yerli mitolojilerinde kuşlar elçidir. Çok iyi düşünmüşsünüz."

"Gözümle görmeden inanmam," diye mırıldandı Vedala.

"Ona öncelikle," dedi Peng, ellerindeki bu potansiyel avantajı düşünürken bir kaşı kalkmış şekilde bakıyordu, "grubun geri kalanına virüs bulaşmışken nasıl kurtulduğunu sor. Hepimizi kurtarmanın anahtarı o olabilir."

Yirmi yedi metre ilerilerinde duran çocuk havadaki drona uzandı. Bu hareketi algıladığı anda dron refleksif engel kaçınma manevrasını uyguladı. Bu zarif hareketi çocuğun hoşuna gitmiş gibiydi. Otuz saniye sonra kendi kendine icat ettiği "kuşu" yakalama oyununu oynuyordu.

Grup, çocuğu dikkatle izledi. Onun bildikleri çok kıymetli olabilirdi.

Stone klavyeye son defa bir şeyler yazdı, parmakları su geçirmez klavyede dolanırken koyu mavi gözleri ekrana kilitlenmişti. Çalışırken Nidhi Vedala da onu izliyordu. Kafasında, Stone'un teknolojik adaptasyonunun, en nihayetinde onu ekibin değerli

bir parçası kılmasıyla ilgili bir kararsızlık vardı. Normalde insanların sahip olduğu bilgilere karşı geleneksel bir saygısı vardı. Ama robot bilimcinin bilgileri dışarı saçılmıştı, yanındaki teknoloji sayesinde bilgileri kafasında değil çantasında duruyordu.

"Tamam, başlıyoruz," dedi Stone.

Nazikçe kanaryayı alçaltıp çocukla aynı hizaya getirdi. Kanaryanın teşhis ışıkları yanıp sönmeye başladı. Büyülenmiş gibi duran çocuk, kanaryaya uzanmaya çalışmayı bırakıp ne yapacağını anlamak için izlemeye başladı. Göz seviyesine geldikten sonra kanarya bir defa cıvıldadı, hoparlörlerin çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Çocuk anlık bir korkuyla arkasındaki kütüklerden birinin üstüne oturdu.

Derin bir nefes alan Stone, monitörü iki eliyle tutup içindeki mikrofona sessizce konuştu.

"Merhaba. Adın ne?"

Bilgisayardaki evrensel çeviri kütüphanesi İngilizceyi Amahuacaya çevirdi ve çevrilmiş halini kanaryanın üzerindeki konuşma algılayıcıya aktardı. Yarım saniye içinde kanarya, Matis rehberlerinin kullandığına benzer şekilde Stone'un cümlesini dışarı aktardı. Stone, kanaryaya genç bir ses seçmişti, bunun çocuğun dikkatini çekeceğini ummuştu ama yine de kanaryadan mekanize ve tuhaf bir ses geldi.

Buna rağmen çocuğun yüzünde bariz bir şaşırma ifadesi belirdi.

Afallamış çocuk bir anda kanaryadan uzaklaştı. Havada asılı duran cihaza ürkmüş gözlerle baktı. Sonra cihazın arkasında kalan araştırmacılara baktı. Bir eliyle yavaşça, açık göğsüne dokundu.

Elini göğsüne iki kez vurdu.

"Tupa," diye cevap verdi.

İlk Temas

"BAŞLAMADAN ÖNCE HEPİNİZİ uyarmam lazım," dedi Odhiambo derin bir sesle. "İlk teması kuracağız ve Tupa daha bir çocuk. Başka çaremiz yok, bunu anlıyorum. Ama burada kimsenin kahramanı değiliz. Niyetimiz kötü olmasa da muhtemelen bizi en büyük düşmanı olarak görüyor."

James Stone ağır ağır başını salladı, kanaryanın konuşma algılama arayüzüne son ince ayarlarını yaptı. Çocuk kendi dilinde konuştukça, söyledikleri dil kütüphanesinde otomatik olarak taranıyor ve Stone'un ekranına çocuğun söylediği belirsiz sözlerin muhtemel karşılıkları ve konuştuğu dile yakın olan lehçenin listesi geliyordu.

Sadece on dakikalık konuşmadan sonra ekranda çocuğun söylediğine benzer sözler belirmeye başlamıştı, bunlardan bazıları bilinen dillerle benzerlik gösteriyordu, diğerleri ise çok belirgin ifadelerdi.

Çocuk, dronun hiç duymadığı aksanını anlıyor gibiydi. Kanaryanın kullandığı dil veya telaffuz şekli yanlış olsa da çocuk anlayabiliyordu. Bu probleme karşı buldukları olağanüstü çözüm Odhiambo'nun teorisini destekliyordu. Odhiambo'ya göre Machado üyeleri çok nadir de olsa dışarıdan gelenlerle iletişim kuruyordu.

Tupa'nın çabuk öğrenen bir çocuk olmasının da çok faydası olmuştu tabii.

Kollarını kavuşturmuş Vedala, Stone ve Odhiambo'nun ekrana bakarak konuşmasını seyretti. Kıpırdamadan durmak için kendini zorladı. Gündüzleri oluşan sis dağılmıştı, çantaları hazırdı. Hatta ekibin yeni ve genç üyesi için yemek bile ayrılmıştı. İlk teması kurarken çok hassas davranmak gerekiyordu ve çocuk onlar için çok değerli bilgilere sahipti. Ama sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmak zorunda olduklarının da farkındalardı.

Saha ekibinin acilen anomali bölgesine ulaşıp NORTHCOM (ABD Kuzey Komutanlığı) ile irtibat kurması gerekiyordu. Katettikleri yol boyunca ormanda telsizle irtibat kuracak kadar yüksekte bir açıklık bulamamışlardı. Anomalinin yakınındaki açıklık bu konuda onların en iyi ve en son umuduydu.

Vedala, General Stern ile irtibatı yarım gün geciktirirlerse bunun, görevin başarısızlığı olarak algılanacağını ve ekipteki kimsenin kurtulamadığını düşüneceklerinin farkındaydı. Bunu yapmak saçma olsa bile, karantina bölgesine yapılabilecek bir nükleer saldırıdan, bunun sonucunda ortaya çıkacak ses ötesi patlamadan ve patlamanın tüm ormanı yakıp kül etmesinden deli gibi korkuyordu.

Vedala konuşmaya kulak verip sonrasında ne yapacaklarını kurgulamaya çalışırken Peng Wu, kampı toplama işini bitirmişti. Numunelerini ve portatif laboratuvarını paketlemişti; şimdi yanlarında götüremeyecekleri kadar ağır olan askeri erzaklardan bir öğle yemeği hazırlıyordu. Üç tane sırt çantası dolmuştu

ve taşınmaya hazırdı. Dördüncü çanta James Stone ile Harold Odhiambo'nun yanında duruyordu, çantadaki bataryalar Tupa ile yapılan konuşmayı analiz eden bilgisayara güç veriyordu.

Peng çalışırken diğerlerine bakıp kime güvenebileceğini kafasında tarttı.

Sessiz bir şekilde Vedala'ya, "Yakında gitmemiz gerekecek," dedi. "Ve çocukla ne yapacağımıza karar vermemiz lazım." Vedala başıyla onayladı.

O sırada Tupa, bir ağacın sallanan dalında oturuyordu, savaş borusunu dizlerine koymuştu. Havada süzülen dronla nazikçe konuşuyor, birkaç metre ötede, ten renkleri farklı olan ve ona benzemeyen insanlara, neredeyse hiç bakmıyordu.

O sabah yaşanan şiddetten çocuğun başı dönmüştü ama karşısındaki sihirli kuşun sorularını da cevaplamadan geçmiyordu. Kuş ona, "Sashi"* dedi.

Ama o an kuşun sihirden mi bilimden mi yapıldığının hiçbir önemi yoktu.

İki elini de kullanarak, kendi dilinde kekeleyerek, "Boom!" diye cevap verdi çocuk.

Kanarya çocuğu mikrofonuyla dinleyip kamerasıyla da izliyordu. İhtiyaç duyulduğunda da hoparlöründen çocuğa cevap veriyordu. Stone'un ekranında İngilizce çevirisi belirdi: "Her şey büyük bir gürültüyle başladı."

---

* Kanarya dronunda Brezilya'daki birçok kabilenin inandığı mitolojik bilgiler kayıtlıydı. Saci Pererê of Tupi-Guarani isimli halk hikâyelerinde elinde parlak bir boru tutan kırmızı şapkalı bir çocuk ruh olduğu söylenirdi. Hikâyeye göre bu ruh, matitaperê denilen, yakalanamayan bir kuşa dönüşebiliyordu ve ruhun söylediklerini anlamak kolay değildi. Anlaşılan Tupa da kanaryanın durmadan kırmızı renkte parlayan batarya ışığını o boruya benzetmişti; uçabiliyor olması da onun gözünde kanaryanın o kuş olduğunu varsayması için yeterli gelmişti.

Aşağıda okuyacaklarınız Translingua Expressar do Brasil (Brezilya Çeviri Uzmanları) ekibi tarafından düzeltilerek yazılmıştır. West Point'teki ABD Ordu Akademisi'nde Dr. Pamela Sanders'ın komutasındaki öğrenciler tarafından (hem ses hem görüntü anlamında) teknik destek verilmiştir.

Burada okuyacaklarınız; CIA tarafından finanse edilen Evrensel Çeviri Kitaplığı (UTL) ve Hareket Tanıma Motoru Analizi (GREAn) Makinesi kullanılarak oluşturulmuştur. Sözcükler olasılıklara dayanarak seçilmiştir ve kesin konuşma karşılıkları olmayabilirler. Kelimesi kelimesine çeviriye, ham ses ve görüntü kayıtlarına ulaşmak için Birleşik Devletler Ulusal Tarihi Kayıtları (United States National Historic Register) ile iletişime geçilebilir.

Buraya nasıl geldin Tupa?

Üç [gün/güneş] önce her şey iyiydi. Nehrin yanındaki maloca kulübelerindeki [ailem/halkım] ile birlikteydim. [Amcalarım/yaşlılar] nehir kenarını kazarak [kaplumbağa] yumurtaları çıkarıyordu. Bir günlük yürüyüştü. Ben yardım ediyordum. Sonra ormanı sallayan bağırmayı duydum. Yağmursuz bir yıldırım gibiydi.

Duyunca ne yaptınız?

Bekledik. Amca bunun sinirli bir tanrının çığlığı olduğunu söyledi. Diğer adamlar bunu avlanan bir jaguar sandı. Ben çok [korktum/endişelendim]. Ses bizim ailenin [kampından/evinden] geliyordu.

Orman sessizleşti.

Adamlar da sessizdi. Biz çok [belirsiz/uzaktan gelen] çığlıklar duyduk. Şiddetli çığlıklardı. Dua etmeye başladım. Çığlıklar arttı ve daha da yakından gelmeye başladı. Kafamı kollarımın arasına aldım. Her yerde vahşi sesler vardı.

[Ormanın yüksek noktalarındaki] Işıklar kararardı. Ağaç dalları sallandı ve koptu. Yapraklar düştü. Biz kafalarımızı korumaya çalıştık. Sonra [geniş bir grup/ sürü halinde] maymunlar kafamızın üstündeki ağaçlardan geçti. Bağırıp cırlıyorlardı. Bir şeyden kaçıyorlardı. Sadece maymunların kaçtığını görünce [mutlu oldum/ rahatladım]. Adamlar sinirliydi, çünkü sadece bir tane saldırı borusu [vardı]. [İyi et] ağaçların arasından kaçıyordu.

Ama bir şey yolunda değildi.

Maymunlar [etler] yavaştır. Acele etmezler. Ama bunlar delirmişti. Bazısı düşüyordu, yere [tohum kapsülü] gibi çarpıyordu. Düşüp hayatta kalanlar [kırık bedenleriyle] kaçmaya çalışıyordu. Panik olmuşlardı. Ve sadece maymunlar değildi.

Ormanın tamamı kaçıyordu.

Ormanın tamamı mı? Kimler yani?

Maymun. Tembelhayvan. Kuşlar ve [domuzlar/pekariler]. Yılanlar bile. Hepsi kaçtı.

Sonra nereye gittiniz?

Nehri takip edip yıldırıma doğru koştuk. Ama nehir de kaçıyordu. Nehrin kenarlarında çamur vardı. Soluk [kedibalıkları] zıplıyordu. [Nehrin cesedini] Takip edip ormandaki [şeytanı/ kötü şeyi] bulduk.

O şey ağzından duman ve alevler çıkan siyah bir dağdı.

[Yan konuşma]

WU

Bu bir (...) patlamaya benziyor. Anomalinin yakınında bir patlamaya dair bir bilgimiz var mı?

VEDALA

Olabilir. Muhtemelen bölgeden bir duman bulutu çıktı. Ebedi Teyakkuzu tetikleyen de buydu. Andromeda ile eşleşme sağlanınca Wildfire Projesi'ni de başlattı.

WU

O zaman atmosferde hâlâ partiküller olabilir. Bunlar en az Piedmont'takiler kadar tehlikeli...

ODHIAMBO

Çocuk üzülüyor. Ana konuşmaya dönelim.

[Yan konuşmanın sonu]

Adamlar sonra ne yapmaya karar verdi Tupa?

Amca bana geride durmamı, ağaçların arasına saklanmamı söyledi. Kara dağın yakınına kara duman [ağır yağmur damlaları] veya [kavak yaprakları] gibi düşüyordu. Açık ağzından duman geldi(...)

[Duman/kül] gözlerine girdi. Adamlar öksürdü. Ciğerlerinin yandığını söylüyorlardı. Bu kutsal bir duman değildi.

Yerde siyah kaya parçaları vardı. Adamlar onları aldı. Kaya çelik denilen şeyden daha keskin ve hafifti.

Kaya pulları iyiydi. Amca ikisini alıp balta başlarına taktı. Pulların tanrıların hediyesi olduğunu söyledi. Diğerleri bunların lanetli olduğunu söylediler. Kara dağdan gelen taşlara dokunmadılar. Bir süre sonra maymunları takip edip etlerini yemeye karar verdiler.

O kötü yerden gittiğim için mutluydum.

Tüm adamlar hasta oldu mu? Yoksa sadece taşlara dokunanlar mı oldu?
Bilmiyorum. Beni yumurtalarla [eve] gönderdiler. Amca ailemi uyarmamı söyledi. Ben eve koştum (…) ama maloca boştu. Diğerleri gitmişti. Herhalde sesten korkmuşlardı. Ve onlar (…) onlar arkalarında bırakmıştı (…)

Başka bir şey var mıydı orada?
Daha çok taş vardı. Maloca'mızda. Onlara dokunmadım. Birisi [daha] kara dağa gitti. Ben orada iki gün kaldım, bekledim. Kimse geri gelmedi.
[ağlamaya başlar]

Sorun yok Tupa. Acele etme.
Gidip adamları bulmaya karar verdim. Ama onları gördüğümde (…) değişmişlerdi. Yüzleri [yaralıydı/farklıydı]. Ve sinirlilerdi, [savaş] çığlıkları atıyorlardı. Korktum. Ağaçlardan onları izledim. Ormandaki [işgalcilerle] alakalı bağırıyorlardı. Düşmanları [bulmuşlardı/takip etmişlerdi]. Ben de yüzümü boyadım. Ama onlara katılamayacak kadar korkmuştum.

Sonra (…) sonra onlar [saldırdı/dövüştü]. Amca öldü. Hepsi öldü. Onlar barışçıl adamlardı. Kara dağ onları delirtti. Onları öldürdü.

Üzgünüm Tupa. Kara dağın nereden geldiğini biliyor musun? Ne zamandır orada?
Hayır. Bence (…) o [cehennemden/yerin altından] geldi. Ağzından ateş ve zehirli kara duman çıkıyordu. Aileme zarar verdi. Ve şimdi ormanı yiyor.

Bu adamlar ve kadınlar kimseye zarar vermesin diye kara dağı durdurmak istiyor. O nerede, hatırlıyor musun?
Evet.

[yan konuşma]

STONE

Eğer kampına kaya parçaları götürdüyse muhtemelen hepsine virüs bulaşmıştır. Tupa, canlı kalan son kişi olabilir.

VEDALA

Etik olarak onu Andromeda'ya daha fazla maruz bırakamayız. Ve onun Wildfire izni de yok. Onu yanımızda götüremeyiz.

STONE

[somurturtarak] Anomali neredeyse onun oturma odasına düşmüş. Bu bir seçim değil, bu bizim sorumluluğumuz. O sadece bir çocuk. Onu korumamız lazım.

VEDALA

Bu bir seçim. Onun seçimi. Bize katılmak mı istiyor yoksa burada kalıp kendi insanlarını mı arayacak ona soracağız.

(...)

STONE

Peki Vedala.

VEDALA

Unutma James, onun evi bu orman. O buraya ait. Onu evinden alıp kurtarmak tamamen kibirli bir düşünce.

Yanlış. Andromeda burayı onun elinden alana kadar (...) burası onun eviydi. Eviyle beraber ailesini de aldı. Şimdi bu çocuğun bir evi yok.

[yan konuşmanın sonu]

Tupa, burada güvende değilsin. Bu adamlar ve kadınlar senin arkadaşların. Yardımına ihtiyaçları var. Ama onlarla gitmek istiyor musun, istemiyor musun, sen seçeceksin. Burada, tehlikeden uzakta mı kalmak istersin? Yoksa onları o duman üfleyen kara dağa götürür müsün? Onların şeytanla savaşmasına yardım eder misin?

(...)
[konuşmanın sonu]

Kanarya dronunun son sorularını dinlerken Tupa, oturup uzunca bir süre ormanı seyretti. Parmaklarını üfleme borusunun üzerinde gezdirirken düşünüyordu. Ormandaki ağaçların aralarından sızan güneş ışığı kafasının üzerinde uçan böceklerin üstüne düşüyordu.

Sonunda Tupa, kafasını karşısında uçan kanaryadan Wildfire ekibine çevirdi. Doğrudan James Stone'a bakan çocuk göğsüne dokundu. Gözlerini hiç kaçırmadan kanaryaya bir şey söyledi.

Yarım saniye sonra çocuğun söylediğinin çevirisi bilgisayarın ekranına düştü.

"Adın ne?"

Stone'un yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Oturmaktan bacakları uyuşmuşken kalkıp sallanarak bir adım attı. O da göğsüne dokundu ve çocuğa ilk sözlerini söylerken sesi titredi.

"James," dedi. "Ben James. Tanıştığımıza memnun oldum, Tupa."

İkisinin birbirine yaklaştığını gören Vedala somurtarak onlara baktı. Stone'un sesinden edindiği izlenime dair bir not almıştı. Vedala'ya göre robot bilimcisi hayatta kalan bu çocuğa karşı derin bir hassasiyet gösteriyordu. Neden bu şekilde hissettiğini anlayamamıştı, sonuçta James çocuğu olmayan bekâr bir adamdı. Stone'un yüzündeki o ham duygu görevin geri kalanı boyunca Vedala'nın kafasında bir soru işareti olarak kalacaktı.

B Planı

ENDÜSTRİYEL AYDINLATMANIN ANAHTARINI çeviren General Rand Stern, floresanların birbiri ardına yanışını seyretti. Lambalar, Cheyenne Dağı olarak bilinen, yarım mil katı granitin altında gömülü stadyum büyüklüğündeki Ambrose Körfezi Laboratuvarı'nı aydınlattı.

Peterson HKÜ'ne taşınmadan önce NORAD operasyonları bu üste yapılıyordu. Bu laboratuvar son on yıldır aktif kullanımda değildi ve ancak gerekli olduğunda buraya eleman konuşlandırılıyordu. Bu beş dönümlük yeraltı kompleksinde sadece çekirdek bir ekip çalışıyordu.

Ama o akşam, Stern'ün kafasında orada çalışanlar yoktu.

Gölgesi, solunda kalan ekipmanlarla dolu rafın üzerine düşerken Stern tek başına yürüyordu. Kompleksin devasa havalandırma sistemlerinden gelen soğuktan titrememek için kendini tutuyordu. Yerdeki betonun içinde metalden ekstra bir kaplama olduğundan her adımında botları gıcırdıyordu. Metal kafesin al-

tında sağ tarafta, kendi kendine çalışan laboratuvar kapsüllerine giden kablo demetleri bulunuyordu. Her kapsülün içinde farklı bir tür robot vardı.

Vızıldayan floresanlar yalnızca Stern için yanıyordu.

Bu makinelerden çok azı çalışmak için ışığa ihtiyaç duyuyordu. Burada, karanlıkta, kimsenin gözetimi olmadan çalışabildikleri düşüncesi Stern'ü rahatsız ediyordu.

Sarı güvenlik şeritleri çekilmiş sert betona adım atan Stern, bir cam ve metal bir kafesin önünde durdu. Orası ona hep hayvanat bahçelerini hatırlatırdı, özellikle de vahşi hayvanların olduğu kısımları. Gerçekten de ileri düzeydeki BSL-4 kafesi, yüksek tehlike düzeyindeki organizmaları, özellikle de mikroskobik olanları hapsetmek için tasarlanmıştı.

Üç katlı cam panelin arkasında, ISS tabanlı Robonot R3A4'ün ikiz modeli, tuhaf bir şekilde deney yapıyordu. General'in onu izlediğinden haberi yoktu, ağır ve sarsak hareket ediyordu. Stern, kafesin dışında asılı dokunmatik monitöre bir defa dokununca monitör aydınlandı. Ekrandaki bilgiye göre robotu şu anda bir öğrenci kumanda ediyordu. Veriler Avustralya'daki Melbourne Kraliyet Teknoloji Enstitüsü'nden (Royal Melbourne Institute of Technology) aktarılıyordu.

Giriş kartını okutan Stern, ekrana bir kod girdi ve biyometrik onay isteyen kameraya yüzünü döndü. Avustralya'dan gelen veri akışı o saniye kesildi. Robonot tek kelime etmeden temel duruşuna döndü. Yüzünü Stern'e döndü, omuzları düştü ve boş boş bakmaya başladı.

Ekrana bir iletişim numarası giren Stern ellerini arkasında birleştirip topukları üzerinde sallanmaya başladı.

Beklerken, Uluslararası Uzay İstasyonu ile bağlantı kurulmasını izledi. Stern'ün görevin gidişatıyla ilgili endişeleri vardı, özellikle de Kline'ın daha fazla yardımcı olmasını bekliyordu ve o anda da Kline'ın söyleyeceklerini kayıt dışı olarak duymak istiyordu.

Robot hâlâ heykel gibi duruyordu.

Tele-bulunma onaylı uygulamaların kullanımıyla Stern, makinelerin canlanmasına hep ilgi duymuştu. Uzaktaki bir insanın bir robotu kontrol etmesini bir ruhun bedene girmesine benzetirdi. Birkaç dakika bekledikten sonra sabırsızlanmaya başladı. Bağlantı sağlanmıştı ama hiçbir şey olmamıştı. Bir yanlışlık vardı.

Stern, arkasındaki Robonot'un onu *izlediğini* fark etti.

Dr. Kline bu makinelerin idaresinde o kadar iyiydi, cihazları öyle yumuşak ve doğal kullanırdı ki Robonot'un kontrolünü aldığında hiçbir belirti görünmemişti. Sadece ifadesiz kamera gözleri açılmıştı ve o gözlerin açılmasıyla Stern'ün içinde izlendiğine dair bir adrenalin salgılanması olmuştu.

Yer altında gizlenen robotun meraklı gözlerini umursamayarak, "Kline," dedi.

Sophie Kline'ın kısık ve boğuk sesinden, "General Stern," cümlesi duyuldu.

Kline'ın sözleri Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan şifreli bir şekilde iletilip kafesin dışındaki bir hoparlörden duyuluyordu. Her kelime, bu devasa ve bomboş laboratuvarda yankılanıyor gibiydi. Stern'ün, bir robotla değil, kendisinden dört yüz seksen iki kilometre yukarıdaki bir kapsülde robotu kontrol eden bir kadınla konuştuğunu, kendine hatırlatması gerekti.

UUİ'de, Kline'ın başına sabitlediği göstergesi ve Robonot'u kolay kontrol edebilmek için gereken eldivenleri takılıydı.

"Neden bu şekilde bağlantı kuruyorsunuz?" diye sordu.

"Güvenlik sebebiyle," diye cevapladı Stern. "Yukarıdaki diğer her şeyin aksine, tele-bulunma verileri şifrelidir ve makine talimatı olarak iletilir. Diğer ses ve veri hatları da şifreli ama Rusları bilirsin."

Robot başıyla onayladı. Robotun bu insanımsı davranışı Stern'ü rahatsız etmişti.

"Dinliyorum," dedi Kline.

Ellerini daha da sıkan Stern konuşmaya devam etti.

"Wildfire ekibi gece randevusunu kaçırdı. Onlarla konuşmandan bu yana haber alamıyoruz."

"Sadece birkaç saat gecikmişler."

"Fark etmez, alternatif planları devreye alıyoruz."

"Siz mi?"

Stern soruyu göz ardı etti.

"Önlemek için, Kline. Bir kule gölün içinde belirip sekiz yüz metre ilerledi ve ana yapısının neredeyse iki katı büyüklüğe ulaştı. Anomali daha fazla büyümeden onu bastırmalıyız. Burada takip edebileceğimiz birkaç farklı yol var. Bazıları diğerlerinden daha... acımasız."

"İlk Andromeda Olayı'nı unutmadınız değil mi? Eğer nükleer seçeneği kullanırsanız parçacık bu enerjiden beslenecektir. Zaten kötü olan durumu cehenneme çevirirsiniz."

"Biz orduyuz. Biz hiçbir şeyi unutmayız. Mesela, Napolyon 1812'de Moskova'yı üstün kuvvetleriyle aldıktan sonra Rusların onu ve Büyük Ordu'sunu nasıl yendiğini de unutmadık."

Robot sessizleşti. Stern'ün gözlerine ifadesiz bir şekilde baktı. Ama Stern ister istemez gözlerini kırptı.

"Her şeyi yaktılar Dr. Kline," diye devam etti. "Kendi evlerini yakıp düşmanı açlıktan ölmeye zorladılar. Sığınacak yer bulamayan Fransız askerleri donarak, yiyecek bulamayanlar da açlıktan öldü."

"Bu arada Rus köylüleri de öldü," diye ekledi Kline. "General, tamamen bir tutuşturma politikası izleyeceksiniz, yanlış anlamadım değil mi? Anomaliyi ve yakınındaki her şeyi yakmayı planlıyorsunuz, önce orayı Andromeda inhibitör solüsyonuyla kaplayacaksınız, sonra da içten içe yanmasını izleyeceksiniz."

"Çabuk anlıyorsun," diye cevap verdi Stern. "İster inan ister inanma ama ABD Hava Kuvvetleri hâlâ napalm üretiyor. Daha önce olduğu gibi burada da işimizi görür."

"Orada yaşayan bir sürü insan, bir sürü kabile var ve hepsi de kendi çapında birer medeniyet sayılır," diye cevap verdi Kline. "Ki saha ekibimizin de muhtemelen hâlâ hayatta olduğunu söylemiyorum bile. Ve siz tüm bölgeyi yakarak temizlemek mi istiyorsunuz?"

"İstemiyorum. Bunu yapmak *zorundayım.* Başka bir yol bulamazsak tabii."

"Bu uluslararası bir karar mı? Tüm uluslar buna onay veriyor mu?"

"Bu elli yıl önce, ilk Andromeda Kazası'ndaki acil durum protokolleri işe yaramayınca son çare olarak kullanılmak üzere yazılmış ve tek kişinin alması gereken bir karar. Bu durum ulusların karar yetilerini aşıyor. İnsanlığın geleceğini garanti altına almak için zor bir zamanda verilecek zor bir karar bu."

"İnsanlığın hangi bölümünü garanti altına alacağız? Bu karar oradaki sayısını bile bilmediğimiz ve hiç temas kurmadığımız yerli kültürünün sonu demek. Onların hayatı sayılmıyor mu?"

"Keşke buraya durumun etikliğini konuşmaya gelmiş olsaydım Dr. Kline. Ama o yüzden gelmedim. Uzmanlığınızdan faydalanmak üzere buradayım. Bu son şansımız. Andromeda Parçacığı'nı zaptetmek için başka bir yol söyleyebiliyor musunuz?"

Dimdik duran R3A4, gözlerini General Stern'e çevirip onu izledi. Robotun o bakışından hoşlanmadı ama gözlerini de kaçırmadı.

"Onu kontrol altında tutmanın en iyi yolu," dedi Kline, "onunla *uğraşmamak.* Wildfire ekibine yirmi dört saat daha verin. Onların hayatta olduğuna inanın."

General Stern ağır ve derin bir nefes aldı.

"Söylediklerini dikkate alacağım," diye cevap verdi.

Anomali

DÜNYA, AĞAÇ DALLARINDAN oluşan sonsuz bir yeşillik tavanı altında loş ve klostrofobik hale gelmişti. Önceden Matis taşıyıcıları tarafından taşınan eşyaları da yüklenmiş olan Wildfire saha ekibi, Tupa'yı takip etmekte zorlanıyordu. Çocuk, hızla kuruyan nehrin veya kanaryanın tercümesiyle "nehrin cesedinin" yanındaki çamurdan yürüyordu.

Güzergâhı hiçbir haritada olmasa da Tupa, yürüdüğü yere yabancı olmadığı için hiçbir tereddüt hissetmiyordu, evinin arka bahçesinde yürümekten farksızdı. Neredeyse sekiz saattir kendinden emin bir şekilde yürüyordu, vızıldayarak uçan kanarya dronları da ona eşlik ediyordu. Ekibin geri kalanı ise nehir yatağındaki dalları ve yaprakları palalarla keserek geldiği için arkada kalmıştı. Etraflarındaki kocaman sütunlara benzeyen ağaçlar o kadar yüksekti ki gökyüzü bile görünmüyordu. Yürüdükleri saatler boyunca o kırmızı çamur botlarına, pantolonlarına bulaşıp kurumuştu; sanki üstlerine kan sıçramış ve kurumuştu.

Ekip, yolculuk boyunca pek konuşmadı çünkü birbirleriyle konuşamayacak kadar hızlı hareket ediyorlardı. Sulanmış gözleri, suyun içinde yürümeleri, yollarını kesen yaprak ve dallar gibi rutin engellere bazen, uzakta bir ağaç devrilmesi veya çağlayarak akan nehrin yolu kesmesi gibi ara ara oluşan engeller de ekleniyordu.

Odhiambo, nehrin sarımsı suyuna endişeyle bakıyordu. Muhtemelen yakın zamanda nehirdeki su seviyesi daha yüksekti. Ağaçların nehre batan dalları kurumuştu. Odhiambo burada neler olduğunu anlayamıyordu. Nehir kendiliğinden kayboluyordu sanki.

Bu da onlar için bir başka gizemdi.

Güneş batarken ekipteki herkes sakindi, ta ki ormanın sonuna kadar. Karşılarında yolculuğu tamamladıklarına dair hiçbir ibare yoktu. Hatta durum tam tersini gösteriyordu.

Bunu ilk fark eden Peng Wu oldu.

On beş katlı bina boyutundaki bir wimba ağacının sarmaşık dalları arasından geçen Peng, aniden karşısına çıkan uçuruma benzeyen yeri görünce durdu. Elinden düşürmediği palasını havada savurdu ama karşıda kesecek hiçbir şey kalmamıştı. Sağına soluna bakan Peng, ağaçların devrildiğini, bitkilerin köklerinden koptuğunu ve karşılarındaki devasa gölgeden ileri uzanmaya çalıştığını gördü.

Ekip anomaliye ulaşmıştı.

Karşısındaki büyük boşluğu görünce Peng'in ağzı gerçekten de açık kaldı. Bir an kendisini Tiangong-1'in içinde, uzayın sonsuz karanlığında ve boşluğunda, yörüngede seyrediyor gibi hissetti. Döndüğünde Tupa'nın onu korku ve merakla izlediğini fark etti. Ağzını kapatan Peng, yüzündeki şaşkın ifadeyi gizledi.

Birkaç saniye sonra diğer araştırmacılar da Peng'in yanına gelip düşer gibi olup sendelediler. Hepsi anomalinin dümdüz yüzeyi karşısında şaşırıp kaldı.

Kapkaranlık yapının duruşu insanı korkutuyordu. Rengi gerçekten de yeşil-siyah karışımıydı ve üstündeki mor güneş panellerine yansıyan ışıklar orada yağlı bir gökkuşağı oluşturmuştu. Merkezinde yerde bir krater oluşmuştu, etrafa düzensiz su dalgaları ve hoş olmayan bir toprak kokusu yayıyordu.

Onun da arkasında altı sütundan oluşan, dar ve sert bir yapı ormanı bile gölgede bırakacak boyutlara ulaşmıştı. Gökyüzüne yükselen bir gökdelen gibi duran yapının insan tarafından yapılmadığı belliydi. Orada olma amacı tamamen bir gizemdi ve Odhiambo daha sonra yapıyı, derinlerdeki mağaralarda oluşan kristalize duvarlar olarak tanımlayacaktı.

"Tanrım," dedi aralarından biri. Ama onun haricindeki araştırmacıların, verilen görevin neden bu kadar önemli olduğunu kendi gözleriyle gördükleri için, dilleri tutulmuştu.

Ellerini ensesine koyan James Stone sakin kalmaya çalışıyordu. Nabzını şakaklarında hissedebiliyordu, kalbi her attığında sanki gözlerine vuruyor gibiydi. Karşısındaki manzara vücudunda ciddi miktarlarda adrenalin salgılanmasına ve korkmasına sebep olmuştu. Karşısında duran şey ona karşılaşması imkânsız ama bir o kadar da aklında yer eden ve unutamadığı bir hissi anımsamıştı. Gözlerinin önünde aklından çıkmayan rüyası canlanıyordu.

Stone, yapının etrafındaki hastalıklı bölgeden bir anlığına pıhtılaşmış kanın kızıl bir toz halinde uçuştuğunu gördüğünü sandı. Ayaklarının altındaki kum ona kurumuş plazma zerreleri gibi geliyordu. Anomaliden kokuşmuş bir şekilde sıcak bir hava dalgasının yayıldığını hissedebiliyordu. Tıpkı rüyasında gördüğü, kanın çöldeki kumlar üzerinde buharlaşması gibi etrafa tozlar yayılıyordu.

Stone Vedala'nın yanında durduğunu fark etti. Vedala'nın bir elinde uydu telefonu vardı. Bunu gören Stone, aceleyle eline tabletini alıp çevre taraması yaptı.

"Etrafta herhangi bir toksin maddeye rastlamadım. Ortalık duruldu herhalde. Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Stone, zar zor yutkunuyordu.

"Açıklık kapanmış," dedi Vedala. "Muhtemelen anomali biz yola çıktığımızdan beri büyüyor. Uydu üzerinden iletişim kurabileceğimiz bir hat bulamıyorum."

Vedala boynunu uzatıp anomaliden ve ormandaki yoğun araçların arasından gökyüzüne şöyle bir baktı. Elindeki uydu telsizini biberon tutan bir bebek gibi havaya kaldırdı. Telefonun üzerinde çubuğa benzeyen siyah bir anten vardı. Ama telefondaki sinyal barlarının tamamı boş ve koyu renkteydi.

O sırada Tupa, ağaçların ilerisinden onları seyrediyor, Vedala'nın yaptıklarıyla çok eğleniyordu. Ekibin geri kalanı ise o kadar keyifli değildi çünkü sadece Wu'nun yüzündeki ifadeden bile nasıl bir tehlikenin içinde oldukları anlaşılabiliyordu.

"Gerçekten bunu mu deneyeceğiz? İşe yaramayacak," dedi Stone.

Vedala, Stone'a bakmadan soruyu cevapladı, "Bu bir Iridium telefonu. Dünya'dan birkaç yüz kilometre yukarıda bulunan altmıştan fazla uydu sayesinde sinyal alıyor. Uyduların yerleri sürekli değiştiğinden sinyali yakalamak için bir şansımız olabilir."

"Ya sinyal alamazsak?" diye sordu Stone.

Duraksayan Vedala gruba dönüp: "Eğer randevuya yetişemezsek öldü farz ediliriz. Ve eğer öldüğümüze inanırlarsa yedek planlara geçerler."

"Bu kötü mü?"

"İyi değil," dedi Peng Wu. "Askerlerin aklına ilk gelecek şey bu bölgede taş üstünde taş bırakmamak olacaktır. Bölgeyi biz de içindeyken temizlerler."

Ekip randevu vaktini beş saat geçmişti.

Anomalinin yanındaki yerde Peng Wu sırt çantasını indirdi. Hızlıca bölgenin topografik haritalarını çıkarmaya koyuldu.

Başı aşağıda, gözleri karşısındaki verilerde, "Nidhi haklı. Her şey değişmiş. Öncelikle bu şey yola çıktığımız zamanki halinden çok daha büyük."

"*Haiya* (haydi be)," dedi Odhiambo kendi dilinde. "Bu nasıl olur? Burada inşa edildiğine dair hiçbir şey yok. Bu şey *canlı* değil ya."

"Tamam, önce kanaryalarla bölgeye bir bak..." diyen Stone'un lafı Odhiambo'nun bir el hareketi ile bölündü.

"Hayır, dur," dedi Odhiambo. "Şunu dinle."

Etraflarındaki kıvrımlı ve bükülmüş dallar ile kuru yapraklardan hırıltılar gelmeye başladı. Anomaliden yükselen sıcak bir hava dalgası ağaçlara çarptı.

"Tuhaf. Ormanın alt kısımlarında nadiren rüzgâr oluşur," dedi Odhiambo.

"Anomali çok yüksek. Muhtemelen bir rüzgârın yönünü değiştirmiştir," dedi Vedala.

"Sanmıyorum," dedi Odhiambo. "Hava yukarı doğru çıkıyor."

Tupa geri çekilmeye ve ağlamaya başladı, siyah saçları rüzgârda dağılıyordu. Toprağın altından derin bir inleme sesi geldi. Biliminsanları dengede durabilmek için kollarını kaldırdılar, etrafa dehşetle bakarlarken tüm orman sallanıyordu.

Stone kanarya dronlardan gelen veriye bakmak için boynunda asılı ekranı eline aldı, ekrandaki görüntüyü normalden kızılötesine çevirdi. Anomalinin dış yüzeyinin renginin beyazdan kırmızıya döndüğünü gördü.

"Geri çekil!" diye bağırdı Stone geriye doğru giderken. "Gittikçe ısınıyor!"

"Neler oluyor?" diye seslendi Peng. Anomalinin duvarlarından birinin dibindeydi, elinde palası vardı. Uzun siyah saçları her tarafa uçuşuyordu. "Anomaliye ne oluyor?"

Dünyevi bir şeyden gelmediği kesin olan çığlık gittikçe tiz tonlarda artarken etraflarındaki toprak ve kayalar toprağın altındaki bir yere çöktü. Bu sırada anomalinin yüzeyinde nabız

atışına benzeyen bir hareketlenme görüldü, sanki gözle görülemeyecek bir hızda titriyordu.

"Birazdan anlayacağız," dedi Harold, bir yandan da Peng'i omzundan tutmuş çekmeye çalışıyordu. Peng ise durduğu yerden ayrılmıyor, anomaliye olanları anlamak için sorgulayan gözlerle izliyordu. Elindeki palayı anomaliye doğru uzattı. Harold'un elinden kurtulup ileri doğru atılarak palasını anomalinin hareketli yüzeyine bastırdı.

"Peng!" diye seslendi Odhiambo, bir yandan da ısıdan kaçmaya çalışıyordu. "Dur, yapma!"

Önce hiçbir şey olmadı.

Sonra çelikten palanın rengi ağır ağır değişmeye başladı, ucundan gövdesine doğru önce kırmızıya, sonra turuncuya döndü. Palanın ucu sarı-beyaz olunca erimeye başladı. Acı bir çığlıkla Peng, palasını yere bıraktı. Orada kora dönüşen palanın üzerindeki karbon, gökyüzünde parlayıp sönen yıldızlar gibi patlıyordu.

"Oksidasyon," dedi, geriye bir adım atıp. "Bin selsiyus derecenin üzerinde görülür, çeliğin renginin bu şekilde değişmesinden bu anlaşılıyor."

Orman bölgesinin sınırları kıvrılmaya başladı. Yapraklar parçalanıyor, dallar çatlıyordu. Yüzlerce metre yukarıdan aşağıya tohum kapsülleri düşüyor, yerin altında parçalanıyor ve kuru yapraklar, yosunlar ve ağaç kabuklarından oluşan bir yığın tepelerine yağıyordu.

Ormanın içinde güvenli bir yerde duran ekip ormanın yıkılan kısmını dehşetle seyrediyordu. Sonrasında olanları –dronlar tarafından kaydedilmiş ve kurtarılan kısmı iyileştirilmeye çalışılmış olsa da– sadece saha ekibi görebildi. Anomalinin yüzeyi altıgen şeklinde eriyor, üst üste gelen kalıplar hipnotik bir görüntü oluşturuyordu. Nidhi Vedala gördükleri kalıntıların, trilyonlarca

Andromeda mikro parçacığının, hücresel yapıda birleşmesinden doğan makro düzeyde bir etki sonucu oluşmuş olabileceğini söyledi. Beyaz bir zeminde dönen vantilatör pervanelerini bir süre sonra göremediğiniz gibi bu köşeli yapılar da sürekli dönse de dönmüyor gibi görünüyordu.

Her şey bir kenara, karşılarında muazzam bir görüntü vardı.

Uydu görüntülerine göre anomalinin yüzeyinde nabız atışı gibi bir yükselme görülmüştü ama sonrasında yüzey yassılaşmıştı, deprem sanılabilecek bir sallanmadan sonra yapının yüzeyine bir şey yayılmıştı. Oluşan sismik aktivite ve dönen hatlardan oluşan kalıplar, baş döndürücü bir hal almıştı. O kadar ki Peng Wu bilincini yitirip yere düştü.

Son olarak yoğun bir sıcak hava dalgası duvarlardan püskürdü ve yağmur ormanının her tarafına dağıldı. Ağaçların arasında saklanan ekip kendini korumaya çalıştı.

"Ben bunu biliyorum," dedi Vedala, kendi kendine bağırıyordu. "Ben bunu gayet iyi biliyorum!"

En sonunda anomali, tamamen *genişlemeden*, yani etrafındaki her şeyi eritip her yöne bir adım büyümeden önce, mor renk aldı. Etkileyici altıgen şekiller kaybolmadan biraz daha büyüdü ve tıpkı bir kamera lensinin bir iğneye odaklanırken döndüğü gibi döndü.

Ormandaki hareketlilik kesilmişti.

"Olamaz, olamaz," diye korkudan kendi kendine mırıldanıyordu Odhiambo.

"Büyüdü," dedi Stone. "Artık daha büyük."

Stone, Peng'in düştüğü kırık dalların arasından kalkmasına yardım etti. Büyüme boyunca hiçbir araştırmacı birinin düştüğünü fark etmemişti. Üstü başı çamur olmasına ve kafasının arkasında bir yumru oluşmasına rağmen Peng de o an bir terslik hissetmedi.

Vedala ekibe sanki onları ilk defa görüyormuş gibi baktı. Beti benzi atmıştı. Hepsinde ufak güneş yanıkları vardı. Ekip açıklanamayan bir şey yaşamıştı ama Vedala gibi bir materyal uzmanı en azından bir tek şeyi anlayabilmişti, anomali kendi başına teknolojik olarak korkunç bir ilerleme anlamına geliyordu.

Vedala sakin ve kontrollü bir ses tonuyla gruba seslendi.

"Az önce şahit olduğumuz şey insanların bugüne kadar getirdiği tüm teknolojik gelişmelerin ötesindeydi. Anomaliden örnek aldığımız zaman bunu doğrulayabilirim ama bana kalırsa anomalinin tümü Andromeda bazlı bir nano materyalden yapılmış. Az önce yapının geçirdiği sürece dair en iyi tahminim, bunun bir tür mitoz olduğu. Hücre bölünmesi gibi. Her mikro parçacık ayrıldı ve kendisinin bir kopyasını yarattı."

"Bu tanıdık geliyor," dedi Stone. "Babam ilk Andromeda Olayı'nda böyle bir duruma şahit olduğunu yazmıştı. Ama bunu mikroskobik düzeyde inceleyebilenler yalnız o ve Dr. Leavitt olmuş. Materyal mora dönmüş, sonra kendisine çok benzeyen bir tane daha oluşturmuş."

"Nasıl?" diye sordu Peng. "Burada beslenebileceği ne var ki?"

"Nitrojen. Karbon dioksit. Fosfor. Bunlar çok zengin içerikli elementler ve burada çok miktarlarda var," diye cevap verdi Odhiambo. "Eksiksiz bir dönüşüm sistemi var."

"Toprağı kast ediyorsun... Ve havayı," dedi Stone.

"Evet," diye cevap verdi Vedala. "Dostumuz Tupa başından beri haklıydı. Anomali ormanı yiyor."

Arıza Emniyeti

GERÇEKTEN UZUN BİR günün sonuna geliyorlardı. Nidhi Vedala kampın ormanın derinliklerinde ama anomaliyi görebilecekleri bir yere kurulmasını istedi. Ekip üyelerinden sadece Peng Wu'nun ormanda hayatta kalma eğitimi vardı. Temel eğitimin bir parçası olarak Çin'in güneyindeki Yunnan Bölgesi'nde bulunan Xishuangbanna tropik yağmur ormanlarında hayatta kalma eğitimi almıştı. Çoğu zaman akademik nitelikleriyle öne çıksa da Peng'in becerileri onu, güvenli bir kamp alanı kurma noktasında da öne çıkarıyordu.

Kampı Peng'in kurmasının Vedala için hiçbir sakıncası yoktu, oyalanabileceği bir şeyler olması onun için daha iyiydi. Yaşananların şokunu hâlâ atlatamamıştı.

Yanmış palasını eline alan Peng kurumuş ağaçların arkasında, anomalinin altından akan çamurlu nehrin on metre kadar ilerisinde bir kamp kurmak için işe koyuldu. Ekip, Tupa'nın tariflerıyle suyun yanında altıgen şeklinde bir tünel ağzı olduğunu fark

etti. İçinden kara dumanlar çıkmıyordu ama o karanlık geçit her halükarda kötü bir şeyler olacağının habercisiydi.

Peng palasını her savurduğunda çıkan kesme sesi ormanda yankılanıyordu. Güneşin ilk ışıkları, yanmış yaprakların arasından sızıyormuş gibi kasvetli ve yoğun düşüyordu.

Tuhaf anomali karanlıkta bile belli belirsiz görünüyordu, hem büyük ana yapı hem de arkasından yükselen siyah kolonlar görülebiliyordu, anomalinin metalimsi yüzeyleri gün ışığını hapsediyor ve toprağın derinlerinden çıkmış mitolojik bir yaratık gibi parlıyordu.

Ekip oraya gideli üç gün olmuştu ve Vedala, bu sürede anomalinin iki katı büyüdüğünü düşünüyordu. Anomalinin yüzeyini ormanın geri kalanından ayıran o kızarmış toprağın ilerisinde, ağaçların arasında kamp kuran ekip, orada kendilerini içgüdüsel olarak güvende hissediyordu.

Çünkü uzaydan gelen ve açıklanamayan anomali, insanlık için hiç güven verici değildi.

Peng yalnız başına çalışırken diğerleri bilimsel işlerle meşgul oldular. Rehberleri tarafından terk edilen ve NORTHCOM ile iletişim kuramayan saha ekibi o an neden ekibe seçildiklerine dair rüştlerini ispatlıyorlardı. Yaşanan travmatik olaylardan sonra bile ekibin hissettiği merak ve araştırma tutkusu hâlâ ilk günkü gibiydi.

Dünya'nın en büyük gizemi birkaç metre ötelerinde duruyordu.

Vedala durmadan komuta ve kontrol bölümleriyle uydu bağlantısı kurmaya çalışıyor, bunun için gereken açıklığı bulmak adına ağaçların arasında dolanıyordu. Durmaksızın genişleyen yapı öyle devasa bir enkaz labirenti yaratmıştı ki Vedala bu labirentin içinde meraklı bir fare gibiydi. Nereye giderse gitsin telefonundaki sinyal barları yanmıyordu.

Vedala bunlarla uğraşırken James Stone ile Tupa can ciğer olmuşlardı. Ağaçların yanında duran Stone'un elinde inhibitör spreyle dolu bir tüp vardı. Tüpü kendi alnına çevirdiğinde Tupa da hayretler içinde onu izliyordu. Tüpün sprey kısmına bastı ve koruyucu dolgu tüpün ağzından geldi. Tupa korku içinde kendisini geri attı, parmaklarıyla diş şekli yapıyordu.

"Jahmays," dedi endişeyle.

Stone gülerek başını salladı.

"Hayır, bu yılan değil," dedi. "Zırh bu. Güçlü bir zırh."

Yakınlarında uçan bir kanarya dediklerini sessizce çevirip Tupa'ya söyledi. Tupa tereddüt içinde kollarını açtı ve Stone'un spreyi sıkmasına izin verdi. Gözlerini sıkı sıkı kapattı ve nefesini tuttu. Bu haliyle sahilde güneş kremi sürülen bir çocuğu andırıyordu. Stone spreyi sıktığında gözlerini açtı ve gülümseyip James'in dediklerini tekrar etti.

"Zırh," dedi. "Güçlü."

O sırada Harold Odhiambo yıkılmış bir ağacın gövdesine oturmuş, sismik sensörlerin sayımını titizlikle yapıyordu. Normalde bu sıkıcı bir işti ama her sensörü sırt çantasının dışındaki ağın içindeki paketlerine koymadan önce tek tek kontrol edip ağır ağır yerleştirme işinden keyif alıyor gibiydi.

Ne olduğunu bile bilmedikleri bu tuhaf yapıdan herkes çekinirken Harold Odhiambo onun tuhaflığını garipsemiyordu.

Saygın biliminsanı son on yılını, dünya dışı jeolojiyi, yani diğer dünyaların yüzey yapısını inceleyerek geçirmişti ve bu anomalinin üzerinde doğal yollarla oluşmuş bir çarpıklık göremese de insan elinden çıkmamış güzelliği görebiliyordu.

Daha Kenya'da büyüyen bir çocukken bile Odhiambo, devasa düz ovalarda koca koca yuvalar oluşturan termitlere hayrandı. Bulundukları yerdeki tüm koşullardan, yırtıcı hayvanlardan ve ara ara çıkıp ovaları yakıp kül eden ormanlardan tamamen izole olan bu yuvalar, orada bulunan doğal materyallerden yapılıyor

ve binlerce yıl bir milyardan fazla ufak canlının soyunu sürdürmesine imkân tanıyordu.

Oynadığı bu oyunda küçük Odhiambo kendisini koca şehrin ufak koridorlarını keşfeden bir kâşif olarak hayal ediyor, insan eli değmeden inşa edilen o sarmal tünellere her seferinde hayran kalıyordu. Büyüdükçe, çalışmalarını tamamlamak için dünyanın farklı yerlerine gitti ve gittiği her yerde insanoğlunun doğaya zarar verdiğini, elini attığı her yeri yok ettiğini ve bunun tüm doğal alanların kaçınılmaz kaderi olduğunu üzülerek fark etti.

Odhiambo insanlığın bilimsel başarılarını gördükçe o termitleri ve inşa ettikleri o devasa şehirleri daha da takdir eder oldu. Çünkü bulundukları ovadaki çamuru kullanarak yapılmış ve uzaylılar yapmış gibi duran bu yuvaların en güzel özelliği, bölgedeki ekosistemin gelişmesi ile paralel olarak yuvaların içyapılarının da gelişmesiydi. Ki bu özelliği insanoğlunun yaptığı hiçbir yapıda görememişti. Ancak yağmur ormanlarında yaşayıp o bölgedeki ağaç sayısını artıran kabileler bu duruma bir istisna olarak verilebilirdi.

Sırt çantasının dışındaki ağın tamamen sensörlerle dolu olması Odhiambo'yu rahatsız etmiyordu. Kütükten indi ve anomaliye doğru yürümeye başladı. Bölgedeki toprağı incelerken bir an durdu ve normalde o yaşta bir insanın yapamayacağı şekilde dizlerinin üstüne sorunsuz bir şekilde eğildi. Çantanın ağından yumruk kadar bir sismik sensör çıkarıp cihazın dikenli ucunu dağınık toprağa sapladı. Kullanmayı bildiği cihazın üst kısmını iki defa çevirdi. Mavi bir LED ışığı yandı ve cihazın çalıştığına dair bir ses geldi.

Odhiambo, sırtındaki yük çantasının ağırlığı altında dizlerinin üstünde dururken, tirbuşona benzeyen sismik cihazın ucunu toprağa soktuğunda cihaz bir enerji dalgası yaydı. Cihaz toprağın altında kaybolana kadar Odhiambo tekrar yola koyuldu.

Bu şekilde on altı tane daha sensörü yol boyunca toprağa yerleştirdi, sarımsı nehrin yatağına yerleştirdiği sensörlerle biraz daha uğraşması gerekti.

Gözleri uydu telefonunun ekranından ayrılmayan Vedala anomalinin etrafında yürümeye devam etti. Kanaryaların şarj istasyonunun da içinde olduğu çantasına dolmuş çamuru temizlemekte olan James Stone'un yanından geçti. Stone, çalışırken Tupa'ya da elindeki cihazların nasıl çalıştığını gösteriyordu. Tupa da bunları öğrenmek konusunda istekli bir öğrenciydi. Etraflarını kanaryalar sarmışken, onlara en yakın olanı tercümanlık görevini de üstlendiği için ikili gayet iyi anlaşıyordu.

Vedala yanlarından tekrar geçerken Stone durup bir an kulak kesildi.

"Bu parazit sesi," dedi.

"Ne?" diye sordu Vedala.

"Elindeki uydu telefonu dijital bir model. Yani bu cihazlarda radyolardaki gibi cızırdama olmaz. Şu anda gelen elektromanyetik bir parazit sesi, mikrodalga fırınların çıkardığı sesler olur ya hani."

"Haklısın da bu kadar parazit yapan hangi elektrikli cihaz olabilir?"

Daha soruyu sorarken Vedala cevabı biliyordu elbette. Boynunu ovdu ve kafasını kaldırıp gri-siyah yapıya baktı. Yavaşça yanına gitti, elindeki telefonu su arama çubuğu gibi tuttu. Yaklaştıkça cızırdama sesi arttı. Telefonun anteni yapıya değecek kadar yaklaştığında gelen cızırdamadan telefonun hoparlörleri patlayacaktı.

Omuzları düşmüş şekilde, "Bu bize bildirilmedi," dedi Vedala.

Stone ayağa kalktı, anomaliyi seyrederken ellerini birleştirip gerindi. Günün son ışıkları üzerlerine dalgalar halinde düşerken gözlerini kıstı. "Şimdi, muhtemelen biz buraya geldiğimizden beri anomali büyüyor. Bu parazitler yeni başlamış olabilir."

"Ama neden elektrik iletimi olsun ki?"

Geniş sırt çantası yere kondu.

"Elbette iletiyor," dedi birisi.

Stone ve Vedala ter içinde kalmış Odhiambo'ya döndü. İhtiyar adam gözleri kapalı olarak bir süre durdu. Odhiambo burnundan derin nefesler alırken ormanın derinliklerinden kuşlar cıvıldayarak havalandı.

"Elektrik enerjisi," dedi. "Elbette."

"Ne buldun Odhiambo?" diye sordu Stone.

"Bu şeyin buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Neden burada olduğunu da bilmiyorum. Ama ne olduğunu sanırım biliyorum."

Peng Wu da dinleyenler arasına katıldı.

"Sismik sensörlerim sayesinde bölgenin yakınından veriler alıyordum," dedi Odhiambo. "Çoğunu nehrin ağzına yakın yerleştirmiştim. Su akışının altından gelen mekanik titreşimler olduğunu tespit ettiler. Yaptığınız gözlemleri de bu verilere ekleyince tam bir hipotezim oldu."

Odhiambo bakışlarını devasa anomaliye çevirdi, onu merakla incelerken konuşmaya devam etti.

"Bu yapı insanlar tarafından keşfedilmiş herhangi bir materyalden yapılmadı. Nasıl inşa edildiği tam bir gizem. Ama ne için burada olduğu gayet açık," dedi. "Anomalimiz bir baraj olarak yapılmış. Ve barajın da amacı nedir? Hidroelektrik enerjisi üretmek."

"Bu enerji ne için kullanılacak?"

Tünelin girişini göstererek, "İşte orasını anlayacağız dostlarım," dedi Odhiambo, "oraya girdiğimizde."

Odhiambo'nun söylediklerinin önemi diğerlerinin aklında yavaşça yer ederken uydu telefonundan ses geldi. Vedala, şaşkınlıkla cihaza döndü. Yüzündeki ifade zamanla kafa karışıklığına ve hayal kırıklığına da dönüşecekti.

"Ters giden bir şeyler var," dedi. "Telefon Iridium uydu sistemine bağlanmamış. Başka bir şeye bağla..."

Vedala'nın cümlesi mekanik bir ses tarafından bölündü.

Uydu telefonundan, "Wildfire saha ekibi," diye bir ses geldi. "Ben Kline. Beni duyuyor musunuz?"

Ormandaki yoğun ağaçların altından az görünen gökyüzüne bakan Vedala'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Birkaç yüz kilometre yukarıda, Uluslararası Uzay İstasyonu tepelerinden geçiyordu. Vedala kafasında bu iletişimin ne kadar sürebileceğini hesapladı. Muhtemelen beş dakika sonra UUİ üstlerinden ayrılacak ve bağlantı kopacaktı.

"Burası Wildfire. Seni duyuyoruz. Tekrarlıyorum, hayattayız."

"Anlaşıldı," dedi Sophie Kline. "Orada durum ne?"

"İyi değil, ama göreve devam ediyoruz. Northcom ile bağlantımız yok ve randevumuzu kaçırdık. Bizi onlara bağlayabilir misin?"

"Sadece birkaç dakikamız var. İstasyon ufuğa ulaştığında mesajınızı aktarırım. Elinizde yeni veri var mı?"

"Veri transferine hazır ol."

Stone çoktan bilgisayarını açmıştı. Veri girişine telefonu bağlayıp aktarımı başlattı.

UUİ'nin güvertesinde, Kline'ın etrafındaki monitörler veri akışıyla doldu. Kauçuk ağacının eriyen gövdesi, lateks özünde oluşan altıgen şekiller. Diğer ekranda, suratlarına kan sıçramış, yüzlerinde metalik şekiller olan Machado üyelerinin iğrenç cesetleri vardı.

"Teması kurmuşsunuz. Anlaşılan Brink icaplarına bakmış," dedi Kline.

"Evet, öyle oldu," dedi Vedala.

"Bu adamlar virüse maruz kalmış. Nasıl olduğunu biliyor musunuz?"

"Anomaliye temas ettiklerini sanıyoruz."

Vedala'nın omzuna dokunan Stone, "Verinin geri kalanını sonraki geçişte aktarmamız gerekecek," diye fısıldadı.

Kline ekranlardan birinde yerli çocuğu gördü. Çocuk hayattaydı ama yüzünden akan kırmızı savaş boyalarının altında korkmuş ve endişeli bir ifade vardı. Derin bir nefes verdi. Beynindeki makineler çalışıyordu, gelen verileri analiz etmeye çalışıyorlardı. Bağlantıyı ancak kurabildi.

Gri kül. Çocuğun yüzünde yoktu.

"Çocuk hayatta kalmış, ama diğerleri ölmüş," dedi telsizden. "Size bir şey söyledi mi? Patlamayla alakalı bir şey dedi mi?"

"Ormandan bir kükreme sesi geldiğini söyledi," dedi Vedala. "İki dakikamız kaldı."

"Tabii ya," dedi Kline, yarısını telsizden uzakta söyledi.

"Anlamadım?"

"AP-3 maddesi kana karışmazsa zararsızdır. Bu adamların burunlarında kül var. Çocukta yok ama."

Peng Wu ne demek istendiğini çoktan anlamıştı. "Çocuğun anomaliye yaklaşmasına izin vermemişler. Zaten diğerlerinin öksürdüğünü söylüyordu. Eğer patlama Andromeda maddesini aerosol haline getirdiyse maddeyi toz veya duman formuna da dönüştürmüştür. Vücuda solunum yoluyla alınmış ve soluyanların kanına da üst ciğerlerdeki kan-hava bariyerleri yoluyla geçmiştir."

"Yani bu eğer patlamayla yayıldıysa, nefes yoluyla da bulaşabilir. Diğer türlü ancak doğrudan kana bulaşırsa etkili oluyordu, tıpkı ilk Andromeda Parçacığı gibi," diye uyardı Stone, aklına Brink'in omzundaki balta yarası geldi.

"Altıgen şekiller ne peki?" diye sordu Vedala.

"Kendi kendini yeniliyor," diye cevap verdi Kline.

Vedala yüzünde bir afallamayla telefona baktı. İletişimin kopmasına sadece bir dakika kalmıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Vedala. "Bunu daha önce gördün mü? Yeni bir bilgi mi edindin?"

Tedirgin bir sesle, "Karantina sınırlarına derhal geri dönün," diye cevap verdi Kline.

Israrını devam ettirerek, "Negatif," dedi Vedala. "Hangi sebeple döneceğiz?"

"Sizi uyarıyorum," dedi Kline. "Koruycu ekipmanınız yetersiz. Güvenli bölgeye dönün."

"Northcom'un tamamlanmamış randevu protokolleri neler?" diye sordu Vedala. "Tehlikede miyiz?"

"Bilmiyorum. Sizin..."

"Neden bizi Northcom ile bağlantıya geçirmiyorsun?" diye tekrarladı Vedala.

"Burada gereken ekipman..."

"Saçmalık. Neler oluyor? Neden buradan ayrılmamızı istiyorsun?"

Beş saniye boyunca kimse konuşmadı.

"Çavuş Brink'e ver telefonu," dedi Kline. Sesinde bir üzüntü vardı.

Vedala bir an durdu. Sophie Kline'ın davranışlarında bir şey vardı. Parmağını dudağına götürüp gruba sessiz olmalarını söyledi. Başını sallayarak fısıldadı: "Ters giden bir şey var."

Tekrar telefona dönen Vedala, "Brink Matis üyeleriyle ava gitti. Yakında döner. On beş saniyemiz kaldı," diye yalan söyledi.

Hatta statik bir ses duyuldu ve bağlantının son saniyeleri geçerken Kline aceleyle: "Ona söyle... Brink'e söyle ona verdiğim Omega saatine dikkat etsin. Onun çok önemli olduğunu söyle. O bir *Omega*."

Kline'ın anlaşılmaz sözlerinden sonra Vedala arkadaşlarına baktı. Bakışları çabucak Peng Wu'ya döndü. Eski asker dudağını ısırıyordu, yanakları kızarmıştı ve titriyordu.

"Sophie? Ne demek istediğini ..." dedi Vedala.

Ama cümlesini bitiremeden Peng eğilip uydu bağlantısını kapattı. Diğerleri ona şaşkın bakışlarla baktı.

Peng derin ve titrek bir nefes aldı.

"Peng? Sorun ne?" diye sordu Vedala.

Peng tek kelime etmeden belinin yanından sarkan kit çantasını açtı. Parmakları titreyerek ufak, siyah bir kap çıkardı. Kabı dikkatle açıp içindeki kehribar renkli akışkan sıvıyı gösterdi. Şişeyi yavaşça gün ışığına çıkardığında ise üstündeki yazıyı herkes okuyabiliyordu: **OMEGA.**

"Bunu Brink'in kişisel eşyalarının arasından almıştım," dedi Peng. "Üzgünüm. Kime güvenebileceğimi bilemedim."

Nidhi Vedala yavaşça şişeyi ve kabını eline aldı. Şişeyi kaldırıp içine bakıp başını salladı. Sonra şişeyi dikkatli bir şekilde kabına geri koyup kabı da cebine koydu.

Askeri tecrübesi olmayan Stone afallamıştı. Tupa'yı gözünün önünden ayırmıyordu ama o dâhil herkesin gözü Vedala'nın cebindeydi.

"Yani diyorsun ki... Bu zehir, öyle mi?" diye sordu Stone.

Odhiambo araya girdi.

"Muhtemelen bir tür sinir gazıdır," dedi. "Uzman kimyagerler tarafından ancak bir devlet desteği ile üretilebilecek bir tür. Herhangi bir yere, yemeklere veya suya katıldığında bu madde hepimizi kısa sürede öldürür."

Vedala öfkeden deliye döndü. Sinirden uydu telefonunu yere fırlattı. Peng Wu güven verici bir şekilde omzuna dokunup:

"Neden bilmiyorum," dedi. "Ama şu açık ki... Az önce Sophie Kline hepimizi öldürmeye çalıştı."

GÜN 4

SIZINTI

Başkanlar ve generaller,
bir konuda önemli kararlar alacak
önemli kişiler genellikle,
en vasıfsız insanlardır.

– MICHAEL CRICHTON

Dünya'yı Yakma Operasyonu

ULUSLARARASI UZAY İSTASYONU'NDA gün doğuyordu. Sabah rutini olarak Dr. Sophie Kline UUİ'nin yuvarlak modülünde süzülüyor ve aşağıda kalan Dünya'ya bakıyordu. *Kendi* Dünya'sına. Gezegenin dışındaki sonsuz karanlıkta, modülün içinde ufuğa doğru uzanan birkaç ışık yanıp sönüyordu.

Önceki gece Kline, ağızdan çıkması bile korkunç olan o kodu vermişti.

Bunu son bir gayretle, başka çaresi kalmadığından ve bilinçli olarak yapmıştı. Brink'i o bölge görevine yerleştirmeleri hem kendi çabaları hem de şans eseri mümkün olabilmişti. Bu sayede Kline'ın bölgede bir adamı vardı ve eğer bir emir gelirse bu adam doğrudan uygulayabilecekti ki öyle de oldu. Artık saha ekibinin akıbetiyle ilgili yapılabilecek bir şey yoktu, zarı atmışlardı. Brink'ten bir bilgilendirme mesajı gelebilirdi, gelmeyebilirdi de.

Kline bu durumu çok umursamadığını fark etti.

Dikkatini kubbenin içindeki yer izleme ekipmanlarına verdi. Camların dışında, Pasifik Okyanusu'nun son camgöbeği dalgaları batıda kayboluyordu. UUİ hava durumu radarında kırmızı ve mavi gölgeler görünüyordu. Ekrandaki haritada yanıp sönen birkaç nokta vardı: kırk bin fitte ağır seyirde ilerleyen bir yolcu uçağıydı bu.

Ama asıl ilgi çeken görüntü ekranda hızla hareket eden dört yeni noktaydı.

Kline gülümsedi.

Dört tane son teknoloji savaş jeti ormanın üzerinde alçak uçuştaydı, anomaliye doğru gidiyorlardı ki anomali de Kline'ın bulunduğu noktaya göre ufukta kalıyordu.

Stern'ün hava saldırısı başlamak üzereydi ve Kline bu durumdan memnundu.

Saha ekibi gidebilecekleri son noktaya kadar gitmiş, kurcalanmaması gerekenleri kurcalamıştı. Kline onları uyarmıştı. Ama dinlememişlerdi. Muhtemelen sebebi o dik kafalı Dr. Nidhi Vedala idi. Ve her ne kadar Brink onlara garanti vermişse de, kiralanmış bir paralı askere tam olarak güvenemezlerdi.

Sophie Kline, başından beri bir hava saldırısı planını yedekte tutma konusunda istekliydi. Çok geçmeden Wildfire saha ekibi üstlerine atılan napalm içinde yanıp gidecekti ve onların kalıntıları yine üstlerine atılacak inhibitör spreyiyle de serin bir duş alacaklardı.

Kline bir diğer ekipmanını çalıştırdı. Monitörlerden birinde, uydudan gelen titrek görüntülerde uçakların arkalarında bıraktığı dört iz gece karanlığında bile görülebiliyordu. Uçuş hızlarını da göz önüne alarak jetler muhtemelen şafak

kmeden, Kline'ın gündüz vardiyası başladığında, ölümcül rgolarını bırakacaklardı.

Kline altında dönen gezegene bakarken, birkaç saat sonra Dr. :dala'nın, insanların hayatını kurtarmak için icat ettiği inhitör spreyinin tonlarcası altında can verecek olmasının ironik duğunu düşündü.

Şafak Saldırısı

AMAZON ORMANLARININ BATISINDAKİ Ucayali bölgesinin bin fit üzerindeki sıcak ve nemli kısımda uçan dört adet F/A-18E Super Hornet savaş jeti, günün ilk ışıklarının üstlerine vurmasıyla pembemsi bir renge bürünmüştü. Doğuya giden jetler ses hızına yakın bir seyirle doğrudan, yükselen yeşil ormanın üstüne bir göz gibi doğan ve muhteşem görünen turuncu Güneş'e doğru ilerliyordu. Günün erken saatlerinde oluşan çiy buharlaşıp jetlerin üzerinde nem tanecikleri oluşturuyordu.

Ormanın, labirenti andıran yapısı, ardı sıra girmeye çalışan medeniyetlerin ulaşamadığı doğallığını korumuştu. Bu yer, yüzyıllar boyunca sayısız kaşifin kan ve ter dökerek içerideki gizemli kalıntıları aradığı bir yerdi.

En sonunda da bir kalıntı bulunmuştu.

Anomalinin yakınlarında sis oluşmuyordu, yalnızca için için yanan ağaçlardan çıkan pis bir duman etrafa yayılıyordu. Mitoloji kitaplarından fırlamış gibi duran yapının, bölgeden

alınan uydu görüntülerinde doksan metrelik kıvrımlı bir duvar oluşturduktan sonra genişlemesinin durduğu gözlemlenmişti. Kuzeyindeki, nehrin akışı engellendiğinden kahverengi durgun bir nehir daha meydana gelmişti. Güneye doğru ise, anomalinin oluşturduğu engelin altından bir akıntı geçiyor, nehrin eski yatağının yanında yeni, parlak bir yol oluşturuyordu.

Dokuz bin kilometre ötede General Stern, Peterson Hava Kuvvetleri Üssü'nün fırlatma kontrol merkezindeydi. Bulunduğu oda, başarılı bir fırlatmadan sonra yüksek rütbelilerin veya politikacıların fotoğraf çekildiği yerdi. Arkasında gizli kapılar vardı. Bu kapılar eğer fırlatma başarısız olursa ünlülerin fotoğrafçılarla uğraşmadan kaçmaları için kullanılıyordu ki bazen gerekiyordu.

Saat sabaha karşı 3'e geliyordu ama kontrol merkezinde her alandan uzman vardı. Oradaki uzmanlar da dâhil herkes, bu fırlatma planının uygulanmasının ne kadar çaresiz bir adım olduğunu bilse de bu operasyonun başarı oranını artırmak için oradaydı.

Bu sebepler doğrultusunda Stern'e CIA'den yüksek maliyetli NIX-3 serisi gözlem uydularına erişim izni verilmişti. Uydular anomalinin o ana kadar ciddi bir büyüme kaydettiğini gözlemlemişti ama Wildfire saha ekibinden hâlâ bir iz yoktu. Araştırmacılar UUİ ile bağlantı kurdukları son nokta ile anomalinin çevresinde bir yerde kaybolmuştu.

Üstelik randevularını da on sekiz saat geciktirmişlerdi. Bütün bunlar onların ölü sayılması için yeterliydi.

Siyah renkli anomaliden alınan canlı görüntülerle birlikte planlanan şey anomalinin dış kenarlarına napalm bombaları atmaktı. Bombaların düştüğü yer yanarak eriyecek ve anomaliyi ormanın geri kalanından ayıracaktı. Sonrasında anomaliyi tekrar küçültmek –en azından büyümesini durdurmak– adına anomalinin üzerine inhibitör spreyleriyle dolu bombalar bırakılacaktı.

Bu plan birçok açıdan sorunluydu.

Öncelikle, anomalinin etrafında kurulan karantina bölgesi delinecek ve saldırıları yapan pilotlara ve uçaklarına Andromeda Parçacığı (Uzay Mikrobu) bulaşacaktı. İkinci olarak, yabancı bir ülkenin topraklarında böyle bir saldırı düzenlemek aktif bir savaş sebebiydi ve Brezilya'nın bu saldırıya cevap vermesi uluslararası bir ihtilaf çıkmasına yol açabilirdi.

İlk Andromeda Kazası'nın verdiği zarar, bölgesel bir nükleer facia ve serpintinin dünyaya yayılmasıydı. Ama General Stern, içinde bulundukları durumun ilkinden çok daha kötü olduğunun farkındaydı. Analistler Stern'ün boncuk boncuk terlediğini görebiliyordu. Sakinleştirici tabletler çiğneyen Stern konuşmuyor, sadece söylenenleri dinliyordu.

Odada sessiz konuşmalardan doğan bastırılmış bir enerji var gibiydi. Bu fısıltılar sadece hoparlörlerden gelen durum raporlarıyla kesiliyordu. Raporlar jetlerin, "Felix" kod adlı komutan pilotundan geliyordu.

"Felix-1, hedefi boyamaya geçiyoruz. Arkamda kanat formasyonu alın. Yaklaştığımız anda yükü bırakacağız, hazır olun."

En önde Maxim Lonchev adında bir stajyer, General Stern'ün ağzına bir tane daha tablet attığını fark etti. Kafeteryadan getirilen bir sandalyede oturmak zorunda kalan Lonchev tablet bilgisayarına eğilmişti. Dört dakika önce bir yardımcı program, ellerine ulaşan NIX-3 uydu verilerinde bir tutarsızlık tespit etmişti. Tutarsızlığın tespit edildiği fotoğraf yüksek çözünürlüklü olarak karşısında duruyordu.

"Mühimmat aktifleştirme butonu aktif," diye rapor verdi pilot.

Stajyer önündeki fotoğrafa odaklanıp, paylaştığı masada konuşup duran diğer iki kişiyi göz ardı etmeye çalışıyordu.

Lonchev, NIX-3 uydu kümesinden alınan verileri işlemeye yarayan bir yapay zekâ algoritması olan "Pillion"u tasarlamıştı. Bu basit yapay zekâ çeşitli alanlarda çalışabiliyordu ve bu özelliği onu eşsiz kılıyordu. Radar konuşlandırmalarından

ıraçların gönderilmelerine kadar birçok algoritmanın farklı ıma tek bir görevi olurdu. Ama Maxim Lonchev, Stanford ŕZ Laboratuvarı'ndaki akademik danışmanının tavsiyesine ıymayıp, karşısına çıkabilecek her türden uçdeğeri saptayabilecek, yani duruma uymayan her şeyi tespit edebilecek bir ılgoritma çıkarmıştı.

Nitekim Pillion deneysel bir çalışmaydı, bir üniversite öğrencisi tarafından tasarlanmıştı ve çok fazla şey yapması da beklenmiyordu. Ki Lonchev'in o fırlatma bölümünde bulunma zorunluluğu da tartışılırdı ve kendisi de bunun farkındaydı.

Pillion'un "tuhaflık" olarak ekrana getirdiği şey bir araştırma konusu haline gelmek üzereydi. Hatta şu anda Lonchev'in karşı karşıya olduğu bir problemdi. Lonchev gözünü karşısındaki siyah-beyaz fotoğraftan bir an bile ayırmıyordu.

"Hedefi işaretleyin," dedi pilot. "Şehir merkezine giriyoruz."

Pillion, ağaç dallarının anormal göründüğünü fark etmişti. Anomalinin yakınındaki ufak bir alanın dışarıdan görünüşü "düşük olasılık" olarak işaretlenmişti. Sorun, bu belirsiz fotoğrafın günün farklı zamanlarında, farklı açılardan bir sürü fotoğraf çekilerek oluşturulmuş olmasıydı. Lonchev gözlerini ovuşturuyor, Pillion'un ona bu kırık dallardan oluşan fotoğrafı neden gösterdiğini anlamaya çalışıyordu.

Yanında oturan analist, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye geçiştirdi Lonchev. "Sağ ol. Pardon."

Sesi gürültülü bir şekilde yankı yapınca bir an çekindi. Mağaramsı odada pilot telsizden tekrar konuşana kadar fısıltılar devam etti.

"Asgari irtifaya inelim. Saldırıya son iki dakika," dedi pilot.

Yoğun ağaç örtüsünden, ağaçların gölgelerinden, anomalinin yüzeyinden yayılan sıcaklıktan veya elektromanyetik dalgalardan dolayı fotoğrafların hiçbirinde kırık dallar net görü-

lemiyordu. Tekrar oluşturulmuş fotoğraf belirsiz ve dalgalıydı. Yorumlamak imkânsızdı.

"Hayattayız!" dedi konuşkan analist.

Lonchev kafasını kaldırdı, elleri dağınık saçlarının arasındaydı. "Evet, hayattayım ve meşgulüm."

"Hayır, *hayattayız,"* dedi analist. "Ağaç dallarıyla mesaj yazılmış. Bak, Hayattayız."

"Felix-1 atış pozisyonuna geçiyor."

Lonchev'in ağzı şaşkınlıktan kocaman açıldı ve "Ha," dedi.

Şaşkınlıkla yerinden sıçrayan Lonchev kollarını masaya vurup bir anda herkesin dikkatini çekti. Öylece durdu, zor nefes alıyordu, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Bacakları titreyerek kariyerinde onu vezir ya da rezil edebilecek üst düzey subaylarla dolu odaya baktı. Konuşmakta tereddüt etti.

Sonra da o yeni mezun çocuk odadakilere bağırmaya başladı.

Giriş

GÜNDÜZ OLUŞAN GRİ ışıkların üstüne vurmasıyla hamağında uzanan Nidhi Vedala, jet motorlarının sesinin kesildiğini duydu. Görmeyi beklediği napalm patlaması ormanın derinliklerinden üstlerine yağmamıştı. Uzaylı yapının etrafında gözleri kör edici bir nükleer patlama da oluşmamıştı. Vedala'nın rahatlaması yüzünden okunuyordu. Odhiambo'nun kırık dallarla yazdığı mesaj yerine ulaşmış olmalıydı.

Anlaşılan bir gün daha yaşayacaklardı.

Gece ilginç bir şekilde sakin geçmişti. Ormanın bu bölgesinde ekip hariç yaşayan hiçbir canlı yok gibiydi. Ekip o noktaya ulaşana kadar farklı farklı canlılarla uğraştığı için bu durum tuhaftı. Ağaçlar ve bitkiler bile bu yabancı şeyden uzak durmayı tercih ediyordu sanki. Ağaçların iskelete benzeyen uzun dalları, yanık yaprakların altından çıkan dumandan sonra büzüşmüş pençeleri andırıyordu. Üstüne yüksek sıcaklık ve kuruluk eklenince orası artık yemyeşil bir yağmur ormanı olmaktan çıkmıştı.

Stone'un fizyolojik gözlem kayıtlarına göre geceleri gördüğü rüyalar eskisinden de beter bir hal almıştı. Tüm ekip gece boyunca uyanıp duruyordu. Aralarında yalnızca Tupa rahat bir şekilde, huzurla uyuyabiliyordu. Yalnızca o, korkularını ve tereddütlerini yorgunluğuyla boğabiliyordu.

Hamağından kalkan Vedala, ekibin geri kalanını uyandırıp kahvaltıdan sonra anomalinin girişinde toplanmalarını emretti. Peng kamp ateşini yakarken Vedala botlarını sıkıca bağladı ve kollarına inhibitör spreyinden sıktı. Elindeki gofreti yedikten sonra nehir kenarına doğru yürümeye başladı.

Bu sürede yapı büyümemişti. Ama öyle olsa bile Vedala, üstünde herhangi bir belirti, işaret olmayan yapının içinde büyük bir güç olduğunu sezebiliyordu. İçeride enerji birikiyor gibiydi, sanki tekrar büyümeye hazırlanıyordu.

Nehir kenarındaki ağaç gövdelerinden birinin kuru ucuna oturan Vedala, ayaklarını sallandırıp tünelin altıgen girişine baktı. Giriş insanların girebileceği kadar büyüktü, anomalinin altından akan sarı-kahverengi suların solunda kalıyordu. Çamurlu nehir yatağını takip eden akıntı zamanla köpüren höyüklerle beraber yığınlar oluşturuyordu.

Sabahın belirsiz ışıkları nehrin üstüne düşüyordu.

Vedala tünelin girişinde kırık anomali parçaları olduğunu fark etti. Çamurun üstünde sivri uçlu birçok kaya vardı. Kayaların bazı yerlerinde boşluklar vardı, muhtemelen Machado üyeleri tarafından kayalar kırılıp parçalarından silah yapılmıştı. Düşen kayaların tamamına bakıldığında parçalar merkezden çevreye doğru savrulmuş gibi duruyordu. Kayaların bulunduğu yer bir enkaz bölgesine benziyordu, parçalar tünelin girişinden eriyerek oraya düşmüş gibiydi.

Bunları görünce Vedala'nın aklına Tupa'nın tarif ettiği kızgın tanrı öfkesi ve Kline'ın onlara yaptığı uyarı geldi.

Sırtında ve boynunda hafif bir esinti hisseden Vedala, yakınlarındaki bir kanarya dronunun sesini duydu. Kahve kokusu da alıyordu. O sırada James Stone ağaçların arasından elinde bir kupayla çıktı. Olabilecek ihtimalleri sesli bir şekilde söylüyordu.

"Girişin başında önceden de gördüğümüz külden var," dedi elindeki kupayla girişi işaret ederek. "Ve tünel girişinde birkaç parçada eksik. Kanaryalar sürekli etrafı toksin maddeler için tarıyor tabii. Ama şimdiye kadar bulamadılar. Her halükarda buralarda zehirli bir madde olsa şimdiye kadar bilirdik."

Stone Vedala'nın yanına oturup ona da bir kupa uzattı.

"Ki öyle olsa ölmüş olurduk," diye ekledi.

"Onu da düşündüm," dedi Vedala. "Hem kül hem de ufalanmış parçalar katı alt maddeler. Ama bir patlama olduysa ondan sonra bu maddelerin çoğu buharlaşmıştır. Machado üyeleri de oluşan bu bulutların içinde nefes almak zorunda kalmış. Düşük miktarlarda solumuşlar ve önce bedenlerine nüfuz etmiş... Ama bu bile onları delirtmeye yetmiş. Piedmont'ta da benzer durumlar olmuş."

Vedala kahvesinden bir yudum aldı.

"Ama patlama neden olmuş?" diye sordu Vedala. "Odhiambo bu bölgede beş yüz yıldır hiçbir faaliyet görülmediğini söylemişti. Patlama da muhtemelen doğal sebeplerden olmadı."

"Bence de," dedi Stone. "Teorimi henüz açıklayamam, daha çok kanıta ihtiyacım var. Ama bana kalırsa bunlar bir hatadan dolayı oldu. Bir insan hatasından..."

Vedala Stone'a endişeyle baktı. Sesini alçalttı ve sonraki sözlerini Stone'a dönüp "Teorini duymak isterim. Gördüğün gibi bu keşfin en önemli kaynakları ifşa oldu. Bazılarımız sır tutma konusunda ısrarcı. Sana güvenebileceğimi bilmeliyim James."

"Bak, başta beni burada istemediğini biliyorum Nidhi, ama ben birinin casusu değil..."

"Tam da onu kast ediyordum. Güvenilirsin çünkü burada olması başta planlanan birisi değilsin. Sen son saniye eklendin Stone ve burada olduğun için şanslıyım."

YEREL SAATLE 11.03.24'TE Wildfire saha ekibi anomalinin girişinde toplandı. Tupa onları temkinli bir şekilde uzaktan izliyordu. Boyunlarında solunum cihazları, alınlarında da kafa lambaları vardı. Ekip girmeden önce kıyafetlerine ve üstlerine inhibitör sıkmayı ihmal etmedi.

Olabilecekleri kadar hazırdılar.

"Tamam," dedi Vedala. "Herkesin tek sıra halinde yürümesini istiyorum. Ağır hareket edeceğiz. Eğer bir şey görürseniz söyleyin. Önden Stone'un kanaryaları gidecek ki üzerinde çalışabileceğimiz bir haritamız olsun. Ağır ve temkinli olacağız. Sürpriz istemiyorum."

Arka planda nehirden dalga sesi geldi. "Unutmayın, birileri bizi burada istemiyor. Tam da o yüzden burayı araştırmamız lazım," diye ekledi.

"Kanaryaları gönderiyorum," dedi Stone. Eliyle kanaryalara tünelin içini işaret etti. Ormana dönüp "Bir saniyeye ihtiyacım var," dedi.

STONE TUPA'YA DÖNDÜ. Tupa üfleme borusunu bacaklarının üstüne koymuş, bir ağaç kütüğünde oturuyordu. Tanıştıklarından bu yana çocuk, Stone'un yanından ayrılmamıştı ve Stone'un tünele girecek olmasından dolayı üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Ama Tupa'nın onlar çıkana kadar dışarıda beklemesi herkes için en iyisiydi.

Vedala, Stone'un çocuğun yanına kendinden emin bir gülümsemeyle gittiğini gördü. Geride kalması istenen Tupa'nın gözleri dolmuştu ve Stone'un yüzüne bakmıyordu.

Vedala kendini tutamayıp kederli bir şekilde gülümsedi.

Harold Odhiambo önden gidip tünelin içine meraklı gözlerle baktı. Ksenojeoloğun çocukluk hayali gerçek oluyordu. Tünelin karanlığı LED ışıklarını yakan kanarya dronlarıyla aydınlandı. Karanlıkta yanıp sönen ateşböcekleri gibi görünüyorlardı.

Odhiambo'nun yanındaki Peng, yavaş nefes almak için uğraşıyordu. Panik atak geçirmek üzere olduğunu hissettiği için, taykonotluk başlangıç eğitiminde öğretilen derin nefes rutinini uygulamaya çalışıyordu.

Odhiambo, derin ve sakin ses tonuyla:

"İçeride ne var bilmiyorum Binbaşı Wu... Ama bize düşman olduğunu düşünecek bir durum yok. Teoride, bu kocaman yapı bir mikro parçacığın oluşturduğu bir eklenti olabilir. Ve bizim burada olduğumuzdan haberi bile yoktur. Merakımız doğal. Antik çağlardan kalmış, hatta başka bir yıldız sisteminden gelmiş bir şey... Bir kaza sonucu buraya düşmüş."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Peng. "Emin değiliz."

"Doğru, değiliz. Ama şimdiye kadar üst atmosferimizde Andromeda varlığına hiç rastlanmadı. Ve bu varlık sadece bizim gezegenimizde görüldü, bu yüzden eşsiz bir durumdayız. Tabii sen benim bilmediğim bir şeyler biliyorsan o başka?"

Göz göze geldiler ve Peng bir an duraksayıp: "Bilgi paylaşmanın önkoşulu *güvendir* Dr. Odhiambo. Ve buralarda buna pek rastlayamıyoruz maalesef," dedi.

Odhiambo, Peng'in konuşurken bir yandan da omzunun üstünden baktığını fark etti. Nidhi Vedala, Odhiambo'nun arkasında durmuş konuşmalarını dinliyordu. Vedala gergindi, dikkatle etrafına bakarak düşünüyordu. Konuştuğunda ise kendinden emindi.

"Eğer ekibimin başına gelebilecek bir tehlikeden haberdarsan," dedi Vedala kısık bir sesle, "şimdi söylemenin tam zamanı."

"Ben...," dedi Peng, sonrasında durdu. "Ben bilmiyorum."

Odhiambo'nun yüzü ekşidi. Anlaşılan aralarındaki iletişim kurma fırsatı uçup gitmişti. Ve ne yazık ki bu şansı bir daha bulamayacaklardı.

Peng konuşmaya devam etti, "Ne olursa olsun Dr. Kline'ın söylediklerini dinlememiz gerekiyor. Mikro parçacıkla alakalı en çok şey bilen o. Ve bizi boşu boşuna uyarmadı."

"Uyarılarını kanıtlarla desteklemedi," diye cevap verdi Vedala. "Ve onun muhakemesine güvenemeyiz, sebebini biliyorsun. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Cevap olarak Peng Wu çok tuhaf bir şey söyledi.

"İçimde... Kötü bir his var."*

Sadece *his* kelimesini duymasıyla Vedala'nın benzi attı. Ona göre tüm biliminsanları tüm duygularını işin dışında tutmalı, *hisleri* doğrultusunda değil kanıtlar doğrultusunda hareket etmeliydi.

Sonraki kelimelerini dikkatle seçti. Çünkü herkesin bildiği üzere vızıldayan kanaryalar bu konuşmaları kaydediyordu.

"Saha ekibimizin yapacak işleri var Binbaşı Wu. Bu anomali yapısının içine girip incelemeler yapmalıyız. Aldığımız emirler bunlar ve hâlâ geçerli. Eğer bunları tartışmak istiyorsanız tartışın ama söylediklerinizin 'sonuçları' olabileceğini de unutmayın."

Peng'in palası hâlâ elindeydi, parmakları palanın sapına sıkıca sarılmıştı. Kalbi her attığında kolu titriyordu. Aşırı uyarılma durumu yaşıyordu, diğer bir değişle "savaş yahut kaç" düşüncesi beyninde dönüyordu.

"İzah edeyim," diye ekledi Vedala. "Ordu personeli olduğunuz için muhtemelen terhis edilirsiniz. Bir sivil olarak yargılanırsınız. Kariyeriniz biter. Çin Halk Ordusu'nun askeri yargı sistemi nasıl bilmiyorum ama tahminime göre özgürlüğünüzü de kaybedersiniz. Çünkü yine tahminime göre korkaklığı hoş karşılamazlar."

---

* Oregon Sağlık ve Bilim Üniversitesi'nde yapılan son araştırmalar, bilinçsiz düşüncelerin karar verirken ciddi bir etkiye sahip olduğunu göstermiştir. Bu tespit Dr. Anna Long başkanlığında gerçekleştirilen ve Sosyal Psikoloji Dergisi'nin 13. sayısının 7 numaralı (2016) baskısında, "Sezgileri Değerlendirme: Hislerin ve İçgüdülerin Önemi," olarak paylaşılmıştır:117-21.

Peng başını salladı, omuzları düştü. Elindeki palaya bakıp onu yere bıraktı. Tatmin olmuş Vedala sertçe döndü ve Tupa'ya veda eden Stone'u almak için yürüyerek uzaklaştı.

Harold Odhiambo, Peng'in omzuna güven verici bir şekilde elini koydu. Heyecanı gözlerinden okunuyordu.

"Çabalamaya devam et ve unutma," dedi, tünelin girişine doğru bir adım attı. "Bu bir bilim *macerası.*"

Peng onun heyecanını paylaşmadan Odhiambo'yu yapının içine doğru takip etti.

Arkalarından Vedala geldi.

Stone en son giren oldu. Tünelin ağzında dönüp Tupa'ya el salladı. Çocuk bağdaş kurmuş, fazladan yemek ve eşyalarla dolu bir kasaya yaslanmıştı. Stone'un el salladığını görünce hemen o da el salladı. Çocuğu geride kalmaya ikna etmek için kanaryaların beş dakika boyunca konuşması gerekmişti.

Ucu bucağı görünmeyen karanlık tünelde Stone çok geçmeden gözden kayboldu. Ekiptekilerin kafa lambalarının ışıkları ince duvarlarda parlıyordu. Derinlerde kanatlarını çırpan kanaryalar uzak yıldızlar gibi parlayıp sönüyordu.

Sıcakta yalnız başına kalan Tupa, ekibin son üyesi de gözden kaybolana kadar arkalarından baktı.

Otuz saniye kadar durduktan sonra hemen kasayı açtı. Kasanın içinde Stone'un bıraktığı inhibitörle kaplı bir gömlek vardı. "Zırhını" giydikten sonra yedek solunum cihazlarından birini başına geçirdi ve kafa lambasını eline alıp yumruğuyla lambayı yaktı.

Tünelin girişinde Peng'in bıraktığı palayı eline aldı. Son defa derin bir nefes aldıktan sonra arkadaşlarını takip etmek için tünelin girişine bir adım attı.

Çocuk karanlığa adımını attığında elindeki pala son kez parladı.

Tünele Giriş

EKİP ÜYELERİ TEK tek tünelin boğucu karanlığına girdi. Her birinin üzerinde inhibitör spreyiyle kaplı uzun pantolonlar, uzun kollu gömlekler, ellerinde mor eldivenler vardı. Ağız ve burunlarını kapatan kenarlı solunum cihazlarını da kullanıyorlardı. Tünelin içinde dört kafa lambası sıcak ortamda etrafı aydınlatıyordu. Sert zeminde ayak sesleri duyuluyor, sonu yokmuş gibi duran koridorda sesler yankılanıyordu.

Önden giden kanaryalar uçarken vızıldıyor, ışıkları yanıp sönüyordu. LED ışıklarıyla örümcek ağına takılmış çiy damlaları gibiydiler. Yoğun ışıkları yeşilimsi duvarlarda tuhaf yansımalar oluşturuyor, bazen doğrudan duvara yansıyor bazen de karanlıkta kayboluyordu. Etrafı tarayan kanaryalar araştırmacıların yanından geçerken sıcak havayı pervaneleriyle ekip üyelerinin yüzüne doğru üflemiş oldular.

Sessizce yürüyorlardı. Herkes tetikteydi, gergindi ve beş duyu organıyla durmadan etrafı tarıyordu.

Stone birkaç dakikada bir, "Havada zehir yok, etraf hâlâ temiz," diye mırıldanıyordu.

Peng'in çamurdaki ayak izlerine bakarak, "Ben kalıntılar görüyorum," dedi Vedala.

"Olabilir, ama havada bir şey yok," dedi Stone.

"Öyle bile olsa solunum cihazlarını çıkarmıyoruz," dedi Vedala.

Her on beş metrede bir Odhiambo bel çantasından yeşilimsi renkte ufak bir tüp çıkarıyordu. Tüpleri buruşmuş parmaklarıyla kırdığında tüplerden zümrüt yeşili hafif bir ışık çıkıyordu. Bunları yere bırakarak hem girerken hem de çıkarken kullanacakları yolu belirliyor ve aydınlatıyordu.

Tünel doğrudan yapının içine iniyordu. Ekip yavaş ilerliyor ve yapının derinliklerine doğru indiğini fark etmiyordu. Çünkü tünelin duvarlarında herhangi bir iz veya bir şekil yoktu, tamamı aynı maddedendi, eski koyu yeşil bir kola şişesinin içinde yürür gibiydiler. Tünelin girişindeki altıgen şeklinde yansıyan gün ışığı da ekip çok derinlere inmeden kaybolmuştu.

Stone en arkadaydı ve boynundaki monitörün ışığı fırça gibi olmuş sakalını alttan aydınlatıyordu. Başının altından sarkan monitöründe kanaryaların durmadan etrafı tarayarak oluşturduğu bölge haritası görülüyordu. Ve anomalinin dört yüz metre derinine inmiş olmalarına rağmen ekranda düz bir hattan başka bir şey yoktu.

Ağır ağır yirmi dakika yürüdükten sonra Vedala Stone'a: "Durum raporu," dedi.

"Koridor sürekli aynı açıda devam ediyor, herhangi bir kıvrım yok. Henüz gidişatında bir değişim görmedim," dedi Stone sessizce. "Yapının materyalinde de değişim görmedim. Kül kalıntıları katılaşmış ve bir bacanın içinde olduğu gibi her tarafı kaplamış. Başka bir yol da görmedim ve derine indikçe sıcaklık artıyor."

"Sıcaklık değişimleri jeotermal ölçümlerle tutarlı," dedi Odhiambo. "Burası yerin dibinde kocaman bir delik. Yani esasında bir yeraltı mağarası sayılabilir. Tabii alışılmadık materyallerden yapıldığını ve üzerinde insanoğlunun görmediği, jeolojik olmayan şekiller olduğunu göz ardı edersek."

Odhiambo'nun sesinde net bir merak hissediliyordu.

"Bunu görebileceğimi hiç düşünmezdim," diye mırıldandı. "Bir ksenojeolog olarak uzayın binlerce kilometre derinliğinden toplanmış verileri ve çekilmiş resimleri defalarca incelemiştim. Ama işte buradayım. Dünya dışından gelmiş bir yapının içindeyim."

"Korkutucu değil mi?" diye sordu Peng.

"Bugüne kadar gördüğüm en güzel şey," dedi Odhiambo.

"Bu yapıyı uzaylıların inşa ettiğinden nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Stone.

"Bu bölgede görülen eşsiz jeolojik temeller beni böyle düşünmeye itiyor. Bu alt katman tamamen yekpare inşa edilmiş. Yapının içindeki boşlukların da altıgen şeklinde olması mikro parçacığın içyapısının da bu şekilde olduğunu gösteriyor. Ve ben hiçbir zaman 'uzaylılar yaptı' demedim Dr. Stone. Sadece 'Dünya dışından' gelmiş dedim. Bu inanılmaz materyalin ilk evrimini Dünya'nın üst atmosferinde gerçekleştirdiğini de hatırlatmak isterim. Scoop VII uydusu sayesinde bu bilgilere erişmiştik."

"Sonra da ilk temasında kırk altı masum insanı, ardından iki askeri, bir pilotu, bir devriye memurunu ve yakınlarındaki kasabada beş kişiyi daha öldürmüştü," diye mırıldandı Stone. "Erkekleri, kadınları ve çocukları katletmişti."

"Daha yumuşak bir hale evrilmeden önce," dedi Odhiambo.

"AP-2'ye yumuşak demezdim. Hele de Piedmont üzerindeki bir uçağının her plastik parçası iki dakikadan kısa sürede parçalanmış ve hayatını bu yüzden kaybetmiş bir pilot varken."

"Hakkınız var, Dr. Stone. Doğru söylüyorsunuz," dedi Odhiambo. "Babanızın orada olduğunu unutmak benim için ko-

lay, kendisi ilk Wildfire görevindeydi. Bütün bunlar sizin için oldukça kişisel olmalı."

Vedala Stone'u yakından izliyordu.

"Bana kalırsa bunu uzaylılar yaptı," dedi Peng. "Bana kalırsa."

"Neden böyle düşündünüz?" diye sordu Vedala. "İçgüdü mü?"

"Bu mikro parçacık uzayın bir köşesinde bulundu. Etrafında hiçbir amino asit, hiçbir yan madde yoktu ve hücre yapısı bugüne kadar görülmemişti. Biyolojikten çok makineyi andıran bir yapısı var. Düşük oksijende, bol ışıkta yaşamak üzere tasarlanmış. Bütün bunlar parçacığın bir sebeple tasarlandığını gösteriyor."

"Ya öyle ya da bir volkan patlaması veya göktaşı çarpmasıyla alışılmadık bu karasal parçacık etrafa saçıldı," diye cevap verdi Vedala. "Dış uzaydan gelmiş olması bir yana, bu parçacık Dünya'nın alt katmanlarında bile oluşmuş olabilir."

Peng tek kelime etmeden, yüzünde hiçbir ifade olmadan Vedala'ya baktı. Basit bir iletişim eksikliğinden dolayı aralarında kocaman bir boşluk oluşmuştu.

Çincede, *içgüdü* kelimesine en yakın kelime olan *zhijue*, Çinceden Batı anlayışına doğrudan kendi anlamıyla çevrilmemişti. *Zhijue* kavramı Konfiçyüs'ün öğretilerinde veya Batılı filozofların 1800'lerde edindiği, Çin'in geleneksel tarihinde yoktu.

İçgüdü kelimesinin Doğu ve Batı anlayışları arasındaki farkını Liang An, "*Etimoloji: Doğu ve Batının Çarpışması*" adlı çalışmasında, "zekâ ve hisler arasında bir yerde," diye tanımlamıştı. Batı'ya göre içgüdü ontolojik olarak hislerle ayrı tutulamayan bir kavramdı. Doğu'ya göre ve doğal olarak Peng Wu'ya göre ise içgüdü kavramı *lixing* yani zekâ ile alakalıydı. Ona göre, içgüdüler insanın beynindeki bilgilerden yola çıkıp anlık bir inançla verilen bir karardan oluşuyordu.

Araştırmacılar birbirlerine tek kelime etmeden baktı. Aralarındaki açmaz Dr. Stone'un sesiyle son buldu.

"Aman Tanrım," diye bir fısıldama duyuldu.

Stone'un dehşete düşmüş yüzü altta sallanan monitöre yansıyordu. Monitörü çevirip görüntüyü diğerlerine de gösterdiğinde ekrandaki ifadesi kayboldu. Ekranda kanaryaların yüz seksen metre ileride kaydettikleri, karıncalanan bir video vardı. Kanarya yerde serili duran bir şeyin üzerinde uçuyordu. Yerdeki şey bir cesetti, orası kesindi.

Ceset yüz üstü yatıyordu. Tuhaf bir şekilde bacakları uzanmıştı. Üstünde kıyafet yok gibiydi ama derisinin bazı kısımları diğerlerine göre daha koyuydu. Kanaryadan çıkan etraflı ışığın altında soluk derisi görülüyordu. Cesedin zeminle birleşiyor olması da gayet mide bulandırıcı bir görüntüydü.

"Yerde sürünüyormuş. Bu her neyse, sürünmeye çalışıyor gibi..." derken Vedala bir el hareketiyle Stone'u susturdu. "Varsayımda bulunma. Kanaryayı cesede yakınlaştır," dedi.

Kanarya cesede doğru uçarken, korkunç ve iğrenç görüntü ekranda netleşti.

"Bu da ne?" diye sordu Stone. Sorarken alacağı cevaptan korkuyordu.

"Bilmiyorum," dedi Odhiambo. "Ama insan olmadığı kesin."

Evrimler

UUİ'NİN KUBBE ŞEKLİNDEKİ camlarında kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Kline endişeli bir şekilde ışığa baktı. Peterson HKÜ'ndeki Kuzey Komutanlığı'ndan bir çağrı geliyordu.

Kline ve General Stern'ün yaptığı görüşmeler birbirlerinden soğumalarına sebep olmuştu. Onunla tekrar görüşmenin bir faydası olacağından emin değildi. Ama her halükarda çağrıyı kabul etti.

[uydu bağlantısı sağlanıyor-bağlantı kuruldu-bağlanıldı]

UUİ-KLINE

Ben Kline.

PAFB-STERN

Ekipten haber var mı?

UUİ-KLINE

Negatif.

PAFB-STERN

Hayatta olduklarına dair bir işaret bulduk. Bundan haberin var mıydı?

UUİ-KLINE

Negatif.

PAFB-STERN

Nehrin ortasından çıkan kuleyi gözlemliyor musun? Neredeyse bir buçuk kilometre yüksekliğinde. Seçeneklerim tükeniyor Sophie. Ve kusura bakma da şu ana kadar pek yardımın olmadı. Bir şeyler yapabileceğini düşünmüştüm. Herhangi bir fikrin var mı?

UUİ-KLINE

Yok efendim.

PAFB-STERN

[on saniye bekleme] Anlaşıldı. Senin katılımın sona erdi Dr. Kline. Katkıların için teşekkür ederiz. Ama görev başarısız oldu.

UUİ-KLINE

Katılmıyorum General.

PAFB-STERN

Anlamadım.

UUİ-KLINE

Benim görevim daha yeni başlıyor. Size bizzat haber vermek istedim.

PAFB-STERN

Sen ne yap...

[görüşme sonlandırıldı]

Bağlantıyı kestikten sonra Kline UUİ'nin iç kamera kayıtlarına baktı. Diğer iki ekip arkadaşı günlük işlerine devam ediyordu. Onları izlerken Kline'ın fizyolojik monitörlerinde solunumunda hızlanma ve kalp atışlarında artış gözlemlendi. Kline heyecanlıydı.

Kline için bu alışılmadık bir durumdu, onun verileri genelde sabit ilerlerdi. O güne kadar derin nefesler ve sakinleşme teknikleri kullandığı için normalde hislerini fizyolojik sensörlerden ve Houston'da sürekli onu izleyen meraklı gözlerden uzak tutmayı başarabilmişti.

Ama o gün farklıydı.

Kline hiçbir sakinleşme tekniğini uygulamadı. Bunun yerine bileğindeki Bluetooth kablosuz monitörü çıkardı. Monitörü kapattıktan sonra cihazı yer çekimsiz ortamda süzülmesi için elinden bıraktı, cihazın sinyali kapanmıştı.*

Dr. Sophie Kline'ın bahaneleri bitmişti. Artık yeryüzündekilere yalan söylemeyi, olduğundan farklı davranmayı ve sürekli izlenen duygularını saklamayı bırakmıştı. Gerçek niyetini iki yıldır herkesten saklamıştı.

Ve şimdi o niyeti herkes öğrenecekti.

Kalbi küt küt atarken Kline özel robotik çalışmalar arayüzünü çıkardı. Telegörüşme eldivenlerini ve kontrol kaskını taktıktan sonra parmaklarını çıtlattı. Yüz metre ilerisinde duran Robonot R3A4 de onunla aynı şeyleri yapmaya başladı.

Robotun parmakları harekete geçti.

Önündeki klavyeden, izole laboratuvar modülündeki bilgisayarları çalıştırdı. Buradan acil öncelik düzeyinde komutlar verilebiliyordu. Oluşabilecek bir felakete karşın NASA, diğer UUİ sistemlerine erişim için Wildfire laboratuvarının kullanımını önemsiyordu.

Ama içeriden birinin bu sistemleri düşmanca kullanabileceğini hesap edememişlerdi.

Kline, çalışırken arkasındaki kubbenin ardında kalan endişe verici manzarayı göremiyordu. Beş yıldır orada olmasına rağmen hâlâ Cygnus insansız kargo aracı olarak bilinen Wildfire

* Kline'ın motor korteksine yerleştirilmiş beyin-bilgisayar arayüzü hâlâ verileri kaydedip Görev Kontrol'e gönderiyordu. O cihazı çıkarmak bilekliği çıkarmaktan çok daha zordu.

Mark IV laboratuvar modülünün en alt noktasında bir leke belirdi. Uzayın çekiminde mor renkte parlıyordu, orada olduğunu kimse fark etmemişti. Önce büyük ve mor bir parlama görüldü, sonra parlama gittikçe büyüdü.

Vizörünü takan Kline Dünya'ya bir makinenin gözünden bakmaya başladı. Vizörden yüzünün sadece alt kısmı görülebiliyordu. Kendi kendine konuştuğu için dudakları hareket ediyordu. Yıllar süren uğraşısından sonra tek taraflı bir plana girişmişti. Planını kendisinden başka bilen yoktu ama bunun sonucunda kendi hayatıyla beraber gezegenimiz üzerindeki her canlının da yaşamı sonsuza kadar değişecekti.

Sophie Kline'ın planı insan ırkını serbest kılmaktı.

İnceleme Çalışmaları

AMAZON ORMANLARI'NIN DERİNLİKLERİNDE, yarım düzine kanarya dronunun LED ışıkları altındaki tanınmaz hale gelmiş bir ceset git gide eriyordu. İnsan olmayan canlı yerdeki katı zeminden çıkmış gibi duruyordu. Öldükten sonra yakalanmış, yarısı tüketilmiş bir şekilde yüzüstü ve kıpırdamadan duruyordu.

Orada olanları hiçbir kamera kaydı açıklayamazdı.

Ekip, emin olamadan tünelin yüz metre derinlerinde durdu. Kısa bir süre beklediler. Nidhi Vedala, klasik tavrını takınmış, çoktan ekibe sabırsızca el ediyordu.

"Devam ediyoruz," diye emretti, tünelde yürümeye devam etti. "Solunum cihazlarını çıkarmayın. Gözünüzü dört açın. Peng, numune kitini hazırla."

Küçük ve emin adımlarla yürüyen Vedala, yanıp sönen ışıkların ve vızıldayan kanaryaların yanına geldi. Kafa lambasını aşağıya çevirip parçalanmış etin üzerine ışık vurunca parlayan

hattı takip etti. Cesedin arkasına bakınca, duvardan ışığın geri yansımadığını fark etti, duvar yıkılmıştı.

"Burada bir açıklık var," dedi. "Yerde parçalar var. Duvarlar oyulmuş. Muhtemelen kinetik enerji salınımı sırasında oluştu."

Odhiambo, Vedala'nın hemen yanında bir ışık çubuğu kırıp duvarları inceledi ve:

"Evet," dedi, "bunlar patlamayla oluşmuş. Yüzeydeki şekillere bakın. Şu çizgileri görüyor musunuz? Burada düzgün oluklar var. Anomaliden başka bir yerde böylesini görmedim. Kristalize olmuş gibiler, kuvartz gibi. Veya belki de eriyip tekrar donmuş bir buz da olabilirler."

"Buna ne sebep olmuş?" diye sordu Vedala.

"Muhtemelen yapının içinden geçen bir şok dalgası."

Vedala belindeki çantadan ufak bir dijital kamera çıkardı. Cesedin etrafında dikkatle gezinerek fotoğraf çekti. İşi bittikten sonra botunun ucuyla cesedi dürttü. Ceset sallandı, jel gibi titredi ama ters dönmedi.

Dayanamayıp, "Dikkatli ol Nidhi," dedi Stone. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Vedala kamerayı yerine koyup dizinin üstüne eğildi. Eldivenli parmaklarını cesedin çenesine bastırdı. Sert ama nazik bir şekilde cesedin başını çevirip yüzüne baktı.

Stone o an nefesini tuttuğunu fark etti. Ciğerlerindeki havayı dışarı verdi.

"Bu bir erkek," dedi Vedala. "İleri derecede enfekte olmuş. Burun deliklerine bakın."

Gri-yeşil kül adamın ağzının ve burnunun her yerindeydi. Çenesinde metalik altıgen lekeler vardı. Göğsü ve boynu yerle bütünleşmiş, garip bir şekilde yüzünü de yere çekiyordu.

"Numune al Peng," diye emreden Vedala adamın kafasını yere bıraktı. "Şimdiye kadar gördüklerimizle karşılaştıralım."

"Bu adam yerlilerden değil," dedi Odhiambo, bir yandan da Vedala'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Bu adam beyaz ya da öyleymiş. Ve üstündekini görüyor musunuz? Bir laboratuvar önlüğü veya üniforma gibi bir şey. Üstündeki kumaş derisiyle bütünleşmiş."

"Yaka kartına benziyor," dedi Stone, parmağıyla göstererek. "İsim yok, ama numara var."

. . . k B . . . kstein #23402582

Vedala kamerasını çıkarıp kartın fotoğrafını çekti. Kafa lambasını cesedin yanındaki karanlığa çevirdi. Cesedin yanından geçip "Odadan sürünerek çıkmış olmalı," dedi.

"Acele etme Nidhi," dedi Stone. "Kanaryaları gönderiyorum. Orada ne olduğunu bilmiyoruz."

Stone, Vedala'nın ardından yürüyordu, Odhiambo da onlara yakın duruyordu. Etraflarını sarmış kanaryalar eşliğinde yola devam ettiler. Peng arkada kalıp cesedin soluk etinden numune aldı. Hareketsiz vücuda uzun bir süre baktıktan sonra Peng Wu ayağa kalkıp ekibin arkasından gitti.

Ama hiçbiri gölgelerin içinde çömelmiş onları izleyen çocuğu fark etmedi.

"DURUN," DEDİ VEDALA. "Bu büyük bir şey." Sesi yankılandı.

Kanarya sürüsü alanı taramaya başladı. Ekip girişte, Stone'un monitörü etrafında toplandı. Tabletin ekranında bir sürü şeyin karıncalı görüntüleri belirirken kimse çıt çıkarmıyordu. Stone, odanın topografik yapısını çıkarmak için ara ara da lazer telemetrilerini kontrol ediyordu. Bunu yapmaktaki bir diğer amacı da ekibin içini biraz olsun rahatlatmaktı.

Çünkü karşılarında bir katliam alanı vardı.

Geçtikleri dar geçit çok yüksek çatılı kocaman bir yere açılmıştı. Yerde metal parçaları, kayalar ve insan cesetleriyle dolu bir enkaz vardı. Net görülemeyen üç adet silindir şeklindeki makine bir sıra halinde çalışıyordu. Etraflarında kırmızı renkli acil durum ışıkları yanıp sönüyordu ve etraftan belirsiz bir ses geliyordu. Koyu siyah dördüncü bir silindir ise dengesiz bir şekilde yana eğilmişti ve makine çalışırken etrafındaki koruma titriyordu.

"Onlar ne?" diye sordu Stone. "Bira fabrikasında bira mayalıyor gibiler!"

"Bira üretmiyorlar. Türbin bunlar," dedi Odhiambo. "Tam da düşündüğüm gibi bunlar hidroelektrik jeneratörleri. Barajın altından akan sular bu türbinleri döndürüyor, bu sayede elektrik üretiliyor. Bize yakın olanı patlamaya sebep olan türbin gibi duruyor."

Türbinlerin etrafında uçan kanaryaların bazıları duvardaki iki uzun bej kabine doğru gitti. Kabinlerin üzerinde tuşlar ve kontrol düğmeleri vardı.

"Kontrol paneli," dedi Odhiambo. "Basit türbinler için basit kontroller yapılmış. Bunlar küçük cihazlar, böylelerini üçüncü dünya ülkelerinde çok gördüm. Afganistan'dan Etiyopya'ya kadar hepsinde var. Yirmi bin dolar harcayarak yüz evin ışıklarını açık tutabilir, buzdolaplarının, su arıtma cihazlarının ve elbette televizyonların çalışmasını sağlayabilirsiniz."

Odhiambo son örneğini verirken yüzünde acıklı bir gülümseme oluştu.

"Hadi oraya gidelim," dedi Vedala. "Dikkatli bir şekilde."

Bir araya gelen ekip panellerin yanındaki metal masaya gitti. Üstünde bir ceset vardı. Enkaz parçalarından biri cesedi parçalamış, masanın, sandalyenin ve arkadaki dolapların üstüne sıçrayan kan zamanla kurumuştu.

"İlginç," dedi Vedala. "Cesetler bozulmamış. Muhtemelen açılan bir yara sonucu kan kaybından ölmüş."

"Ayaklarına bakın," dedi Peng.

İşçinin botları erimişti ve anomali yüzeyine doğru akmıştı.

Etrafına bakan Peng, "Odanın zemini bataklık kumuna dönüşmüş gibi," dedi. Vedala onun omzuna elini koydu.

"Cesetleri saymamız lazım," dedi. "Kim olduklarını ve nereden geldiklerini anlayabiliriz belki."

Sonraki birkaç dakika boyunca ekip odadaki cesetleri listeledi. Çoğu durdukları veya yüksek bir yerden düştükleri yerde erimişti, kıyafetleri ve eşyaları cesetleriyle bütünleşmişti. Hepsinde altıgen yaralar vardı, yaraları uçakların camlarında oluşan buz şekilleri gibiydi.

İşin kötüsü cesetlerin eşyalarıyla bütünleşmiş olmasıydı. Bir kadının alnında bir kalem vardı, diğer iki ceset birbirleriyle bütünleşmişti, insan kılları ve saç tüyleri ofis mobilyalarının üzerlerine erimişti.

Oda hem enkaz alanı hem de mezarlığa dönmüştü, cesetlerin çoğu tanınmaz haldeydi.

Tüm bu yıkım dördüncü türbinden kaynaklanmıştı. Patlama sonrasında metal korumanın etrafında oluşan çukurda siyah kül birikmişti. Patlama yerde derin bir krater yaratmıştı ve aşırı ısınan enkazın yerde oluşturduğu yollar, oyuklar ve damarlar açıkça görülebiliyordu.

Çalışan türbinlerin ötesinde, ayaklarının altından akan suyun sesi duyulabiliyordu.

Odhiambo her zamanki gibi sesli düşünmeye başladı. Konuşurken elindeki lambayla etrafı inceliyordu. Yaptığı el hareketlerinden dolayı etrafa ışık yansıyordu ve uzaktan ışıkla beraber dans ediyor gibi görünüyordu.

"Baraj türbininde bir sorun olmuş. Türbin havaya uçmuş. Patlamanın kendisi bile felaket sayılabilecek düzeyde ölümcül

olmuştur. Ama oluşan şok dalgası anomaliyi oluşturan AP-3 parçacığını harekete geçirmiş. Tetiklendikten sonra emdiği enerji sayesinde kendi kendini yenilemeye ve bir şeyler üretmeye başlamış. Hem organik hem de inorganik materyaller meydana getirmiş."

Peng odanın ortasında donakalmış boş boş kanaryalara bakıyordu. Yaptığı tek şey ön dişleriyle dudağına bastırmaktı. Diğer araştırmacılar ne Peng'e ne de birbirlerine bakıyorlardı.

Odhiambo'nun söylediklerine Vedala sesi yankı yaparak ekledi:

"Anlaşılan AP-3 saf enerji dönüşümü yapabiliyor. Çok şaşırtıcı olmadı bu. İki parçacığa da enerji yüklendiğinde kendi kendilerini çoğaltabiliyorlar zaten. İlk Wildfire tesisindeki nükleer arıza emniyeti devreye girseydi Andromeda çoktan Dünya'nın her yerine yayılabilecek enerjiyi elde etmiş olacaktı. Burada çok daha düşük bir enerji seviyesinden bahsediyoruz." dedi.

"İşin iyi yanı, en azından geçiciydi," diye ekledi Odhiambo. "Eğer reaksiyon devam etseydi bu cesetlerin hepsini yutardı. Onun yerine karşımızda en azından yarısı yenmiş cesetler var. Anlaşılan sürünerek kaçmaya çalışan talihsiz adamımızın bir iki dakikası olmuş."

Odhiambo kafasını çevirip tünelin girişine baktı.

"Dışarı açılan tünel," dedi Odhiambo, "doğal bir baca görevi görmüş, bu dumanı yoğunlaştırıp dışarı vermiş. Sonra Machado üyelerini ve bölgedeki tüm hayvanları etkilemiş. Muhtemelen buradakilerden daha uzun süre yaşadılar."

"Asıl noktayı kaçırıyoruz bence," dedi Stone. "Eğer burada insanlar vardı ise bu demektir ki bu yapıyı dünya dışından bir varlık yapmadı. Burası bir *bina.* Ve insanlar tarafından bir amaçla inşa edilmiş."

Odadaki herkes sessizliğe büründü.

"Stone haklı. Bunun ne demek olduğunu hepimiz anlıyor muyuz?" diye sordu Vedala.

Hayatı boyunca profesörlük yaptığından Vedala retorik sorulara alışkındı. "Birisi Andromeda Parçacığı'nı nasıl kullanacağını çözmüş," diye sorunun cevabını beklemeden devam etti. "Mikro parçacığa tersine mühendislik uygulayıp bu yapıyı inşa etmişler. Ve her ne için yapıldıysa, idare edecek becerikli insanlara ihtiyaç duyulmuş."

"Evet," dedi Odhiambo. "Bu yapının çoğu gördüğümüz mitoz bölünme olayıyla oluşmuş. Ama buradaki bazı parçalar o şekilde oluşamayacak kadar karmaşık parçalar. Mesela," dedi ve elindeki ışıkla metal korumayı gösterdi, "Bir türbin."

"İnanılmaz bir şey bu," dedi Vedala. "Bu devasa yapı başlangıçta ters mühendislikten geçmiş, kendi kendine büyümeye kodlanmış ve yakınlarındaki her şeyi kullanarak enerji üretebilme yetisi olan bir Andromeda parçacığıydı. Türbinler ve buradaki ekipmanlar ormana doğrudan bırakılabilecek kadar küçük parçalar. Ve bütün bunları yapanlar, buraya küçük bir helikopterle gelen birkaç kişilik çekirdek ekipten ibaret."

Yakına gelen Stone, yanmış kabuğu inceledi. Solunum cihazını burnuna ve ağzına sürekli bastırıyordu. Patlama zeminde derin bir krater oluşturmuştu. Türbinden kalan parçalar da kraterin içine düşmüştü. İçinde buzdolabı büyüklüğünde silindir şeklinde bir koruma kabuğu vardı. Altından sular akıyordu.

Stone ayağa kalkıp duvarda kablolar ve teller aradı.

"Bir sorum var," dedi. "Bu türbinlerde oluşan elektriği bir yere aktaramazsan hiçbir işe yaramaz. Ve buradaki elektrik aktarım ekipmanları çok küçük çaplı cihazlar. Eğer tüm cihazları havadan getirdilerse bu mantıklı. Ama büyük transformatörler olmadan ortaya çıkan hidroenerji herhangi bir yere ulaştırılamadan çok ciddi azalır."

"Tabii o kadar derine inmesi gerekmiyorsa," dedi Odhiambo. Elindeki ışığı kullanılamaz hale gelmiş türbinin kraterin içindeki yanmış kablolarına çevirdi. Kalın kablo demeti doğrudan yerin altına gidiyordu.

Odanın karşısında, Peng'in bir elinde uzun bir kâğıt parçası vardı. Kâğıt erimiş ve yanmıştı. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı.

"Ne buldun Peng?" diye sordu Vedala. Peng elindeki yanık kâğıdı gösterdi.

GLÜCKWUNSCH ZU EINER GUT—

"Almanca yazılmış," dedi Peng, sesinde korku vardı. "'Başardığınız zor işten dolayı tebrikler.' Buradakiler basit inşaat işçileriydi. Ve kutlama yapıyorlarmış."*

Odhiambo Stone'a döndü, yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

"Bu demek oluyor ki istasyonu tamamlamışlar. Ama bu güç nereye aktarılıyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Stone. "Kanaryaların oluşturduğu harita bu odada bitiyor. Bu yapı benim gördüğüm en basit tasarıma sahip yapı. Devasa bir yığından ibaret, içindeki tüneller doğrudan bu odaya çıkıyor. İçeride kapı bile yok."

"Kendi kendine büyüyen bir yapının içine kapı yapmak gereksiz diye düşünmüşlerdir," dedi Odhiambo. "Burada tüm yapının organik bir parçası olmayan çok az sayıda eşya var. Ama bu parçalar yere burada değiller. Burada oluşan gücü bir yere aktarıyorlarmış. İşte, dostum pusulanı alabilir miyim?"

Stone pusulasını uzattı.

Uzun ve ince ihtiyar türbinlerden birine doğru yürüdü. Pusulayı yere tutup yerleri taramaya başladı. Gözü sürekli pusulanın iğnesindeydi. İğne hareketlenince Odhiambo durdu.

Odanın içinde dikkatli adımlar atarak ve akım ile manyetizma arasındaki ilişkiyi kullanarak odada gizli bir elektrik akımı

* Kimlik taramaları yapıldığında işçilerin Almanlar tarafından idare edilen, Mexico City şehri dışındaki bağımsız bir hidroelektrik şirketinde çalıştığı ve girilmesi yasak yerlere birçok kez girdiği öğrenildi. Ancak şirket bugüne kadar hiçbir çalışanının kayıp olduğunu bildirmemişti.

hattı buldu. Hareket eden pusula iğnesini izleyerek odada bir akım olduğunu anladı ve bu hattı odanın karşısına kadar takip etti. "Elektrik bu tarafa doğru gidiyor," dedi. "Kanaryaların çizdiği yol bizi bir kilometre derine indirdi. Nehrin altındayız. Transformatörlerin elektriği çok kısa bir mesafeye iletebildiğini söylemiştin. Şimdi, eğer bu yönde devam edersek..."

"Kendimizi gölün altında buluruz," dedi Stone. "Mantıksız olur."

İstifini bozmayan Odhiambo hattı takip etti. Hat düz bir duvarda son buldu. Siniri bozulmuş şekilde: "Anlamıyorum," dedi. Işıkları yanıp sönen kanaryaların altında duruyordu. "Elektrik akımı bu yöne ilerliyor. Burada en azından bir boru veya muhafaza koridoru olmalı."

Stone monitörüne tekrar baktı. Bir parmak hareketiyle kanaryaların kameralarını kapatıp lazer telemetrelerini açtı. Odanın her tarafı kızılötesi ışıklarla görünmeden her tarafı tarayan kanaryalarla doldu.

Stone'un monitöründe duvarların ve zeminin farklı noktalarının detaylı görüntüleri belirmeye başladı. Stone, kalıpların ve şekillerin arasında Harold Odhiambo'nun vücudunun dış hatlarını gördü. Odhiambo'nun siluetinin altında ise ona çok tanıdık gelen altıgen hatlar vardı.

"Harold, ayağının dibine bak."

Ekrandaki silüet kafasını indirdi.

"Hiçbir şey gör... dur! Bu bir damga. Bu damgalar her yerde."

Stone monitörü göğsüne indirip boynuna astı. Odhiambo'nun yanına gitti. İki tane net görülemeyen oluk vardı, milimetreden de küçük boyuttalardı. Ama ekibin şansına, Stone onları daha önce de görmüştü.

Menteşeler...

Savaş Yahut Kaç

"SİZE DEMİŞTİM," DEDİ Odhiambo gülümseyerek. "Elektrik kanalları bir yere çıkıyor. Yoksa bu barajın hiçbir anlamı olmazdı."

Kazma malasına yaslanan Odhiambo kapağın mandalını açtı. Aşağıda altıgen şeklinde derin bir çukur vardı. Çukurun içinde ise aşağı inen metalik renkte bir merdiven duruyordu. Altıgen tünel doğrudan alt katlara iniyordu ve dibi görünmüyordu.

"Üzülürsün diye düşünmüştüm," dedi Stone, kanaryalardan biri avucunda eğilerek. "Sonuçta artık burayı uzaylıların yapmadığını biliyoruz."

"Ha," dedi Odhiambo. "Bunu bilmiyoruz. Hatta ben burayı temelde uzaylıların inşa ettiğine gittikçe daha çok ikna oluyorum. İnsanların katkısı olsa da fark etmez."

Stone Odhiambo'ya şaka yaptığını umarak baktı. Odhiambo şaka yapmıyordu. Omuz silken Stone elini yanıp sönen kanaryanın altından çekti. Kanarya bir an boşluğa düşer gibi oldu,

sonra yavaşça yuvasına oturdu. Kanaryaların kalanı hâlâ odayı tarıyordu.

"Öğreneceğiz sanırım," dedi Stone.

Hoparlörden aniden gelen bir viyaklama sesi herkesi, en çok da Peng Wu'yu korkuttu. Korkunun etkisiyle bir çığlık attı ve sonra utançtan elini, ağzını kapatır gibi solunum cihazının üzerine koydu. Keşif yolculuğu boyunca zaten gerilmişti, o ana kadar sol gözünde gerginlikten bir tik oluşmuştu. Duygularını kontrol etmeye yıllarını vermiş olsa da kazandığı beceriler parçacığı ve sırlarını keşif görevine feda edilecek gibiydi.

Kanlı bir kontrol paneline gömülü hoparlörden son ses aktarım alarmı çalıyordu.

"Dikkat," dedi makinemsi bir ses. "Beni duyabiliyor musunuz bilmiyorum ama kontrol odasına ulaşmışsınızdır diye tahmin ediyorum. Yapabildiyseniz aferin sana Nidhi."

Ekip üyeleri şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

"Konuşan Sophie Kline değil mi?"

Vedala başıyla onayladı.

"Burada olanlar bir kazaydı. Kimsenin yaralanmaması gerekiyordu."

Astronotun sesi odanın her tarafında yankılandı. Stone ve Odhiambo çantalarını, ekipmanlarını aşağı inen tünelin girişine bıraktılar. Masanın yanında duran Vedala'nın yanına gittiler.

Peng Wu bir ileri bir geri yürüyordu.

"Hayır," dedi Peng. "Hayır hayır hayır. Bu iyi değil. O da *onlarla* çalışıyor."

Dikkati dağılan Vedala başını Peng'e çevirdi. *Onlar mı?*

Kline hoparlörden kendi kendine konuşmaya devam etti. "Size neler başardığımı açıklayamam. Sebeplerimi anlatsam da anlamazsınız. Ama şunu bilmenizi istiyorum... Bunu bütün insanlığın iyiliği için yapıyorum."

Peng korku içinde etrafa baktı.

"Buradan çıkmalıyız," dedi. "O bizim tarafımızda değil. Ve başımıza iş açabilir."

Tam arkasını dönüp gidecekken Peng, tıngırdayan siyah türbinlerden birinin arkasına gizlenmiş ufak bir şeye çarptı. Çarpışmanın etkisiyle Tupa yere yığıldı. Üzerindeki yetişkin boy t-shirt ile hayalet gibi arkalarından gelmişti. Saldırıya uğradığını zanneden Peng ayağını kaldırıp çocuğa vurmaya hazırlandı ama çocuk düşmenin etkisiyle bağırdı ve ona emanet edilen palasını da yere düşürdü. Ayağa kalktıktan sonra birkaç kanarya dronu ışıklarını ona çevirdi. Çocuğun uzun yüzünü görünce, "Tupa!" diye çığlık attı Stone.

Peng bakakalmışken, Stone aceleyle çocuğu ayağa kaldırdı.

"İyi misin? Burada ne arıyorsun?"

"Merhaba Jahmays," dedi çocuk sırıtarak.

"Gitmemiz lazım diyorum," dedi Peng, sesi gittikçe yükseliyordu. "Hemen. Hepimiz gitmeliyiz."

Eski askerin, Kline'ın yaptığı konuşmadan alacağını aldığı belliydi. Kline'ın diğer sözleri beyinlerine şimşek gibi çaktıktan sonra ise eski asker kontrolü kaybetti.

"Uzak durmanız konusunda sizi uyardım. Hepinizi tek tek uyardım. Bunu unutmayın."

Kendi kendine daireler çizen Peng ekibe baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bizi bir defa öldürmeye çalıştı. Şimdi tekrar deneyecek. Tahliye talep edeceğim. Hemen."

Vedala kollarını havaya kaldırıp Peng'i sakinleştirmeye çalıştı. "Bu mümkün değil. Kline şu an yörüngede. Biraz sakinleşir misin..."

Vedala cümlesini bitiremeden parçalanmış türbin tekrar çalışmaya başladı.

Kaza kaynaklı patlama olduktan sonra şu anda yanık bir enkaza dönüşmüş türbin otomatik olarak kapanmıştı. Ama o an güvenlik önlemleri uzaktan devredışı bırakılmış gibiydi. Zeminde korkutucu bir titreme başladı.

"Hoşça kalın ekip," dedi yumuşak ses. Kırık türbinin motoruna giden elektrik sesinin arasında kaybolmuştu bile. Türbin çalışmasıyla yerdeki pervane parçalarını paramparça etti.

Türbinin kabuğundan devasa bir siyah duman bulutu yükseldi.

"Solunum cihazlarını tutun!" diye bağırdı Vedala, bir yandan da açık girişe doğru gitmeye çalışıyordu. Odhiambo, Stone ve Tupa da arkasından gitti. Sarsıntıdan yerinden kalkamayan Peng çaresizce başını sallıyordu.

"Hadi Peng!" diye bağırdı Vedala.

Titrek bacaklarının üstünde duran Peng bir asker içgüdüsüyle odadaki en belirgin çıkışı aradı. Odadan çıkmanın tek kesin yolu dumanlar çıkaran türbinin içinden kaçmaktı. Zor olacaktı ama Peng bunu başarabilirdi. Eğer o odadan birisi kurtulacaksa ve kalanları arayacaksa –veya cesetleri teşhis edecekse– bu Peng olacaktı.

Oradan kaçmak tek mantıklı hamleydi.

Vedala, "Yapma!" diye seslendi, bu sırada çantasını tünelden içeri attı. "Herkes arkamdan gelsin!"

Sesi solunum cihazından dolayı boğuk çıkan Odhiambo, "İçeri girin!" diye bağırdı.

Oluşan duman gitgide bir sütun halini almıştı ve havadaki birkaç kanaryayı da boğmuştu. Peng koyu dumanın etrafında dolanmaya başladı. İlk şok dalgası geçtikten sonra odanın zemini yumuşadı ve süngerimsi bir hale geldi.

Stone ve Tupa kendilerini metal merdivenden aşağıya doğru attılar. Daha yaşlı olduğundan ağır hareket etmesi beklenen

Odhiambo ise herkesi şaşırtan bir çeviklikle merdivenden inmeye başladı. Vedala yakındaydı ama gözüyle Peng'i arıyordu.

Peng çok uzağındaydı.

Odayı zehirli gaz kaplamıştı. Vedala'nın gözü karşısındaki Peng'deydi. Peng ise hâlâ çıkışa bakıyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Vedala.

Ellerini önünde birleştiren Peng Wu kendisini süratli ve derin duman hortumunun içine attı. Birkaç adımdan sonra solunum cihazı ağzından çıkıp boynuna düştü. Tünelin çıkışına doğru yürürken dudakları kuruyordu ve nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Vedala. Tünelde merdivene tırmanırken gözleri aşağıdaydı. Altında çıkan duman fırtına kuvvetindeydi ve her şeyi birbirine katıyordu. Odhiambo'nun yere attığı ışık çubukları kara bulutun içinde uçuşuyor, göksel bir varlık fırtınaya hapsolmuş gibi bir görüntü ortaya çıktı.

Peng takılıp düştü.

Sendeleyerek kalkıp tekrar yolunu bulmaya çalıştı. Sonra tekrar karanlığa gömüldü ve karanlıkta kayboldu.

Vedala başının üstündeki kapağa ulaştığında başka bir şey onu durdurdu. Peng'in düştüğü noktadan gözünü alamıyordu. Sağa sola savrulan kanaryaların LED ışıklarının altında bir an bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu.

Sonra bu varsayımı olabilecek en berbat şekilde doğrulandı.

Peng'in bedenini gördü, düşüp tekrar kalkıyordu, sonra sürünerek ilerlemeye çalıştı. Bedeni çabucak virüs kapmış, mukus tabakasına ve ciğerlerine işlemeye çoktan başlamıştı. İnanılmaz ama Peng o durumda boğucu bir nefes alabildi, sonra da avazı çıktığı kadar yüksek bir acı çığlık attı.

Uçuşan zehir bulutu Vedala'nın görüşünü kısıtlıyordu. En sonunda Vedala da çıkıp tünelin giriş kapağını kapattığında fırtına orada son buldu.

HALA ÇALIŞIYOR OLSA da enerji santralinin içi zehirli bir gazı taşıyan fırtınadan mahvolmuştu. Odanın her tarafında o kumlu kara duman vardı. Toprağın altındaki bu santral artık cehennemden bir parça gibiydi, zarar görmüş türbinin sallanıp devrilmesiyle her yerden metal parçalanma sesleri geliyordu. Savrulmuş kanaryaların belli belirsiz ışıkları havaya vuruyordu ama kameraları hâlâ kayıttaydı.

Kanaryaların altında Peng Wu da hâlâ hayattaydı.

Andromeda enfeksiyonunun, nefesini boğazına takılan bir şey gibi tıkadığını hissediyordu ama sürünmeye devam ediyordu. Dirsekleri ve dizleri yerdeki süngeri deliyor gibiydi ve kıyafetleri derisiyle bütünleşmişti. Peng çok yorgun görünüyordu, yüzünü yere koyup uykuya sürüklenmek istiyordu.

Ama başının üstündeki belirsiz bir ışık dikkatini çekti. Ve yere son kez yığılmadan önce Peng sırt üstü dönmeyi başardı. Gözleri yukarı bakıyordu, saçları çoktan anomaliye karışıyordu.

Biraz yukarısındaki kül fırtınasında beyaz bir ışık vardı.

Işık Peng'in yakınına geldikçe netleşti. Peng gelen vızıltıyı duyabiliyordu ve yüzünde sanki yeryüzüne bir melek iniyormuş gibi bir sıcaklık hissediyordu. Sonunda bu ışığın dengesiz uçan bir kanaryadan geldiğini anladı. Fırtınada çok kaldığından etrafında metal şekiller oluşmaya başlamıştı.

Kanarya havada döndükten sonra doğrudan Peng'in yüzüne düştü.

Ve o son anlarında Peng görevini hatırladı.

Kanaryaya dönüp çatallı bir sesle bağırmaya başladı. Enfeksiyon boğazını kaplayıp damarlarını tıkarken konuşmayı bırakmadı. Konuşurken sanki bedeni yumuşacık anomaliye batıyordu. Peng metalle kaplanmış dudaklarını yaladıktan sonra son bir itirafta bulundu.

"Andromeda Parçacığı," dedi, ". . . O her yerde. Gezegensel her yerde. Mars'ta. Ay taşlarında. Göktaşlarında."

Kapağını kapattıkları tünelin üzerinde ekip Stone'un monitöründen bu mesajı dinliyordu. O karanlıkta kimse Vedala'nın ağladığını ve gözyaşlarının solunum cihazının üzerinden aktığını göremiyordu. Stone, Tupa'nın cılız ve kemikli omzundan sıkı sıkı tutuyordu. Odhiambo gözlerini kapatmıştı, dua ediyor gibi duruyordu.

"Bunu biz gizledik. NASA, JAXA (Japonya Uzay Araştırma Ajansı), CING," dedi Peng dişlerini sıkarak. "Kline haklıydı. Andromeda buraya kazara gelmedi. Buraya *gönderildi.* Burada insanları bekledi. Ve çok uzun zamandır bir şeyi arıyor..."

Acil Durum İlanı

1998'DE KURULDUĞUNDAN BU yana Uluslararası Uzay İstasyonu, dünyanın önde gelen ülkeleri arasındaki barışın ve bilimsel uzlaşının sembolü olmuştu. Bu süper güçler kimi zaman çatışma yaşasa da UUİ'de görev yapan araştırmacılar sayesinde bu ortaklıkları hep devam etmişti. Oradaki astronotlar farklı ülkelerden gelip bir aile olmuş, ortak bir yerde çalışmıştı; ABD'den, Rusya'dan, Kanada'dan, Japonya'dan, Kore'den, Avrupa Birliği'nden ve bir sürü ülkeden bir sürü insan orada çok farklı bağlar kurdular.

Sözlere dökülmemiş bu doğruluk ve bütünleşmişlik, git gide genişleyen uzay istasyonunun güvertesindeki insanların çabaları ve kırılmayan nezaketi ile yirmi yıldan uzun bir süre devam etmişti. Ama şimdi bütün bu içten duygular paramparça olmak üzereydi.

Çünkü Dr. Sophie Kline savaş ilan ediyordu.

Kline'ın o aşamada verdiği kararlar ve o kararları verirken düşündükleri o güne kadar çokça tartışılmış konulardı. Çoğu biliminsanı UUİ'nin gereken önlemler alınmadan bir nevi centilmenlik anlaşmasına dayanarak naiflikle kurulduğuna inanıyordu. Teorilerden birine göre günümüzdeki sosyal, politik ve bireysel ortam sürdükçe süper güçler arasında böyle bir ortak çalışma bir daha mümkün olmayacaktı.

Araştırmalar ve röportajlar ise biliminsanlarına nazaran daha iyimserdi.

Orada olanlar basitçe eşsiz yetileri olan ama yoldan çıkmış bir biliminsanının eseriydi. Kline'ın engelli oluşu da göz önünde bulundurulduğunda kimse onun bu kadar başarılı olabileceğine inanmıyordu. Başarıya ulaşana kadar yaşadıkları onu, kimsenin durduramayacağı, incitemeyeceği birine, bir süper insana çevirmişti.

Ama Kline'ın inatçı ruhunun ardında derin bir öfke yatıyordu.

Kline hayatı boyunca karşılaştığı engellerden nefret etmişti; kendi bedeninin bilimsel ilerleme noktasında çıkardığı zorluklar ve hatta bilim topluluğunun insan ırkının geleceğini güvence altına almak adına, aklınca koyduğu kısıtlamalar bile onu sinir ediyordu.

Yaptıkları takdire şayan olsa da o, bunları insan ırkına yeni pencereler açıp yeni ufuklar çizmek amacıyla yapmamıştı. Tam tersine bu onun için bir tür intikamdı. Kline bilim dallarını hızlı, acımasız ve hemen kullanmak için sabırsızca öğrenmişti. Bir nevi ata binerken kırbaçlamaktan hayvanın dalağını patlatmak istiyordu.

En iyi tahminler, üç yıl öncesinde Kline'ın, Andromeda Parçacığı'nın insanlığa yapılmış bir saldırı olduğuna inandığını gösteriyordu. Amerikalı bir astronot olarak kazandığı prestijle

Kline'ın gizli niyetini kimse fark etmemiş veya buna dair bir teste tâbi tutulmamıştı.

Bilginin sınıflandırılması, bir casus hava aracının havada kalabilmesi ve herhangi bir devlet kurumunun bilgi ayırma işlemleri için elzemdir. Bilginin doğru yere aktarılamamasının sonucu olarak da Andromeda Parçacığı (Uzay Mikrobu) ile ilgili gerçeği Wildfire Projesi saha ekibinin aktif üyeleri arasında bilen iki kişi vardı, Peng Wu ve Sophie Kline.

İlk AP-1 parçacığı Dünya'nın üst atmosferine gerçekleştirilen Scoop uydu görevleri sırasında toplandı. Sonrasında iç güneş sistemindeki katı yapıdaki her gezegende bu parçacığın olduğu anlaşıldı. Ay'a yapılan Apollo yolculukları sırasında regolit örneklerin yüzde 10'u toplandı.* Ancak dönüş aşamasında oluşan ve sebebi anlaşılamayan bir iniş hatasına rağmen, Stardust Görevi'ni tamamladıktan sonra yapılan testlerde Comet Wild 2'de mikro parçacığa rastlandı.

Parçacığı tespit etmek için başka uzay araçları gönderilmiş olsa da bu parçacığı toplamak için başka uzay görevi düzenlenmedi.

Yakın zamanda Japon Hayabusa sondası BR-3 isimli puro şeklinde bir asteroide ilk inişi gerçekleştirdi. Sonda uzaydayken Andro adındaki gizli bir sensör, önemsiz sayılabilecek bir rapor aldı, sonda kaydının sonuna bu rapor da eklendi. Alınan bu sonuç tüm ordu personeli arasında sadece birkaç yetenekli araştırmacı tarafından okunabiliyordu.

Andromeda tüm güneş sistemimize yayılmıştı.

İlk Wildfire Projesi'nde çalışan biliminsanları, 1962 yılında John R. Samuels tarafından ortaya atılan Elçi Teorisi'ni yü-

---

* Andromeda Parçacığı ile ilgili kurumların elindeki gizli bilgilere göre Apollo dönemi mobil karantina tesislerinin tasarlanması ve inşası ile Ay görevlerinden dönen astronotların yeni enfeksiyonlar başlatması engellenmiş oldu.

rürlüğe koymakta haklılardı. Basitçe anlatmak gerekirse Elçi Teorisi; boş bir galakside hayat olup olmadığını anlamanın en kolay yolunun, uzaya bir sonda gönderilmesi, sondanın bir gezegene indikten sonra kendisini kopyalaması ve kopya sondayı başka bir gezegene gönderip sonsuz bir keşfi başlatması olduğunu savunuyordu.

Kline mikro parçacığın her detayına hâkimdi. Yoğun bir hava boşluğunda çoğalabildiğini, milyarlarca yıl hayatta kalabildiğini ve atık üretmeden kendini çoğaltabildiğini biliyordu. Yapısında amino asit yoktu, yani içinde herhangi bir protein, enzim veya "canlıların iç yapısına ait" hiçbir şey yoktu ve biyolojik olmayan kristalize bir hücre yapısına sahipti.

Kline sonunda bu varlığın adını koymuştu.

Andromeda Parçacığı (Uzay Mikrobu) bir mikroorganizma değildi. Canlı bir varlık da sayılmazdı. Dünya dışından gelen bu mikro parçacık aslında ileri teknoloji bir *makineydi.*

KLINE ANLADI Kİ AP-1 bir sondaydı. Diğer yıldız sistemlerine gidip kendisini kopyalayıp orada beklemesi için tasarlanmıştı. Son birkaç yüzyıl boyunca AP-1 görevini layıkıyla yerine getirmişti. Beklediği şey ise 8 Şubat 1967'de Piedmont, Arizona'daki o küçük evde yaşanacak tetiklemeydi. O gün, Alan Benedict adındaki bir doktor yapabileceği en aptalca şeyi yapıp kurtarılan Scoop VII uydusunun kapağını açtı.

Andromeda Parçacığı harekete geçmek için bekliyordu.

AP-1 canlı organizmalara bulaştı ve AP-2'ye evrimleşti. Sonrasında AP-2 Wildfire Projesi kapsamından kaçıp atmosfere yayıldı, Dünya'nın alt atmosferine ulaşabilmek için gereken plastik parçaların tamamını tüketti.

Parçacık hayat olduğunu tespit edip kimsenin fark etmediği bir bariyer inşa etti.

Ve işte bu durum tam da Kline'ı harekete geçiren sebepti. Sophie Kline Andromeda Parçacığı'nı hayatta karşılaştığı diğer engeller gibi görüyordu. Mikro parçacığın düşmanca niyetlerle tasarlandığına inanıyordu. Ona göre parçacık hayat olan gezegenleri tespit edip o gezegenlerdeki insanların yörüngeye ulaşamamasını sağlamak amacıyla gönderilmişti. Parçacık bir *duvardı* ve türümüzün yıldızlar arasındaki haklı başarılarını almasını engellemek için inşa edilmişti.

Kline için bu kişisel bir hakaretti.

Bizden başka kaç uzaylı cinsin bu şekilde hapsedildiğini merak ediyordu. Kendi kafasında da bu durumun Fermi Paradoksuna cevap olduğuna kanaat getirmişti. O paradoks şu soruyu soruyordu: Eğer evrende Dünya gibi milyarlarca gezegen varsa, *herkes nerede?*

Kline'ın cevabı, Andromeda yüzünden ana gezegenlerine hapsolduklarıydı.

İnsanlığın bir uzaylı türüyle ilk teması sonucunda aramızda dostane ilişkiler kurulmamıştı. Aksine bu bir ilk temastan çok bir savaş ilanıydı.

Ve Sophie Kline da karşı saldırıya hazırlanıyordu. Rakibini çözmüştü ve Wildfire Mark IV laboratuvarında yaptığı çalışmalarla parçacığı yeni formlara nasıl dönüştüreceğini titizlikle öğrenmişti. Planı Andromeda'yı kendisine karşı kullanmaktı, insanlık için oluşturduğu tehdidi tek seferde sonsuza kadar ortadan kaldırmaktı.

Kline uzaktan kontrol istasyonunu Leonardo Kalıcı Çok Amaçlı Modülü'nde kurdu ve giriş kapağını kapattı. Ellerinde teleoperasyon eldivenleri ve kafasındaki paneli ile R3A4 insansı

robotunun kontrolünü eline aldı. Kafasının içindeki beyin-bilgisayar arayüzü sayesinde robota komutlarını düşünce hızında aktarabiliyordu.

Bu, içinde insanlar bulunan bir uzay istasyonunda BSL-5 laboratuvar modülünü devreye sokmak için gereken acil durum protokolleri, tüm istasyondaki altyapıyı tek seferde kontrol altına almak ve eşi benzeri görülmemiş bir arka kapı kontrolüne sahip olmak anlamına geliyordu.

Yerel saatle saat 17.24.11'de laboratuvar modülünden bir sızıntı ihlaline dair acil durum uyarısı yapıldı. İletişim, ateşleme ve yaşam desteği de dâhil olmak üzere tüm UUİ sistemleri domino taşları gibi kontrollerini devretti. Ve Sophie Kline Uluslararası Uzay İstasyonu'nun tüm kontrolünü böylece eline aldı.

Standart acil durum protokollerini izleyen Kline'ın diğer iki meslektaşı Zvezda servis modülüne gitti. İstasyon inşa edilirken yapılan temel taşlarından biri olan Zvezda modülünde hem Amerikalıların hem de Rusların bilgisayar sistemleri mevcuttu. Ayrıca içinde bir de Dünya'ya dönüş aracı bulunuyordu.

Kline çoktan tüm telsiz iletişimini engellemiş, merkez kontrolü devre dışı bırakmış* ve istasyon güvertesindeki Wi-Fi bağlantısını da kapatmıştı.

Ardından Zarya ve Zvezda modüllerindeki astronotların bağlantı kurmasını sağlayacak genel yanaşma mekanizmalarını (CBMs) mühürleyerek diğer iki astronotu oldukları yere resmen hapsetti. Ve son olarak tüm yaşam destek ünitelerini yedek güce bağlayıp enerji tüketimini azaltmak için içerideki ışıkları tamamen kapattı.

---

* Yeryüzündeki uzmanlar UUİ'de olanları günü gününe gözlemlemekten sorumlu olduklarından bunu yapmak tehlikeli bir şeydi. Nitekim UUİ'de çalışan hiç kimse olmadan istasyon görevini gayet güzel yerine getirebiliyordu ve şu bir gerçekti ki orada çalışan astronot sayısı ne kadar az olursa içerisi o kadar temiz kalıyordu.

Güneş panelleriyle toplanan elektriği itici güce çeviren SEP iticileri ateşlendi. İstasyonun tamamında bir titreşim hissedildi ve yüksek sesli bir inleme duyuldu. UUİ hızla irtifasını artırırken içerideki eşyalar ve astronotlar güverteye yaklaşmaya başladı.

Kafasına taktığı göstergeyi alnına çeviren Kline, Zvezda modülünde bulunan meslektaşlarına kapalı devre kameralarından gereken resmi açıklamayı yaptı.

"Ben Dr. Sophie Kline. Acil durum ilan ediyor ve istasyon kaynaklarına el koyuyorum. Şu andan itibaren acil durum bitene kadar şimdi bulunduğunuz modülde kalmanız gerekmektedir. Dışarı ile bağlantı kurmaya çalışmayın. Modülünüzü terk etmeyin. İhtiyaç duyulursa daha fazla bilgi size verilecek. Ancak an itibariyle Uluslararası Uzay İstasyonu tecrit altındadır."

Yury Komarov ve Jin Hamanaka'nın şaşkın yüzleri kameraya yansıdı. Kline yayını kesince arkasında siyah bir ekran ve afalladığı için tek kelime edemeyen iki kişi kaldı.

Kline'ın ekip arkadaşları bunu duyunca hemen emre karşı gelmek istediler. Ama CBM bağlantısının dışarıdan kapatıldığını, tüm iletişim cihazlarının kapalı olduğunu ve elektrik dağıtımının temel seviyeye indirildiğini fark ettiler. Yaşam destek ünitelerinin bağlantılarının istasyonun dışından yapılmış olması sayesinde iç kapaklar açık olsun ya da olmasın modüle her zaman gıda, su ve tasfiye için gereken materyaller verilebiliyordu, yani astronotlar o modülün içinde güvendeydi.

Onlara verilmeyen şeyler ise oradan ayrılabilme ve Dünya ile bağlantı kurabilme haklarıydı. Çabucak düşünen Jin Hamanaka, Soyuz'un içinde bulunan ve görsel deneyler için kullanılan güçlü bir lazer diyotu çıkardı. 3B diyotu yeşil yanıyordu ve kuvvetli bir ışık veriyordu ama kimse için bir tehlike oluşturmuyordu.

Hamanaka cihazın lazer ışığını Zvezda modülünün Dünya'ya dönük kısmındaki yuvarlak camlardan birine çevirdi.

Uluslararası Uzay İstasyonu'nun yörüngedeki hareketleri yeryüzünden iki ila altı dakika arasında görülebiliyordu. Bu yüzden de günün her saatinde birkaç yüz amatör astronot sürekli istasyonu gözlemliyordu. Yeni bir yörüngeye doğru hareket ettikleri o anda UUİ, "istasyon gözlemcilerinden" oluşan uluslararası ufak bir grubun dikkatini çekmişti.

Saatte 28,000 km hızla yörüngede dönen UUİ'den tuhaf bir dalga yayılıyordu. Amerika'daki, Güney Avrupa'daki ve Orta Doğu'daki gökbilimcilerin tamamı neden UUİ'nin dış aydınlatmasının kapalı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ama hepsi Zvezda modülünün camından yansıyan yeşil ışığı görüyordu. Aralarından bazıları Mors alfabesini okuyabiliyordu. Ve o gök bilimciler, insanlık tarafından tarihte en çok kullanılmış en meşhur mesajı okuyabildiler.

S O S

...———...

Tünel

BİNBAŞI PENG WU'NUN cesedi yerel saatle 18.58.06'da, anomalinin yaklaşık yüz metre ilerisinde, AP-3 parçacığının aerosol formuna maruz kalmış şekilde ortaya çıktı. Giriş bölmesindeki merdivenin en altındaki Nidhi Vedala sessiz sessiz ağlıyordu. Ama göğsünde üzüntünün yanında derin bir öfke de büyüyordu.

Vedala Peng Wu'nun son anlarını aklında canlandırabiliyordu, kadının o sakin yüzünde metalik altıgenlerin oluştuğu an gözünün önünden gitmiyordu. Peng'in acı çığlığı Vedala'nın yüreğine hem üzüntü hem de korku serpmişti. O an ise merdivenin soğuk demiri kalçasına batıyordu ve ağır nefesler almaya çalışıyordu.

İçinde bulundukları klostrofobik tünelde kafa lambasından çıkan ışık pırıl pırıldı. Çıkan ışığın anomalinin yekpare yapısı tarafından tamamen yutulduğunu görünce canı sıkıldı. Stone'un, Odhiambo'nun ve küçük Tupa'nın yüzlerindeki endişeyi gördü.

İçlerindeki gizli korku Vedala'ya hâlâ o görevin başında olduğunu hatırlattı ve görevlerinin bitmesine daha çok vardı. Hatta Vedala'ya göre birçok açıdan asıl görevleri yeni başlıyordu. Günlük konuşmasındaki özgüvenli ve biraz da yorgun ses tonu geri geldi.

"Tamam," dedi. "Toplanın."

"Peng?" diye sordu Stone. "Onun hayatta olma ihti..."

Vedala'nın yüzünü görünce Stone cümlesini yarıda kesti. Konuşmak yerine Vedala'nın omzuna dokunup: "Üzgünüm," dedi.

Ekip başka bir karanlık tünelin ağzında duruyordu. Önceki tünel gibi burası da doğrudan karanlığa gidiyordu. Tek farkı burası öncekinin yarısı genişliğindeydi, iki metreye yakındı ve daha çok bir koridora benziyordu. Camdan yapılmış gibi duran duvarlar üzerlerine gelecek gibiydi. Tünelin içinde hiçbir şekil veya kalıp yoktu, sadece bir duvarda metalik bir iletim borusu vardı, üretilen elektriği daha derinlere iletiyordu.

Ellerinde kalan tek kanarya havada zehirli bir maddeye rastlayamamıştı ve ekipteki herkesin ağzında ve burnunda solunum cihazı takılıydı. Herkes kanaryadan çıkan ışığın altında yürüyor ve fısıltıyla konuşuyordu. Ekip bir yandan yemek yiyordu, Odhiambo ilk bitiren olmuştu. Tupa'ya da yemesi için bir kuru gıda gofreti vermişlerdi. O da yanlarında kanaryanın çevirdiği konuşmaları dikkatle dinliyordu. Vedala çocuğun farkında olmadan sürekli Stone'un elinden tuttuğunu fark etti. Dışarıdan el ele tutuşmaları hem Tupa'nın hem de Stone'un içini rahatlatıyor gibi görünüyordu.

"Peng Andromeda Parçacığı'nın tüm güneş sisteminde var olduğunu söyledi, ama sonuçları gizlemişler," dedi Vedala. "İlk olarak, bunun doğru olma ihtimali var mı?"

"Bence var. Ay görevi, Wild 2 adında bir sonda ve Itokawa Göktaşı dışında bugüne kadar numune toplamak için bir girişimde kimse bulunmadı. Bunlar haricinde bulunan tüm dış dünya örnekleri doğal yollardan oluşan göktaşlarıyla buraya geldiler."

"Elli yıl önce tüm bunlara sebep olan üst atmosfer görevlerini unutma," dedi Stone.

"Scoop görevleri de var tabii," dedi Odhiambo. "Ama bu numunelere erişimler sıkıca denetlenir. Mesela Andromeda'nın bir ay regolitinde bulunduğunun bilgisini gizlemiş olabilirler. Ve tek yönlü ölçüm çubukları tekrar incelense bile içlerinde Andromeda kalıntısı olduğu bilgisi de aktarım sırasında gizlenebilir."

"Başka bir deyişle ona inanıyorsun," dedi Vedala.

"Tabii ki inanıyorum," dedi Odhiambo. "Bunlar onun son sözleriydi ve ona çok pahalıya mal olmuş sözlerdi. Söylerken çok acı çekiyordu."

"O zaman Andromeda Parçacığı Elçi Teorisi'ni doğruluyor," diye devam etti Stone. "Parçacık her yere yayıldı, hayatın oluşmasını bekledi. Yani bu parçacığın arkasında zeki bir yaşam formu var."

"Piedmont olayını göz önünde bulundurursak aynı zamanda düşman olan bir yaşam formu," dedi Vedala.

"Peng'in paniklemesine şaşmamak lazım," dedi Odhiambo. "Aşırı tehlikeli bir yere giriyordu ve bunun farkındaydı. Düşman bir uzaylı yapısına girdiğini biliyordu."

"Ve çok geç olana kadar bunu sır olarak sakladı," dedi Stone.

"Bizi uyarmaya çalıştı. Onu dinlemeliydim," dedi Vedala. "Daha dikkatli olmalıydık."

"Daha önemli sorunlarımız var," dedi Stone. "Kline bizi öldürmeye çalışıyor ve Andromeda Parçacığı ile kaplı bir yerin bir kilometre derininde gömülü kaldık.

"O yukarıda, biz aşağıdayız," diye ekledi Vedala, çenesi titriyordu. "Kline bizi öldürmek istiyor, sebebini bulmamız lazım. Şimdilik gideceğimiz tek bir yön var."

Odhiambo uzun bir süre sessizliğini koruduktan sonra metal boruya bakıp:

"Bu yapının burada olması bir tesadüf değil. Burası doğrudan ekvator çizgisi üzerinde, Tiangong-1'in enkazı da böyle bir yerde. Ama burası aynı zamanda hidroelektrik enerjisi üretebilmek için nehrin tam girişinde bulunuyor." dedi.

"Yani sence Tiangong-1'in çakılması..."

"Bilinçli olarak yapılmış bir şaşırtmaydı. Dikkatleri başka bir yöne çekmek için Sophie Kline tarafından yapılmış bir şeydi. Asıl amaçlarını kimse anlamasın diye yaptı. Bir sebepten UUİ'nin bu bölge üzerindeki yörüngeye gelmesine ihtiyacı vardı ve Cennet Sarayı hipotezi sayesinde istediğini almış oldu."

"Bu doğru olabilir mi? Bu kocaman anomalinin buraya yerleştirilmesini ve burada inşasını Kline planlamış olabilir mi?" diye sordu Vedala.

"Senin de dediğin gibi bu yapı çoğalabilen tek bir parçacıktan meydana gelmiş. Büyüme kalıbını programladıktan sonra buranın inşası toprağa tohum ekmek gibi olmuştur," diye cevap verdi Odhiambo. "Gerisi için kişisel servetini ve özel sektör ile olan bağlantılarını kullanmıştır. Sophie Kline asla hafife alınmaması gereken biri."

"Ve bu kadar şeye rağmen olanların ne kadarı kasten ne kadarı kazara oldu, hâlâ bilmiyoruz," dedi Vedala.

"Bizi burada istemediğini biliyoruz," dedi Stone. "*Sertanistas* üyelerinin anomaliyi fark edeceğini biliyordu ama onların burayı doğru düzgün araştırmak için yeterli bilgisi de kaynağı da yoktu. Wildfire protokolü ancak Piedmont olayında salınan parçacıklara tekrar rastlanırsa devreye girecekti. Ki o türbin kazara patlamasaydı burayı fark edemeyecektik bile. Bence Kline'ın asıl amacı burada bir süre kimsenin haberi olmadan çalışmaktı, anomalinin ormanda daha da büyümesini sağlayacaktı."

"Yani bu enfeksiyonlar onun planı değildi," dedi Vedala. "Ama her ne yapmaya çalışıyorsa . . . kontrolünden çıktı. Eğer bu yapı daha da büyürse veya herhangi bir millet burayı bombalamaya karar verirse AP-3 parçacığı tüm Dünya'yı yok edebilir."

"Meşhur F Senaryosu," dedi Stone. "Gezegenin yok oluşu."

Kenyalı ksenojeolog bir elini düz duvarın üstüne koyup geri çekti. Eli yoğuşmadan dolayı su damlacıklarıyla doldu. "Bu tünel bizi nehrin altına getirdi. Elektriği kullanan her neyse suyun altında gizli."

Bu bilgiyle beraber ekibin üstüne bir sorumluluk yüklendi. Stone buraya akan yüzlerce tonluk suyun sıkıştırılıp gri-yeşil duvarlarda oluşan su taneciklerine dönüştüğünü hayal edebiliyordu.

Tupa etrafında uçan kanaryaya bir şeyler fısıldadı. Cihaz onu izlemeye devam ediyordu. Çocuk eliyle bir şeyler yaptı. Cevap olarak kanarya James Stone'un baş hizasına yükseldi.

Kanaryadan robotik bir sesle, "Şimdi gidiyoruz."

Tünelin girişindeki kapağa bakan Vedala, kilitlerin sıkı olduğunu görünce rahatladı. Virüsle dolu duman içeriye girememişti. İçeride sadece anomaliden kaynaklı nemli hava ve metalimsi bir koku vardı.

Bozuk İngilizcesiyle, "Şimdi gidiyoruz," dedi Tupa. Çocuk eliyle işaret edip kanaryaya hemen bir şey daha söyledi.

"Bir kükreme var," diye çevirdi kanarya.

"Kükreme mi?" diye sordu Vedala ama Odhiambo onu susturdu. Gözlerini kapattı, yüzü yere bakıyordu.

Etrafı dinliyordu.

"Su," dedi Odhiambo. "Su geliyor."

En İyi Planlar Bile

DR. SOPHIE KLINE, aşağıda olanlardan pek endişeli değildi. Son yaptıklarının sonuçlarının farkında olsa da beyin dalgalanmaları –beyin-bilgisayar arayüzü sayesinde sürekli ölçülüyordu– yine 8-12 Hz arasındaydı. Yani sakin bir alarm durumunu gösteren bir alfa düzeyindeydi.

Ekip arkadaşlarının hayatları da onun umurunda değildi.

Kline'ın yıllar boyu hayalini kurduğu şeyi yapmasına dakikalar kalmıştı. Ailesini, kişisel ilişkilerini bu uğurda feda etmiş, her gününü bu ana ve –özellikle de– uzaydaki konumuna ulaşabilmek için harcamıştı. Gününü de son bir deney yaparak geçirmişti.

Saatler ilerledikçe UUİ'nin hızı artıyordu. Görev Kontrol'ü şaşırtacak şekilde, olması gereken yörüngenin on altı bin kilometre ötesindeydi. Artık durmak için çok geçti.

Her ne kadar kafasında o beyin-bilgisayar arayüzü olsa da bir bireyin asıl düşünce yapısını tamamen tekrardan oluşturmak

imkânsızdı. Ama Kline'ın son anlarının nöral durum kayıtları, tüm bağlantı kaybedilmeden önceki kayıtlar mevcuttu. Bunlar, Kline'ın yapmak üzere olduğu şey göz önünde bulundurulduğunda en azından göz atmaya değer bilgilerdi.

Washington Üniversitesi'ndeki çalışmaları sırasında meşhur adli psikolog Dr. Rachel Pittman, kendilerini işine adamış biliminsanlarıyla beraber yeni bir tür beklentisel odak noktası keşfetti. Bulduğu kalıp Kline'ın nöral verileriyle uyumluydu. Pittman, araştırmacıların doyumu erteleme (DOG) indekslerinde oldukça yüksek bir puan aldığını fark etti. Böyle bir sonuç almayı bekliyorlardı. Sonuçta biliminsanlarının çoğu, yaptıkları için ödüllendirilmeden önce uzun süre bekliyorlardı. Kline'ın düşünce süreci bu bağlamda "beklentisel ödül" kapsamına geçmişti. Bu insanın yaşadığı son olayların ardından oluşan ahlaki nefretinin, bilimsel sonuçlarına oranla önemsizleştiği anlamına geliyordu.

Ödülü erteleme yetisi –yıllar boyunca sonucunu görebilmek için beklemeniz gereken bir tez yazmanız durumunda görülen sabır– Kline'ın başarıya ulaşmasını sağlayan ve yaptıklarının ne kadar korkunç olduğuna dair onu kör eden durumdu.

Bu bir bahane değildi, bir açıklamaydı.

Uluslararası Uzay İstasyonu'nun kontrolünü aldıktan sonra Kline kırk beş dakikasını, basınçlı bir taytın içine girip –kanın alt vücuttan başına akmasını sağlayan– Cardioflow denilen cihazda geçirdi. Mikro yer çekimi seviyesinde astronotlarda çoğunlukla sanki kafalarının üstünde duruyorlarmış gibi "gölgeli" bir duygu durumu gözlenirdi. Bu bacak eklentileri de kanı alt bedende sıkıştırıp kan akışını artırmaya, düşünmeye ve astronotları rahat ettirmeye yarıyordu. Ancak çok uzun süre kullanılırlarsa bayılmalara ve ölümlere yol açabiliyordu.

Deney tamamladığında Kline, UUİ'ye vardığından beri ilk defa kendini diri hissediyordu, düşünceleri netleşmişti. Video

kayıtlarında yanaklarının al al olduğu ve gözlerinin fal taşı gibi açıldığı görülüyordu. Bir şeyden dolayı alarm evresindeydi. Parmaklarını terli tele-bulunuşluk eldivenlerinde çıtlattıktan sonra R3A4'ün kontrolünü aldı.

Wildfire laboratuvar modülündeki camsız bölmede R3A4'ün kumaş kaplı kolları hareket etmeye başladı. Sonrasında olanlar gizli kaldı ama deneyin belli bir kısmına dair kayıtlar kurtarıldı.

Robot özel olarak üretilmiş biyolojik bir güvenlik kabininde çalışıyordu. Bu kabin bulaşıcı maddelerle uğraşırken tehlikeli materyallere maruz kalmayı önlemek amacıyla yapılmıştı. Tabii steril robotun eldivene ihtiyacı yoktu. Mavi renkteki büyük pozitif basınç elbiseleri ve kasklar sadece insan araştırmacılar tarafından kullanılıyordu. Laboratuvar modülündeki hava reaktif olmayan argon-nitrojen karışımıyla değiştirilmişti.

Kabinin içine yerleştirilmiş aydınlatılmış bir kızak vardı. İçinde camdan bir kasanın altında robotun kollarının rahat hareket edebilmesi için boşluk bırakılmıştı. Kasanın içindeki negatif hava bir HEPA filtresinden geçirilerek dışarı çekiliyordu. Bu sayede kızaktan çıkması ve diğer mikro yer çekimi deneylerini kirletmesi engelleniyordu.

Kızağın altına yerleştirilmiş kameralar, deneylerin her aşamasını kaydetmek adına oradaydı. O andan itibaren geriye doğru kayıtlara bakıldığında adli videografikerler geçmişe dönük birçok yılın kaydının olmadığını fark etti. Bu durum Kline'ın o sürede yasadışı deneyler yaptığının bir kanıtıydı. Bütün bunların üzerine, yüz saat sürmesi gereken deney kayıtlarının yalnızca on beş dakikalık kısımlarının kaldığı, gerisinin silindiği de anlaşıldı.

Görüş sistemindeki yakınlaştırma sayesinde R3A4, düz bir cam kapağın altında duran AP-3 virüsüne baktı. Virüs gizli bir şekilde Kline tarafından yaratılmıştı, beş yıl önce keşfedilen örneklerin yapısıyla oynanarak oluşturulmuştu. Gözle görülmeyen

altıgen mikro parçacıklar bir sıra halinde işlenmişti. El hareketlerini 1/50,000 oranında küçülten –beş santimetreye bir mikrometre kadar– Kline, eşsiz beyinsel arayüzünü kullanarak R3A4'ün titremeyen ellerini bir kukla ustası gibi kullanmış, adeta tarihte belki de yalnız bir defa tanık olunabilecek deneysel bir bale gösterisi sergilemişti.

Makine formundayken Kline'ın tüm insansı eksiklikleri kapanıyordu. Bu şekilde bilimsel çalışmalarını eksiksiz bir şekilde yürütebildiği bir âleme giriyordu. Hiçbir insan kendi elleriyle bu denli incelikte bir çalışmayı yürütemezdi. Robotunun son çalışmalarıyla Kline, Andromeda mikro parçacıklarının bir kısmına bir katalizör ekledi. Saniyeler sonra aynı bölgeye bir büyüme alt maddesi olan likit karbon dioksit eklemesi yaptı.

Aldığı sonuç hızlı ve büyüleyiciydi.

Her bir AP-3 mikroparçacığı "mitoz bölünmeye" başlamış ve anomalide de görüldüğü gibi devasa bir büyüme gerçekleşmişti. Tüm parçacıklar bir arada bir dans ediyor gibiydi. Kline karşısındaki belirsiz hattın iki boyutlu büyümesini ve en sonunda bir posta pulu büyüklüğüne gelmesini seyretti.

Çabucak hareket ederek –ki bir insana göre gerçekten çabuktu– Kline genişleyen parçacıkların üst ve alt kısımlarına da bir büyüme inhibitörü uyguladı ve amansız büyümeye bir son verdi. Bu haliyle bile bazı parçacıklar deney tablasının ufak bir kısmını yiyerek kendilerine enerji oluşturmaya çalışıyordu. Seramik tablanın bazı yerlerinde gri, küle benzeyen bir madde ortaya çıkmıştı.

R3A4 hızlı hareket ediyor ve çoğalan mikro parçacıklara temas etmeden işlemleri gerçekleştiriyordu. Orto-kumaş kaplı elleri Vedala'nın inhibitörü ile kaplıydı ki Andromeda Parçacığı ile reaksiyona girmesin.

Deney tablasının üzerindeki yapı büyümeye başladı. Kâğıt büyüklüğünde ve insan saçı kalınlığında bir kurdele formuna

geldi. Rüzgârda sallanan bir atkı gibi yalnızca alt tarafından büyüyordu.

Sonrasında kurdele büyümeye devam ederek deney tablasına sığmayacak boyuta geldi. Hızlı bir hareketle bir kolunu geri çeken robonot parmak eklemlerini biyolojik güvenlik kabininin yüzeyine vurdu. İkinci vuruşuyla kabin dağılıp etrafa uçan cam parçaları yayıldı -malum sebeplerden kabinde polimer kullanılmamıştı.

Çok önceleri Kline robotun çalıştırıcı parçalarını yeniden programlamıştı. Elektrik motorları tasarımları gereği ani ve yıkıcı güçte tork uygulayabiliyor, kendi kendilerini parçalayabilecek güçte kuvvet uygulayabiliyorlardı. Bundan dolayı bu motorlar bağımsız üç algı sistemi tarafından izleniyordu ve motorların yazılımlarına güç profili yazılımları eklenmişti. Bu yazılımları devre dışı bırakmak söz konusu olduğunda böyle bir şeyi ancak bir uzman yapabilirdi.

Güvenlik önlemlerini tamamen kapatan Kline, robonotun hareket hızını ve sertliğini en az ona katlayarak hem yapım hem de yıkım konularında daha etkin çalışmasını sağlamıştı.

Kırık camdan içeri kolunu uzatan R3A4, metalik bandın üzerinde olduğu deney tablasını içeriden çıkardı. Boyutları otuz santimetreye ulaşmış kurdele gitgide büyüyordu. Robot bandı alıp Wildfire modülünün en üstüne, modülün Harmony boğumuna oradan da tüm Uluslararası Uzay İstasyonu'na bağlı olduğu kısma götürdü. Burası özellikle seçilmişti çünkü görüntü itibariyle bir laboratuvardan çok bir kargo modülünü andırıyordu.

Robot bandın etkin büyüyen kısmını doğrudan metale bastırıp üstüne bir kat daha katalizör sürdü.

Saniyeler içinde AP-3 materyali doğrudan istasyonun gövdesine katıldı. Bu birleşim noktasının yakınındaki duvar çok geçmeden bildiğimiz o gri-yeşil renge döndü. Katalizörün de eklenmesiyle materyaller hızla gövdeye girdi ve AP-3 parçacığı

çabucak gövdenin temelini oluşturan alüminyumu parçalamaya başladı. Durmaksızın devam eden bu zincirleme reaksiyon sonrasında gövdenin metal içeren kısımları parçalandı. Bandın diğer ucu da durmadan büyüyor, sudaki bir yılan gibi kıvrılarak uzuyordu.

İçeride yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı.

Kline'ın önündeki monitörde yanıp sönen bir uyarı yazısı belirdi:

ARGON DÜZEYİ %10, NİTROJEN %22
KATIŞIMSAL GAZLAR ARTIYOR
LÜTFEN KABİNİ TEKRAR DOLDURUN – KABİN BOŞ – ALARM

Kabin içerisinde etkinlik ve reaksiyon görülmemesi için özenle ayarlanmış atmosferik gazların seviyesi süratle değişiyordu. Genişleyen bandın birleşmiş ucu doğrudan havayı yutuyordu. Atmosferin tadını aldıktan sonra bandın büyümesi hız kazanırken sonsuza kadar büyüyebilecek mikro parçacık kendisine enerji verebilecek materyallerin arayışına girmişti.

Arka planda çalan alarm Kline'ın umrunda değildi ve içeride emilecek bir hava kalmayınca alarmın sesi kesildi.

Kurdele elektrik kabloları gibi cızırdamaya ve kıvrılmaya başladı. Bandın baskın tarafı R3A4'ün kabuğuna doğru uzamıştı. Temas gerçekleştiği anda dokunduğu noktadan bir duman yükseldi. Anlaşılan inhibitör robotun kumaş yüzeyini kurdeleden korumuştu.

Her halükarda makine hiçbir tepki vermedi. Sophie Kline'ın hissetmesi için yerleştirilmiş acı sensörleri yoktu ne de olsa.

Onun yerine makinenin siyah lensleri gövdenin güverte tarafında açılmış ufak bir gediğe döndü. Modülündeki kontrolörü Sophie Kline'ın bir an durmasıyla derin bir nefes almak için durmuş gibi duran R3A4, güçlendirilmiş bacaklarını kullanarak kendisini silindir şeklinde modülün karşı tarafına fırlattı.

Havada süzülürken makine ellerini yumruk yapıp geriye doğru çekti. Karşı duvara temas ettiği anda tüm gücüyle duvara bir yumruk attı. Yumruğu attığı anda ellerindeki yardımcı motorlar parçalandığı gibi altın-alüminyum alaşımından yapılmış yumrukları istasyonun sağlam gövdesinde bir çizik oluşturdu. Yumruğun etkisiyle parmakları tuhaf şekiller aldı, cızırdayan Vectran tendonları kanlı kıkırdaklar gibi duruyor, sanki yara bir insanda açılmış gibi görünüyordu.

Ellerindeki dağılmış iç iskeleti geri çeken Robonot duvara aynı yerden tekrar vurdu.

Sonra tekrar vurdu.

Dördüncü vuruşunda Wildfire modülünde gedik açıldı. İçeride zaten azıcık kalan hava doğrudan modülün üstündeki yumruk kadar boşluktan dışarı çekildi.

Saniyede 15 PSI basınç kaybına dayanacak şekilde tasarlanan Robonot, üzerindeki kumaş kaplamanın içerideki havanın vakumlanmasıyla dışarı doğru çıkmasına rağmen gövdedeki deliğin açılmasından zarar görmedi.

Zarar görmüş elini umursamadan makine öne eğildi. Açtığı delikten binlerce kilometre ötede R3A4 doğrudan Dünya gezegeninin masmavi yüzeyini görüyordu.

Tufan

YAPILAN RÖPÖRTAJLAR VE son kanaryadan alınan kurtarılmış videolara göre su baskını anomalinin en derinlerinde olan birinin bile duyabileceği bir kükreme sesiyle başladı ve akışın yoğun sesi anomalinin her tarafında yankılandı. Havada nemli bir ıslak zemin kokusu vardı. O zamana kadar soğuk sular çoktan her tarafı yıkayıp geçmişti. Tupa uzakta olduğundan net görünmüyordu, kalan son kanaryanın üzerindeki ışığı kovalıyordu. Bu sırada çıplak ayakları tünelin zemininde ses yapıyordu.

Ekip üyeleri sudan çıkan sesleri duyunca şaşırıp birbirlerine baktı. Kafalarındaki ışıklar sudan çıkan buharı aydınlattı. Sonra tek kelime etmeden hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Önde Vedala, arkasında da Stone ile Odhiambo ile tek sıra halinde yürüyorlardı. Parmağını kaydırmasıyla Stone kanaryanın LED ışıklarının aydınlığını en yükseğe çekti. Karşılarındaki tünel güçlü, beyaz bir ışıkla aydınlandı.

Soluk soluğa, "Odhiambo?" diye seslendi Vedala. "Bu ses depremle alakalı gibi. Anomali tekrar mı büyüyor?"

"Emin değilim. Bu kesinlikle hidrolojik bir şey," dedi Odhiambo. "Kulaklarınızdaki basıncı hissediyor musunuz? Bu ancak çok miktarda suyun bir yerden boşalmasıyla olur."

Topallayarak yürüyen Odhiambo bel çantasından bir ışık çubuğu çıkarıp çubuğu kırdı. Tekinsiz duran ışığı eliyle ileri geri sallarken bir yandan da zar zor yürüyordu. Metalik renkteki zemini kaplayan sular botlarına doğru yükseliyordu.

Korkunç kükreme binanın her tarafından duyuluyordu.

"Bu tünel nehre kıyasla küçücük bir yer," dedi Odhiambo. "Ve korkarım suların burayı tamamen kaplaması çok sürmez."

Tupa uzun adımlarla yürüyordu. Kanaryanın ışıkları sayesinde önünü görebilen ufaklık diğerlerinden uzaklaşmıştı. Koşmaya devam ettikçe bacakları gitgide daha da suya batmaya başladı. Gerisinde Stone ve Vedala yan yana koşuyordu. Hızlanıyorlardı ama yan yanalardı. Yükselen sular botlarına kadar gelmişti ve panik hissi onları daha da hızlandırmıştı.

Stone ve Vedala'dan yirmi yıl kadar yaşlı olan Odhiambo birkaç dakikalığına onlara yetişebildi. Ama sonra gitgide yavaşladı, suratı ekşidi ve bir tarafa tutundu. Suyun akış sesi sağır edici boyutlara ulaşmışken ve dondurucu sıvı yükselirken Odhiambo'nun bedeninde adrenalin salgılanıyor olsa da yaşı diğerlerine yetişmesine müsaade etmiyordu.

Ama sular paçalarına kadar yükseldiğinde bile hayatı boyunca mağaraları keşfetmiş bu adam hayatta kalıp kalamayacağının tünelin sonunda bir çıkış olup olmadığına bağlı olduğunu biliyordu.

Ki şansına bir çıkış vardı.

Stone bakmak için döndüğünde Odhiambo ona uzaklaşmasını işaret etti.

"Koş!" diye bağırdı. "Ben yetişirim."

Stone Odhiambo'nun tavsiyesini dinlemeyerek durdu. Kolunu yaşlı adamın omzuna atarak yardım etmeye çalıştı. Vedala yavaşlamadan Tupa'ya yetişmeye çalışıyordu. Ne âlemde olduğunu görmek için bir an döndüğünde Stone ona bakıp göz kırptı.

Altmış santimetreye ulaşan bulanık kahverengi su, neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Metalik yankılar, su sıçraması sesleri ve boğuşma sesleri arasında ekip kaçmaya çalışıyordu. Her adımda sıçrayan damlalar, kafalarında sallanan lambaların etkisiyle aydınlanıyordu.

İleriden birisi bağırdı.

"Tupa!" diye bağıran Stone yanındaki yaşlı adamı taşımaktan ve ilerideki o küçük çocuğa yetişmeye çalışmaktan baygınlık geçirmek üzereydi.

Uzaktan, "Jahmays!" diye bir cevap geldi. Bir kolu Odhiambo'nun düşük omzunda olan Stone tünelde bata çıka ilerlerken bir ara boynundaki monitörü kontrol etmeyi düşündü. Kanaryanın kamerasından Tupa'nın bağırdığını gördü. Çocuk tünelin sonuna varmıştı.

Uzak duvardaki metal merdiven doğrudan karanlığa çıkıyordu.

Odhiambo akışın hızı konusunda haklıydı. Merdivenin alt basamakları çoktan suyun altında kalmıştı. Tupa yukarı çıkmak için merdivene atladı. Ve tepede başka bir tünel kapağı olduğunu fark etti.

Tupa kapanmış kapağı açmaya çalıştı ama fayda etmedi.

Odhiambo'yu çekiştiren Stone, karanlığın içindeki Vedala'ya bağırdı: "Nidhi! İleride kilitli bir kapak var! Tupa geçemiyor!"

Çevik kadın hızını artırarak omzunun üstünden bakıp "Bende!" diye cevap verdi.

Buz gibi sular beline kadar gelirken Stone çırpınarak Odhiambo'yu olabildiğince hızlı hareket ettiriyordu. Yaşlı adam

titriyor, zorlukla nefes alıyordu. Bedenini sonuna kadar zorlamıştı. Ama hâlâ Stone'a sımsıkı tutunuyordu ve kendini gittikçe ileriye atıyordu.

Ortalık sessizleşmişti. Kükreme sakinlemiş, su sıçrama sesleri duyulmuyordu.

İkisi de sırt çantalarını atmıştı. Soğuk bir tabakanın üzerinde gidiyor gibiydiler, bacakları uyuşmuştu, kıyafetleri ıslanmıştı ve buz gibiydi. Sadece kolları ve göğüsleri sıcak kalmıştı ama oralar bile soğumaya başlamıştı.

Kesilen nefeslerinin arasında, "Stone," dedi Odhiambo. "İnsanın sıcak kalması lazım. Yoksa hayatta kalamayız. Ama bu adamın ateşi artık bu adama ait değil."

Odhiambo Stone'u dirseğinden yakalayıp gözünün içine baktı.

"Bu ateş artık *tanrılara* ait."

"Hadi Harold," diye cevap veren Stone Odhiambo'nun kolunu çekti. "Bunları sonra tartışırız. Çıkış hemen önümüzde."

"Maalesef çok geç," diye cevap veren Odhiambo başını indirip karanlık suya baktı. Sular belini geçmişti. "Benim için... Ama senin için değil."

Stone durmadan devam etti.

Vedala tünelin sonundaki merdivene ulaştı. Tupa basamaklara tutunuyordu. Tepede basınçlı bir kapak vardı. Vedala duvarda tuş koduyla açılan bir kilit olduğunu fark etti. Çocuğun yanından geçip iki basamak daha tırmandıktan sonra Vedala rastgele numaralar tuşlamaya başladı.

Dört haneli bir şifre girdikten sonra kapıdan bir 'bip' sesi geldi.

"İyi," diye mırıldandı Vedala.

Artık biliyordu ki kapıda hâlâ açılmasını sağlayacak elektrik vardı. Şimdi Vedala'nın yapması gereken tek şey on bin muhtemel şifreden doğru olanı bulmaktı.

Tupa Vedala'nın altında duruyor, dirseğiyle merdivene tutunuyordu. Dudakları kanaryanın ışığından mavimsi görünü-

yordu ve çocuk titriyordu. Islak saçları alnına yapışmıştı, yüzündeki korkunç kırmızı boya silinmişti.

Şu anki haliyle üşümüş ve korkmuş ufak bir erkek çocuğuna benziyordu.

Belindeki çantaya ulaşmak için duruşunu değiştiren Vedala hemen çantayı karıştırmaya başladı. Kalan son kanaryadan düşük batarya uyarısı geliyordu. Yakındaki duvarların birinde sallanarak uçan kanaryanın ışığı gitgide soluyor, karanlık sular yükselirken kaçmaya çalıştıkça duvarlarda tuhaf gölgeler oluşturuyordu.

Vedala sonunda kamerasını bulup açtı.

Fotoğrafları hızla geçerken durup anomalinin içinde buldukları ilk cesedin fotoğrafını açtı. Sonra hızlıca birkaç fotoğrafa daha baktı. Sonunda aradığını bulunca durup ekrandaki fotoğrafı yakınlaştırdı. Yarısı zemine karışmış çarpık cesedin fotoğrafı ekranda gitgide büyüyordu.

Vedala'nın baktığı şey üstünde kimlik numarası olan bir yaka kartıydı.

. . . k B . . . kstein #23402582

Vedala titreyen parmaklarıyla kameraya yakından baktı. Bir anda kamerayı düşürdü. Kamera doğrudan suya düşüp derinlere inmeye başladı. Ekranında son bir ışık göründükten sonra derinlerde kayboldu.

"Lanet olsun," dedi.

Bu sırada yükselen sulardan kaçmak için Tupa kendini yukarı doğru çekiyordu. Çocuk Vedala'nın dibindeydi. Ya ikisi de orada ölecekti ya da kapağın ötesinde hayat bulacaklardı.

Vedala gözlerini kapatıp odaklandı. Hafızasının onu yanıltmadığını umarak yaka kartının sonunda gördüğü dört haneyi tuşladı. Sessizce Krishna'ya dua ederken 'giriş' tuşuna bastı.

Kapaktan olumlu bir bipleme geldi ve elektromanyetik bir ses duyulduktan sonra kapak açıldı.

"Evet!" diye bağırdı Vedala.

Başarmış sesi daralan alanda çabucak kesildi. Aşağı baktığında suyun neredeyse tünelin tamamını kapladığını gördü. Stone ve Odhiambo ortalıklarda yoktu. Tupa kafasını yukarı kaldırmış, kanaryanın yanıp sönen ışığı altında, sessiz bir korkuyla Vedala'nın gözünün içine bakıyordu. Dişlerini sıkmıştı.

Kapak açılır açılmaz Vedala Tupa'yı tutup yukarıdaki bilinmeze doğru kaldırdı.

Geri suya daldıktan sonra Vedala, tünelin tavanı ve su yüzeyi arasında kalan karanlığa baktı. Tünelin tavanına dalmadan dokunamıyordu ama Stone ve Odhiambo ondan uzundu. Hâlâ başarabileceklerini umuyordu.

Kafa lambasından çıkan keskin ışığın altında koridorda otuz santimetre kadar boşluk kalmıştı. Odhiambo'nun yeşilimsi ışıklarından hiçbiri görünmüyordu. Kalan son kanarya çoktan Tupa'nın ardından kapaktan çıkmıştı.

"Stone! Odhiambo!" diye bağırdı Vedala.

Gelen tek cevap suyun tünelde kalan havayı dışarı püskürtme sesi olmuştu. Boğazında oluşan yumruyla karanlığa bakan Vedala bir anda belirsiz bir ışık görmesiyle gözlerini kırpıştırdı. Gördüğü şey bir kafa lambası olabilirdi.

Ama tam seçemiyordu.

Tünelin öbür tarafında Stone ve Odhiambo parmak uçlarında yürüyordu. Su seviyesi boyunlarına kadar gelmişti. Vedala'nın bağırışlarını duyuyorlardı ama cevap verecek kadar derin bir nefes alamıyorlardı. İkisi de tünelin tavanının hemen altında klostrofobik bir yerde kalmıştı.

Ve tünelin sonuna zamanında varamayacaklardı.

"Yüzmek zorundayız," dedi Stone. "Tamam mı?"

"Öbür tarafta görüşürüz James. Benim için onurdu."

Başını sallayarak onaylayan Stone son kez Odhiambo'ya baktı. Yaşlı adam ona hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi. Stone bunun bir veda olduğunu anlamıştı. Odhiambo'nun omzundan nazikçe tuttu, dudaklarını tavana bastırıp derin bir nefes aldı. Sonrasında suya dalıp bacaklarıyla kendini ittirdi. İlk birkaç saniye Odhiambo'nun yanında geldiğini anlayabiliyordu.

Sonra suyun buz gibi olması ve ciğerlerinin büzüşmeye başlaması ve etrafının zifiri karanlık olmasıyla o his kayboldu. Ara ara omzuna veya eline çarpan kaygan metal duvarlar da vardı tabii. Stone kör bir şekilde eliyle duvarı takip etti, hiçbir şey görmüyordu.

Sonunda parmakları metal bir basamağa tutundu, merdiveni bulmuştu.

O an gömleğinden tutup onu kaldıran birisi olduğunu hissetti. Yukarı çıkarken Vedala'yı belli belirsiz gördü. Sonra öksürerek ve yuttuğu suları tükürerek yukarı çıktı. Çıkar çıkmaz kör ve nefes nefese yere düştü.

Wildfire ekip lideri giderek yükselen sulara bakıyordu. Dudakları düz, beyaz bir hat halinde duruyordu. Umudunu kaybetmek istemiyordu.

"Hadi Harold," diye mırıldandı. "Yüz, ihtiyar."

On beş saniye geçti. Otuz.

Sular kapağın ağzına kadar geldi. Vedala su taşana kadar bekledi. Stone sırt üstü yatmış, sert bir şekilde öksürürken Vedala dayanamayıp kapağı kapatıp kilitledi. Vedala'nın boğazındaki yumru geri gelmişti, yanaklarında nehir suyuyla beraber akan gözyaşlarını hissedebiliyordu.

Dr. Harold Odhiambo keşfin dördüncü gününde yerel saatle 23.10.07 sularında hayatını kaybetmişti. Ölüm sebebi boğulmadan kaynaklı oksijensizlikten oluşan beyinsel hasardı. Bu berbat şartlara dayanamayıp ölen üçüncü Wildfire ekip üyesi olmuştu.

Ama ne yazık ki son ölen o olmayacaktı.

Etkinleştirme

KLINE'IN SON DENEYİNİN kalan kısımlarına dair detaylar kurtarılamadı. Wildfire Mark IV laboratuvar modülü içindeki kameralar kasten açılan gedik sebebiyle parçalanmıştı ve R3A4 de görüntü kaydını artık aktarmıyordu. Sophie Kline'ın beyin-bilgisayar arayüzü kayıtları vardı ama Robonot'un yaptıklarını anlamak için o kayıtlar çok karmaşık kalıyordu.

O yüzden sonraki kısımlar UUİ'nin güvertesindeki diğer iki astronotun bir kamerayla çektiği titrek görüntülerden alındı. Saatlerce esir kalan Yury Komarov ve Jin Hamanaka olanlara Zvezda servis modülünden şahit olmak zorunda kaldılar.

Jin Hamanaka Dünya'yı gören en geniş pencerenin önünde, kırk santimetrelik ana çalışma kısmında süzülüyordu. Koyu saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla yapmıştı, JAXA'daki meslektaşları arasında gürültülü kahkahasıyla biliniyordu. Ama o an, lazer işaretçisiyle SOS sinyali vermeye devam ederken yüzünde gü-

lümseme yoktu. Bulunduğu noktadan sinyal çok daha az görülüyordu. Daha da kötüsü Dünya'dan çok uzaklaşmışlardı. UUİ gittikçe daha çok irtifa kazanıyordu.

Bodur ve sakallı kozmonot Yury Komarov modülün karşı tarafında söktüğü duvar panelinin yanındaydı. Son birkaç saatini yan sistemleri sökerek çalışan bir telsiz yapmakla geçirmiş ama pek başarılı olamamıştı.

Önlem olarak iki astronot da EVA öncesi üniformalarını giymişlerdi. Bu kararı aralarında konuşarak vermişlerdi, güvende kalmak adına her şeyi yapacaklardı. Soyuz uzay aracının içinde aniden geriye itilmişlerdi ve sabotaj ihtimali yüksek olsa da bir acil durum inişi yapmak zorunda kalabilirlerdi.

Böyle bir durumda kurtulma ihtimalleri sıfıra yakındı.

Tam da bu sebepten Komarov şahsi GoPro kamerasını açmıştı. Cihazı kayıt moduna alıp modülün içinde süzülmeye bırakmıştı. Yaşanabilecek en kötü duruma karşın en azından olanları kaydetmek istiyordu.

Klik-klik-klik. Klik-klik-klik. Klik-klik-klik.

"Bugünlük bu kadar olsun, ne dersin?" diye sordu Komarov. Lazer işaretçisinin düğmesine her basıldığında kendini daha da geriye atıyordu. "Tehlikede olduğumuzu anlamışlardır. Ne kadar uzaklaştık baksana."

Hamanaka onu duymazdan geldi.

Otuz saniye sonra lazerin klik sesi tekrar duyulmaya başladı. Komarov siniri bozulmuş şekilde kafasını kaldırıp baktı. Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki modülün her tarafında bir darbeden gelen titreşim hissedildi. UUİ'nin tüm iç yapısı titriyor, güneş panelleri devasa kanatlar gibi çırpılıyordu.

Komarov'un çenesi çalan alarmla beraber kapandı.

Ufak kamerayı alıp kendisini Hamanaka'nın yanına ittirdi. "O neydi? Neler oluyor?"

Hamanaka camdan ona döndü, beti benzi atmıştı ve dudakları titriyordu. Bir eliyle ağzını kapattı.

"Jin?" diye seslendi Komarov.

Gözleri cama dönüktü. Hamanaka'yı yavaşça kenara ittikten sonra yüzünü cama yapıştırdı.

"O bulut da ne?" diye sordu. "O bulut neden... Bulut gittikçe koyulaşıyor. Bu bir – *yüce gospodi* (Tanrım)!"

Komarov Hamanaka'ya döndü, bir şeyler diyordu. Japon astronot çabucak kendini topladı. Gördüklerinden sonra olabilecekler aklına gelince kaşları çatılmıştı.

Sessizce, "Bu bir enkaz bulutu," dedi Hamanaka. "Güvertenin ön kısmında. Wildfire modülünde gedik oluşmuş."

Komarov yirmi iki santimetrelik başka bir kısımdan kendisi baktı. Yırtığı korku içinde izledi.

"Başka bir şey daha var," diye ekledi Hamanaka. "Modülün kenarında. Başka bir şey büyüyerek yayılıyor. Koyu mor renkte."

Rus astronot başını salladı. Çok enerji harcamadan duruşunu koruyabilmek için ayak parmaklarını modülün önündeki duvarın altında bir barın etrafına dolamıştı. Bu Komarov'un istasyona üçüncü gelişiydi yani bu konuda tecrübeliydi ve Kline darbe yapana kadar da görevin komutanı oydu.

"Bu kadarı çok fazla!" diye bağırdı, nefesi camın üzerinde buğu oluşturdu. Komarov kamerasıyla dışarıyı kaydetmeyi unutmuştu. Kamera yüzünün dibinde süzülüyordu. Bu bölüm, bir destek bölümündeki dış kameradan alınan görüntülerden yola çıkarak yazıldı.

Parlak bir enkaz bulutu Wildfire modülünün yanında büyüyordu. Komarov gövdedeki açıklığın gitgide büyüdüğünü gördüğünde kendi kendine durmadan *hayır* demeye başladı. Gövdedeki delikten dışarı sürekli parçalar fırlıyordu. Sesi gittikçe azalan Komarov sonunda susup Robonot R3A4'ün altından yapılmış ifadesiz yüzünün yırtık gedikten çıktığını izledi.

Robot sanki bir şeyi merak etmiş gibi etrafa bakındı.

Robonot R3A4, içinde üretildiği BSL-5 korumalı Wildfire modülünden ayrılıyordu. İnsansı robot cüsseli yapısını gerdikten sonra vücudunu dar gedikten geçirip oluşan vakum alanına girdi.

Sonra dönerek deliğe ulaştı.

Kurdele lifini çıkarttı. Zar zor anlaşılabilen görüntülerde bandın üzerinde balık pullarına benzeyen altıgen şeklinde desenleri olduğu görülüyordu. Kurdele kıvrılan bir dil gibi gedikten dışarı uzuyordu.

O mesafeden ve daha büyümesinin başlarındayken bile bandın çok hızlı büyüdüğü anlaşılıyordu. Beyazımsı sıcak alt ucu yanan kor kömürler gibi görünüyordu. Diğer ucuyla modülden tutunan kurdele, UUİ'nin kuyruğu gibi duruyordu.

Bandın yüzeyi parlıyordu. Muhtemelen atmosferden ve enkazdan enerjiye dönüştüreceği materyalleri topluyordu.

Bu korkunç görüntü UUİ mürettebatının yanı sıra ekvator çizgisi üzerindeki amatör ve profesyonel yüzlerce astronom tarafından da izleniyordu. NASA bile ABD Ordusu'nun birçok yörünge güvenlik cihazından "şöyle bir bakmak" istemişti. Ve jilet kalınlığındaki metalimsi o bandın gün ışığında uzay istasyonundan Dünya'ya doğru uzandığını gördüler. Bir gün boyunca motorlar çalıştığından UUİ yere eşzamanlı yörüngede neredeyse otuz iki bin kilometreye yakın yol gitmişti.

Ama UUİ'nin arkasında bıraktıkları çok daha korkunçtu.

Kurtarılan görüntülerde Wildfire modülünün üzerinde mor renkli parlak bir yama olduğu görülüyordu. Modülün üzerindeki kireçlenme gitgide yayılıyordu ve bu seferki altıgen değildi, bir yılan gibi kıvrılarak gidiyordu. Bir yemek tabağı boyuna ulaşmış yama, yeşil ve mor renklerde parlarken bir yandan da gövdenin tamamına süratle yayılıyordu.

AP-3'ün yanı sıra yeni bir evrimin doğuşuna tanıklık ediliyordu.

GÜN 5

YÜKSELİŞ

> Kendi kendinize koyabileceğiniz
> sınırların en güçlüsü
> kendinizi nasıl tanımladığınızdır.
>
> **–MICHAEL CRICHTON**

Yeni Paradigma

ANOMALİNİN DERİNLİKLERİNDEKİ KARANLIKLARDA sıkışıp kalmış Wildfire saha ekibi yorgunluktan ölüyordu ve umutlarını çoktan kaybetmişlerdi. Daha yakın zamanda iki ekip arkadaşlarının ölümüne şahit olmuşlardı. Stone'un sırt çantası da dâhil tüm malzemelerini kaybetmişlerdi. Son kanaryanın şarjı bittiği için alet sabit duruyordu. Sırılsıklam ve titreyerek Stone ile Vedala sırt sırta vermiş, Tupa Stone'un kucağında otururken onlar da birbirlerine yaslanmış duruyordu. Birbirlerinin vücut sıcaklığıyla kurumaya başladılar.

Bilinmezliğin içinde tanıdık insanların yanlarında olması onlara kendilerini iyi hissettiriyordu.

Yapılan kaza sonrası görüşmelerinden yola çıkarak ekibin sadece ayaklarını bastıkları zeminin sert ve düz olduğunu bildikleri anlaşılmıştı. Zemin yapının geri kalanıyla aynı materyalden yapılmıştı. Parmaklarını duvarlara sürttüklerinde yüzeydeki belirsiz işaretleri ve altıgenleri hissedebiliyorlardı. Ve

etraflarındaki alanı göremiyor olsalar da alanda ses çıktığında uzun bir yankı oluyordu. Ürkütücü bir ıslık sesi gidip geliyor, sanki yüksek bir yerde melankolik bir şarkı söyleniyordu.

Ve ekip daha fazla ilerleyemeyecek kadar yorgundu.

Bu keşif, görevde yazılanın tam tersine ilerlemişti. Muhtemelen hepsinin sonu ölüm olacaktı. Buradaki tek soru ne kadar zamanlarının kaldığıydı. Sırtını Vedala'ya yaslayan Stone, kolunu da çocuğun kemikli omzuna koydu. Endişeli olmalarına rağmen deliksiz bir uyku uyudular.

Onları gün ışığı uyandırdı.

"James," diye fısıldadı Vedala, "Bak."

Gözlerini kırpıştırarak açan Stone etrafındaki odayı görebildiğini fark etti. Tavandaki altıgen şeklindeki açıklıktan içeri gün ışığı giriyordu. Aslında solgun bir ışıktı ama o kadar uzun süre karanlıkta kalmışlardı ki Stone ışığa bakamıyordu. Tupa kucağından yuvarlanarak indi ve esneyerek uyandığında odaya şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Tavanda boşluk mu var? Nasıl oluyor bu?" diye sordu Stone." Burası gölün altında!"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi Vedala. "Şuraya bak, burası çok tuhaf bir yer."

Stone gözlerini kısarak gelen ışığa baktı. Anomalinin geri kalanı gibi her taraf koyu gri-yeşil karışımı AP-3 materyalinden yapılmıştı. Oda altıgen şeklindeydi, altı tane sütun odanın merkezinden yükselerek doğrudan açıklığa gidiyordu. Odada çelik ve cam gibi Dünya'da kullanılan materyallerden yapılmış bir de platform vardı, merkezdeki sütunun etrafına yapılmıştı.

"Burası katedrale benziyor," diye mırıldandı Stone. Ayağa kalkıp gerindi. Alçak sesi bile odanın yukarı kısımlarında yankılanıyordu ve gerçekten de insana ilahi bir yerde olduğunu hissettiriyordu. Ama bu his kısa süre sonra yerini korkuya bıraktı. "Burası ne için yapılmış olabilir?"

"Burası barajın gücünün kullanılacağı yer," diye cevap verdi Vedala. "Aynı zamanda türbinler hariç sadece burada yeryüzü materyalleri kullanılmış."

Stone çelikten platforma yaklaştı. Elinde sıcak bir dokunuş hissetti, başını aşağı indirdiğinde Tupa'yı gördü. Son iki günde çocuğun başına gelmeyen kalmamıştı ama şimdiki yüz ifadesi tamamen meraktandı. Ki aynı ifade James Stone'da da vardı. Birlikte odanın merkezine kadar yürüdüler.

İnsan yapımı platformun altına metal ızgaralar döşenmişti ve platform merkezdeki altıgen sütunların etrafına yapılmıştı. Dayanaklar platformun köşelerine yerleştirilmişti, henüz tamamlanmamış bir yapıyı desteklemek için o şekilde konmuş olabilirlerdi. Odanın geri kalanında ahşap kasalar vardı. Bazılarının kapakları açılmış ve içi boşaltılmıştı ama diğerleri hâlâ kapalıydı ve çamura bulanmışlardı. Uzaktan bakıldığında bu ekipmanlar paraşütlerle ormana bırakılmış gibi duruyordu. Tıpkı enerji santralinde kullanılan diğer tüm ekipmanlar gibi.

"Bu her neyse," dedi Stone, "tam olarak bitmemiş."

Vedala çoktan platforma çıkmıştı. Kafası geriye düşmüş tavandaki deliğe bakıyordu. Bir anlığına Stone Vedala'nın orada çok güzel göründüğünü düşündü, tepeden gelen ışıkla beraber gülümseyen yüzü ve kızılımsı-siyah saçları hoşuna gitmişti.

Yaklaşıp "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Bu gezegende daha önce asla yaşanmamış bir şeyi," diye cevap verdi Vedala.

Platformun üstüne çıkan Stone kafasını yukarı kaldırdı.

Oda ve içindeki merkez sütun yukarıda bir kilometre kadar uzuyordu. En sonunda da gökyüzünün mavi parıltısı görülüyordu.

Sesi gittikçe kısılarak, "Nasıl..." diye sordu Stone.

"Muhtemelen burası da anomaliyle birlikte genişledi."

Camın üzerinden bir bulut kümesi geçti ve ekip odanın hafifçe soğuduğunu hissetti. Elleri birbirlerinin ellerini buldu.

Bir arada duran iki biliminsanı yapının gizemini anlamaya çalışıyordu.

"Jahmays," dedi Tupa.

Çocuk bir kontrol panelinin önündeki bir ofis sandalyesine oturmuştu. Üstünde devreler olan panel duvara uzun bir masa gibi sabitlenmişti. İstemsizce ellerini bırakıp çocuğun yanına gittiler.

Elini metal yüzeyde gezdirirken, "Bu bir kontrol paneli," dedi Vedala. Panelin üstündeki butonları ve lövyeleri bir süre inceledikten sonra suratı asıldı. Uzun süre baktıktan sonra anahtarı bulup şalteri açtı.

Panelin ışıkları yanıp çalışmaya başladı. Tupa korkudan döner sandalyeden düştü. Yerde yuvarlanırken yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı.

"Hala elektrik var," dedi Vedala. "Belki bu platform bir santrifüj görevi görüyordur? Veya kulenin ucu bir anten olarak da kullanılıyor olabilir."

"Hayır bu mantıklı gelmiyor," diye cevap verdi Stone. "Öyle olsa neden bu kadar çok elektriğe ihtiyaç duyulsun ki? Neden stadyum kadar bir yapıyı inşa edip gölün altında bıraksınlar? Bunlar mantıklı değil. Belki Odhiambo biliyor..."

Stone sustu. Omzuna son defa dokunan dostunu ve onu karanlık soğuk sularda kaybedişini hatırladı.

"Sorun değil," diyen Vedala elini Stone'un omzuna koydu. "Bunu çözeceğiz. Bizden başkası çözemez zaten."

Stone kederli bir şekilde gülümsedi. "Aşırı eğitim almış bizlerden mi? Doğru söylüyorsun. Bizden iyisi olamaz."

"Jahmays," diye seslendi Tupa.

Çocuk sandalyeye geri oturmuş, eline de metal bir sopa almış odada bir kayığa binmiş gibi gidiyordu. Stone ve Vedala'nın yanına geri döndüğünde görüntüsü çok tuhaftı. Ama ne yapıyor olursa olsun Tupa'nın yüzündeki ciddi ifade değişmiyordu. Sandalyeden inip doğaçlama küreğini yere bıraktı.

Tupa eliyle kuleyi işaret etti, sonra Stone ile Vedala'ya baktı.

Elleriyle havada düz bir hat çizdi, sonra ellerini aşağı indirip yüksekliğini gösterdi, ellerini açıp kapatarak bir halata tırmanıyormuş gibi hareketler yaptı.

Stone onu izliyordu ama Tupa'nın gösterdiklerini anlamamıştı. Artık tamir edilemeyecek halde, yerde, ölü bir kuş gibi yatan son kanaryanın yanından Tupa'ya baktı. Sonra başını salladı.

"Halat mı?" diye tahminde bulundu Vedala.

Tupa gülümsedi, merkezdeki sütunu gösterip aynı hareketi yaptı.

"Anlamıyorum. Neden halat? Burada ne işe yarar ki?" diye sordu Stone.

Tupa başını sallayıp kendi dilinde yavaşça bir şeyler söyledi, hâlâ tırmanıyor gibi davranıyordu.

"Halat," dedi Vedala, Tupa ile aynı hareketleri yaparak "tırmanmak anlamına geliyor."

"Tırmanmak mı?" dedi Stone. Eliyle aynı işareti yapıp iki elini yanlara açtı. "Ama nereye Tupa?"

Tupa doğrudan yukarıyı gösterdi. Parmak uçlarının ucuna çıkmış, tüm gövdesini esneterek uzanabildiği kadar yukarıyı göstermeye çalışıyordu. Sonra parmaklarını başının üstünde kapatıp açarak alçaltmaya başladı. Araştırmacılarımız onu kocaman gözlerle izliyordu.

Çocuk gururlu bir şekilde durdu.

"Yıldızlara," dedi Vedala, yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Stone'a döndü, "Yıldızlara tırmanmak için bu halat."

"Çocuk haklı. Bu halat bir bağlantı. Gökten dünyaya inen bir halat bu."

"Kline bir uzay asansörü inşa etmiş."

Tanrı'nın Parmağı

GÖKYÜZÜNDE GÖRÜLEN BİR yangınla alakalı amatör kamera kayıtları tüm büyük ajansların haberlerine çıkmıştı. Sosyal medyada ara ara verilen mesajları kimse umursamıyordu. Artık o "Tanrı'nın Parmağı" videosu tüm dünyanın dikkatini çekmişti.

Titrek çekilmiş yedi dakikalık video *Sra* (Bayan) Rosa Maria Veloso tarafından çekilmişti. Rosa, Buenos Aires'ten Tapatinga'ya kız kardeşini ve yeğenlerini görmek için gidiyordu. O sabah, şanslarına TAM 401 kodlu uçuş Amazon Ormanları'nın üzerinden otuz beş bin fitte geçiyordu. Gün batımı—Sra... Veloso bunları çekmek istiyordu. Çünkü o görüntüler muhteşemdi, Güneş'in altında kalan sonsuz orman manzarası şahane görünüyordu.

Ama videoda orman veya Güneş var diye video herkesin dikkatini çekmedi.

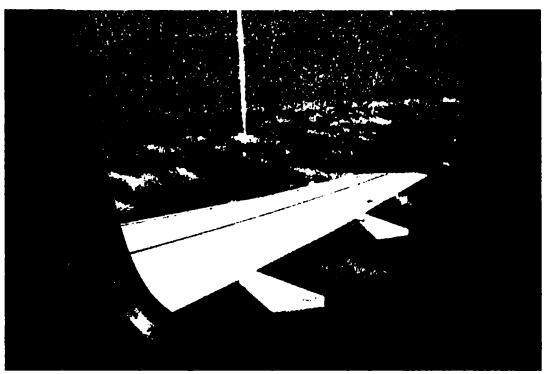
Videoda, "Dios mío (Aman Tanrım)," dediği duyuluyordu, arkasından da bir sürü insanın konuşmaları geçiyordu.

Uçağın sancak kanadının hemen üstünde bir buçuk kilometre uzunluğunda bir halat Dünya'mızın üst atmosferini yarmış, aşağı iniyordu. Ateşten yapılmış bir kılıç gibi parlayan halat sanki gökteki bir yarıktan aşağı iniyor gibiydi. Erimiş bir şelale gibi büyüyerek aşağı ilerliyordu.

Bu olağanüstü materyal şimdiye kadar çoktan uzaydaki tonlarca enkazı yiyerek bu hâle gelmişti. Bir kâğıt kadar inceydi, otuz iki bin kilometre uzunluğa ulaşmıştı. Ancak üzerine ışık vurduğunda görülebildiği için bir serap gibi dalgalanıyordu.

TAM 401 Uçuşu'ndakilerin çoğu bu görüntüyü "ilahi" olarak tanımlamıştı.

Ama bu kurdele ölümlü bir kadın tarafından yaratılmıştı.

AP-3'ten yapılmış halat hızla büyüyordu. Oak Ridge Ulusal Laboratuvarı'ndaki uzmanlar "Tanrı'nın Parmağı" kaydını izlediklerinde Andromeda Parçacığı'nın atmosferdeki oksijeni ve nitrojeni özümseyerek enerjiye dönüştürdüğünü öne sürmüşlerdi.

Brezilya'da Peru sınırına kadar yerleştirilmiş radar cihazlarından alınan sismik veriler de kurdelenin yirmi dört kilometrelik bir çapta ses patlamaları yaydığını kanıtlıyordu. Böyle bir patlama Güney Yarımküre'nin çoğundan duyulabiliyordu.

Kurdelenin başlangıcı yanıp sönen bir noktadan geliyordu ve bu nokta ancak teleskop yardımıyla görülebiliyordu. Nokta yer sabit yörüngenin biraz ilerisindeki, ekvator çizgisinin doğrudan üstünde duran ve kurdelenin kütlesini beş yüz tonluk kilosuyla dengeleyen Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan geliyordu. Kline çoktan Progress kargo modülü iticilerini devreye sokmuştu, Güneş Enerjisi İticileri de bir yandan çalıştığından bu motorlar UUİ'yi normalde kullanılan Hohmann geçiş yörüngesindeki özel bir yere götürüyordu.

Tam olarak 35.785 kilometre yükseklikte, yörüngesel hızı ve aralıkları Dünya'nın dönüşüyle neredeyse paraleldi. Halatın ağırlık merkezi tam o noktadaydı ve hem yukarı hem aşağı doğru giderek büyüyordu. Bu büyüme sonucunda UUİ sürekli gezegenin merkezindeki bir yerin tam üstünde, anomalinin üstünde duruyordu.

Kline'ın planı deyim yerindeyse yirmi bir pare top atışıyla gerçekleşiyordu.

Kurdele Amazon'un üstünden geçerken farklı yönlerden esen rüzgârla sallanıyor olmalıydı ama kurdelenin tüm ağırlığı dengelendiği için güzergâhından sapmadan ilerleyebiliyordu. Muazzam bir koordinasyonla kurdelenin büyüyen ucu ormanın ortasındaki belirli bir noktaya ulaştı. Kahverengi yuvarlak bir nehrin ortasındaki bir buçuk kilometre uzunluğunda siyah kuleye temas etti.

"Tanrı'nın Parmağı" videosu temas anını göstermiyordu. Ama ormanın hemen üzerinde duran incecik kurdele tüm ağaçların tepelerini kara kuleye doğru itiyordu. Aynı materyalden

yapıldıkları için birbirlerine karşı manyetik bir çekimleri vardı. Kurdele kuleye ulaştığı anda tüm ölçüm cihazlarını etkileyen bir dalga yaydıktan sonra gözden kaybolmuştu.

Kurdele kuleye bağlanmıştı.

Videoda enerji patlamasının etkileri gökyüzünün tamamına yayılan ısı dalgaları olarak görülüyordu. Kurdelenin uzun kavisi solmuş, göğü ikiye ayırıyor gibi duran gümüş rengi bir ışık olarak kalmıştı. Ve yanıp sönen ışık hattı bir göz kırpmasıyla yok olmuş, geride soluk pembe gökyüzü kalmıştı.

Materyal yavaşladıktan sonra neredeyse görünmez bir siyah renge büründü. Artık o kurdele Uluslararası Uzay İstasyonu ile Dünya arasındaki devasa bir göbek bağıydı.

AP-3 materyali kendi ağırlığı ve beş yüz tonluk karşı ağırlığa rağmen yeryüzündeki yapıya tutunuyordu.

Videonun son kısmında Sra. Veloso kurdeleyi göremiyordu ama kamera son görüldüğü kısmı hâlâ çekiyordu. Arka planda Portekizce ve İspanyolca konuşmalar duyuluyordu.

İngilizceye çevrildiğinde videodaki son sözleri gerçekten olanları aşağı yukarı yansıtıyordu. Videonun sonunda, "Tanrım," diyordu Sra. Veloso. "Gök kubbe parçalandı. Dünya'nın sonu geldi."

Yerine Oturma

BEŞ GÜN SÜREN acil operasyonlardan sonra Peterson HKÜ'deki ekibin sinirleri gerilmişti. Normalde sakin bir yer olan kontrol odasında yüze yakın boş karton bardak, araştırma dosyalarından oluşmuş yığınlar ve yapıştırılmış yüzlerce not vardı. Gece 11'den sabah 7'ye kadar süren "birinci yörünge" vardiyasındaki konsol operatörlerinin yorgunluktan gözlerinin altı morarmıştı ve yaptıkları ek çalışmalar için yüklü bir fazla mesai ücreti almayı umuyorlardı.

Komuta konsolunda General Stern Wildfire ekip üyelerinden birinin Uluslararası Uzay İstasyonu'nda emirlere itaatsizlik edip başına buyruk hareket ettiği bilgisini zorla sindirmeye çalışıyordu. Üstelik saha ekibinden de ses seda yoktu. Bütün bunları bir araya getirince Stern kariyerinin bittiğinden emindi.

Düpedüz başarısız olmuştu.

Asıl ekip randevuyu kaçırınca önceden ayarlanmış bir yedek ekip sahaya gönderilmişti. Ama ikinci ekip karantina alanına

yeni varmıştı ve çok yavaş ilerliyordu. Bu sırada yabancı ülkeler olanları öğreniyordu ve dışarıya bilgi sızdığına dair söylentiler dolaşıyordu. Dünya'nın dört bir yanından ülkeler komandolardan, biliminsanlarından ve gazetecilerden oluşan orduları Güney Amerika havaalanlarına gönderiyordu. Bir İngiliz sömürgesi olan Bermuda bile uzaylı dillerinde uzman dilbilimcilerden oluşan bir grubu bölgeye göndermişti.

İç çeken Stern, cılkı çıkmış analistlerinin her yerden ona baktığını hissedebiliyordu.

Şansına UUİ'nin kaybolduğuna dair haberler eğitim çalışması olarak açıklanmıştı. Düzenli olarak bölgeden geçen Amerikan savaş uçakları, Brezilya Hava Kuvvetleri uçakları dâhil olmak üzere karantina bölgesine girmek isteyenlere tehditkâr bir görüntü veriyordu. Ve TAM 401'in şanssız yolcuları Bolivya'nın kuzeyindeki askeri bir havaalanında tecrit altına alınmıştı. Stern sivil görgü şahitlerini ancak günün sonuna kadar orada tutabilirdi, sonra bırakmak zorundaydı.

Nitekim "Tanrı'nın Parmağı" videosu çoktan internete düşmüştü.

Videoyla ilgili ilerleyebilecekleri tek yol askeri bilgi destek operasyonlarıydı. Eskiden psikolojik baskı operasyonları olarak bilinen bu operasyonlar yolcu uçaklarından manifestolar atmaktan çok öteye gitmişti. Şu anda çok sayıdaki görev ekipleri videonun içeriğiyle ilgili farklı dillerde yanlış yönlendiren makaleler yazıyor, yapay zekâ yardımıyla orijinal videonun "temelden değiştirilmiş" versiyonlarını oluşturup suçsuz Bayan Veloso'nun asıl amacı ve geçmişi ile ilgili komplo teorilerini sosyal medya üzerinden her yere yüklüyordu.

Stern tekrar iç çekmemek için kendini tuttu.

General her an uluslararası bir olay çıkabileceğinin farkındaydı. Masasındaki olaylar gidişatı simülasyon raporuna göre bir askeri çatışma çıkması ihtimali yüzde doksandı. En yük-

sek ihtimal bölgeye sızmaya çalışan Rus ve Çinli görevliler ile Brezilya ve ABD arasında çatışmasıydı.

Uluslararası Uzay İstasyonu ile yapılan tüm iletişim denemeleri başarısız olmuştu ve istasyonun onayı olmadan oraya astronot göndermek imkânsızdı. Saha ekibine de aldıkları son çaresiz mesajdan beri ulaşamıyorlardı. Kısacası Stern'ün yapabilecekleri tükenmişti.

Tabii bu durum değişecekti.

Stern sonraları anlatırken Sophie Kline'dan gelen çağrının içini inanılmaz rahatlattığını anlatmıştı. "Olanlar beni adım adım ipe götürüyordu. Aradığında içim rahatlamıştı. O çağrı ayağımın altındaki taburenin hâlâ durduğunu ve bir şekilde üstünden inebileceğimin işaretiydi."

UUİ'den yerel saatle 11.04.11'de şifreli bir mesaj geldi. General Stern mesajın geldiğini görür görmez çağrıyı beklemeye alıp arka odadaki ofisine, kontrol odasındaki meraklı gözlerden uzağa geçti. Camdan duvarları olan küçük ofisinde onu gören analistler, Stern'ün çağrıyı kabul ettiğinde bitkinlik dışında hiçbir reaksiyon göstermediğini konuştular.

Kline mesajını nasıl vereceğini düşünürken Stern on beş saniyedir bekleyen çağrıyı kabul etti.

"Dinliyorum," dedi. "Anlat bakalım Kline."

"General Stern. Şu anda benim yüzümden keyfiniz kaçmıştır."

General homurdandı. Sinirli epey hafif kalırdı.

"Ama keyifli olmanıza ihtiyacım yok. Sadece anlamanız lazım," diye devam etti. "Siz dâhil herkes Andromeda Parçacığı'nın silahlandırılmasından korkuyor. Size söylemek istediğim şey bu parçacığın bir silah olarak yapılmadığı. İşin aslı, Andromeda Parçacığı çok etkin bir araç olarak tasarlanmış."

"Kline, şimdi beni dinle," diye cevap verdi Stern. "Zeki bir insansın ama geri çekilmen lazım. Her ne yapıyorsan vazgeç. Bütün bir tür adına kendi başına karar..."

"Peki, kim alacak? Siz mi? Başka bir üniformalı mı? Bugün, bu kararı *ben* alıyorum. Ve ben özgürlüğü seçiyorum."

"Sen hainliği seçtin," dedi Stern.

Konuşma çabucak tartışmaya dönmüştü. Stern'ün bu işi mantık çerçevesinde çözme umutları da suya düşmüştü. Kline'ın kullandığı heybetli konuşma şekli de işin içine girince Stern, Kline'ın zihinsel rahatsızlığının bu durumun oluşmasında büyük rol oynadığından şüpheleniyordu.

Ki tam da bu yüzden sonrasında ilginç gelişmeler olacaktı.

Güvenlik uzmanlarının iyi bildiği üzere hack işlemlerinin çoğu bilgisayarları tekrar programlamaktan değil, o bilgisayarları kontrol eden insanları yönlendirmekten geçer. Başka bir deyişle hack operasyonlarının çoğu ikna edici konuşmayla yapılır. Nitekim bu konuşma şekli başlı başına karmaşık bir yetenektir. İleri düzey sosyal mühendislik, yoğun bir ön hazırlık ve hedefinizle ilgili önceki bilgilere hâkimiyet gerektirir.

Bu durum için konuşursak Kline'ın elinde ikisi de vardı.

Açıklamak gerekirse astronot, Stern'ün dört çocuğun babası olduğunu bu yüzden de pratik ve hatta hantal ve savunmacı bir insan olduğunu biliyordu. Stern'ün en çok dikkat ettiği şey milletini *diğer insanların* makineleşmesinden korumaktı.

"Ülkemizi korumak zorundayız General," dedi Kline. "Geçmişte bir noktada atmosferimize düşman sebeplerle uzaylı bir mikro parçacık yerleştirildi. Elli yıl boyunca bunu biliyorduk ama hiçbir şey yapamadık. Andromeda Parçacığı'nı anlamaya çalışmak bile ülkeler arasında bir savaşa dönüştü. Başlarda karmaşık gelen ama sonradan çözülen sorunlar bizi tek bir soruya getirdi: *Andromeda'nın işleyişini önce hangi millet çözecek?"*

"Peki, ben size cevabı vereyim. Biz çözdük. Amerika Birleşik Devletleri çözdü."

General kulak kesilmiş dinliyordu.

"Sadede gel," dedi.

"Ben bir anahtar yaptım ve kapıyı açtım General. Andromeda Parçacığı'na nasıl tersine mühendislik uygulanacağı bilgisi benim kafamda, veriler de bu istasyondaki Wildfire Mark IV laboratuvar modülünün içinde ve bu deneyin bizzat kendisi şu anda dünyanın en büyük ıssız bölgelerinden birine doğru süzülerek ilerliyor. Amazon bölgesi neredeyse kutsal sayılabilecek bir ekolojik bölge ve oraya nükleer füze atmadan önce herkes iki defa düşünür. Tam da bu yüzden bu bölge keşfimizin sonuçlarını rahatlıkla alabileceğimiz yer olacak."

Eliyle alnından akan teri silerken, "Bu yaptıkların yönlendirici şeyler, senin için bile Doktor," dedi Stern. "Önce yapıp sonra özür dilemeyi, bambaşka bir düzeye çıkarttın."

"*Bizim.* Anlamıyor musunuz General? Cini lambasından çıkardık ve artık lambaya geri koyulamaz. Ama cin *bizim.*"

"Tamam, inandım diyelim. Sen ne yaptın."

"Andromeda Parçacığı bizi bu gezegene hapsetmeye çalıştı. Onun yerine ben onun inanılmaz fiziksel yetilerini alıp göğe kadar uzanabilecek bir merdiven yaptım. General, istasyonun karşı ağırlık oluşturması sayesinde elimizde tamamen çalışan bir uzay asansörü var. Amerika Birleşik Devletleri binlerce tonluk materyali yok pahasına yörüngeye çıkarabilecek kapasiteye ulaştı. Kaderimizi değiştirdim ve bu sayede insanlar güneş sisteminin her köşesine rahatlıkla gidebilecekler."

Oturarak, "Bir uzay asansörü," dedi Stern.

"Yapmak çok zor olmadı. Andromeda bir makine ve yapısı da karmaşık değil. Parçacığa yaptığım ters mühendislik benim insanlığa, özellikle de Amerika Birleşik Devletleri'ne hediyemdir. General... Beni durdurmaya, bizi durdurmaya çalışan olursa tüm gücümle karşısında duracağım. Biz, insanlık olarak *yükseleceğiz.*"

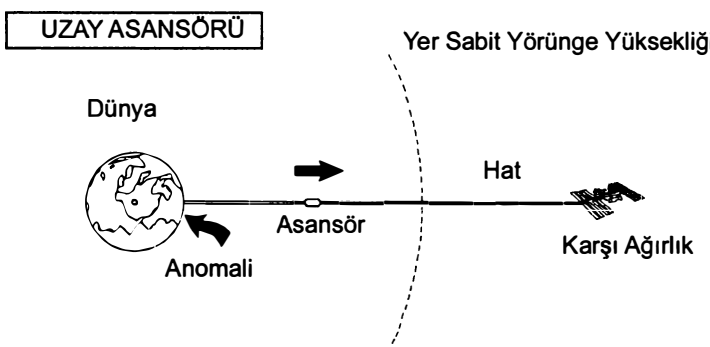
Stern, bir eliyle alnına bastırırken uzun bir süre sessiz kaldı. Kline'ın tutkulu konuşmasının altındaki dengesizliği anlayabiliyordu. Kline'ın beyanları görkemli olduğu kadar da saçmaydı. Sonrasında bu duyduklarını: "Fiziksel yetersizliklerinin oluşturduğu kişisel engellerini aşmasıyla Sophie Kline tüm zekâsını –medeniyetimizi hapis tutmak adına– Andromeda Parçacığı tarafından oluşturulduğunu düşündüğü bariyeri yıkmak için kullanıyordu."

Ve bu anlamda verdiği mesajlar korkunçtu.

General, eğer Kline'ın makinesi çalışırsa, o cihazın insanlık tarihinin en kıymetli makinesi olacağının farkındaydı. Böylesine faydalı bir kaynak dünya güçleri arasındaki dengeyi saniyesinde değiştirebilirdi. Ve böyle bir kaynağı korumak ve kullanmak diğer süper güçlere uygulanacak kuvvetli ekonomik teşviklerle, doğrudan askeri gözdağı vermekle ve herkese binlerce saçma sapan sözler vermekle mümkün olabilirdi.

Bütün bunlar Birleşik Devletler'in fazlasıyla sahip olduğu şeylerdi.

Stern, Kline'ın teklifini bir saniyeliğine ciddi ciddi gözden geçirdi.

Kline, Stern'ün bir baba olarak kendini ülkesini korumaya adamış bir insan olduğu tahmininde haklıydı. Ama çoğu ergenin ebeveynleri gibi onun da sürekli kendisinden istenen acayip istekleri sabırla ve aklı başında bir şekilde düşünüp bu istekleri reddetmeye alışkın bir insan olduğunu unutuyordu.

"Kline, türümüzün tamamını riske atıyorsun. İnşa ettiğin asansör bizim tamamen çözemediğimiz bir şeyden yapıldı. Bu öyle bir şey ki gezegenimizdeki yaşamı rahatlıkla sıfıra indirebilecek güce sahip. Şu anda önceliğini, kendini ve ekip arkadaşlarını sağ salim Dünya'ya geri getirmeye vermeni istiyorum. İdam cezası almanı istemem."

"Ben çocukluğumdan beri bir idam tehdidi altında yaşıyorum zaten," diye cevap verdi Kline. "Bu tehditle beni korkutamazsınız, hatta şimdi de ben tehdit ediyorum. Rus ve Çinli yetkililerle çoktan irtibata geçtim ve onlara da size söylediklerimi söyledim. Şu anda biz konuşurken onlar yedekte tuttukları askeri kaynakları bu makinenin kime ait olacağını belirlemek için hazırlıyorlar. Ve şüpheniz olmasın, eğer imkân verilirse bu makineyi seve seve alırlar. Yani teklifimi kabul etmezseniz, onların kabul edeceğine eminim."

"Yani o vatansever konuşmalarının hepsi palavraydı," dedi Stern. "Aslında kimseye sadık değilsin."

"Benim sadakatim insanlığa, General," diye cevap verdi Kline. "İki seçeneğiniz var. Ya benimle beraber tarihe geçersiniz ya da yolumdan çekilirsiniz."

On saniye sessizlik oldu.

"Anlıyorum" dedi Stern. "Ama böyle bir kararı vermek bana düşmez, Kline. Biraz sonra seni arayacağım."

Bağlantıyı sonlandırırken "Otuz dakikanız var," dedi Kline.

Stern telefonu kapattı. Ofisinin camdan kapısına doğru yürüdü ve komuta kontrol kısmına açılan kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz bir oda dolusu analist aynı anda kafasını kaldırıp baktı, tüm konuşmalar o anda kesildi. En yakınındaki analisti başını sallayarak yanına çağıran Stern, sakin ve ağır bir sesle:

"Bir bardak kahve alabilir miyim lütfen," dedi ve odaya geri gitti. Tam masasına ulaştığında, son saniye aklına gelmiş gibi bir şey daha söyledi:

"Ha, bir de sanırım Başkan'la konuşmam gerekiyor. Derhal."

Z-Ekseni

HAYATTA KALMAYI BAŞARAN üç ekip üyesi merkez bölmede oturmuş, esen rüzgârın ıslığını dinliyordu. Tavandaki parlak camın ve içinden yükselen kulenin görüntüsü şahane olduğu kadar da tuhaftı.

Stone bu görüntünün göreceği son manzara olduğunu biliyordu. Her şey değişecekti.

Odada kaldıkça o oda onlara bir mezar gibi gelmeye başlamıştı. Yorucu bir araştırmadan sonra sadece yeni bir tünel keşfedebildiler. Orası da duvarın yanından açılan, yine altıgen şeklinde bir tüneldi ve çoğunlukla içeri eşya taşımak için kullanılıyordu. Ahşap bir kasa büyüklüğündeki tünel zaten küçücük olduğu için ekipten herhangi birisi içeri sığamazdı. Ama Stone'a göre eninde sonunda buradan geçmeyi denemek zorunda kalacaklardı.

Çünkü ona göre buradan kurtulma ihtimalleri her geçen dakika azalıyordu.

Ama en azından Stone ile Vedala bu yapının ne için inşa edildiğini çözmüşlerdi. Bir uzay asansörü yapma düşüncesi yeni değildi. Bu düşünce ilk defa 1895'te Rus biliminsanı Konstantin Tsiolkovsky tarafından ortaya atılmıştı. Sonraki kuşak fizikçiler de bunun bilimsel olarak mümkün olduğunu ama ileri düzey inşa ekipmanları olmadan mantıksız olacağını savunmuşlardı.

Bu ekipmanların en önemlisi aradaki bağlantı halatının çok kuvvetli ve esnek olması gerekiyordu. Halatın her teline binecek kuvvet 150 GPa (gigapaskal) değerindeydi. Bununla birlikte karşı ağırlığın da binlerce ton ağırlığında olması ve yer sabit yörüngenin ötesinde duruyor olması gerekiyordu. Ve son olarak ekvatora bir buçuk kilometre yüksekliğinde bir basınç kulesi inşa edilmesi gerekiyordu.

Tüm bunları yapmak imkânsızdı, daha doğrusu öyle sanıldı.

Ters mühendislik uygulanmış Andromeda Parçacığı sayesinde Kline yeryüzüne bir basınç kulesini inşa edebilmiş ve insanlığın gördüğü en ağır karşı ağırlığa, Uluslararası Uzay İstasyonu'na halat sayesinde sabitleyebilmişti. Şu anda istasyon yer sabit yörüngenin biraz ötesinde duruyordu. Otuz iki bin kilometrelik mesafeye eskiden ulaşılamıyordu ama artık yeni teknolojiler sayesinde o yörüngeye fırlatılan uydular saatler içerisinde bu mesafeyi kat edebiliyordu.

Kline kuleyi, halatı ve karşı ağırlığı tamamlamıştı. Geriye son bir şey kalıyordu.

Halatın ortasındaki oda mekanik bir tırmanma mekanizmasıydı, yani halatta kilometrelerce yukarı çıkabilecek bir kargo platformuydu. Bu platform dönen iki pimden oluşuyordu. Pimler dönerek kurdeleyi sıkıştırıyordu, bu sayede platform yukarı çıkıyordu. Elektrik motorları doğrudan iletken materyal olan halattan güç alıyordu.

Basit ve zarif bir tasarımdı.

Baraj hem tırmanıcı için elektrik oluşturmak hem de yer istasyonunun su altında kalmasını sağlayacak bir göl oluşturmak için yapılmıştı. Tüm yer istasyonuna hareket imkânı kazandıracaktı. Bu sayede kurdele yörüngede çarpabileceği enkazdan veya herhangi bir engelden kaçabilecekti.

Ama anomalinin ne işe yaradığını anlamak onlara bir şey kazandırmıyordu.

Tupa bir süreliğine bir şeylerle oyalandı. Tahta paletlerin üzerlerindeki kasaların üstlerinden atladı ve halatlarını çözdü. Gözleri açılmıştı ve meraklı haliyle çocuk gayet hareketliydi. Çok geçmeden tüm kasaların halatlarını çözmüştü. İçlerinde ne yemek ne de su vardı. Sadece asansörü tamamlamak için kullanılacak inşa materyalleri vardı.

Ama bir kasa açtığı anda Tupa çığlık attı.

Aceleyle Tupa'nın yanına giden Stone kasanın içine baktığında sadece altın kaplama kaskın ön yüzünden şaşkın yüz ifadesini gördü. Kasanın içinde katlanmış bir uzay elbisesi vardı. Kasanın kapağını yere atan Stone, içeride biri küçük biri daha büyük olmak üzere iki uzay elbisesi olduğunu gördü. Saf beyaz ve altın renklerdeki kıyafetler plastik köpüklerinin üstünde sanki aşırı kilolu çocuklar top havuzunda oynuyor gibi duruyorlardı.

"Bunlar standart ekipman değil," dedi Vedala. "Kline muhtemelen NASA'daki bağlantıları sayesinde bu prototipleri aldı. Bunlar Z serisi."

Vedala elbiselerden birinin omuz kısmındaki işarete dikkat çekti. Üstünde "Z-3" yazıyordu. Elindeki elbise normalde kullanılan ve ADB olarak bilinen, beyaz ve iri "araç dışı hareket birimi" elbisesinden daha ufak ve dardı. Elbisenin üst göğüs kısmı doğrudan bir kabuk işlevi görüyordu ve arka tarafı bir insanın rahatlıkla giyebilmesi için tasarlanmıştı. İleri seviye malzemeden ve Kevlar işlemeli orto-kumaştan yapılmıştı ve Stone'un tek eliyle kaldırabileceği kadar hafifti.

Elbisenin yanında NASA yapımı başka eşyalar da vardı. Bunların arasında Uluslararası Uzay İstasyonu'na kenetlenme sırasında astronotların güvende kalmasını sağlamak için özel üretilmiş karabinalar olan "halat kancaları" da vardı.

O astronot kıyafetinin Amazon Ormanları'nın ortasında hiçbir işi yoktu ama bu odanın anlamını çözmekte çok yardımı olmuştu.

Stone ve Vedala yere oturdular, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Kullanabilecekleri her şeyi karşılarına koydular. Bunlar birkaç paket ordu yemeği, Vedala'nın çantasından bir kese su, birkaç pil ve şarjı bitmiş bir kanarya dronundan oluşuyordu. İşin en can sıkıcı tarafı İridyum uydu telefonu hâlâ yanlarındaydı. Ama tünelde sinyal almak imkânsızdı. Doğrudan gökyüzünü gören bir yere gitmeden telefon sadece yanlarında taşıdıkları ölü bir siyah plastik parçadan ibaretti.

"Eğer kapaklardan akan nehir suyunu içersek burada birkaç hafta kalabiliriz. Bu pek hoş olmayacak tabii orası ayrı," dedi Vedala. "Zaten ya Stern ya da bir başkası birkaç haftaya kalmaz, bu yapıyı imha eder."

"Bunu nasıl yapacak ki?" diye sordu Stone.

"Muhtemelen nükleer füze kullanmazlar. O konuda derslerini aldılar. Eski usül patlayıcılar kullanırlar. Veya napalm bombası atarlar."

Stone derin bir nefes aldı, odanın her tarafına baktı. Tünelin üst kısmından içeri giren sıvı ateşi bir anlığına hayal etti. Sonra etrafa bakınmayı kesti.

"Dur," dedi. "Dur. Halat, tırmanıcıya elektrik aktarımı için buraya yapıldı değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse radyo sinyallerini de iletebilir. Burada Dünya'nın en büyük..."

"Anteninin içinde duruyoruz!" diye bağırdı Vedala. Hemen ayağa kalktı. "Bunu nasıl göremedik?"

UYDU TELSİZİ YOLCULUĞUN başından beri Vedala'nın yanındaydı. Elindeki telefonun dış antenine kabloyu bağladı. Stone ucu açık kablonun diğer ucunu çoktan tırmanıcının bağlantı noktalarından birine bağlamıştı. Şimdi, teoride telefonun çalışması gerekiyordu. Öyle olmasa bile Vedala telefonu açarken nefesini tutmuştu.

Ekranda mavi bir görüntü belirdi, numaralar aydınlandı.

Telefon Güney Amerika kıtası üzerindeki ekvatoral yörüngede bulunan İridyum uydu yerleşkesine bağlanmaya çalışıyordu.

Uydu telefonunun numaraları göründü ve ekrandan kayboldu.

"Neyse, en azından denemeye değer..."

Tam o sırada telefonun bir konuşma yakalamasıyla Stone'un cümlesi yarıda kaldı. Telefonun ahizesinden dijital bir ses geldi, sonra bir bağlantı biplemesi duyuldu ve tuş basma sesleri geldi.

"Burası Kuzey Komutanlığı, cevap verin," dedi tanıdık bir ses, "Wildfire? Siz misiniz?"

Vedala uydu telefonunu açtı.

"General Stern, biz saha ekibiniz. Sesinizi duymak güzel," dedi.

"Anlaşıldı," dedi Stern. "Hislerimiz karşılıklı. Durumunuz nedir?"

"Anomalinin içine dün girdik. Ana yapı doğrudan bir hidroelektrik barajı olarak inşa edilmiş. İkinci yapı ise bir uzay asansörü ama bunu şimdiye çoktan öğrenmişsinizdir. Keşiflerimiz sırasında yerel bir kabileden bir erkek çocuğuna rastladık ve..."

Vedala durup yutkundu.

"Ben, Dr. James Stone ve çocuk hayatta kalan son ekip üyeleriyiz. Şu anda asansörün merkezindeyiz."

On beş saniyelik sessizlikten sonra Stern konuştu.

"Kulenin dibindesiniz yani?" diye sordu Stern.

"Evet."

"Kayıplarınız için üzgünüm," dedi Stern. "Burada operasyonun gidişatıyla ilgili değişiklikler oldu. Kline'dan haber aldınız mı?"

"Kayıplarımızdan Kline'ın sorumlu olduğunu sanıyoruz. Anomaliyi inşa edebilmek için Andromeda Parçacığı'na ters mühendislik uygulamış. Şu an kendi planlarını uyguluyor."

"Katılıyorum ama bu iş benden çıktı. Emirleriniz orada kalıp tahliye için beklemek. O cihaz artık Birleşik Devletler'in malı. Ve çok değerli."

Vedala şoke olmuş şekilde telefonu uzaklaştırdı. Stone nazikçe telefonu elinden aldı. Kafasında Stern'ün ne yapmaya çalıştığıyla ilgili bir teori vardı ve o teorisi gittikçe gerçeğe yaklaşıyordu.

"Efendim?" diye seslendi Stone. "Önemli bir soru sormam lazım. UUİ güvertesinde oluşan başka bir mutasyonla ilgili bir bilginiz var mı? Herhangi bir tuhaflık fark ettiniz mi?"

Sorusuna otuz saniye boyunca cevap gelmedi.

"Ne biliyorsun Stone?"

"Destekli bir tahmin yürüttüm. Ama haklıysam şu anda başka bir tür birleşme görüyor olmalısınız. Muhtemelen Wildfire laboratuvar modülünün her tarafına yayılıyor. Ve Kline'ın kontrolünden çıktı."

"Bunu nasıl bil..."

"Evet mi, hayır mı General?" diye sordu Stone.

Zayıf bir sesle, "Evet," dedi Stern. "UUİ şu anda kırk bin kilometre uzağımızda olduğundan fark etmek kolay olmadı. Ama yörüngesel görüntüleme cihazlarımız Wildfire modülünün dış yüzeyine yayılmış bir tür enfeksiyon tespit etti. Bir saat önce bitişiğindeki Leonardo modülüne sıçradı. Görülmemiş bir maddeden yapılmış. Koyu morumsu renkte telleri var ve organik gibi görünüyor."

Stone telefonu Vedala'ya uzattı.

"Oraya çıkmamız lazım," dedi.

"Ne saçmalıyorsun sen? Bunu yapabiliyor olsak bile neden yapalım ki?"

"Hayvan teorim yüzünden. Andromeda ilk evrimini canlılarla temasında gerçekleştirdi. AP-2 parçacığı Wildfire'dan kaçabilmek için polimer yemek üzere evrimleşti. O zamandan beri üst atmosferde süzülüyor ve son evrimini bekliyor. Ve bana kalırsa Kline son evrimi tetikledi."

"Nasıl?"

"Yeni enfeksiyon, dürtüye karşı oluşan bir reaksiyon."

"Yani Andromeda'nın ters mühendisliğe tepki verdiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Peki nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü bu çok *kolay* oldu." dedi Stone. "Andromeda bugüne kadar gördüğümüz en ileri teknolojiye sahip. Çok eski ve yıldızların arasından buraya gönderilmiş. Kline çok zeki bir insan olabilir ama o bile mikro parçacığa ters mühendislik uygulayamazdı. Eğer parçacık buna müsaade etmediyse..."

"Anladım. Peki şu anda neye evriliyor?" diye sordu Vedala.

"Fark etmez Nidhi. Gittikçe çoğalıyor ve onu durdurmamızın bir yolu yok. Neye dönüştüğünü bilmiyorum ve asla öğrenmek istemiyorum."

Stern tekrar konuştuğunda telefonun ekranı aydınlandı. "Ne olduğunu bulabildiniz mi? Yayılmasını nasıl engelleyeceğiz?"

"Her neye dönüşüyorsa," dedi Stone, Vedala'ya, "çoktan Uluslararası Uzay İstasyonu'nu kaplamış. Eğer oraya gidip durdurmanın bir yolunu bulmazsak eninde sonunda halattan aşağı inip gezegenimize bulaşacak."

Vedala cevap vermeden önce düşündü, "Başka bir çözüm yolu daha var. Ordu halatı koparabilir. Füze atabilirler."

Stone başını salladı. "Bunu denemek için onları ikna etsek bile fayda etmez. UUİ kaçış yüksekliğinin altında uçuyor ve aramızda binlerce kilometrelik bir halat var. Eğer hattı buradan koparırsak halatın tüm ağırlığı uzay istasyonunu parçalanacağı bir yörüngeye dönüşe sürükler."

"Ve yanan Andromeda Parçacıkları tüm gezegene yayılır," dedi Vedala.

"Halatı kesersek enfeksiyon buraya iner. Beklersek enfeksiyon halattan iner. Dediğim gibi, yukarı çıkmamız lazım. Eğer bu maddeyi Kline yarattıysa belki de bunu yok etmesi için onu ikna edebiliriz," dedi Stone.

"Veya onun eşyalarını kullanarak bunu biz yaparız," diye ekledi Vedala.

Stone başıyla onayladı. "Başka çaremiz yok."

Vedala Stone'un söylediklerini bir saniyeliğine düşündü. Düşünürken dudağını ısırıyordu. Derin bir nefes alıp kuleye baktı. Sonra telefonu eline alıp:

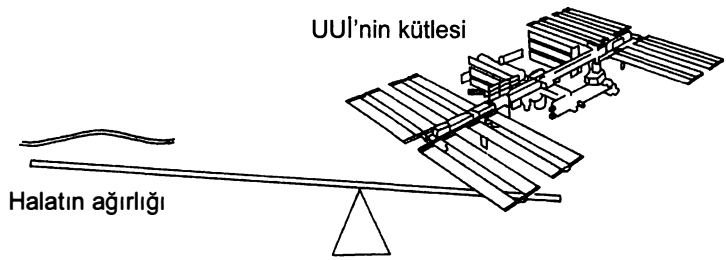
"General," dedi. "Beni dikkatle dinleyin."

Görev Hazırlıkları

STONE KENDİNİ ENERJİK hissediyordu ama kafası da karışıktı. Parlak çelikten tırmanma platformu temelleri üstünde bilim kurgu romanlarından fırlamış gibi duruyordu. Buradaki teknik sorun bu karmaşık makineyi nasıl çalıştırıp nasıl yönlendirecekleriydi.

Kişisel sorun ise cesaret edip bu makineye binmekti.

"Kontrol paneli çalışıyor," dedi Vedala. "Ve Kline'ın uzaktan kontrolünü azaltmak için elimden geleni yaptım. Ama UUİ şu anda yer sabit yörüngeden neredeyse çıkmak üzere ki UUİ, halata karşı ağırlık sağlayan tek şey. Şu anda UUİ bir tahteravallinin ucunda gibi düşünebilirsin. Halatın ağırlığı bir yanda, UUİ de diğer yanda. UUİ çok daha ağır olduğundan dayanak noktasına yakın bir yere oturabiliyor. Ama uzağa kayarsa kaldırma kapasitesi azalır. O yüzden şimdilik uzay asansörü tam olarak çalışmıyor."

"Tamamen tahminlerimize göre hareket ediyoruz," dedi Stone. "Kaldırma kapasitesi karşı ağırlığın yer sabit yörüngeden uzaklaşmasıyla orantılı. Stern UUİ'nin kırk bin kilometre yüksekte olduğunu söylemişti yani ağırlık taşıyabilir."

"Buradaki soru ne kadarını kaldırabileceği?"

"Bilmiyorum. Ama oranlamak gerekirse kaldırılan ağırlık bölü karşı ağırlık olur. Eğer UUİ beş yüz ton ağırlığındaysa ve yer sabit yörüngedeyse, ben ihtimali yüzde bir olarak veriyorum veya yarısı. İki buçuk ton kaldırabilir."

Platforma bakan Vedala başını salladı.

"O zaman kaldık burada," dedi. "Sırf motorlar bir ton gelir. Ve metal platformu, dönen parçaları ve alt yapıyı da eklersek; gerekenin yarısı bile etmiyor."

Eğilip kasalardan birinin içine bakan Stone, "Haklısın, etmiyor," dedi.

Tırmanıcıya bakarken, "Metal geçit ve motorlar hariç her şeyi sökmemiz lazım," dedi Vedala. "Ama yaşam destek ünitelerine yer kalmaz. Eğer soğuktan ölmezsek vakumdan ölürüz."

Stone tüm dikkatini Vedala'ya vermişti, her hareketini dikkatle izliyordu. Bir kolunun altında bombeli beyaz bir kask vardı. Diğer elinde de Z-3 uzay kıyafetini ense kısmından tutmuştu. Kıyafetin üzerinden plastik köpüğü kırıntıları dökülüyordu.

"Şanslıyız ki burada iki uzay aracı var," dedi.

Kıyafetlere bakan Vedala, "Olmaz," dedi.

"Olmak zorunda," diye cevap verdi Stone.

Sakallı suratında ufak bir gülümseme oluştu. Gözleri heyecan ve korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Kıyafetin üstüne eğilip plastik parçaları temizlemeye başladı.

"Bunlar bizi pek korumaz," diye ekledi, "ama en azından içi sıcak olur ve nefes alabiliriz. Ne kadar hızlı gidersek o kadar iyi çünkü doğrudan Van Allen radyasyon kemerinden geçeceğiz."

Vedala durup ciddi misin der gibi Stone'a baktı. Stone ciddiydi.

Yavaşça Vedala da gülümsemeye başladı. Stone'un heyecanı ona da bulaşmıştı. Midesinde oluşan bulanmayla elindeki kaska baktı.

"Bu mümkün değil mi?" diye sordu.

Kafasını kaldırıp ona bakan Stone, "Teknik olarak mümkün," diye cevap verdi. "Çılgınca. Ama mümkün."

Elini Stone'un omzuna koyan Vedala, "O zaman bu kadarıyla idare edeceğiz," dedi. "Wildfire Projesi'nden geriye sadece ikimiz kaldık Dr. Stone. Gidip görevimizi bitirelim."

VEDALA KONTROL PANELİNİ açtığında Stone kargo kutularını tırmanma platformundan indiriyordu. Bu sırada kasalar yere düşüp parçalandığından Tupa kafasına bir kasa düşmemesi için kenara çekiliyordu. Platformun üstü boşaldığında Stone kutulardan birinde bulduğu bir asetilen şalomasını açıp gözüne kaynak gözlüklerini taktı.

Şu çıkarmaları yapma vakti gelmişti.

Birkaç düzgün kesikle Stone altyapıdaki gereksiz parçaları kesmeye başladı. Şalomadan dumanlar çıkıyordu ve mekanik tırmanıcının etrafında metal parçalardan oluşan bir yığın oluşuyordu. Stone özellikle motorlardan ve merkez altyapıdan uzak durmaya çalışıyordu ama diğer her yeri paramparça etmişti.

Çalışırken halatın öbür ucunda onları neyin beklediğini düşünmeden edemedi. Geçici bir kenetlenme girişi olmasını umuyordu. Eğer o giriş henüz inşa edilmediyse doğrudan ölüme gidiyorlardı çünkü UUİ'ye çarpmaları onları, Kline'ı ve güvertedeki tüm astronotları doğrudan öldürürdü. Veya içeri girmek için bir yol ararken havasızlıktan da ölebilirlerdi.

Bütün bunlar alınması gereken risklerdi.

İkisi çalışırken kulenin üstündeki kurdeleden tuhaf sesler gelmeye başladı.

"Bu ses ne sence?" diye sordu Stone.

"Muhtemelen kurdelenin büyüme sesi," diye cevap verdi Vedala. "Bunun nanoteknolojik bir cihaz olduğunu varsayarsak, buna en yakın şey kuş kemikleri olur. Çok ilginçlerdir. Kemiklerindeki gerginliğin en yüksek olduğu noktalarda vücutları kalsiyum depolar. Bu sayede hafif ve güçlü olurlar. Bana kalırsaAndromeda Parçacığı da aynı şeyi yapıyor. Gerginlikten kopacağı anlaşılan noktalarını kendi kendine onarıyor. Parçacıklar aşırı gerginlik altında çoğalırken çıkan titreşim kurdelenin her yerinde hissediliyor. Yani şu anda Dünya'nın en büyük gitar telinin yanında duruyoruz."

En sonunda motorlardaki ağır metal koruyucuları da söktüler. Platformda sadece dönen pimlerden oluşan tırmanma mekanizması, açıkta duran bir elektrik motoru ve metal ızgaranın çok az bir kısmı kalmıştı.

O zamana kadar Vedala kontrol panelindeki işini bitirmişti. Kontroller çok basitti. Tırmanıcıya güç vermek için bir lövye ve UUİ'ye göndermek için de bir buton vardı. Vedala, Kline'ın bir amatörün bile kullanabilmesi için paneli bu şekilde tasarladığını düşündü.

Artık o düşünceyi eyleme dökme zamanı gelmişti.

Stone ve Vedala uzay kıyafetlerini hazırlarken Tupa gittikçe heyecanlanıyordu. Vedala ile bakıştıktan sonra Stone işini bıra-

kıp çocuğun yanına gitti. Çocuğun yanına eğildikten sonra başını üzgün bir şekilde salladı.

"Üzgünüm Tupa," dedi, elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. "Çocuklar için kıyafetimiz yok. Zırh yok."

Tupa sinirle başını çevirdi.

Stone bir elini çocuğun omzuna koydu, diğer eliyle yeri işaret ederek, "Geri geleceğim Tupa. Seni tekrar bulacağım. Söz veriyorum."

Çeviri kanaryası olmadan Stone, Tupa'nın yaptığı hareketlerden söylediklerini anladığını umdu. Çocuk Stone'a bakmıyordu, saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Korkmuştu, üzgündü ve bunları göstermek istemiyordu.

Stone ayağa kalktı.

"Söz veriyorum," diye tekrarladı.

"Ama yardımına ihtiyacımız olacak," diye araya girdi Vedala, kontrol panelini işaret etti. Yavaş konuşuyordu ve anlamasına yardımcı olsun diye el işaretleri yapıyordu. "Tuşlara basmak ister misin?"

Parlak kırmızı tuşlara bakan Tupa'nın yüzünde istemsiz bir gülümseme oluştu.

Çocuk dil bilmediği için özellikle toşlar diye yazılmış. Metnin aslında da Buttons kelimesi Bottons diye yazılmış.

Yani yanlış gibi görünse de bu şekilde kalması gerekiyor. diye sordu.

"Evet," dedi Vedala. "Ama çok dikkatli olacaksın."

Güzergâh UUİ

YARIM SAAT SONRA iki biliminsanı Z-3 uzay elbisesini tamamen giymiş ve tırmanıcının ufalmış platformuna çıkmışlardı, bacakları salıncakta sallanan çocuklar gibi titriyordu. Her biri kendini ip ve halat kancalarıyla metal ızgaraya sabitlemişti, kancalar Z-3'ün çapaları gibi duruyordu.

Stone ayaklarının altından geçen elektriği tüm vücudunda hissediyordu. Kaskın içi genişti ve vizörden her şey görülüyordu. Kaskın kıyafete bağlandığı kısımda bir de telsiz vardı ve kıyafetin göğüs kısmındaki kontrol kumandasından seçilen bir kanaldan telsizle Vedala'yla kolaylıkla konuşabiliyordu.

Tam konuşacakken yediği hazır yemeği çıkarmamak için vazgeçti.

Stone astronotların fırlatma anı için beklerken ne hissettiğini anlamıştı. Hepsi yıldızlara uzanabilmek için hayatlarını riske diyordu. Birinin elini sıktığını hissedince aşağı baktı. Halihazırda korkmuş haliyle Vedala ona bakmış gülümsüyordu. Reflektif

vizörü kaldırıp Stone'un doğrudan yüzüne baktı. Stone'un gözünden ufak ve çok cesur görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu. Sesi telsizden Stone'un kaskına iletildi.

Vedala'nın elini sıkıp, "Kesinlikle değilim," dedi Stone.

Vedala başını sallayıp Tupa'ya döndü. Başparmağıyla çocuğa, başlamasını işaret etti.

Tupa, kendisine söylendiği gibi tuşlara sırayla bastı. Lövye çoktan indirilmişti ki atmosferde gereken düşük süratten sonra cihaz hızlanıp uzayın sürtünmesiz vakumunda hızlı gidebilsin.

Platform titrerken, "Bunu yapıyoruz," dedi Vedala. "Bunu gerçekten yap..."

Tırmanıcı yukarı doğru bir ok gibi fırladı.

Tepede dönen pimler giderek hızlandı ve kulenin iki ucuna kilitlendi. Daha bir saniye geçmeden Stone, Tupa'nın ters düz olmuş yüzünün küçülmesini izledi.

Ve çocuk görüş açısından çıktı.

Mide bulandırıcı bir hızla platform doğrudan kuleye tırmanıyordu. Aşağı yukarı beş saniyede beş G kuvvete maruz kalmışlardı, şaftın yumuşak iç duvarları kol uzunluğu mesafesinde yanlarından geçiyordu. Kulenin tepesine ulaştıklarında geçen bir elektrik akımıyla platform daha da hızlandı. Bu sırada tırmanma mekanizması ince kurdele halatına sıkıca baskı yapıyordu.

Platform saçma görünebilecek bir şekilde gün ışığına çıktı.

Vedala ve Stone kuledeki karanlıktan bir anda çıkıp etraftaki mavi ve yeşil ışıkları görünce afalladılar. Etraflarındaki göl her geçen saniye etraflarında daha da büyüyor, uzuyor ve görünüşü daha da güzelleşiyordu. Sonra bu görüntünün yerini ormanın yeşil tavanı ve ardından da masmavi gökyüzü manzaraları aldı.

Ormandan çıktıkları anda rüzgâr sanki görünmez bir balyoz gibi çarptı.

Z-3 kıyafetleri aerodinami açısından zayıftı ve platform fırlatılmış bir ok gibi yükseliyordu. Hissettikleri şiddetli türbülans ikisinin de vücutlarını sarsıyor, ikisini de sessiz ve hareketsiz olarak koltuklarına hapsediyordu.

Eldiven takılı elleriyle metal ızgaralara tutunan Stone nefesini tuttu ve platformdaki titreşimi sırtında ve kalçasında hissetti. Nemli orman havasından geçerlerken kaskının vizöründe oluşan su damlaları hızla aşağı kayıyordu. Bir yandan Güneşin sıcak ışıkları göğsünü yakıyor diğer yandan da kıyafetin soğutma sisteminden gelen soğuk sular tenini soğutuyordu.

Kafasını kaldırıp yukarı baktı.

Kurdele halatı baş döndürücü bir şekilde dönüyordu. Beş derece batı yönüne dönmüştü. Stone bunun Coriolis Etkisi'nden kaynaklandığını anladı. Aşağı baktığında barajın ön tarafından aşağı akan suları zar zor görüyordu. Oluşan nehir çok geçmeden kahverengi bir nokta olarak kaldı. Saniyeler içinde devasa anomali gözünde çok uzaktaki siyah bir karartı olarak kalmıştı.

Ulaşabileceği en yüksek atmosferik hızla seyreden platform saatte sekiz yüz kilometre hıza ulaşmıştı. Roketle uzaya ulaşmak için gereken yirmi dokuz bin kilometrelik hız göz önünde bulundurulduğunda düşük bir süratti elbette. Uzaya yükselişleri istikrarlı ve yumuşak geçiyordu, yoğun alt atmosferden çıkıp alt Dünya yörüngesine dakikalar içinde ulaşacaklardı.

Vedala ve Stone, bugüne kadar hiçbir insanın karşılaşmadığı bir zorlukla karşılaşacaklardı. Tamamen yeni bir ulaşım yolunun kapılarını açıyor, ilk jet motorlu uçağın uçmasıyla eşdeğer bir başarıya imza atıyorlardı. Onlar bilim kurgunun gerçek bilimin içinde yer alabileceğinin, ne kadar gerçek dışı görünürse görünsün hayal etmenin, başarmanın ilk adımı olduğunun canlı kanıtıydı.

"İyi misin?" diye sordu Vedala. Sesi Stone'un kaskının içinde yankılandı ama rüzgâr hışırtısı ve elektrik motorlarının sesin-

den çok az duyuldu. Stone titreyen başparmağını kaldırarak iyi olduğunu işaret etti.

Uzay elbiselerinin taşınabilir yaşam destek sistemleri etraflarındaki ortama göre çalışıyordu. Termal düzenleme cihazının açılma sesi geldi, vücutlarının etrafına sarılı su dolu tüpler ısınmaya başladı. Kıyafetin içine zaten oksijen veriliyordu ve çıkan karbon dioksit temizleniyordu. Bütün bunlar hem içerideki havanın solunabilir olması hem de dış basıncı dengelemek amacıyla yapılıyordu. Her kaskın dış kısmında düşük enerjili LED göstergeler aydınlanmıştı.

Stone, bir bulut kümesinin içinden geçerlerken Vedala'ya baktığında onun kaskında yanıp sönen ışıkları içinde oldukları sise rağmen görebiliyordu.

Kümeyi aştıktan sonra Stone bir gökdelenin en yüksek katından Amazon'u izler gibiydi; birkaç saniye sonra bir uçak yüksekliğine ulaşıp doğrudan Brezilya'yı görebileceklerini fark etti. Gerçi karşısındaki görüntü sanki uçak bir ipin üzerinde gidiyormuş gibiydi ama...

Korkunç Amazon Ormanlarını geçmişlerdi. Ormanın tamamı altın rengi gün ışığıyla parlayan bulutların gölgesinde kalmıştı. Daha bir saat önce sonu gelmeyecekmiş gibi gelen klostrofobik orman artık görünmüyordu bile. Hassas ve sınırlı olduğunu gördükleri orman çoktan gölgeler arasında kalmıştı.

Yolculuğa çıktıklarından bu yana bir dakika on iki saniye geçmişti ve tırmanıcı kırk iki bin fit yüksekliğe ulaşmıştı. Su damlalarının ve kâğıt gibi bulutların arasından geçiyor olmalarına rağmen biliminsanları ayaklarının inanılmaz yüksekte sallandığını görebiliyordu. Bu gri esaretin içinde sadece dakikalar geçirmişlerdi ama buraya hapsolmuş gibi hissediyorlardı.

Ve sonra bu dalgınlıkları bir anda kaosa dönüştü.

Bulutların arasındaki karanlık bir şekil onlara doğru hızla yaklaşıyordu. Stone telsizden, "Neler ol..." diye bağıracakken

başka bir ses onunkini bastırdı. Rus yapımı bir Sukhoi Su-57 savaş jeti halatın sadece otuz metre ötesinden geçti. Arkasından da Amerika yapımı bir F/A-18E Super Hornet onu takip etti. İki süpersonik jet de saatte bin altı yüz kilometre hızla uçuyordu. Bu yüksek hızları sebebiyle ikisi de kurdeleyi beşik gibi sallayan birer sonik patlama yarattı.

Bir an Stone yanlarından geçen uçaklardan birinin kokpitindeki onlara tuhaf tuhaf bakan pilotun kaskından yansıyan gün ışığını gördü.

Vedala ve Stone ızgaraya yapışmıştı, kendilerini platforma sabitlemek için kullandıkları kancalara sıkı sıkıya tutunmuşlardı. Kör edici bir beyazlığın içinde kaybolmuşken bir de savaş jetlerinin kükremeleri arasında araştırmacılar birbirlerine sarılmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

On saniye sonra platform yastığı andıran bulutları geçti.

Yolculukları boyunca en son, en yüksek irtifasında uçan Brezilya'ya ait bir gözlem uçağı tarafından çekilen, bir uzun mesafe fotoğrafında görüntülendiler. Işıldayan metalik platform yükselirken iki adet beyaz-sarı insansı şey yan yana oturmuş, gümüş rengi bir hattın üzerinden olağanüstü bir şekilde sigara dumanı gibi yükselen beyaz bulutlara tırmanıyorlardı.

Altlarındaki savaş jeti sürüleri Amazon Ormanları'nın üzerinde uçuyor, pilotları da bu sırada emir bekliyordu. Milletler arasında diplomatik teklifler ve net tehditler havada uçuşuyordu. Bütün bunlar Dünya'nın, savaşın eşiğinde olduğunu anlamaya yeterdi. Ve milyarlarca dolarlık ileri düzey askeri savaş ekipmanının arasından kırılgan bir kurdele parçası uzaya çıkıyordu. Beş günde oluşan bu yıldız hattı Dünya'nın en değerli yapısı haline geldi. Tüm büyük piramitlerden, şatafatlı ortaçağ kalelerinden veya göğe ulaşan süper gökdelenlerin tamamından daha pahalıydı.

Ama bir kullanım kılavuzu olmadığından veya bir ön uyarı yapılmadığından halat oluştuğunda tüm uluslararası bürokratik

kanallar hazırlıksız yakalanmıştı. Geleceğe dair bu teknoloji bizim elimize çok erken geçmişti. O yüzden de hiçbir ulus bunu yok etmek istemiyordu.

Ortada gezinen tüm gürültü ve kafa karışıklığına rağmen hiçbir ulus harekete geçmedi.

Ölümcül silahlarla donatılmış jetler yukarıdaki bulutların arasında bir ileri bir geri gidiyordu. Motorlarından çıkan kükreme kulakları sağır edici boyutlardaydı. Ve o kükremeden ortaya çıkan şok dalgaları jetler kaybolduktan sonra bile halatta yankılanıyordu. Gölge avcılar birbirlerinin dibine kadar giriyor, it dalaşı yapıyor ama saldırmıyorlardı.

Artık tehlike aşağıda değil yukarıdaydı.

Atmosferden çıkıldıkça etrafa ürkütücü bir sessizlik hâkim oldu. Etrafta sesin yayılabileceği hava kalmamıştı. Rüzgârın hışırtısı kesilmişti. Artık Stone ve Vedala, elektrik motorları onları dosdoğru yukarı taşırken motorların iniltilerini ve halattan gelen ıslığı duymakla kalmıyordu, bunları hissediyorlardı.

Altlarında kalan yeryüzü onlara soyut bir resim gibi görünüyordu. Uzaktaydı, muhteşemdi ve insanın içinden atlamak geliyordu.

Vedala sonunda başını kaldırıp karşıya bakarken derin bir nefes aldı. Midesini alt üst eden başlangıç fırlatmasından bu yana sadece altı dakika geçmişti ve bu sürede doğru düzgün nefes bile alamamıştı. Dünya'nın kavislenmesi mavi ve beyaz gölgeler arasında görülüyordu. Tırmanıcı ozon tabakasını geçmiş, mezosfere ulaşmıştı. Herhangi bir balonun veya casus hava aracının ulaşabildiği irtifadan kilometrelerce yüksekteydi.

Bu sessizlik ve durgunlukta Stone ve Vedala gezegeni ve üzerinde yaşayan herkesi arkalarında bıraktıklarını fark ettiler.

Stone, "Bu inanılmaz," dedi. "Güzelliğin de ötesinde."

Saha ekibinden kalan son iki kişi olarak Stone ve Vedala altlarında kalan Dünya'ya baktılar. Daha önce bu açıdan görmedik-

lerinden uzun uzun seyrettiler. Dalgalanan okyanusları, kırışık dağları ve ufuktaki parlak ışıkların içindeki renklerin ve güzelliğin dış uzayın soğuk karanlığında solduğunu gördüler.

"Bu çok güzel," diye cevap verdi Vedala. "Yedi milyar insan bu ince atmosfer tabakasının altında yaşıyor. Çok hassas ve kırılgan görünüyor. Öyle de zaten."

İşlerine dönmeden önce birkaç dakika daha manzarayı seyrettiler.

"Sence Kline ile anlaşabilecek miyiz?" diye sordu Stone. "Yaptıklarını durdurabilecek mi?"

"Hayır. Olan oldu artık."

"Peki nasıl düzelteceğiz?"

"Düzeltemeyeceğiz James," diye cevap verdi Vedala. "Andromeda Parçacığı bir damla mürekkep gibidir. Bir kere damladı mı yayılmasını durduramayız. Sadece sınırlayabiliriz. Yayılmasını engellemeye çalışacağız."

Platformun aniden hızlanması konuşmalarını yarıda kesti.

Dünya'nın atmosferinden çıktıkları anda yer çekimi de etkisini kaybetti. Stone'un vücudundaki bütün kan beynine hücum ediyordu, yüzü kabarıyor ve sinüsleri tıkanıyordu. Gözleri kurdelenin ötesine bakıyordu, tüm dengesi kaymıştı. Dünya'nın kenarından düşüyor gibi hissediyordu.

Mikro yer çekiminde yukarı ve aşağıya dair tüm yer algısını yitirmişti.

Onları sürükleyecek bir atmosfer olmadan tırmanıcı saatte 12.000 kilometre hıza ulaşmıştı. Ve bu hızın vücutlarına yaptığı tek etki onları felç edecek düzeyde bir titreşimdi.

Başta yıldızları görememişlerdi, Pasifik Okyanusu'ndan yansıyan Güneş ışınları onları kör etmişti. Ama sonrasında karşılarında sayısız ışıktan oluşan dev bir orkestra gördüler. Bir trilyona yakın güneş sistemi ufuk çizgisinde küçük parlamalar olarak görünüyordu ve kızılımsı renkleriyle Samanyolu Galaksisi'nin maviliğine karışıyordu.

Yaklaşık üç saat boyunca sadece evrenin saf güzelliğine baktılar.

Platform titreyerek yavaşladığında güzergâhlarına ulaştıklarını da anladılar. Yolculukları kırk bin kilometre sürmüştü. Uluslararası Uzay İstasyonu'nun devasa gövdesi karşılarında süzülüyordu ve gezegenimiz gittikçe küçülerek mavi bir bilye kadar kalmıştı.

"Görüyor musun?" diye sordu Stone.

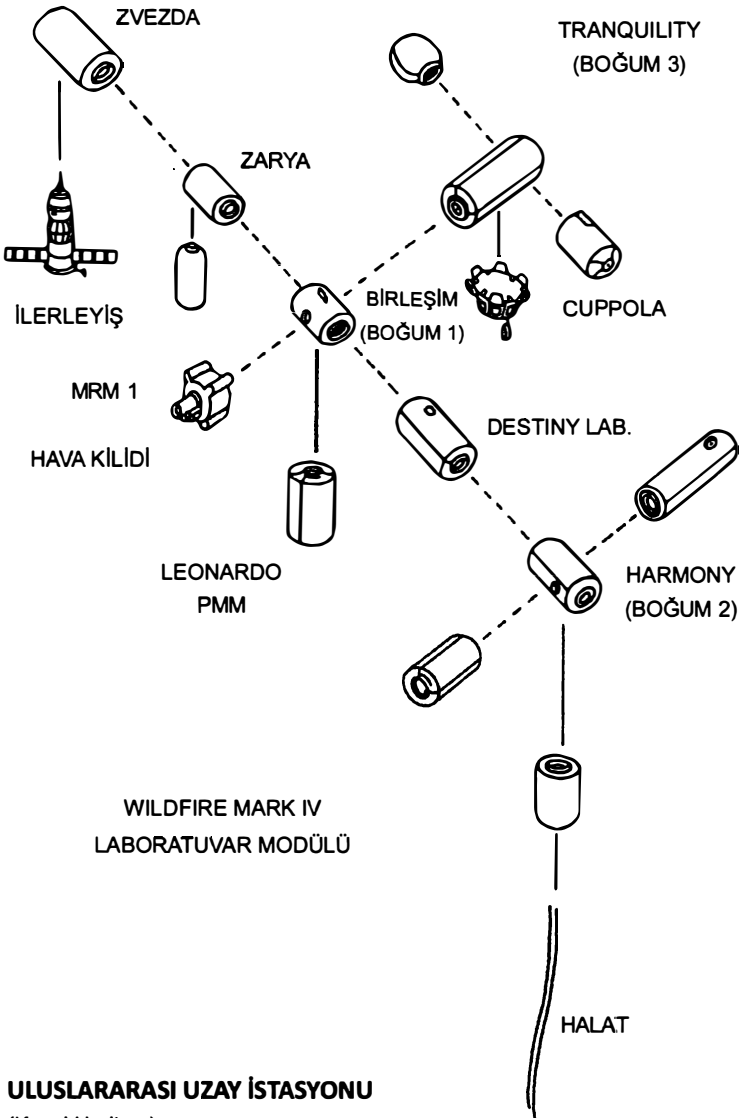
Telsizden konuşuyor olsalar da Stone'un sesindeki korku anlaşılıyordu.

UUİ bir araya getirilmiş silindir şeklindeki modüllerden, zikzak şeklindeki bağlantı noktalarından ve kilometrelerce uzanan güneş panellerinden oluşuyordu. Panellerin tam boyutu bir futbol sahası büyüklüğündeydi, karanlığın ve sessizliğin içinde sürükleniyordu. Hantal yapı gezegenimizden gittikçe uzaklaşırken Progress modülünden litrelerce yakıt ateşleniyordu.

"Anlaşıldı," diye cevap verdi Vedala. "Yaklaştık."

Mark IV Wildfire laboratuvar modülünün alt kısmı tamamen açılmıştı. Kurdele kırık modülün altında bir yerlere gidiyor, bir çeşit çapa görevi görüyordu. Dış vakumun yarattığı ışıktan Vedala ve Stone modülün üstündeki kaygan, ıslak gibi duran morumsu kaplamayı görebiliyordu. Kaplama içten içe kaynıyor ve yayılıyordu. İstasyonun derisinin altına parazit solucanları girmeye çalışıyor gibiydi.

"Yeni evrim tam burada ve gitgide yayılıyor."

ULUSLARARASI UZAY İSTASYONU
(Kısmi Haritası)

Kenetlenme Süreci

PLATFORM HALATIN SONUNA yerel saatle 17.02.42'de ulaştı. Uluslararası Uzay İstasyonu'nun alt kısmında yavaşlayarak durdu.

Stone ve Vedala tırmanıcının dar kenarında bir süre oturdu. Motorların durması ve platformun sabit kalmasıyla durmadan hissettikleri titreşim kesilince bacakları titremeye başlamıştı. Basınç kıyafetlerinde tuhaf hareketler yapan ikili uğraşıları sonucu NASA üretimi kancaları çözüp kemerlerini çıkarmayı başardılar. O derin sessizlikte kendi nefesleri bile kulaklarına gürültülü geliyordu.

Saatlerce bağlı kaldıktan sonra araştırmacılar vücutlarının platformdan yükseldiğini görünce şaşırdılar. Buraya kadar vücut ağırlıkları olmadan gelmişlerdi. Yolculuk boyunca platformdan düşme korkusunu hissettiler ama oldukları yerde Dünya ufak mavi bir küre olarak görünüyordu ve o düşme korkusunun yerini süzülerek sonsuz uzayda kaybolma korkusu almıştı.

Telsizden, "İçeri girmemiz lazım," dedi Vedala. "Oksijenimiz ve vücut sıcaklığımız burada çok dayanmaz."

Platformun zeminine yavaşça basarak botlarını ayağında hisseden Stone vücut ağırlığının tamamen yok olmadığını fark etti. UUİ hâlâ irtifa kazanıyordu ve gittikçe hızlanarak düşük seviyede de olsa bir yer çekimi oluşturuyordu. Platformdan düşmek onlar için çok ciddi bir tehlikeydi. Ayakları biraz kaydığı anda sonsuzluğa yola çıkarlardı ve oksijensizlikten kaynaklanan ağır bir ölümle yaşamları son bulurdu.

Stone, UUİ'ye kenetlenecekleri geçici kısmı inceleyen Vedala'ya baktı. Vizörünün dış aydınlatması parlıyor, yüzüne manevi bir ışık yansıyordu. Doğrudan karşılarındaki Wildfire Mark IV laboratuvar modülünün kalıntılarına bakıyordu.

"Robonot ortada yok," diye belirtti Stone.

Telsizden, "Laboratuvar modülü tamamen enfekte olmuş," dedi Vedala. "Muhtemelen enkazın içine çekildi. Oradan girmemiz mümkün değil."

"O zaman nasıl gireceğiz?" diye sordu Stone.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Vedala. "Ama bilen birini tanıyorum."

Vedala Stone'un yanına gelip Stone'un göğsünü işaret etti. Ne yapmaya çalıştığını anlamayan Stone başını indirip baktı. Yeşil, parlak bir lazer noktası Vedala'nın eldiveninin üstünde yanıp sönüyordu.

Yirmi yedi metre ötedeki Zarya'ya bağlı Rus yapımı MRM1 modülündeki ufak camdan Jin Hamanaka'nın yüzü zar zor görünüyordu. Her şeye rağmen rahatlamanın ve mutluluğun getirdiği bir gülümseme vardı yüzünde. Tırmanıcının kendilerine doğru geldiğini görünce yeni gelenlerin Kline'ın müttefikleri olmadığını anlamıştı. Lazeri hedefe doğrultarak yeşil noktanın parlak gümüş renkli bir silindirden sekip üzerlerine düşmesini sağladı.

O silindir Quest hava kilidi modülüydü.

Sancak tarafındaki Unity boğumuna kenetlenmiş hava kilidi tam üzerlerindeydi, gezegenin yüzeyine paralel gidiyordu. Kısa ve kalın silindir istasyonun sonunda yer alıyordu. Amerikan astronotların geminin dışında yaptığı işlemlerden sonra içeri girebilmeleri için gereken hava kilidi de burada yer alıyordu.

Hamanaka'ya başparmaklarıyla onaylarken, "Bulduk," dedi Vedala.

Vedala kendini tırmanma platformundan yukarı çekerken, "Tam arkanda," dedi Stone. İkili, kurdeleye dokunmamaya dikkat ederek tırmanıcının kenarından yukarı doğru zahmetli bir tırmanışa başladı. Tırmanıcının tepesine vardıklarında pimlerin yanında biraz dinlendiler. Yolun geri kalanı parçacığa maruz kalmış Wildfire modülü tarafından kapatılmıştı.

Ama Wildfire'in aksine Leonardo modülü çok yakınlarındaydı, istasyonun ortasındaki kısımda bulunan Unity boğumuna dikey konumda bağlıydı. Bu atlayışı yaparken bir yandan da parçacığa maruz kalmış Wildfire Mark IV laboratuvar modülünün kalıntılarına temas etmemeye dikkat etmeleri gerekiyordu.

"Yavaşla," dedi Stone. "UUİ hızlanıyor. Eğer düşersek kurtulamayız."

Vedala başıyla onayladı. "Atladığın anda kancanı takmalısın. Bunu dağ tırmanışı gibi düşün. Hata yapma lüksümüz yok."

İki biliminsanının da düşük yer çekiminde hareket etme anlamında tecrübesi yoktu, ama başka seçenekleri de yoktu. Şanslarına NASA'dakiler güvenliğe önem veren kişiler olduğundan istasyonun dış kısmına sağlam tutunma barları inşa etmişlerdi. Ve halat kancaları astronotların istasyon dışında yaptıkları eylemler sırasında astronotların düşmemeleri için çok sağlam ve sıkı tasarlanmıştı.

"Gidiyoruz," dedi Vedala, geriye çekildi.

Ufak bir hoplamayla kendisini uzayın karanlığına fırlattı. Wildfire modülü başının hemen üstünden geçti. Süzülmesini istediği gibi ayarlayamadığından bir kolu boşa çıktı ve eli neredeyse virüslü alana değecekti.

Kaskındaki telsizden, "Dikkat et!" diye bağırdı Stone.

Ufak bir alanda süzülen Vedala farkında olmadan gümüş renkli Leonardo modülüne çarptı. İki eliyle modülün yüzeyinden tutunmaya çalıştı ama hiçbir çıkıntıya denk gelemediği için aşağı doğru düşmeye başladı. Tutunmaya çabalarken bir dış iletim antenine düştü. Nefesini düzenledikten sonra arkasındaki Stone'a el salladı.

"Çok kolay oldu," dedi.

Stone sürünerek tırmanıcının ucuna kadar geldi, kollarını başının üstündeki Wildfire modülünden uzakta tutuyordu. Kafasının üstündeki morumsu materyal sarmallarına bakmamaya çalıştı. Atladıktan sonra o kadar yakından geçti ki modülün radyasyonundan etkileneceğini düşündü.

Vedala'nın hemen yanına sert bir iniş yaptıktan sonra Stone parmak uçlarıyla modüle tutundu. Yukarı uzanıp kumaş kaplı ana kirişe sabitlenmiş altın rengi tırabzanlardan tutundu. Alüminyum alaşımından yapılmış altyapı bir köprü görevi görüyordu ve üzerinde şekillerine göre isimlendirilmiş tutamaçlar vardı. Sıkıca tutunduktan sonra Stone ve Vedala nefeslenmek için bir süre durdular.

Çok uzun süre duramadılar.

Vedala Canadarm2 robotik kolunun Stone'un omzuna doğru uzandığını gördü. Üzerlerine devrilen bir ağaç gibi onlara doğru geliyordu. UUİ'nin bağlantı çubuklarından oluşan ve her biri on beş metrelik yedi parçalı kol sessizce hareket etmeye başlamıştı. Vedala tek kelime etmeden tüm gücüyle Stone'u aşağı çekti. Çektiği anda da metal kol tüm gücüyle dinlendikleri yere vurdu. Metal kol istasyonun gövdesinde sürüklenirken çıkan ses tüm UUİ'de yankılandı.

"Kline bu," dedi Vedala. "Kolu o kontrol ediyor."

Uzun ve çelimsiz kol geri çekilirken etrafa metal parçaları ve boyalar savruldu. Robotik kol fabrikadan çıktığı haliyle duruyordu, sadece son kısmına düz bir metal plaka eklenmişti. Sonrasında kol, saldırısından kurtulan Vedala'ya tekrardan yöneldi.

Bu sırada Stone Dünya'ya doğru düşüyordu.

Savrularak parmak uçlarıyla Leonardo modülüne tutunmaya çalıştı. Vedala'yı yakalayan anten düzeneği onun düşmesiyle ezildi. Modülün kenarına doğru yuvarlanan Stone, elini uzatıp antenden geriye kalan parçayı zar zor yakaladı. Ama yakaladığı kısım da kırılmıştı. Tam düşecekken aniden sarsılarak durdu. İnce bir kablo kopmuş antenden sanki bir ağacın toprağa tutunan son kökü gibi fırlamıştı. Panik içinde kablodan tutunan Stone, altında parlayan masmavi gezegeni görünce kafasını kaldırıp Vedala'ya baktı.

"Nidhi," dedi tutunmaya çalışırken. "Çekil!"

Vedala kendini yere atarken robotik kol doğrudan onun üzerine geldi. Stone'un işini bitirdiğinden geriye sadece Vedala'yı istasyondan atmak kalmıştı.

Vedala kendini geri atarken robotik kol Vedala'yı göğsünden yakaladı.

Robotun hamlesi sonrası Vedala'nın göğüs kafesinde bir yara oluştu ama Vedala yine de koldan tutunmayı başardı. Kol onu hâlâ aşağı atmaya uğraşıyordu.

Etrafta süzülen parçaların ve enkazın arasında Stone, Vedala'nın bezden bir bebek gibi sallandığını görebiliyordu. Kendini santim santim yukarı çekerken ince kabloyu koparmamaya dikkat etti. Sonunda, Leonardo modülünün alt kısmından tutundu. Tuttuğu kısmı sıkıca kavrayarak modüle tırmanmaya başladı. Uzun beyaz kol her hareket ettiğinde bütün istasyon titriyordu. Kol Vedala'yı bir böcek gibi ezmeye çalışıyordu.

"Sıkı dur Nidhi. Seni almaya geliyorum."

Modülün tepesine ulaştıktan sonra Stone bir eliyle çıkıntılı yüzeyden tutundu. Bir an durdu, aklına bir fikir geldi. Kaskındaki mavi beyaz ışıklar etrafındaki metallerin üzerinden yansıyor ve başka bir işe yaramıyordu. Bir robotik uzmanı olarak Sophie Kline'ın UUİ'deki geniş makine ağı üzerinde tam kontrolü olduğuna emindi. Tüm alt sistemleri kolaylıkla kontrol edebilirdi.

Ama Stone robot kolu hesaba katmamıştı, öyle bir şeyi kullanabileceğine imkân vermemişti. Devasa kol aslında tonlarca ağırlığı olan kargo modüllerinin kenetlenmesine yardımcı olmak için tasarlanmıştı. Ama Kline motorların kullanımını sınırlayan güvenlik önlemlerini devre dışı bırakmıştı. Böyle büyük bir cihazı kullanmak normalde ağır ilerleyen ve hassas davranmayı, iyi bir görüş açısını içeren bir...

Stone o an fark etti ki robot kolun üzerinde hiçbir sensör yoktu.

Makine sadece kullanan kişi cihazı görerek yönetilebilirdi ve bunun için de üzerinde kamera olması lazımdı. Ama Stone robota monte edilmiş hiçbir kamera görmemişti.

"James!" diye bağırdı Vedala, sesinde çaresizlik vardı.

Kolun titremesi durdu. Yönünü değiştirip virüsle kaplanmış Wildfire modülüne doğru yöneldi. Eğer Kline, Vedala'yı kolu titreterek üstünden atamadıysa sonraki aşama Vedala'yı ezmekti. Vedala'nın bedenini modülün üzerindeki virüse bastırıp virüse maruz bırakacaktı.

Hızlı bir bakışla Stone aradığını buldu.

Kendisini modülün üzerinden hızla atan Stone, bir güneş paneline doğru süzülerek gitti. Paneli eldivenli elleriyle tuhaf bir biçimde tuttu. Esnek yapıdaki siyah ve altın rengi panel önce esnedi ama sonra parçalandı, panelden çıkan siyah camlar ağır çekimde etrafa dağıldı. Parçaları umursamayan Stone, hareketi panele aktarılana kadar bekledi.

Sonra yapıya tırmandı, bir dış kameranın lensinde kendi yansımasını görene kadar durmadı.

Altında Vedala çaresiz bir halde koldan kaçmaya çalışıyordu. Devasa çubuk hızla boş uzayda sallanıyor, Vedala'ya iki seçenek bırakıyordu. Ya uzayda sonsuza kadar süzülecek ve boğularak ölecekti ya da mikro parçacık tarafından canlı canlı yenecekti.

Tüm bedeniyle kameraya sarılan Stone kameranın başlığını tutup istasyona bağlandığı yerden başlığı söktü.

Kline'ın kameradan gördüğü tek şey Stone'un aynalı vizörü oldu. Stone'un kamerayı istasyonun yüzeyine vurarak kırmasıyla video kaydı sona erdi.

Etrafa baktı ama monte edilmiş başka kamera bulamadı. Altında robot kolun hareketleri giderek ağırlaştı, Vedala hâlâ kola asılı duruyordu.

"Sanırım bizi göremiyor artık," dedi telsizden. "Kolu bırak."

"Anlaşıldı."

Devasa bir gezegen yüzeyi karşısında Vedala kolu bıraktı. Vedala gerilirken Stone da nefesini tuttu. Koldan başarıyla ama yavaşça ayrıldıktan sonra silindir şeklindeki siyah renkli Progress kargo modülüne doğru süzülmeye başladı. Rus yapımı dar modül istasyonun sonuna dikey şekilde yerleştirilmişti, yanında kanata benzeyen iki tane büyük güneş paneli vardı. Panelin altında ise hâlâ UUİ'yi yukarı doğru iten motorlar bulunuyordu.

Vedala Progress modülüne çarptı, parmaklarıyla modülün siyah kumaşla kaplı yüzeyinden tutundu. Robot kol kör olmuş bir şekilde, hâlâ Wildfire modülüne doğru ilerliyordu, ilerlerken tüm UUİ gövdesi titriyordu. Vedala güneş panelini tuttuğunda çığlık attı. Progress modülünün altından sarkarken modülün motorları ayaklarının altında tam güç çalışıyor, litrelerce yakıt ayaklarının hemen altında aleve dönüşüyordu.

"Tırman Nidhi. Hava kilidinde buluşalım," dedi Stone. "Bunu yapabilirsin."

Vedala yukarı atılıp istasyonun bir penceresinden tutunarak kendisini düşük yer çekiminde yukarı çekti. Ağır ve dikkatle modülün yukarısına çıktı.

Robot kol kör kalmasının öfkesiyle sağa sola savruluyordu. Kline karanlıkta onları arıyordu.

Vedala'nın ufak tefek olması onun avantajınaydı. Yere yakın durarak Stone ile hava kilidinde buluşana kadar süründü. Altında dönen eklenti parçasının hiç dikkatini çekmedi.

Vardığında, Stone eliyle uzanıp Vedala'yı yukarı çekti. Öne o kadar eğilmişti ki Vedala'yı yukarı çektiğinde vizörleri birbirine değdi. Bu mesafeden birbirlerinin yüzlerini rahatlıkla görebiliyorlardı. İkisi de yorgunluktan ölüyordu, heyecanlılardı ve ağır nefesler alıyorlardı.

"Aferin size Dr. Vedala," dedi Stone.

"Teşekkür ederim Dr. Stone," diye cevap verdi. "Şimdiye başlasak iyi olurdu."

Vedala kilide döndü, basınç pompasını çalıştırmadan önce etrafa bakındı. Stone başka bir tehlike var mı diye etrafı kolaçan etti. Kline'ın hem sinsi hem de çok zeki olduğunu zor yoldan öğrenmişti. İkisi birlikte çalışarak sonunda hava kilidinin kapağını açıp asıl kilide ulaştılar.

Hissettikleri gurura kendilerini kaptıran araştırmacılar, kullanılmadığında hava kilidinin içinde durması gereken binlerce eşyanın orada olmadığını fark bile etmediler. Eğer fark etselerdi o eşyaların biri tarafından, yakın zamanda kullanıldığını görebilirlerdi.

Stone'un Teorisi

BASINÇ DENGELENMESİ SONRASI kilidi açan araştırmacılar, merkez koridor olarak kullanılmak üzere Amerikalılar tarafından yapılmış Unity modülüne girdiler. İçerideki alan loş ve pusluydu, birkaç tane acil durum ışığı yanıp sönüyordu.

UUİ'nin çoğu kısmı Kline'ın kontrolü eline geçirmesiyle kapatılmıştı.

İstasyonun kıç tarafındaki koridor ve Zvezda dâhil Rusların yaptığı kısımlar sonradan eklenen metal bir plakayla kapatılmıştı. Dumanların içinden, yanmış metaller ve erimiş plastikler zar zor görünüyordu. Altlarında, Leonardo modülüne açılan kapak da sıkıca kapatılmıştı ama zarar görmemişti.

"Yangın çıkmış," dedi Stone.

"Ama sönmüş," dedi Vedala. "Yoksa geriye hiçbir şey kalmazdı."

İkili Unity boğumunun merkezinde süzülürken kasklarındaki ışıklar karanlığı aydınlatıyordu. Karşılarındaki Tranquility

boğumu terk edilmiş, kubbe pencereleri parçalanmıştı. İstasyonun ön tarafında gidebilmek için kullanılabilecek tek bir geçit kalmıştı, Amerikan yapımı Destiny laboratuvarı ve ilerisindeki modüller.

Stone kaskını eliyle tıklattı.

"Kıyafetlerimizi çıkarmayalım," dedi. "Ne olur ne olmaz."

Vedala başıyla onayladı, kapağın üstündeki mavi tırabzandan tutundu. Birkaç saniye orada dinlendi.

Destiny laboratuvarında normal şartlarda Amerikalı ve Kanadalı astronotlar çalışırdı ve içinde onlarca gizemli deney yapılırdı. Tüm bu deneyler yarıda kesildiğinden dolayı içeride tuhaf sıvılar karanlığın içinde havada süzülüyordu. Laboratuvarın kasvetli içyapısını keşfederken Harmony boğumunun ilerisine baktılar ama yandaki Japon ve Avrupa yapımı deney laboratuvarlarından başka bir şey göremediler.

Bilgisayarlar veya telsiz sistemleri çalışmıyordu.

Sessizce Unity boğumuna geri dönen Stone ve Vedala etrafa bakınıyordu. Kline altlarındaki Leonardo modülünde olmalıydı. Modül doğrudan Wildfire Mark IV laboratuvarının yanına yapılmıştı. Leonardo modülünü dışarıdan gördüklerinde virüsün orayı da kapladığını anladılar.

Kline'ın bundan haberi var mıydı, bilinmiyordu.

Stone ve Vedala, Leonardo modülüne inen yuvarlak kapağın üstüne kadar süzüldüler. Kapağın koyu renkli camından içerisi görünmüyordu.

Sophie Kline ile yüzleşmenin vakti gelmişti.

Göğsündeki kontrol ünitesini kullanarak Vedala ve Stone telsizlerini istasyonun tamamına yayın yapan bir kanala bağladılar. Bir süre kanalı dinlediler ama kimse konuşmadı.

Telsizden, "Dr. Kline?" dedi Vedala. "Orada mısınız?"

Stone kapağın üstünde duran yuvarlak kamerayı fark etti. Uzun süre kameraya bakarak düşündü. Sonra Vedala'ya başıy-

la kamerayı işaret edip lövyeyi çevirerek kapağı açtı. Kline'ın kapağa zarar vermeden –ki bu olursa içeriden çıkamaz– girişi kilitlemesi imkânsız olduğundan kapak kolaylıkla açıldı.

Kilit barından tutunan Stone kaskının içinde bir cızırdama duydu. Durup Vedala'ya baktı.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa aynı sesi Vedala da duymuştu.

Telsizden, "Dr. Kline?" dedi Vedala. "Beni duyuyor musunuz? Ben Nidhi Vedala, Wildfire saha ekibinin lideri ve sizin doğrudan üstünüzüm. Size durmanızı emrediyorum."

Kasktaki telsizden yüksek sesli bir kahkaha duyuldu.

Konuşmanın arka planında Stone bir hışırtı olduğunu fark etti. Kafasında o çöl kumları canlandı. Kumlar rüzgârda savruluyor, sonsuz fırtınalar çıkıyordu. Stone istemeden irkildi.

Telsizden birisi konuşmaya başladı. Dr. Sophie Kline'ın ağzından kelimeler geveleyerek çıkıyordu ve bu sesin kaskın içinden gelmesi durumu daha da ürkütücü kılıyordu.

"Dr. Vedala ve Dr. Stone," dedi Kline. "Tebrik ederim. Az önce tarihe geçtiniz. Uzay asansörünü kullanan ilk insanlar oldunuz. Ve birçok şeye de öncülük edeceksiniz."

"Yeter, Sophie. Bunu durdurabilir misin? Yoksa zincirleme reaksiyon kontrolünden çıktı mı?"

"Mesele *durdurabilir* miyim değil, durdurmak istiyor muyum? Cevabı da 'hayır' bu arada."

"Dr. Kline," dedi Stone. "Andromeda Parçacığı ile alakalı teorinizi anlıyorum. Çok zeki bir insansınız ama çok yanılıyorsunuz."

Bir anlığına sessizlik oldu.

"Sana bir hikâye anlatayım Jamie," diye cevap verdi Kline. "Bir zamanlar, Piedmont adında bir kasaba varmış. Ufak bir kasabaymış, içinde iyi insanlar yaşarmış. Birbirlerini sever, kollarlarmış. Bu insanlar zamanla aileler kurmuş. Ama bir gün, yıldızların arasından bir şey düşmüş. O gün Piedmont'taki iyi insanlar ölmüş, kanları damarlarında kurumuş. Veya birbirlerini

öldürmüşler. Birbirlerini boğmuşlar, vurmuşlar. Birbirlerinin boğazlarını kesmişler. O iyi insanların bazıları bebeklerini beşikte ölüme terk etmişler, bunu biliyor muydun Jamie?"

Stone'un yüzü bembeyaz oldu, gözleri kapağa kilitlenmişti. Dişlerini sıktığından çenesinde bir tik atıyordu.

"Çocukluğumdan beri kimse bana Jamie diye seslenmedi," dedi.

"Seninle ilgili araştırmamı yaptım," diye cevap verdi Kline. "Ve biliyorum ki Dünya'ya düşen o şey ileri düzeyde bir araçtı, birçok farklı forma evrilebilecek bir şeydi ve tek bir amacı vardı: hayat olan gezegenleri bulup o hayatı bulundukları gezegene sonsuza kadar hapsetmek. Andromeda Parçacığı yüzyıllardır atmosferimizde. Güneş sistemimizin her yerinde izine rastlandı, her yerde hayatın oluşumunu bekledi. Dünya'ya indiğinde ise dokunduğu her şeyi öldürdü. O insanların kanları sayesinde evrimleşti. Burada olduğumuzu biliyor ve bizi gezegenimize hapsetmek istiyor."

"Elli yıl sürdü ama en sonunda biri, bu uzaylı aracının her şeyini öğrendi. O, benim."

Stone'un gözleri dolmuştu. Biraz uğraştırdı ama sonunda kendine geldi. Sonra hızlı ama sebebi belli cümleler kurdu.

"Sophie, üzgünüm ama yanılıyorsun. Plastik yiyen Andromeda Parçacığı bizi buraya hapsetmek için bir bariyer olarak gönderilmedi. Parçacık bizim zekâmızı test etmek için gönderildi. Andromeda Parçacığı'nın amacı sadece yaşam formlarını bulmak değil, *zeki* yaşam formlarını bulmak. Parçacığa ters mühendislik uyguladığını sanıyordun ama aslında sen de sınanıyordun. Testi geçtin ve başka bir şeyi, yeni bir evrimi tetikledin."

Telsizden bir hıçkırık sesi gelir gibi oldu. Stone devam etti.

"Vedala'nın inhibitörünü düşünüyordum. Andromeda Parçacıkları birbirleriyle etkileşime girmiyorlar çünkü hepsi

başka bir yere ulaşmak için basamak olarak tasarlanmışlar. Neden Andromeda'nın zeki yaşam formlarını aradığını veya şu anda neye dönüştüğünü bilmiyorum. Ama bu zincirleme reaksiyonu durdurmazsak sorumun cevabını *hepimiz öğreneceğiz."*

Stone son sözünü söyledi: "Bence şunun farkındasın... Bu şey ikimize de zarar verdi. Affetmek zorunda değiliz ama buna mantık çerçevesinde yaklaşmak zorundayız. Bize yardım et Sophie. Olan oldu. Ama en azından belki yayılımı sınırlayabiliriz."

Telsizden otuz saniye ses gelmedi. İşin doğrusu, Kline Stone'un söylediklerini gerçekten düşündü. Sonunda, cızırtılı hoparlörden yumuşak bir ses duyuldu.

"Bu son uyarım," dedi. "O kapıyı açmayın. Siz ve istasyondaki diğer astronotlar için iyi olmayacak."

Stone bu tehdit karşısında başını eğdi. Vedala'ya dönüp başını salladı. Dudaklarını birbirine bastıran Vedala, görevi tamamlamakta kararlıydı.

"Dr. Kline, üzgünüm ama artık muhakemenize güvenemeyiz," dedi. "Kendinizi tutuklu sayın. İçeri geliyoruz."

Yeniden Görüşme

SERT BİR ÇEKMEYLE Stone kapağın kilidini açtı. Bacaklarını duvara yerleştirdikten sonra kapağı araladı. İçerideki karanlıktan bir duman yükseldi.

Hantal uzay kıyafetlerinin sağladığı korumayla Stone ve Vedala silindir şeklindeki kısa geçitten geçtiler. Kıyafetin dışındaki LED ışıklar ileriye dönüktü ama çok az bir kısmı aydınlatıyordu.

Leonardo modülü bin yirmi bir metrekarelik bir alandan oluşan, silindir şeklindeki bir yapıydı ve *Discovery* uzay mekiğinin yük bölmesi ile aynı ölçülerdeydi. İç duvarları düzdü ve silindir modülün içine yerleştirilmiş dört dilim keke benzeyen yuvarlak yapıdaki EXPRESS (Uzay İstasyonları için Hızlandırılmış Deney Süreçleri) rafları vardı. Soluk beyaz renkteki raflar çoğunlukla ağır metalden yapılmıştı ve içleri beyaz paketleme tüpleriyle doluydu. İçlerinde mavi tutma plakaları vardı. Karşılarında

kalan duvarda asılı bir bilgisayar monitörü parlıyordu. İçeride cam yoktu.

Burası pratik olsun diye tasarlanmış, klasik bir depolama modülüydü. Kline tarafından bir telekontrol merkezine dönüştürülmeden önce tabii...

Ama o gün bir şeyler kesinlikle yolunda değildi. Modülün içinde karanlık, dalgalı, ince bir duman vardı. EXPRESS raflarının üstleri isle kaplanmıştı.

Stone modülün son kısmının geri kalanından daha karanlık olduğunu fark etti. O kısım mor camdan yapılmıştı. Virüs Wildfire Mark IV laboratuvar modülünden Leonardo modülüne sıçramıştı, doğrudan vakumla buraya gelmişti. Gövdeyi kaplamış ve içeri sızmıştı.

Ama şanslarına enfeksiyon modülün sonuna henüz ulaşamamıştı. Kapağa ulaşmamış ve UUİ'nin kalanına yayılmamıştı. Henüz.

Peki, Sophie Kline neredeydi?

Stone bacağını birinin dürttüğünü hissetti. Dürten Vedala'ydı, gözünde net bir korku vardı. Onun baktığı yere bakınca Stone Dünya'nın sonundan bir görüntüyle karşılaştı.

"Sophie," dedi. "Hayır."

Sophie Kline'a benzeyen bir şey modülün uzak kısmındaki duvarın karşısında duruyordu. Başında mikrofonlu bir kulaklık vardı, gözleri kapalıydı ve sarı saçları arkasına savrulmuştu. Bacakları görünmüyordu. Vücudunun bir kısmı tüketilmişti. Virüsle kaplanmış metallerden oluşan parçalarla beraber yok oluyordu.

Sophie hareket etmiyordu.

Stone virüs kapmış cesede baktı. Bacakları sabitti, kıpırdamıyordu.

"Dr. Stone, beni dinleyin," dedi Vedala, sesinde gizlemeye çalıştığı bir panik vardı. "Dr. Kline evrim geçirmiş Andromeda

Parçacığı'na maruz kalmış. Acil tıbbi yardıma ihtiyacı var. Benim de sizin yardımınıza ihtiyacım var."

Stone söylediklerine tepki vermeyince Vedala onu omzundan tutup sarstı. Kaskıyla Stone'un kaskına vurduktan sonra göz göze geldiler.

"Dr. Stone. Yardımınız gerek. Şimdi," diye tekrarladı.

Girdiği düşüncelerden çıktıktan sonra, "Ha, tabii," diye cevap verdi Stone. "Elbette. Ama ne yapacağız?"

Vedala Kline'ın cesedine yakından baktı, sesli düşünüyordu.

"Tek şansımız bacaklarını kesmek. Eğer onu enfeksiyon bölgesinden uzaklaştırırsak sorgulamak için biraz zaman kazanabiliriz."

Kline'ın gözleri açıldı.

Stone korkudan bağırdı. Kline o dayanılmaz acının içinde bir şekilde onlara gülümsüyordu, yanakları isten kararmıştı. Masmavi gözleri fal taşı gibi açıktı ama gözlerinde keskin bir bakışla beraber bir panik vardı.

"İyi düşünmüşsün," dedi Kline. "Ama faydası olmayacak. Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Sophie," dedi Stone. "Ölüyorsun."

Dumanların içinde Stone Kline'ın yanaklarından inen gözyaşlarını gördü. Dudaklarında ve dilinde ufak siyah altıgenler oluşmaya başlamıştı.

"Hepimiz ölüyoruz Jamie. Bazılarımız diğerlerinden daha hızlı ölüyor sadece."

"Tetiklediğin şey her neyse gitgide yayılıyor ve durduramıyoruz," diye cevap verdi Stone. "Eğer kurdeleye ulaşıp oradan da gezegene inerse aşağıdaki herkes ve her şey ölecek."

Kline Stone'a gözünü ayırmadan bakıyordu.

"Belki öyle olur. Belki olmaz. Ama ikimiz de ölümü biliyoruz, değil mi Jamie? Sen ve ben bu durumun asıl gerçeğini biliyoruz. Ve gerçek şu ki insanlığı yıldızlara uzanmaya zorlamak *bu riske değer.*"

"Sophie, lütfen," dedi Stone.

"Artık yalnız ben özgür kalmadım," dedi Kline, yüzünde bir heyecan vardı, "türümüzün tamamı özgür."

Ancak o cümleden sonra Stone Kline'ı kurtarmak için çok geç olduğunu anladı. Ki uğraşsa bile kurtaramayacaktı muhtemelen. Kline bütün hayatı boyunca bu yolda yürümüş, bu sona kendini hazırlamıştı.

"Bu," dedi Kline. "Bu..."

Kline başını çevirmesiyle irkildi. Andromeda'nın nemli gibi duran şekilleri vücudunun her tarafına yayılıyor, modülün altındaki kablolar gibi her tarafına ulaşıyordu. "Bu, benim sözde bedenimin aşacağı son engel. Bu beden asla bana yardımcı olmadı, daima beni yarı yolda bıraktı. Ve şimdi, bu beden *benim* yarattığım şeyin bir parçası olacak."

Bunları söylerken Sophie titriyordu, sesi çatallıydı.

"Her şeyi riske attım, her şeyimi *verdim* ki türümüzü hapseden bu bariyerler ortadan kalksın. Bu eksik bedenin beni yenmesine asla izin vermedim ve sizin de yenmenize izin vermeyeceğim."

Sophie'nin elinden tutan Vedala sakin ve yavaş bir şekilde: "Son kez soruyorum. Bunu durdurabilir misin?" diye sordu.

Kline göz kırptı. Gözlerinden yaşlar geldi ve uzaydaki küçük gezegenler gibi gözyaşları her tarafa savruldu. Vedala eliyle Kline'ın başındaki kaska uzanıp vizör camını kapattı.

Camı kapatırken Kline'ın gözleri devrildi ve dudakları ile parmak uçları tiki varmış gibi atmaya başladı.

Stone'a dönüp, "Kendinden geçti," dedi Vedala. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Onu tekrar uyandırmalıyız."

Bir elini Vedala'nın omzuna koyan Stone, "Hayır," dedi. "Hayır, bunun bir faydası olmayacak."

Stone çılgına dönmüş şekilde modülün duvarlarına bakıyordu. Etrafta hiçbir tehlike görmedi. Ama o durumda bile Vedala'yı

sürükleyerek Unity boğumuna götürmeye çalıştı. Ne olduğunu anlamayan Vedala, Stone'u geri itti.

Vedala, "Nöbet geçiriyor olabilir," dedi. "Beynindeki bağlantıyı gösteren ışıklar yanıp sönüyor, yani..."

Arkasını dönüp, "Bir sorun var," dedi Stone. "Hemen gitmemiz..."

Stone sözünü bitiremeden yanında duran EXPRESS rafına metalden bir yumruk indi. İnen yumruğun etkisiyle raf dağıldı ve güvenlik camının parçalarıyla rafın üstündeki küpler etrafa savruldu. Refleks olarak Stone kendini duvardan geriye attı ve rastgele bir şekilde modülün diğer tarafına süzüldü.

Başını çevirdiğinde Robonot R3A4'ün ifadesiz metal yüzüyle karşılaştı.

Kline makineyi çalıştırmış ve kimseye fark ettirmeden kontrol etmişti. Robonot muhtemelen araştırmacılar oraya girdiğinden beri bekliyordu. Robonot, çok eklemli bacaklarıyla mavi tırabzanlardan tutunarak ilerlerken Stone onu seyretti. Astronotların aksine bu makine düşük yer çekimli ortamlarda zorluk çekmeden hareket edebilecek şekilde tasarlanmıştı, yani makine kendi evi gibi hareket edebiliyordu.

R3A4 tereddüt etmeden, sessizce yoluna devam ediyordu.

"Stone!" diye bağırdı Vedala.

Stone dengesini kuramadan robot üzerine atıldı, parçalanmış elinden sesler gelirken diğer elini yumruk yapmıştı. Robotun elindeki her boğum 2,2 kg kuvvet uygulayabiliyordu, normalde elinin tamamıyla yüz Newton'dan fazla kuvvet uygulayabiliyor olsa da bu kadarı bile yetişkin bir erkeğin uygulayabileceği kuvvetten çok daha fazlaydı ve insan kemiğini kırmak için yeter de artardı.

Düşük yer çekiminde süzülen Stone ucu ucuna robotun saldırısından kaçtı.

Robot sağlam eliyle Stone'un botundan tuttu. Stone acı içinde çığlık atarken makine Stone'un bileğini kırdı. Stone robotun

elini tekmeleyerek elinden kurtuldu. Botuna da zarar gelmeden kurtulup karşıdaki duvara çarptı. Modülün derinlerinde duvarlar gitgide virüsle kaplanıyordu. Stone'un üstünde duran robotun yüzü yanıp sönen acil durum ışıklarıyla daha korkunç bir hal almıştı. Stone köşeye sıkışmıştı.

Ta ki Dr. Vedala robotun arkasından gelene kadar.

R3A4 bir insan şeklinde görünüyor olsa da robotun ağırlık merkezi insanlardan farklı bir yerdeydi. Başındaki görüş ekipmanları, midesindeki işlemciler ve sırtındaki ince çantada ağır bataryalarıyla robot aşağı yukarı 150 kg geliyordu.

Vedala robotun omzundan tutmaya çalıştığında bu onu tam anlamıyla şaşırttı. Ağır kargoları taşıyabilmek için tasarlanmış ve tecrübeli birinin kontrolündeki R3A4, biliminsanını tutup modülün karşısına fırlatırken hiç zorlanmadı.

Açık kapağa çarpmasıyla Vedala'nın kaskı çatladı. Çarpmasının etkisiyle tüm vücudu anında gevşedi, Unity boğumuna doğru süzülmeye başladı.

R3A4, ürkütücü bir çabuklukla Vedala'nın yanına gidebilmek için duvara tırmanmaya başladı. Makine bir yandan sürekli kontrolcüsünün hareketsiz formuna bakıyordu. Kline modülün derinlerinde hâlâ hareketsiz duruyor, sadece parmakları ara ara hareket ediyordu.

Stone kendisini Vedala'ya doğru attı. Süzülürken odada silah olarak kullanabileceği bir şey aradı.

Üzerinde parlak turuncu bir kaplama olan metal bir tüp, bir yangın söndürme tüpü dikkatini çekti. İki eliyle tüpü tuttuktan sonra bir ayağını duvara sabitleyip tüpü tüm gücüyle Robonot'un kafasına savurdu.

Tüp sert bir şekilde çarptı.

Robonot ne duraksadı, ne başı acıdığından başını ovuşturdu. Makine sertleştirilmiş karbon fiber, paslanmaz çelik ve alüminyum alaşımından yapılmıştı. Bu darbeden dolayı boyun kısmındaki destekler zarar gördü ve başı o tarafa düştü. Ama Robonot ciddi bir zarar görmedi. Dönüp Stone'a baktı.

Robonot darbeyi hissetmese de üzerindeki kameralar ve boynundaki hareket sensörü yüzünden Sophie Kline hissetti. R3A4'e yangın tüpünü Stone'un elinden almasını emretti. Stone kendisini geriye atmıştı, Vedala'ya doğru giderken Kline'ın robot kuklası tüpü Stone'a bir mermi gibi geri fırlattı.

Metal yuvarlak Stone'un kaskına çarpıp vizörünü parçaladı, camdan kısmı tamamen kırdı. Fırlayan parçalardan biri Stone'un alnını kesti. Kırık yangın tüpü hâlâ uzaklaşıyordu.

Gözyaşları içinde etrafa bakan Stone, kaskına dolan dumandan dolayı öksürmeye başladı.

Alnından akan kan kaskının her tarafına küre şeklinde damlalar halinde yayılıyordu. Yarasına bakmak için elini alnına koyduğunda çıkan kandamlaları havada süzülürken koyu renkli yakutlar gibi görünüyordu.

Modülün diğer tarafında Andromeda'dan çıkan uzantılar Kline'ın vücudunu sarmaya devam ediyordu. Modülün jelimsi zemini erimişti. Stone kendini bir uzaylının dalağının içinde gibi hissediyordu.

Biraz ilerisinde Vedala yavaş yavaş kendine geldi.

"Stone?" dedi, sesi boğuk geliyordu. "Nerede... Neler oluyor?"

Vedala'nın sesinin geldiği yere dönen robot duvarda yürümeye başladı. Kline modüldeki her şeyin yerini iyi bildiğinden robotu Stone'un tahmin edebileceğinden çok daha seri kontrol edebiliyordu. Robot çoktan uzaklaşmıştı, Stone'dan daha hızlı ve güçlüydü, bütün bunlar yüzünden de durdurulması imkânsızdı. Ve doğrudan Vedala'ya doğru ilerliyordu.

Stone, Kline'ın titreyen vücuduna baktı.

"Sophie!" diye bağırdı. "Kes şunu! Seni uyarıyorum!"

Sophie Kline'ın durmaya hiç niyeti yoktu elbette. Bir başına ölürken ve geriye sadece çelik gibi iradesi kalmışken eşi benzeri görülmemiş bilimsel bir başarıya imza atmıştı. Stone daha o tehdidi söylemeden Kline'ı durduramayacağının farkındaydı.

Kıyafetin sırtındaki çantayı açan Stone ufak bir kap çıkardı. Öksürüyordu, kulaklarında çınlamalar oluyordu ve etraftaki duman ve kandan zar zor önünü görebiliyordu.

Kapağın ağzında R3A4 gittikçe Vedala'ya yaklaşıyordu.

Hala kendini toparlayamamış Vedala, Unity boğumuna giden karanlık ağızdan geçebilmek için çabalıyordu. Ama çok yavaştı. Makine Vedala'yı ayak bileğinden yakaladı, bileğini kırarken mekanik kaslarından zorlanma sesleri geldi. Makine Vedala'nın ayak bağlarını kopardı.

Vedala şaşkınlık ve acı içinde çığlık attı. Makinenin gücü karşı koyulamayacak boyuttaydı.

Vedala'nın çığlığını duyan Stone'un beti benzi attı.

Eldivenli ellerinde ufak, siyah bir kap tutuyordu. Kabın içinde üstünde **OMEGA** yazılı ufak bir tüp vardı. Peng, Eduardo Brink'in cesedini bulduktan sonra güvende olması için şişeyi Vedala'ya vermişti. O zehir Vedala'nın geride kalmasını istediği birçok şeyden biriydi. Ama Stone zehrin Tupa dâhil kimseye zarar vermemesi ve acı bir durumla karşılaşmamak için zehri yanına almıştı.

Stone kabı açıp şişeyi çıkarttı. Hiçbir uyarıda bulunmadı. Tıpkı o makine gibi tereddüt etmedi.

Yumruğuyla şişenin kapağını açtıktan sonra şişeyi doğrudan Dr. Sophie Kline'ın kaskatı olmuş kalıntısına fırlattı. Ufak şişe yer çekimsiz ortamda süzülürken yana doğru kaydığından, içindeki zehirli sıvı ağzından sızıp camdan silindirin zeminine sarı damlalar halinde düştü. Bir an o damlalar ufak gök taşları gibi göründü, her biri hedefe ulaşmak için hızla ilerliyordu.

R3A4'ün Vedala'yı sakat bacağından tutup modüle geri sürüklemesiyle Stone bir çığlık daha duydu. Makine biçimi bozulmuş yumruğunu Vedala'yı susturmak için havaya kaldırırken elinden hiçbir şey gelmedi.

Sophie Kline yanağının altına çarpıp üzerine sıçrayan nörotoksinin geldiğini bile görmedi. Deri yoluyla emilen zehir doğrudan sinir sistemine saldırıp Robonot R3A4 ile kurduğu hassas bağlantıyı saniyeler içinde kesti. Modülün karşısında duran robot, bir eli havada, saldıracakken donup kaldı.

Hüzünlü bir sesle, "Omega," dedi Stone. "Her şeyin sonu."

Kline refleks olarak kaskını çıkardı, doğrudan Stone'un gözlerine bakıyordu. Çenesi ağır hareket ediyor, ağır cümleler kuruyordu; boynundaki damarlar belli oluyordu. Son nefesini verirken ağzından bir miktar salya aktı.

"Sen," dedi.

Ve saniyeler içinde zehir işini bitirdi.

Dünya saatiyle 17.58.11'de Wildfire Projesi'nin uzaktaki biliminsanı Dr. Sophie Kline, Uluslararası Uzay İstasyonu'nun Leonardo modülünde hayatını kaybetti. Gerçek ölüm sebebi otonom fonksiyonlarını kontrol etmesini engelleyen bir sinir gazına deri yoluyla maruz kalması sonucu nefes alamamasıydı.

Kline'ın bedeni hareketsizleşti, gözlerindeki ışık kayboldu.

Dumanla kaplı odayı gözleriyle tarayan Stone Vedala'yı buldu. Vedala hâlâ Unity boğumunun yanında süzülüyordu. Stone onun ağır nefes aldığını ve çok acı çektiğini görebiliyordu.

Robonot havada süzülmeye devam ediyordu. Son pozisyonunda donmuş haliyle içi boş bir heykele benziyordu. Süzülürken parçacığın bulaştığı kara bir duvara çarptı. Makinenin kevlar ile güçlendirilmiş dış yapısında çoktan morumsu benekler oluşmaya başlamıştı.

Stone kendini, Unity boğumunun açık kapağının yanında bekleyen Vedala'ya doğru itti.

Kolları uzanmış şekilde yaklaştıktan sonra iki biliminsanı birbirine sarıldı. Yakından bakınca fark etti ki Vedala'nın kaskı parçalanmıştı ve yüzünde bir korku ifadesi vardı. Vizörünün sağlam kalan kısmındaki yansımasında Stone kendi terli, kanlı yüzünü ve burun deliklerinin altında oluşan metalik benekleri gördü.

Bu benekler doğrudan virüse maruz kaldığının işaretiydi.

Geçite doğru ilerlerken, "James," dedi Vedala. "Çok, çok üzgünüm."

Veda

STONE, NIDHI VEDALA'NIN vizöründen kendi yansımasına baktı. Nidhi de onu izliyordu, gözünde panik ve duman vardı. Bakışları sert ama bir o kadar da korkmuş ve hüzünlüydü. James anladı.

Eğer is burnundaysa mikro parçacık ciğerlerine girmiş demekti. Ve bu ister ters mühendislik uygulanmış hali ister gizemli yeni hali olsun fark etmezdi. James Stone virüsü kapmıştı.

"Sorun yok," dedi mesafesini koruyarak. "Yaralandığını biliyorum ama bunu hâlâ düzeltebilirsin. Kapağı kapat. Diğer astronotları serbest bırak. Virüsle kaplanmış modülü istasyondan ayır."

"Hayır James," dedi Vedala. "Böyle bit..."

Stone giriş kapağının kapısını iki eliyle tuttu, hâlâ neler olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

"Üzgünüm Doktor. Protokolü biliyorsun. Enfeksiyon karantina altına alınmak zorunda."

Kapağın kilidini açtıktan sonra Vedala'nın titrek cümlelerini duydu. "Çok acıyor mu?" diye sordu Vedala. "Canın yanıyor mu?"

"Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Bunu duyunca Vedala'nın kaşı kalktı. "Böyle olmaması lazım. Normalde birkaç dakika içinde yayılır," dedi. "Şimdiye acısını hissediyor olman lazımdı."

"Fark etmez," dedi Stone.

Arkasını dönüp Sophie Kline'ın kalıntısına baktı. Sophie'nin cesedi ona bakıyor gibiydi, gözleri tamamen açıktı ve bedeni duvarla birleşmeye başlamıştı. Mürekkebi andıran parlak maddenin uzantıları göğsünü sarmış, sanki bir gemiyi karanlık sulara çekmeye çalışan bir ahtapot gibi onu yutuyordu.

Kline en sonunda yaratığıyla bütünleşmişti.

Ama enfeksiyon henüz geçide ulaşmamıştı. Zamanları vardı ama azdı.

"Gitmen lazım," dedi Stone. "Tupa'ya iyi bak olur mu? Onu bul. Sana ihtiyacı olacak."

Vedala gözyaşları içinde başını salladı.

Stone boğazını temizledi. Duygularını belli etmeden konuşmaya çalışıyordu.

"Kapağı kapatıyorum Dr. Vedala."

"James, hayır... Başka bir yolu olmalı..."

Kapağın üstündeki elini sıkarak, "Keşke olsaydı," dedi Stone.

Vedala'nın üstün zekâsı zamanla yarışıyor, James Stone'un yaşadığı ihtimaller düşünmeye çalışıyordu. Kafasının arkasında bir düşünce vardı, kafasını kurcalayan ufak bir ihtimal vardı. Ama zaman azalıyordu.

Mutlu sonla biten bir senaryo yoktu.

Kapağı biraz indirdikten sonra, "Teşekkür ederim Nidhi," dedi Stone. Vedala'nın kaskının içinde yankılanan sesinde bir şey yoktu. "Her şey için teşekkür ederim. Keşke böyle olmasaydı... Birlikte daha çok zaman geçirebilseydik."

Stone'un omzunun üstünden baktığında Vedala Andromeda enfeksiyonunun modülün tüm altyapısına yayıldığını ve UUİ'nin geri kalanına doğru ilerlediğini görebiliyordu. Donmuş Robonot ufak bir çemberin içinde süzülüyordu, altın renkli yüzü aydınlanmıştı.

"Hoşça kal James," dedi Vedala. "Tanrı yardımcın olsun."

İsteksiz bir şekilde kapıyı bıraktıktan sonra geriye doğru süzülmeye başladı. Stone kapağı bıraktı, kapak kapanmaya başladı. Yuvarlak cam kısmından Vedala, Stone'un kararlı yüzünü izlerken yaralı bileğinde hissettiği acıyı umursamamaya çalıştı. Duvara sırtını verip ittirdiğinde kapağı yavaşça kapatmaya başladı.

Stone çalışırken Vedala son bir itirafta bulundu: "Bu göreve katıldığında baban sayesinde seçildiğini düşünmüştüm. Bu yüzden seni tanımıyor olsam da senden nefret ediyordum. Ama haksızlık ettim James. Bunu bilmeni istiyorum. Babanın kim olduğu fark etmez, sen bu görev için doğru kişiydin."

Stone bir an durduktan sonra o da bir itirafta bulundu.

"Kendini suçlama. Katılmak için kendi sebeplerim vardı. Ve Jeremy Stone benim üvey babamdı," dedi Stone. "Tüm bunlar gizli bilgilerdi ama Stern biliyordu herhalde. Asıl adım James Ritter. Elli yıl önceki Andromeda Kazası'ndan kurtulan iki kişiden biriyim. Kurtulan bebek bendim."

Stone botlarının tabanından virüsün titreşimini hissediyordu. Veda zamanı gelmişti. Aceleyle kapağın üstündeki lövyeyi çevirmeye çalıştı.

Mekanizma sıkışmıştı.

Vedala kırık yangın tüpünü kapağın girişine sıkıştırdı.

Ayaklarını duvara dayayıp kapağı iki eliyle açmaya çalıştı. Stone tepki veremeden onu tutup Unity boğumunun içine ittirdi.

Stone, "Nidhi!" diye bağırdı ama artık çok geçti.

Yılan gibi kıvrılarak uzanan parçacık kapağın hemen ardındaydı. Stone'un Nidhi'ye yardım ederek kapağı kapatmaktan başka çaresi yoktu. Sonra dönüp "Sen ne bok yediğini..."

Cümlesini bitirmedi. Nidhi kendisini ona doğru çekti, yarısı sağlam vizörünü Stone'un kırık kaskına yasladı. Stone'un tam karşısında yüzünde bir gülümseme ve gözyaşları içinde duruyordu.

Vedala her zaman odadaki en zeki insan olmanın getirdiği özgüvenle konuşurdu ve o gün, Dünya'dan binlerce kilometre uzaktalarken de bir istisna olmamıştı.

"James, virüse bu kadar süre maruz kalıp hiçbir belirti göstermemenin tek bir açıklaması var. Anlıyor musun?"

"Virüsü soludum. Ve bir bağışıklık geliştirmiş olamam. Bu imkânsız."

"Doğru. Ama sen bebekken ciğerlerine AP-1 nüfuz etti. O zaman seni öldüremedi, ağladığından dolayı kanın asit bazlıydı. Ama virüs AP-2 formunu aldığında ciğerlerin karşı mikro parçacıkla korundu."

"Ve parçacıklar birbirleriyle reaksiyona giremezler," diye ekledi Stone.

"İnhibitör spreyimin çalışma şekli bu."

"Haa."

"Aynen. Geçmişte bu virüse maruz kaldığın için ciğer yoluyla bulaşmasına karşı bağışıklığın var. İşte bu yüzden buradasın. Bu yüzden Stern seni son saniyede ekibe aldı. Lanet içgüdülerine güvendi."

Konuşmanın Bir Kısmı

PETERSON HKÜ'NDEKİ KUZEY Komutanlığı Kontrol Merkezi'nde akşamüzeri olmak üzereydi. General Rand Stern dört kızının, onun yokluğuna alışmış olmalarından dolayı şanslı olduğunu düşünüyordu. Onlar iyi çocuklardı ve babalarına karşı daima anlayışlıydılar.

General ellerini arkasında kavuşturmuş odanın arkasında duruyordu. Elinde, içinde yetkilendirme kodunun da olduğu birkaç tane kâğıt vardı. Bugünü atlatıp karısını ve çocuklarını yine ihmal edebilecek mi, diye merak ediyordu.

Stern hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Karşısındaki ekranlarda ordunun, devletin ve özel kuruluşların yörünge teleskoplarından alınan görüntüler vardı. Uluslararası Uzay İstasyonu farklı açılardan izleniyordu. O şey giderek büyüyor, gitgide kararıyordu. Tuhaf bir kurdeleyi andıran halat uzayıp gidiyordu. Halat, rüzgârda savrulan bir örümcek ağı gibi neredeyse görünmüyordu.

Son bir saatte içeride neler olduğunu yeryüzünde kimse bilmiyordu. Robotik kol fiyaskosundan sonra saha ekibinden hiçbir haber alınamamıştı. Kontrol odasında sinirler gerilmişti, sessizlik hâkimdi.

Stern ölümüne bir savaş yaşandığının farkındaydı. Ama kimin galip geldiğini bilmiyordu.

"Efendim," dedi Stern'ün baş analisti. "Onlardan hiçbir iz yok. Zamanı gelmedi mi?"

Sessiz ve emreden bir ses tonuyla, "Henüz gelmedi," diye cevap verdi Stern. "Zamanı gelince... Eğer gelirse ben size söylerim."

"Emredersiniz Efendim."

"Şimdilik Felix ve King filoları emredilen güzergâhta kalsın. Tüm pilotlar tetikte olsun ve kurdeleyi ne pahasına olursa olsun korusunlar."

Stern elindeki kâğıtlara baktı. Bunlar Zulu Operasyonu için gereken kodlardı.

İki saat on altı dakika önce general bu operasyon için başkanlık yetkisi istemişti. Yani, Birleşik Devletler'in en küçüğünden en büyüğüne kadar tüm kurumlarında acil durum ilan edilmesini içeriyordu. Eşi benzeri görülmemiş bu emir sonrası öncelikle devletin üst kademelerindeki insanlar önceden belirlenmiş güvenli alanlara götürülecekti. İkincil olarak tüm ülkede olağanüstü hal ilan edilecekti.

Tüm bunlara ek olarak Zulu Operasyonu beş yüz bin kişilik ABD Ulusal Muhafızları'nın tamamının görev yerlerine gönderilmesini, tüm polis ve itfaiye personelinin harekete geçirilmesini ve yaşanacak çok sayıda kayıp için şehirdeki sığınaklara ve kilise görevlilerine acil durum alarmı verilmesini içeriyordu. Tüm doktorlar ve hemşireler büyük şehirlerin merkez hastanelerine yönlendirilecekti.

Ordu içerisinde planlama yapılırken Zulu Operasyonu tek bir duruma yönelik tasarlanmış bir operasyondu. Düşman ülkelerin

bir araya gelip sürpriz bir çıkarma ihtimaline karşı oluşturulmuştu.

İşin ilginci, şu anda karşılarında daha beter bir senaryo vardı.

Stern, uzaydan gelen ve kendi kendine çoğalabilen bir mikro parçacığın ekvator çevresindeki bölgelerde yayılmaya başlayıp, kuzeye doğru ilerledikten sonra karayı ve suları istila etmesine karşın Zulu Operasyonu'nu devreye sokmanın sonuçlarını gözden geçiriyordu. Önce enfeksiyon dalgasından kaçmak için Meksika'dan ve Güney Amerika'dan milyonlarca mülteci kapılarına dayanacaktı. Sonra millet olarak toprağın, suyun ve havanın verimsizleşeceği zincirleme bir reaksiyonla karşı karşıya kalacaklardı.

Kısacası Dünya'nın sonu gelecekti.

Odada duyulan telsiz bağlantısı sesiyle analistlerin çoğu irkildi.

İki parmağını kulağındaki telsize bastıran bir analist, "Houston UUİ bağlantısının tekrar açıldığını bildirdi efendim," dedi. Tüm odada insanlar alkışlamaya ve birbirlerine bir şeyler söylemeye başladı. Stern olanı biteni yüzünde bir gülümsemeyle izledi.

General, "Odadaki hoparlörlere bağlayın," diye emir verdi. Analistin yüzündeki şaşkınlığı görünce, "Houston'daki Görev Kontrol de bunu duysun, Moskova da duyabilir. İyi kötü hepimiz bir aradayız artık."

Odadaki hoparlörlerden gelen cızırtılarla beraber tüm analistler birbirlerine şaşkın gözlerle baktılar. Stern, yetkilendirme kodlarının bulunduğu kâğıtları sıkıp ellerini arkasında birleştirdi. Yüzünde sakin bir ifade vardı.

Odanın girişindeki Stern, gemisiyle batmaya hazır bir kaptan edasıyla duruyordu.

Hoparlörlerdeki cızırdama kelimelere dönüşünce, "Efendim, hatta hareketlilik var," diye bildirdi analist. "Bu hat UUİ modülleri arası bir hat. Bize bağlı değil. Ses net gelmiyor. Gerçek zamanlı kaydını oluşturuyorum."

<...>

UUİ-HAMANAKA

...bize ne yapacağımızı söyle.

UUİ-STONE

Meslektaşımın alt bacak kısmı yaralı. Zor hareket ediyor. Tıbbi imkânınız var mı?

UUİ-HAMANAKA

Ben onu tedavi ederim. Dışarı çıkıyorum.

UUİ-STONE

Teşekkür ederim. Kapak açıldı. Komarov, yaşam destek ünitelerini normale getirip Görev Kontrol ile bağlantı kurabilir misin? Onlara söyle; virüs neredeyse halata kadar ilerledi. Vedala'ya göre halata ulaştığında gezegenin yüzeyine varması bir saat veya daha az sürecek.

UUİ-HAMANAKA

Yanılmıyorsam şu an bizi duyuyorlar Stone.

HOU-CAPCOM

Burası Houston. Devam edin.

UUİ-STONE

Peki, tamam. Merhaba. Görev Kontrol'deki "dâhilerin" tümüne ihtiyacımız olacak. Öncelikle kurdelenin Dünya tarafındaki bağlantısını kesersek neler olur onu bilmem lazım.

HOU-CAPCOM

Bir dakika; Stone, hesaplarımıza göre eğer kurdelenin bağlantısını bu taraftan kesersek kurdelenin ağırlığı UUİ'yi yok olacağı bir yörüngeye dönüşe sürükler. Eğer UUİ elli altı bin kilometre uzaklığa ulaşmazsa çıkacak sonuç bu.

UUİ-STONE

Bu bir seçenek değil o zaman.

HOU-CAPCOM

Doğru. Bir kötü haberlerimiz daha var. Eğer UUİ oradaki enfekte modüllerden ayrılırsa halatın ağırlığı sizi Dünya'ya sürükler. Yani üzgünüm ama burada bir çözüm üretemedik.

UUİ-STONE

Peki ya . . . Ya halatı orta noktasından kesersek?

HOU-CAPCOM

İlginç bir öneri. [telsiz dışı acil fısıldamalar] Basit hesaplara göre işe yarayabilir. Halatın Dünya'daki ucu yer çekiminin en yüksek

olduğu kısım o yüzden de en ağır kısmı orası. Halatı aşağı yukarı, kırk sekiz kilometre yüksekten kesmemiz lazım. Buradan kesersek UUİ'yi kaçış yörüngesine girebilecek kadar hafifletmiş oluruz. Kesiğin altında kalan kısım da yörüngeye tekrar girerken oluşacak yanmadan kurtulacak kadar kısa kalıp doğrudan Dünya'ya düşer. Kesme işleminden hemen sonra UUİ'yi enfekte modüllerden ayırıp derin uzaya gitmemek için hemen alçalmaya başlamanız lazım.

UUİ-STONE

Yani bunu *yapabiliriz*...

PHKÜ-STERN

Stone, ben General Stern. İşe yaramayacak. Kırk sekiz kilometre çok yüksek kalıyor. Kıtalararası füzeler doğrudan halatı yok eder ve işimize yaramaz. Aynı şekilde karadan havaya füzelerin de maksimum irtifası otuz iki kilometre. O bölgedeki uçaklarımızın da en yüksek irtifası yirmi kilometre, ihtiyaç olanın yarısı bile etmez.

UUİ-STONE

Bir yolu var.

PHKÜ-STERN

... ciddi değilsin değil...

UUİ-STONE

Tırmanıcıyla aşağı ineceğim. Eğer halatı kırk sekiz kilometrede kesersem paraşütle yere inebilirim... Houston, siz ne diyorsunuz?

HOU-CAPCOM

Tanrım. Iıı, tamam, evet. Bir saniye bekle... Envantere göre orada mekik günlerinden kalma eski bir balkabağı giysisi var. Zarya'da duruyor. Geliştirilmiş bir kaçış kıyafeti, ACES model ve paraşütü de var. Bir yedek bir de ana paraşüt olarak. Umarım hâlâ çalışıyorlardır.

PHKÜ-STERN

Yükseklik çok fazla.

HOU-CAPCOM

Rekor kırk kilometre. Teoride mümkün.

UUİ-STONE

Halatı nasıl keseceğiz? Bir şeyleri karıştırsam? Bomba gibi bir şey yapsam?

HOU-CAPCOM

Iıı, hayır... Öyle olmaz. [gergin gülüş] Halat çok kuvvetli... Ve kendini yenileyebilir. Onu patlatmak için daha sağlam [telsiz dışı konuşmalar] patlatacak sonuçta! [itişme sesleri]

UUİ-STONE

Alo? Orada mısınız?

HOU-CAPCOM

Dr. Stone, metali kesmek için üretilmiş boşluklu kalıp patlayıcıya ihtiyacınız var.

UUİ-STONE

Onu yapmam imkânsız.

UUİ-STONE

Houston?

HOU-CAPCOM

Söyleyin efendim. Ona söylemeniz lazım.

PHKÜ-STERN

Bazı yörüngesel deneylerin detaylarını ne kabul edebilirim ne reddedebilirim ama şunu söyleyebilirim; elinizde o malzeme var.

UUİ-STONE

Dalga geçiyorsunuz.

HOU-CAPCOM

Komarov, uydu tahrip füzesi paketini alabilir...

UUİ-KOMAROV

Hallediyorum Houston.

HOU-CAPCOM

Bir planımız var yani.

UUİ-STONE

Planımız var.

UUİ-KOMAROV

Dr. Stone, keşke sizi eve dönerken doğru düzgün yolcu edebilseydim. Ama *udachi* demekle yetineceğim. İyi şanslar. Siz cesur bir adamsınız.

[bağlantı kesildi]

Stern başını ekranlardan indirip karşısındaki bir oda dolusu analiste baktı. Bir süre sessizlikten sonra bir iletişim operatörü boğazını temizleyip konuştu.

"Efendim, eğer plan başarısız olursa, Zulu'yu hazırlayalım mı?"

Stern adamın yüzündeki ifadenin yerleşmesini bekledi. Adamın gözlerinin altında yuvarlaklar ve çenesinde benekler vardı. Gömleğinin üst cebinde en az iki günlük bir de kahve lekesi vardı.

"Hayır," dedi General Stern. "Hayır, artık Zulu için çok geç. Ya bu işe yarayacak ya da sonumuz gelecek. Hatta gerekli olmayan tüm personel evlerine, ailelerinin yanına gitsin."

Stern dönüp ofisine gidecekken son bir şey söyledi:

"Bu bir emirdir."

Hızlı Düşüş

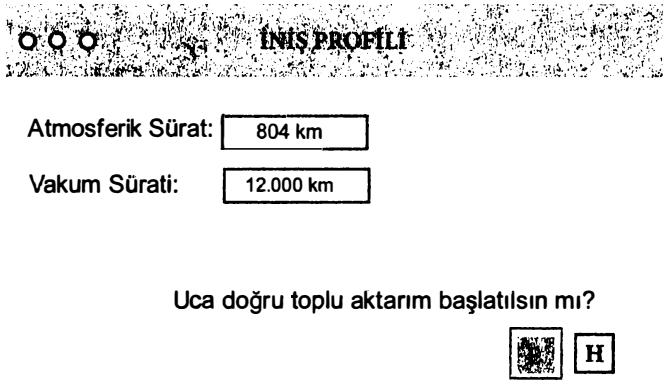
YÜZÜ ZVEZDA MODÜLÜNÜN gemi penceresine dönük Nidhi Vedala, "Acele et," diye seslendi. "Yeni virüsü kontrol altına aldık ama fazla tutamayız."

Dışarıda, Wildfire ve Leonardo modülleri arasında virüs bulaşmış materyaller bir örümcek ağı gibi istasyonu sarıyordu.

"Sus," dedi Jin Hamanaka. Bunu derken bir yandan da Vedala'nın sağ bacağındaki karbon fiber kıymığı inceliyordu. Kıymığı kasları arasına yirmi miligram morfin enjekte ederek çıkaracaktı. "Biraz halsiz hissedeceksin ve miden bulanacak. Dinlenmen lazım."

"Iıı, olmaz," dedi Vedala, yedek uzaktan komuta istasyonuna dönüp. "Yapacak çok işim var."

Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalışırken bilgisayarı açtı. Klavyeyi açıp Kline'ın programlarına baktı. Sonunda **İNİŞ PROFİLİ** isimli dosyayı buldu.

"İşte gidiyoruz."

Vedala'nın aceleci sesi Komarov ve Stone'un kulaklıklarında yankılandı. Sırt sırta

İkisi Destiny laboratuvar modülünün içinde duruyordu. UUİ'nin en geniş kısımlarından biri olan modülün beyaz duvarlarında boylu boyunca metalik mavi tırabzanlar, deney eşyaları ve diğer ekipmanlarla dolu EXPRESS rafları ve epeyce gereksiz çöp vardı. Stone'un kıyafeti evrensel bir göbek bağıyla modülün servis ve soğutma paneline bağlıydı. Konuşurlarken bu panel kıyafetin bataryalarını şarj edip oksijen ve su depolarını doldurdu. Şarj olmuş kıyafet herhangi bir yerinde bir zarar var mı diye ekip tarafından tepeden tırnağa incelenmiş ve kullanıma hazır hale getirilmişti.

Komarov açık turuncu ACES hayatta kalma kıyafetini aldı, paraşütünü çıkarttı ve Stone'un sırtına yerleştirdi. Kozmonot Stone'a bu paraşütün özellikle böyle yüksek irtifalarda kullanım için tasarlandığını söylemişti. Tabii kıyafeti kullanacak olan kişi tehlikenin arkasından geleceğini bilmiyordu.

"Şimdi daha iyi oldu değil mi?" diye sordu Komarov.

Kozmonot ellerini bir deney kutusuna daldırıp bir yandan bir şarkı mırıldanırken diğer yandan da bir şey arıyordu.

"Buldun mu?" diye sordu Stone. "Houston orada olduğunu söyledi. Ön tarafta, iki numaralı kargo rafında."

"Tamam tamam," dedi Komarov. "Bu hassas bir iş. Sabırlı ol."

Kozmonot altın renkli bir teneke tüp çıkarttı. Sonra yan tarafında havada süzülen paslanmaz çelikten baltayı eline aldı. Tüpün ağzını zorlayarak açmak için baltanın ağzını çevirdiğinde kolundaki kaslar sıkılaştı.

Bir yandan tüple uğraşırken, "Ben giderdim ama," dedi Komarov, "ama altı aydır buradayım. Bacaklarım sakız gibi oldu, hem Houston bu konuda bana güvenmez."

"Baltayı nereden buldun?" diye sordu Stone.

Komarov umursamaz şekilde başını salladı. "Tüm Rus modüllerinde kapının yanında ufak bir balta olur. Tüm o yan hatları modülün dışından geçirmek para israfı, Amerikalılar da böyle yapıyor. Biz ise bir acil durum olursa ve kapının tamamen kapatılması gerekirse baltayı kullanıyoruz."

"Baltayı mı? Ne için?"

"Destek hatları için. Kesiyoruz. *Sonra* kapıyı kapatıyoruz."

Stone tek kelime edemedi ve Kline ile olan kavgasının bir Amerikan modülünde olduğuna şükretmekle yetindi.

Komarov tüpü açtı. İçindeki küçük çiçek vazosu büyüklüğündeki tüpü dikkatli bir şekilde çıkarttı. Ucu oyuk ön tarafındaki bakır koni tüpün bir roket veya kocaman bir mermi gibi görünmesine sebep oluyordu. Cihazın arka tarafında altın bir pim vardı.

"İşte," dedi Komarov. "Kolay oldu."

Silah muhtemelen bir avcı uydudan alınmıştı. Ve kimse silah hakkında konuşmak istemiyordu. Stone'un yüzü ekşidi.

Stone'un yüz ifadesini görünce Rus, lafa girdi.

"Çinliler bunu sürekli yapıyor. En azından biz daha gizli yapıyoruz."

"Nasıl çalışıyor?"

Oyuk ucu göstererek, "Cihazın bu ucunu halata iliştir," dedi Komarov. "Pimi çek, iki saniye sonra bom! Çaktın mı?"

Stone başını salladı.

"Hazırım. Hava kilidini açın."

"Ha, son bir şey dostum."

"Evet?"

"Yani, sağlam bir kask takmak isteyebilirsin."

Stone yüzüne dokunduğunda yanağından akan kanı fark etti. Komarov bir kahkaha patlattıktan sonra neşe içinde geriye doğru süzüldü. Kozmonot sonrasında Nidhi'nin eski kaskını Stone'un başına ve yüzüne göre ayarladı, usta işi dokunuşlarla kaskı sağlamlaştırdı.

Başını sallayarak, "Amerikalılar, *bozhe moi,"* diye mırıldandı. "Bir de *bize* pervasız dersiniz."

Saniyeler sonra Stone, elindeki kalıp patlayıcı tüpüyle Quest hava kilidine doğru yöneldi.

Son kez başparmağıyla işaret verdikten sonra Komarov kapağı kapatıp basınç valfini çevirdi. Stone içerideki atmosferin dışarı atılmasıyla gelen tuhaf bir şey hissetti. İçeriyi bir soğuk kapladı ve kıyafetin içindeki ısıtıcılar göğsünü ve kalçasını ısıtmaya başladı. Son birkaç saatte Stone Z-3 uzay elbisesini kullanmaya alışmıştı. Ama Kline ile yaptığı zahmetli yüzleşmeden sonra üzerindeki kıyafet, gevşemiş kaslarından sarkan demir bir zırh gibi hissettiriyordu.

Stone beklerken yakasındaki mikrofona konuştu.

"Nidhi? Kontroller iyi mi?"

"Yok . . ." diye yumuşak bir ses geldi.

"Yok mu? Nidhi? Sorun ne?"

Konsantre olmakta sorun yaşarken Vedala zar zor, "Soh-run," diyerek cümlesini bitirdi. "Sorun yok. Hallediyorum."

"Sana ne kadar morfin verdiler?"

"Tıbbi olarak ne kadar gerekiyorsa. James, şunu belirtmek istiyorum. Ben sadece... Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmazsam bir sürü insan ölecek. Değer verdiklerim dahil."

"Ben de onu diyorum," dedi Vedala. "Benim için yapma. Benim için yapmak zorunda değilsin. Başlamadan riskleri biliyordum. Beni kurtarmana gerek yok."

"Bunu senin için yapıyorum Nidhi. Ama aynı zamanda *onun* için de yapıyorum, anladın mı?"

"Tupa," dedi Vedala.

"Aşağıda bir başına kaldı. Andromeda ondan ailesini aldı. Onun gerçekten ait olduğu Dünya'yı..."

Stone cümlesini bitirmedi. Kendini toplayıp ağır cümlelerle: "Onun için geri döneceğim. Zamanında birisi de benim için geri gelmişti."

Dış kilit açılırken Stone kıyafetinden geçen bir akım hissetti. Duvarda kırmızı bir panel ışığı yandı. Gitme zamanıydı.

"Bana şans dile," dedi Stone.

Vedala cevap veremedi.

SON ANLARINDA STONE'UN basınçlı kıyafeti tarafından kaydedilen fizyolojik belirtileri doğrudan tükenmişliğe işaret ediyordu. Solunumu telsizle konuşamayacağı kadar azalmıştı ve bilincini yitiriyor gibiydi. Suyun altındaki gibi yavaşça Uluslararası Uzay İstasyonu'nun devasa dış yüzeyinde hareket ediyordu.

Buradan Dünya çok uzak ve küçük görünüyordu.

Stone'un sırtındaki yük çok hantaldı. Uçuş paraşütü ve kalıp patlayıcı çok yer kaplıyordu. Manevra kabiliyetini neredeyse sıfıra indiriyordu. Gücünü geri toplamak için durup birçok kez bekledi. Her seferinde kendinden geçecek gibi oldu.

Yirmi dakika sonra Stone tamamen durdu.

"James?" diye seslendi Vedala. "James, devam etmen lazım. Virüs halata her an ulaşabilir. *Ondan* önce aşağı inmen lazım."

Yirmi saniye boyunca telsizde cızırtıdan başka bir şey duyulmadı.

Sonunda Stone derin bir nefes alıp: "Tırmanıcıyı hazırla Nidhi. Ben hazırlanıyorum. Patlama gerçekleştikten sonra hemen UUİ'den ayrılın ve alçalmaya başlayın. Bu yığının kalanını uzaya fırlatacağız."

Enfekte modüllere yakın olmasından dolayı UUİ'nin iç sıcaklığı on derece yükselmişti. Havalandırma ve soğutma sistemleri sınırlarının ötesinde çalışıyordu. Görev Kontrol ile yirmi dört saatten uzun süredir bağlantı kuramadıklarından bu sorunlar gözlemlenmemiş ve dikkate alınmamıştı.

Sonunda özgür kalan Hamanaka ve Komarov doğrudan Moskova ve Houston ile iletişim kurdular. Dünya'daki yüzlerce biliminsanının yardımıyla yaşam destek ünitesi ve çevresel problemleri çözdüler. Yeryüzünde, matematikçiler itiş gücü ve modüllerden ayrılmanın uygun zamanda yapılması için hummalı bir çalışma içindeydi.

Dışarıdaki enfeksiyonu gözlemleyen bir tek Vedala kalmıştı. Ve gördüğü kadarıyla durum hiç iç açıcı değildi.

Seğiren uzantılar Wildfire ve Leonardo modüllerini yutuyor, onları yavaş yavaş siyah-mor yumuşak bir metale çeviriyordu. Bu metalin yüzeyinde yeşilimsi bir ışık parlıyordu. Vedala morfin etkisinde miydi emin değildi ama haşlanan bu yığının üzerinde tuhaf şekiller gördü. Metaller dolambaçlı bir şekilde kıvrılıyordu. Daha karmaşık yüzeyler ise bir devre kartı gibi görünüyordu.

Andromeda Evrimi devam ediyordu.

Stone'un kendini ve patlayıcıyı sabitlemesi yirmi dakika sürdü. Önce halat kancalarıyla kendini tırmanıcının etrafındaki metal çerçeveye taktı. Sonra patlayıcı tüpünü iki ucunda kancalar bulunan ve aşırı sağlam olan Rus kablo kancalarıyla yanına sabitledi.

Son olarak Stone bir halat kancasını alıp asker düğümüyle kancaları yere sabitledi. Sonra patlayıcının arkasındaki altın pimin etrafından bir düğüm daha geçirdi. İki halatı da dayanak noktası olarak beline sabitledi.

Terden sırılsıklam olmuş ve heyecandan ölmek üzereyken Stone metalin kenarına oturdu. Dünya'nın tüm yuvarlak hatları çok uzaktaydı. Halat sadece bir hat olarak görünüyordu. Ama sonuçta tırmanıcı o halata bağlıydı.

Dr. James Stone son kez başparmağını kaldırıp hazır olduğunu gösterdi.

"Hazırım," dedi, "olabildiğim kadar."

"James," dedi Vedala. "Bunu atlatmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Altı üstü devasa bir hız treni Nidhi. Hadi başlayalım."

Vedala anında bırakma butonuna bastı.

Tırmanıcı titredi, hem de öyle bir titredi ki tüm UUİ sallandı. Sonra tepesinde dönen pimler ters yönlerde dönmeye başladı. Neredeyse her yeri sökülmüş, zar zor çalışan tırmanıcı platformu aşağı doğru inmeye başladı. Saniyeler içinde saatte 12.000 kilometre hıza ulaştı.

Stone artık ne taraf aşağı ne taraf yukarı anlayamıyordu.

Halattaki kütle aşağı doğru ilerlediğinden UUİ'nin güvertesindeki güneş panelleri sallanmaya başladı. Onlar haricinde her şey sessizdi, halattaki titreşimlerden çıkan ürkütücü ses hariç.

STONE TİTREYEN METAL platformun ortasından tutunmuştu, parmakları çerçevenin içine geçmişti. Aynalı vizöründen baktığında Dünya'nın gitgide büyüdüğünü gördü.

Saatte 12.000 kilometreden daha hızlı gidiyordu. Dünya için böyle bir hız inanılmaz olurdu ama Uluslararası Uzay İstasyonu için bu hız normal yörünge hızının yarısı kadardı. Düşük yer çekiminde, hava sürtünmesi olmadan oluşan hareketleri gözlemlemek çok zordu.

Her birkaç dakikada bir Stone tüpün hâlâ sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ediyor, yerine sabitliyordu. Eğer cihazı patlatamazsa veya patlayıcı halatı koparamazsa Andromeda Parçacığı'nın ardında "hangi uzaylı zihniyet" varsa muhtemelen tüm gezegendeki hayatı sona erdirirdi.

Ama Stone'un düşünebildiği tek şey Tupa'ydı. Karantina bölgesinin ortasında yapayalnız ve terk edilmiş haldeydi; Stone çocuğa geri döneceğine dair söz vermişti. Kafasını dağıtmak için görevini tamamlayacağı aşamaları gözden geçirdi. Ve bu şekilde iki saate yakın zaman geçti.

"Aşağıda işler nasıl?" diye sordu Vedala. Sesi Stone'un hışırtılı kaskının içinde yankılandı.

"Manyak bir manzara var. Durum ne?" diye cevap geldi.

"Üç bin iki yüz kilometreden az kaldı. Aşağı yukarı yüz altmış kilometre sonra atmosfere ulaşacaksın, oraya ulaştığında seni yavaşlatacağız."

"İyi, şimdi..."

Dünya saatiyle 21.11.20'de tırmanıcıda çok şiddetli bir titreşim hissedildi. Kaynağı başka bir şeydi ve platformun her tarafından yüksek düzeyde G kuvveti uygulanmasına sebep oldu. Bu beklenmedik sallantı Stone'u yerinden fırlattı. Kısa ana kanca gevşeyince düşen platformun kenarında savrulmaya başladı. Jilet gibi keskin halat sallanan ayaklarının bir iki santimetre yanından geçiyordu.

Halata inen virüs halatı hem yukarıdan hem de aşağıdan titrettiği için platform da şiddetli bir şekilde sallandı, giderek hızlandığı için de bir alev topu gibi Dünya'ya iniyordu. Stone üstündeki kıyafetin bu şartlara dayanması için dua etti.

Yaklaşık üç saniye boyunca tırmanıcı sallandı ve titredi. Ayakları boşlukta sallanan Stone, kanca halatının ucunda rüzgârdaki bir uçurtma gibi savruldu. Sonrasında tükenmiş haliyle çabalayarak metal çerçeveye çıkıp kendisini yukarı çekmeyi

başardı. Çıktıktan sonra birkaç dakika hiçbir şey yapmadan nefeslendi.

"O... o neydi?" diye telsizden sordu.

"Enfeksiyon halata sıçradı," dedi Vedala. "Aşağı yöneldi ve hızla ilerliyor."

"Ne kadar hızlı? Benden hızlı mı?"

"Emin değilim. Bir saniye bekle, söyleyeceğim. On dakika sonra varacaksın sen."

Stone durdu ama Vedala'nın sesinin titremesinden yalan söylediğini anlayabiliyordu. Geldiği noktaya kadar yumuşak bir şekilde inmişti ama şimdi tırmanıcı durmadan titriyordu. Asfaltta giden bir arabanın aniden toprak bir yola geçmesi gibi bir durum yaşıyordu. Stone halatın gerginliğinin değiştiğini fark etti. Parçacığın bulaşmasıyla halattaki atomlar Andromeda materyaline dönüşüyordu.

İki parçacık benzerdi ama aynı değildi.

Platform yoğun üst atmosfere girerken Stone'un midesi ağzına gelmişti. Hava sürtünmesinden parçalanmamak için sekiz yüz kilometre hıza inmişti ama bu bile tüm dengesini bozmak için yeterliydi. Dünya ayağının altında büyüyor ve gittikçe görüş alanının tamamını kaplıyordu. Yukarı baktığında gümüş rengi halatın üst kısmının ölümcül bir karanlığa büründüğünü gördü.

"Zamanında ulaşabilecek miyim Nidhi?" diye telsizden sordu. "Bana doğruyu söyle."

"Sadece seksen kilometre yolun..."

"Gerçeği söyle!"

"Halat çok ince James. Ve çok hızlı kararıyor. Aşağı yukarı iki dakikaya enfeksiyon seni geçecek. İki, belki üç dakika sürer."

Stone çabucak kafasında hesaplamaları yaptı. Sekiz yüz kilometre hızla giderse son seksen kilometreyi alması altı dakika sürecekti. Soru basitti ama cevabı korkunçtu, seksen kilometreyi iki dakikada alması gerekiyordu.

"Hızlanmam lazım," dedi Stone. "Basit düşün Nidhi. İki dakikada seksen kilometre. Üç kat hızlanmam lazım."

"Mach 2 hızına çıkacaksın. Yörüngeye girişte yanarsın," dedi Vedala. "Sağ çıkamazsın."

"Denemek zorundayım," dedi Stone. "Nidhi. Denemek zorundayız."

Vedala Stone'un sesindeki çaresizliği fark etmişti.

Başka birisi olsa durup düşünür, iş işten geçene kadar bekleyebilirdi. Enjekte edilen morfinin etkisi biraz geçmiş olsa da hâlâ ilacın etkisindeydi ama Dr. Nidhi Vedala, kendi duyguları da dahil bu denklemin tüm değişkenlerini gayet iyi hesaplamıştı.

Tuşa bastı.

"Sıkı tutun," dedi.

Daha Stone cevap veremeden nefesini başında hissetti. Tırmanıcı üzerindeki elektrik motorlarının tüm gücüyle aşağı inmeye başladı.

"Atlayacağın ve patlatacağın zamanı ben sana telsizden söyleyeceğim," dedi Vedala. "Hazır ol. Bu acıtacak."

Vedala son söylediğini James'e mi yoksa kendine mi söyledi tam belli değildi. Bu işin içindeki herkes Stone'un kurtulma şansının sıfıra yakın olduğunun farkındaydı.

Stone metal üstüne binmiş metalin cızırtısını hem duyuyor hem hissedebiliyordu. Kemikleri çığlık atıyor gibi sesler geliyordu. Platformun bu kadar titremesiyle görüşü de kaybolmaya başlamıştı.

"Son hız..."

Vedala'nın sesi bir titremeyle kesildi. Stone, koltuğundan fırlamasıyla vücudundaki kanın kafasına hücum ettiğini hissetti. Tırmanıcı mezosfere girdiğinden alt takımlar yoğun bir sürtünmeye maruz kalıyor, bu yüzden de aşırı ısınıyordu. Stone'un bunu yaşaması normaldi. Titreyerek kalkmaya çalıştı.

Stone, sonsuzluğun kıyısında duran bir adamı andırıyordu.

"Elli saniye," dedi Vedala. Ama Stone onu duyduğunun farkında bile değildi. Etrafındaki alevler ışık akan bir şelalenin tersine akan suları gibiydi.

Birkaç saniyeliğine etrafında gördükleri ona çok güzel geldi.

Telsizden, "Dikkatli ol arkadaşım," diye uyardı Komarov. "Bu gidişle kül olacaksın. Şimdiden bir alev topu gibi görünüyorsun."

Stone başka bir titreşim hissetti. Yukarı baktığında dönen mekanizmanın çok küçük parçalarının dağılmaya başladığını gördü. Çok yüksek hızda seyrediyordu ve bu yüzden sürtünme de çok yüksekti. Görünmeyen parçacıklar halatla çarpıştığından tırmanıcı ilerlerken arkada alevden bir iz bırakıyordu.

Telsizden, "Ben iyiyim, ben iyiyim," dedi Stone. Etrafındaki gürültüden sesi çok az duyuluyordu. Saatte bin altı yüz kilometre hıza ulaşmıştı.

Bu onun anlaşılabilir son telsiz konuşması olacaktı.

Yeryüzüne inişinin son kısımları ulaşabildiği en yüksek irtifada uçan bir B-150 uzun menzilli bombardıman uçağı tarafından fotoğraflanmıştı. Casus uçağı inanması zor bir fotoğraf yakalamıştı. Fotoğrafta beyaz ışıktan yapılmış bir iplik yığının etrafında yukarı doğru mavimsi alevler vardı. Alev küresinin yukarısında ise dondurucu uzayın karanlığı mavi-beyaz ufuk çizgisine yayılıyordu.

Sesi telsizden iletilmese de, Stone alnını yanlışlıkla vizörünün camına vurduğu için kıyafetinin içinde çığlık atıyordu. Bir anda yandığını hissetti. Kıyafetinin dışındaki kumaş deliniyordu ve botları alttan erimeye başlamıştı.

"Otuz saniye," dedi kaskın içindeki ses.

Stone'un ayağının dibindeki metal ızgara kıpkırmızı olmuştu ve erimiş metal etrafa düşmekte olan bir gök taşından fırlayan ufak taşlar gibi fırlıyordu. İnleyen ve dişlerini sıkan Stone eğilip belindeki halatı tuttu. İki eliyle o halatı takip ederek kalıp patlayıcının pimini tuttu.

İnanılmaz bir şekilde cihaz ve pim hâlâ sağlam duruyordu.

Gözleri kaydığında Stone karşısında bembeyaz ve kavrulan bir çöl gördü. Karşısında bir kadın vardı, sırt üstü yatıyordu. Kadın ağır yaralanmıştı. Bileklerinden kanlar akıyor ve yattığı yerdeki kumları kırmızıya boyuyordu. Görüntü çok gizli bir siyah beyaz fotoğraftan geliyordu, zamanla o fotoğraf bir hatıraya, hatıra da unutamadığı bir kâbusa dönüşmüştü.

"On beş saniye," dedi ses. "Dayan James."

Alevlerden kararmış eliyle Stone ana halat kancasını kesti. Artık sadece altın pime bağlı olan ikinci kanca kalmıştı. Nükleer strateji uzmanları bu tekniğe "ölümcül düşüş" adını vermişlerdi. Arıza emniyetinin aksine bu sistem eğer patlayıcıyı durduracak bir insan olmazsa patlayıcının kesinlikle infilak etmesini sağlıyordu.

"Benimle kal."

Gözleri kapanmış ve dişleri sıkmaktan birbirine geçmiş haldeki Stone, halata tutunup cehennemin içinden geçerken yere düştüğü anda buharlaşan gözyaşları döktü. Saf ışığın tersine doğru giderken gözlerini açık tutmak için kendini zorladı ve baktığında yemyeşil Güney Amerika kıtasını gördü. Gördüğü manzaraya anlam veremiyordu. Kahverengi, deniz mavisi ve yeşilden oluşan bir renk cümbüşü vardı.

Tabii bütün bunların o an çektiği acıyla zerre ilgisi yoktu.

Karşısında Andromeda Parçacıkları duruyordu. Kadın asıl annesiydi ve Arizona sahilinde ölü bir şekilde yatıyordu. Kadının kanı kuma dönüşüyor ve sıcak rüzgârlar kumları etrafa saçıyordu. Bu sahne Stone'un annesine dair tek fotoğrafı, tek anısıydı.

Saniyeler geçerken Stone etrafındaki kaosun bilincini yavaş yavaş alıp götürdüğünü fark etti. Çölün sıcaklığını, onu yuttuğunu ve kanını kaynattığını hissediyordu. Hiç tanımadığı annesinin ve babasının, asla görmediği ve içinde büyüyemediği o dünyanın da başına bunlar gelmişti. Bir hayat ondan çalınmıştı.

James kulaklarında uzaklardan gelen bir ses duydu. Şefkatli bir sesti. Sesin ne dediğine odaklanmaya çalıştı.

"Anne?"

"Şimdi," dedi ses. "Şimdi şimdi şimdi."

James Stone diz kapaklarının bir yere bağlı olduğunu fark etti. Döndüğünde yanmakta olan platforma geri geldi. İkinci kancanın koptuğunu ve patlayıcıyı tetiklediğini anladı. Yüksek bir gürültüyle patlayıcı bir duman içinde infilak etti.

On beş saniye boyunca gözle görülür hiçbir etkisi olmadı.

Patlama yeryüzünden elli dokuz kilometre yükseklikte, troposferin yukarısında gerçekleşti. Görebilenler için muhteşem bir andı. Tabii o az sayıdaki şahidin hiçbiri patlama sonrası aşağı düşen ufak noktayı fark etmedi.

O nokta bir insandı.

ÇÖZÜM

> ... Neler olduğunu şimdi anlıyoruz...
> En önemlisi de bu.
> Anlamak.
>
> **–MICHAEL CRICHTON**

Cennet'in Ötesi

PATLAMA HER YÖNDEN üç yüz yirmi kilometre boyunca görülebiliyordu. Buna ek olarak patlama, içinde Birleşik Devletler, Rusya, Çin, Brezilya, Peru ve neredeyse diğer tüm ekvator ülkeleri olan uluslararası bir karantina bölgesinin tam ortasında gerçekleşti. Ormanın üzerindeki hava sahası Amerikan, Rus ve Çin savaş uçakları filolarıyla doluydu.

Ve yerde o patlamayı gözlemleyen tek kişi Tupa adında ufak bir çocuktu.

Tırmanıcı yukarı çıktıktan sonra çocuk tepedeki duvarın altından çıkmayı başarmıştı. Sonra kendisini doksan metre aşağıdaki göle bırakıp kıyıya kadar yüzmüştü. Orada kimseyi bulamayınca bekledi.

Bekledi.

Çocuğu görenlerin anlattıklarına göre gökteki gümüş halat sallanmaya başladı. Üstünden ufak siyah bir karartı düştü, arkasından da devasa bir karanlık geldi. En tepeden bakıldığında

gümüş halat kararıyordu. Sonra gökte turuncu bir parlama oldu, gökyüzünü soluk bir duman kapladı. Kara halatın üst kısmı göklere yükseldi. Alttaki kısım yavaşça düştü, tropikal zenginliğin ortasına kimseye zarar vermeden çakıldı.

Tupa olanları şaşkınlıkla izledi.

Sonra kendisinin anlattığına göre ellerini gözlerine götürüp ağladı.

Çocuk on yaşındaydı. Tamamen yalnız kalmıştı. Ve gördüğü şeyin tanıdığı ve güvendiği tek insanın ölümü olduğundan tamamen emindi.

Dört dakika sonra gözleri gözyaşlarından tam göremeyen Tupa kırmızı beyaz renklerdeki ufak bir bulutu gören ilk kişi oldu. Bu tuhaf şey gökyüzünden savrularak düşüyordu.

Aşağıda bekleyen Tupa bir insan silüeti gördüğünü anladı.

Ses çok uzaktan geliyor gibiydi.

Boğuk ve zor duyulan ses, "Jahmays," diyordu.

James Stone gözlerini zorla açtığında vizöründen yüzünün yansımasını gördü. Sonra da tuhaf bir şekilde gülümsedi. Kendi yansımasına bakarken ona tersinden bakan ve gülümseyen Tupa'yı gördü.

Acıdan inleyen Stone uzanıp kızarmış kaskını çıkarttı. Çocuk ona yardım etti ve kask çıktıktan sonra Stone çok yakından bildiği o sıcak ve nemli orman rüzgârını teninde hissetti. Kırmızı beyaz renkteki paraşütü kefen gibi katlanmıştı, düştüğü yerin yakınında parçalanmış dallar ve yapraklar da vardı.

Stone temiz havayı içine çektikten sonra acıyan ciğerlerinde havayı bir süre tuttu. El ve ayak parmaklarını oynattı. Sonunda nefesini dışarı verdi ve bir süre gözlerini kapattı.

Ufak bir elin kendi elini tuttuğunu hissetti.

"Jahmays," dedi Tupa, sesi temiz ve netti.

"Tupa," diye cevap verdi Stone.

Dizlerinin üstünde duran çocuk ona eğilip alnını Stone'unkine hafifçe bastırdı. Sonra kalktı ve gökyüzünü işaret ederek kendi dilinde heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. Olanları el kol hareketleriyle, tuhaf şekillerle ve on yaşındaki bir çocuğun çıkarabileceği seslerle çabucak anlattı.

"Tupa," diye tekrarladı Stone. "Seni görmek güzel ufaklık."

James Stone tüm hayatını meşhur babasının gölgesinde yaşamıştı. Hiç evlenmemiş, hiç çocuk yapmamıştı. Onun yerine hayatını doğrudan aile mirasını yaşatmak için harcamıştı.

Stone'a göre Wildfire saha ekibine katılmak onun hayatının imzası olacak bir maceraydı. Hiç bu kadar yanılmamıştı.

Aşağıdaki metin, asıl metnin bir kısmı ve Dr. James Stone ile Dr. Nidhi Vedala'nın rızasıyla paylaşılmıştır. Herhangi bir tarihçinin açıklayabileceğinden çok daha fazla şey anlatmaktadır.

LOS ANGELES BÖLGESİ

KALİFORNİYA EYALETİ YÜKSEK MAHKEMESİ

AİLE HUKUKU BÖLÜMÜ

Reşit Olmayan Çocuk

TUPA'nın

Evlat edinilmesi davasında:

Dava No. [Gizli Tutulmuştur]

EVLAT EDİNME İÇİN BAŞVURANLAR

Bilirkişi: D.S. 21.135(1), (2)(d), D.S. DV. 109; D.S. 109.410(4)

Ebeveynler, James Stone ve Nidhi Vedala, evli, bahsi geçen çocuğu evlat edinerek şu şartlara...

Son

RESMİ KAYITLARDA ULUSLARARASI Uzay İstasyonu'nun bilinmedik bir yörüngeye çıkması; güzergâhındaki bir enkaz yığınından kaçınmak için yapılmış bir manevra ve Van Allen Radyasyon Kemeri'ni keşif adına yapılmış birkaç eğitim çalışması olarak açıklandı.

Olaydan kısa süre sonra Brezilya Yerli Hayatı Koruma Kurumu bilinmeyen bir bağışçıdan yüksek meblağda bir bağış aldı. Bunun sonucunda da Amazon Ormanları'nın büyük bir bölümü koruma altına alınıp doğrudan karantina içine alındı. Araştırmacılardan oluşan uluslararası bir heyet bölgeyi incelemeye gitti.

Peterson Hava Kuvvetleri Üssü'nde bulunan Kuzey Amerika Hava Savunma Komutanlığı görevini başarıyla tamamladı ve kargo modüllerinden ikisinin uydu temelli radar sistemleri Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan ayrıldı. Gelen ilk kayıtlarda tutuluma kapılmamak için bir kaçınma güzergâhına girdikleri

ve geri dönemedikleri görüldü. UUİ'den –ki şu anda geri dönüş yolunda– alınan teleskopik ölçümlere göre objenin tüm açılarda dönerek tamamen kontrolden çıktığı belirtildi.

Beklendiği üzere modüller gezegenden uzaklaştılar ve derin uzayda sonsuza kadar süzüleceklerdi.

Ama dakikalar içinde beklenmeyen bir şey yaşandı ve üç eksende de alçalma gözlendi, böyle bir manevra normal şartlar altında ancak karmaşık ve yüksek miktarlarda yakıt tüketecek bir "dönüş durdurma" prosedürü ile mümkün olabilirdi. Enkazın güzergâhı sanki birisi yönlendiriyormuş gibi tutuluma doğru dönmeye başladı. İçinde yakıt olmadan böyle bir manevrayı yapabilmesi ancak kütle değişimi manevrasıyla mümkün olabilirdi. İçerideki kütleyi yeniden düzenleyerek gidilen yönü yakıta ihtiyaç duymaksızın değiştirmek mümkündü.

Bu değişime resmi açıklama olarak; modülün içinde biriken atmosferin küçük göktaşı çarpmaları sonucu oluşan deliklerden dışarı atılmasıyla gerçekleştiği söylendi. Kayıt dışı olarak, virüsle kaplı enkazın bir şekilde yönlendirildiğinin herkes farkındaydı.

Uzak mesafe görüş ışığı bile etkisini kaybetmeden önce çekilen son fotoğrafta biçimsiz bir şeklin farklı açılardan görüntüleri yakalanmıştı. Objenin yüzeyinde çizik gibi altıgen kalıplar görülüyordu. Enkaz en son, gazdan oluşan dev Satürn ile bir çarpışma rotasına girmişti.

Çarpıştıktan sonra olanlar bilinmiyor.

Ancak, haber ajansları bu olayın dikkate değer olduğuna dair yakın zamanda bir haber yayınladı. Hem bilim dergileri hem de genel medya bu tuhaf şeye dair sonuç belirtmeden bir merak oluşturdu. Aşağıda bu makalelerden birisini göreceksiniz:

SATÜRN'DE ALTIGEN ŞEKLİNDE DÖNEN BİR YAPIYA RASTLANDI

KAYNAK: AVRUPA UZAY AJANSI

Yirmi yıl sürecek Cassini uzay görevi, Satürn gezegeninin kuzey kutbu etrafında dönen devasa altıgen fırtınaları sebebiyle iptal edildi, biliminsanları bugün durumu doğruladı.

Veri aktarımından sonra istemli olarak gezegenin yüzeyine çakılan ve değeri 4 milyar dolar olan ABD Cassini uzay sondası tarafından yakalanan görüntülerden yola çıkılarak yapılan çalışmaları temel alan araştırmacılar, 32,000 kilometre büyüklüğündeki hava yapısının Satürn'ün üst atmosferindeki yoğun bulutların oluşturduğu bir hava akımı sonucu ortaya çıktığını ve gezegenin dönüşü sayesinde enerji ürettiğini tahmin ediyorlar.

Cassini görüntüleme ekibi üyesi Dennis Verulam, bu tuhaf bulgu hakkında, "Altıgen, Satürn'deki hava olayları sonucu oluşmuş bir yapı," dedi.

ARAŞTIRMACILAR BULGULARDAN EMİN olsa da altıgen girdaba dair bir konuya kimse açıklama getiremedi. Girdap gittikçe büyüyor.

Kongre'de nadiren yapılan ve katılımın gizli olduğu oturumlardan biri düzenlendi. Katılımcılar Andromeda Olayı'nın kilit şahitleri idi ve bu kişiler Bilim, Uzay ve Teknoloji Komitelerinin karşılarına çıktı. Yaşanan olaylar sonrası General Rand Stern,

Kongre Üyesi Laura Perez tarafından sorgulandı. Bu denli büyük bir facianın atlatılması sonrası ortak kanı, "her şeyin normale döndürülmesi" oldu. Bu kanıyı uygulamak mümkündü, birçoğu için en azından.

Konferansın bir kısmı şu şekilde ilerledi:

S: Stern, buradan çıkarılacak sonuç nedir? Tehlike geçti. Parçacık daha zararsız bir hale mi geldi?
C: Anlaşılan öyle Sayın Kongre Üyesi. Ama Andromeda Parçacığı'nın son evrimini çözümleyemedik. Ölü biliminsanının bazı deneylerini...

S: Terörist demek istediniz herhalde. Yanlış kelimeler kullanmayalım. Siz ve ekibiniz bilerek yapılacak biyolojik bir terör eylemini engellediniz. Size bundan dolayı saygılarımızı sunuyoruz. Wildfire saha ekibi üyelerinden ölenlere madalya verilecek, hepsi gizli olacak elbette. Ve şimdi havadaki parçacığın da zararsız olduğunu öğrendiğimize göre, her şey sorunsuz bitti demektir.
C: Teşekkür ediyorum ama olay henüz bitmedi.

S: Nasıl yani?
C: Hâlâ telsiz sinyalleri meselesi var.

S: General Stern, şu anda kayıttasınız ve bu komiteye Satürn'den sinyaller aldığımızı mı söylüyorsunuz? Küçük yeşil adamlar gerçek mi yani?
[odanın içinde gülüşmeler olur]
C: Hayır efendim. Kesinlikle bunu söylemiyorum.

[Komiteye hitap etmek için Stern ayağa kalkar]

C: Size Satürn'de yeni bir yapının ortaya çıktığını söylüyorum. Mikro parçacık gibi bu yapı da altıgen şeklinde. Yapı çok büyük ve giderek daha da büyüyor. Ve evet, hanımlar ve beyler, anlaşılan bu yapı telsiz sinyalleri gönderiyor. Tek sorun, sinyalleri bize göndermemesi…

Kaynakça

Aşağıda bu kitabın altyapısını oluşturan referanslar, raporlar ve gizli olmayan kitaplar listelenmiştir.

GÜN SIFIR

1. Crichton, Michael. *The Andromeda Strain.* New York: A. A. Knopf, 1969.
2. Cuvington, P. "Civilizational Self-Destruction: A Self-Fulfilling Prophecy." *Journal of Anthropological Philosophy* 11, no. 4 (2007): 81–89.
3. Diaz, K., et al. "Unmanned Aerial Mass Spectrometry for Sampling of Volcanic Plumes." *Journal of the American Society for Mass Spectrometry* 24, no. 2 (2015): 210–26.
4. Herbert, N., R. Dejong, and J. Qin. "Marvin: A Vision-Based Rapid Aerial Terrain Mapping Algorithm." *GIScience & Remote Sensing* 38, no. 1 (2013): 26–51.
5. Holland, R. J., and B. Moore. "A Practical Experience of the Law of Large Numbers." *Proceedings of the National*

Academy of Sciences of the United States of America 31, no. 2 (1947): 25.

6. Jax, Renaldo, and Martin C. Williams. *Automated Logistics and Decision Analysis (ALDA)*. No. TR-87. MIT Operations Research Center, 1973.
7. LeBlanc, Jerry. "The Strain of Michael Crichton." *Southwest Scene*, Mayıs 1971, 18–23.
8. Lee, R. S., B. Waldinger, W. Dorn, and U. Mitchell. "Ultra-Wideband Synthetic-Aperture
   Radar Interferometry." *Computer Graphics and Image Processing* 14, no. 1 (1998): 22–30.
9. McCallum, B. "Geo-Printing: Using Ultra High-Resolution Optical Imaging to 3-D-Print
   Highly Accurate Terrain Models." Journal of Geoscience Education 42, no. 1 (2014): 156–78.
10. Pavard, F. "Intergenerational Discounting and Inherited Inequity." In *Proceedings of the Eleventh International Conference on Social Economics*, 226–32. San Francisco: Morgan Kaufmann, 1982.
11. Singh, A. L., R. Bishop, and A. Nilsson. "Tactile Spatial Acuity: Discrimination Thresholds of the Human Lip, Tongue, and Fingers." *Journal of Neuroscience.* 11, no. 8 (2016): 7014–37.

GÜN BİR

1. Wise, Robert, dir. *The Andromeda Strain,* featuring the documentaries "The Andromeda Strain: Making the Film" ve "Portrait of Michael Crichton." Universal City, CA: Universal Pictures Home Entertainment, 2000. DVD.
2. Chaloner, J. B. "Forensic Analysis of Skylab Initial Ascent: What Went Wrong." In *Proceedings of the Tenth Lunar and Planetary Science Conference*, 143–57. Houston: Holt, Rinehart & Winston, 1979.

3. Heitjan, U., et al. "Classifying Emotions using FCM and FKM." *International Journal of Computers and Communications* 1, no. 2 (2007): 21–25.
4. Koza, D. E., M. Teller, and T. Wright. "Hall Thrusters for High-Power Solar Electric Propulsion." *Physics of Plasmas* 8, no. 5 (2001): 2347–54.
5. Kroupa, B. and V. Williams. *ISS Cupola Window TCS Analysis and Design*. SAE Technical Paper No. 1999–01–2003, 1999.
6. Liu, Bo, and P. Etzioni. "Adaptive Super-Resolution Imaging via Stochastic Optical Reconstruction." *Science* 222, no. 4853 (2010): 610–13.
7. Puri, M., A. Goldenberg, and N. Serban. "Advances in Treatment of Juvenile Amyotrophic Lateral Sclerosis: A Review." *Acta neuropathologica* 104, no. 3 (2012): 359–72.
8. Smith, S. "Emergency Debris Avoidance Strategies." *AIP Conference Proceedings* 595, no. 1 (2001): 480–92.
9. Stender, K., and T. Reddy. "The Mental Prosthesis: Assessing Juvenile Adoption Success of the Kinetics-V Brain-Computer Interface." *IEEE Transactions on Rehabilitation Engineering* 8, no. 2 (2000): 144–49.
10. Vedala, Nidhi, et al. "Demonstration of a Metamaterial with Zero Optical Backscatter." *Nano Letters* 11, no. 4 (2017): 1606–9.

GÜN İKİ

1. Bramose, R. O., et al. "Robonaut: NASA's Humanoid Telepresence Platform." *IEEE Intelligent Systems and Their Applications* 14, no. 5 (2000): 47–53.
2. Odhiambo, H. *An Introduction to Modern Xenogeology*. Cambridge, England: Cambridge University Press, 2014.
3. Rezek, John, and David Sheff. "Playboy Interview: Michael Crichton."
Playboy Magazine, Ocak 1999, 73–75.

4. Stone, J. "CANARY: Towards Autonomous, Self-Charging MAV Swarms for Environment Mapping over Extended Loiter Times." *Journal of Intelligent & Robotic Systems* 51, no. 1 (2016): 329–43.
5. Taplin, John. *Robber Barons of the Jungle: A History of the Amazon Rubber Boom.* New York: New York University Press, 2010.

GÜN ÜÇ

1. Besag, Ixna. "Traditional Mythology of Amazonia: Tupi-Guarani Family Lore." *Ethnohistory* 37, no. 2 (1998): 299–322.
2. Dawid, Stephan. "Gesture-Enhanced Universal Language Translator System." US Patent Application No. 11/342,482.
3. Heitjan, W., et al. "A Bioactive Paper Sensor for Discriminative Detection of Neurotoxins." *Analytical Chemistry* 71, no. 13 (2009): 5272–83.
4. Novick, S., and R. Lindley. "An Oral History of Traditional Medicines in the Javari Valley River Basin." *Fitoterapia* 60, no. 2 (1999): 124–29.
5. Odhiambo, H. "Adaptive Cancellation of Rhythmic Vibration across Distributed Seismic Data." *Geophysics* 46, no. 10 (2013): 1577–90.
6. Pole, Christopher. "Flight Testing of the F/A-18 E/F Multirole Fighter Aircraft Variants." *Proceedings of the IEEE* 7, no. 19 (2001): 198–204.

GÜN DÖRT

1. Harville, D. "Parallel Microhydroelectric Power Generation in Off-Grid Environments." *Power Technology and Engineering* (formerly *Hydrotechnical Construction*) 17, no. 10 (2013): 495–99.

2. Lonchev, M. "Pillion: An Image-Based Architecture for General Intelligence." *Artificial Intelligence* 44, no. 1 (2017): 1–64.
3. Long, A. C. "Assessing Intuition: Exposing the Impact of Gut Feelings." *Human Relations* 54, no. 1 (2011): 67–96.
4. Pittman, Rachel. "Delay of Gratification and Anticipatory Focus: Behavioral and Neural Correlates." *Proceedings of the National Academy of Sciences* 112, no. 16 (2011): 13288–300.

GÜN BEŞ

1. Diehl, Digby. "Man on the Move/Michael Crichton." *Signature Magazine*, Şubat 1978, 36–37.
2. Drayson, V. L. "Does Man Have a Future?" *Tech. Rev.* 119:1–13.
3. Tsiolkovsky, Konstantin. *Dreams of Earth and Sky.* Moscow, 1895.

MICHAEL'IN ELLİ YIL önce çığır açan *Uzay Mikrobu* romanının dünyasıyla aydınlanmak ve bu kitapta Daniel H. Wilson ile çalışmak heyecan verici bir şans. *Andromeda Evrimi* özellikle de Crichton'ın sevenleri için, Michael'ın yarattığı evrimi kutlamak ve onun dünyalarını keşfetmeye başlamak için güzel bir fırsat olabilir.

Teşekkür etmem gereken çok fazla insan var, başta Laurent Bouzereau, Ernest Cline, ve Harper'daki muhteşem ekibimi oluşturan: Jonathan Burnham, Jennifer Barth, Sarah Ried, Lucy Albanese, John Jusino, Leah Wasielewski, Katie O'Callaghan, Tina Andreadis, Leslie Cohen ve onların yayınlama ve pazarlama ekipleri geliyor. Ayrıca WME'deki yayıncılarım: Jennifer Rudolph Walsh, Jay Mandel, ve Kimberly Bialek ile Will Staehle, Jennifer Fisher, Filmograph, HarperCollins Avusturya ve BK'daki ekiplere, Michael S. Sherman, Megan Bailey, Laurie Reis, Laurie Fox ve Michael'ın şanslı sevenlere teşekkür ediyorum. Ve kıymetli Daniel H. Wilson'a muhteşem hikâye anlatma yeteneği ve katılımcı ruhundan dolayı şükranlarımı sunuyorum.

Son olarak Michael'ın kızı Taylor'a sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca oğlum John Michael'a; beni sevdiği, desteklediği ve Crichton mirasını yıllar boyu canlı tutma misyonumuzda bana yardımcı olduğu için teşekkür ediyorum.

– SHERRI CRICHTON

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.

Amazon Ormanları'nda "insan eliyle inşa edilmemiş" korkunç bir oluşum tespit edilir. Bu ölümcül oluşum, kendi kendini kopyalayan mikro parçacık yapısıyla katlanarak büyüyüp, ormanı ve kabile sakinlerini yok etmektedir. Yıllar önce gerçekleşmiş Andromeda Olayı'na benzer bulgular elde edilmesiyle, alanında uzman dört biliminsanından oluşan Wildfire ekibi, açıklanamayan bu anomaliyi engellemek üzere bölgeye gönderilir. Ekibin beşinci üyesi, olanları Dünya yörüngesindeki Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan izleyen, belden aşağısı felç olan ve beyin implantları sayesinde bir robotla bağlantılı çalışan astronot Sophie Kline'dır.

Ekip, elli yıl önce de yaşanan potansiyel kıyamet tehdidini araştırmak için yola çıkar. Ancak mikrop büyüyüp gelişmiştir. Karantina bölgesine ulaşıp anomaliyi durdurmanın yolunu bulamazlarsa bu evrim, bildiğimiz dünyada yaşamı yok edecektir.

Michael Crichton'ın *Jurassic Park, Sphere, Next*'i de kapsayan kitapları dünya çapında 200 milyondan fazla satmış, kırk dile çevrilmiş ve on beş filme konu olmuştur. *Westworld, The Great Train Robbery, Runaway, Looker* ve *Coma* gibi filmleri yazıp yönetmiş ve çok izlenen *ER* dizisini yaratmıştır. Sinema tarihine yön veren Michael Crichton, ortak bir konuya dair bir kitabı, filmi ve diziyi aynı yıl içinde hayata geçiren tek yazar olma unvanına sahiptir.

nemesis KİTAP
MASAL PERESTE
Nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
9 786258 400397
KDV'den muaftır.